
"A smart, edge-of-your-seat story with plot twists you'll never see coming."
—KARIN SLAUGHTER
A
FLICKER
IN THE
DARK
A Novel
STACY WILLINGHAM

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

A T DA

STACY WILLI NG HAM

OceanofPDF.com

Okumaya Başlayın

İçindekiler Yazar

Hakkında Telif

Hakkı Sayfası

Bu St. Martin's Press e-kitabını satın aldığınız için teşekkür ederiz.

Özel teklifler, bonus içerik ve yeni çıkan kitaplar ve diğer harika okumalar hakkında bilgi almak için,
haber bültenlerimiz için kaydolun.

Sign Up

Veya us.macmillan.com/newslettersignup adresinden bizi çevrimiçi ziyaret edin

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için buraya tıklayın.

OceanofPDF.com

Yazar ve yayıncı bu e-kitabı size sadece kişisel kullanımınız için sağlamıştır. Bu e-kitabı hiçbir şekilde kamuya açık hale getiremezsiniz. **Telif hakkı ihlali yasalara aykırıdır. Okuduğunuz bu e-kitabın kopyasının yazarın telif hakkını ihlal ettiğini düşünüyorsanız, lütfen yayıncıyı şu adresten bilgilendirin: us.macmillanusa.com/piracy.**

OceanofPDF.com

Ailem için, Kevin ve Sue.
Her şey için teşekkürler.

OceanofPDF.com

Canavarlarla savaşan kişi, bu süreçte kendisinin de bir canavara dönüşmemesine dikkat etmelidir. Eğer bir uçuruma yeterince uzun süre bakarsanız, uçurum da size bakacaktır.

-Friedrich Nietzsche

OceanofPDF.com

PROLOGUE

Canavarların ne olduğunu bildiğimi sanıyordum.

Küçük bir kızken, onları asılı kıyafetlerimin arkasında, yatağımın altında, ormanda gizlenen gizemli gölgeler olarak düşünürdüm. Batan güneşin parıltısında okuldan eve yürürken arkamda fiziksel olarak hissedebildiğim, yaklaşan bir varlıklardı. Bu duyguyu nasıl tarif edeceğimi bilmiyordum ama bir şekilde orada olduklarını *biliyordum*. Bedenim onları hissedebiliyor, tehlikeyi sezebiliyordu; tıpkı bir el masum bir omuza konmadan hemen önce derinizin karıncalanması gibi, hissettiğiniz o sarsılmaz duygunun kafatasınızın arkasına yuvalanmış, büyümüş bir çalının dallarının arkasında gizlenen bir çift göz olduğunu anladığınız an.

Ama sonra arkanı dönüyorsun ve gözlerin yok.

Evime giden çakıllı yolda daha hızlı ve daha hızlı yürürken, arkamda geri çekilen okul otobüsünün dumanları yükselirken, engebeli zeminin sıska ayak bileklerimi büktüğü hissini hatırlıyorum. Güneş ağaç dallarının arasından süzülürken ormandaki gölgeler dans ediyor, kendi siluetim saldırmaya hazırlanan bir hayvan gibi irileşiyordu.

Derin nefesler alırdım, ona kadar sayardım. Gözlerimi kapatıp kapaklarımı sıkardım.

Sonra da kaçardım.

Her gün o ıssız yolda koşardım, uzaktaki evim bana yaklaşmak yerine gittikçe uzaklaşıyor gibi görünürdü. Spor ayakkabılarım otları, çakıl taşlarını ve tozları savururken bir şeye karşı yarışırdım... bir şeye. *Orada* her ne varsa*,* izliyordu. Bekliyordu. Beni bekliyordu. Ayakkabı bağcıklarıma takılır, ön basamakları tırmanır ve babamın uzanmış kollarının sıcaklığına çarpardım, nefesi kulağımda sıcacıktı, fısıldardı: *Tuttum seni, tuttum seni.* Parmakları saçlarımı avuç avuç tutardı ve ciğerlerim hava akımından yanardı. Zihnimde tek bir kelime oluşurken kalbim göğsüme sertçe çarpardı: *güvenlik.*

Ya da ben öyle sanıyordum.

Korkmayı öğrenmek yavaş bir evrim olmalıdır - yerel bir alışveriş merkezindeki Noel Baba'dan yatağın altındaki öcüye; bakıcınızın izlemenize izin verdiği derecelendirilmiş filmden, renkli camların arkasındaki bir arabada rölantide duran ve alacakaranlıkta kaldırımda ilerlerken size bir saniye fazla uzun süre bakan adama kadar kademeli bir ilerleme. Çevresel görüşünüzde onun size yaklaşmasını izlerken, kalp atışlarınızın göğsünüzden boynunuza ve gözlerinizin arkasına doğru yükseldiğini hissedersiniz. Bu bir öğrenme süreci, algılanan bir tehditten diğerine sürekli bir ilerleme, her bir sonraki *şey* bir öncekinden daha gerçekçi bir şekilde tehlikeli.

Ama benim için öyle olmadı. Benim için korku kavramı, ergen bedenimin hiç deneyimlemediği bir güçle çöktü. O kadar boğucu bir güçtü ki nefes almak bile acı veriyordu. Ve o anda, çarpışma anında, canavarların ormanda saklanmadığını fark etmemi sağladı; onlar ağaçlardaki gölgeler ya da karanlık köşelerde gizlenen görünmez şeyler değillerdi.

Hayır, gerçek canavarlar göz önünde hareket eder.

O gölgeler bir şekil, bir yüz oluşturmaya başladığında on iki yaşındaydım. Hayal olmaktan çıkıp somutlaşmaya başladı. Daha gerçek. Belki de canavarların aramızda yaşadığını fark etmeye başladığımda.

Ve özellikle bir canavar vardı ki, d i ğ e r l e r i n d e n daha çok korkmayı öğrenmiştim.

OceanofPDF.com

MAYIS 2019

OceanofPDF.com

BİRİNCİ BÖLÜM

Boğazım gıdıklanıyor.

İlk başta belli belirsiz. Bir tüyün ucu yemek borumun içinde yukarıdan aşağıya doğru ilerliyor. Dilimi boğazıma geri itiyorum ve kaşımaya çalışıyorum.

İşe yaramıyor.

Umarım hastalanmıyorumdur. Son zamanlarda etrafımda hasta biri var mıydı? Soğuk algınlığı olan biri? Emin olmanın bir yolu yok, gerçekten. Bütün gün etrafımda insanlar var. Hiçbiri hasta görünmüyordu ama soğuk algınlığı herhangi bir belirti göstermeden de bulaşıcı olabilir.

Tekrar kaşımaya çalışıyorum.

Ya da belki alerjidir. Ragweed normalden daha fazla. Şiddetli, aslında. Alerji takip cihazında 10 üzerinden 8. Hava durumu uygulamamdaki küçük fırıldak kırmızı renkteydi.

Su bardağıma uzanıp bir yudum alıyorum. Yutmadan önce biraz çalkalıyorum.

Hâlâ çalışmıyor. Boğazımı temizliyorum. "Öyle mi?"

Önümdeki hastaya bakıyorum, büyük boy deri koltuğuma bağlanmış tahta bir kalas gibi kaskatı kesilmiş. Parmakları kucağında kenetlenmiş, ince, parlak yarıklar ellerinin mükemmel cildinde zar zor görülebiliyor. Bileğindeki bileziği fark ediyorum, en kötü yara izini kapatmaya çalışmış, derin, pürüzlü bir mor. Üzerinde haç şeklinde gümüş bir tılsım olan ahşap boncuklar tespih gibi sallanıyor.

Kıza dönüp bakıyorum, yüz ifadesini ve gözlerini inceliyorum. Gözyaşı yok ama henüz erken.

"Özür dilerim," diyorum önümdeki notlara bakarak. "Lacey. Sadece boğazımda küçük bir gıdıklanma var. Lütfen devam et."

"Oh," diyor. "Peki, tamam. Neyse, dediğim gibi... Bazen çok sinirleniyorum, anlıyor musun? Ve nedenini gerçekten bilmiyorum? Sanki bu öfke birikiyor, birikiyor ve sonra, farkına bile varmadan, yapmam gerek-
"

Kollarına bakıyor, ellerini yelpazeliyor. Her yerde, parmaklarının arasındaki derinin ağ gibi kıvrımlarında gizlenmiş cam kılları gibi küçük kesikler var.

"Bu bir rahatlama," diyor. "Sakinleşmeme yardımcı oluyor."

Boğazımdaki kaşıntıyı görmezden gelmeye çalışarak başımı sallıyorum. Giderek kötüleşiyor. Belki de tozdandır, diyorum kendi kendime - burası tozlu. Pencere pervazına, kitaplığa, duvarımda çerçevelenmiş diplomalara bakıyorum, hepsinin üzerinde güneş ışığında parlayan ince bir gri tabaka var.

Odaklan, Chloe.

Kıza doğru dönüyorum.

"Peki sence bu neden Lacey?" "Az

önce söyledim ya. Bilmiyorum."

"Tahmin yürütmek zorunda olsaydınız."

İç çekiyor, yan tarafa bakıyor ve dikkatle hiçbir şeye bakmıyor. Göz temasından kaçınıyor. Gözyaşları yakında gelecek.

"Yani, muhtemelen babamla bir ilgisi vardır," diyor alt dudağı hafifçe titreyerek. Sarı saçlarını alnından geriye doğru itiyor. "Babamın gitmesi ve diğer şeyler."

"Baban ne zaman gitti?"

"İki yıl önce," diyor. Sanki bir işaretmiş gibi, gözyaşı kanalından tek bir damla yaş fışkırıyor ve çilli yanağından aşağı süzülüyor. Öfkeyle siler. "Veda bile etmedi. Bize nedenini bile söylemedi. Öylece *gitti.*"

Başımı sallıyorum, daha fazla not karalıyorum.

"Seni o şekilde terk ettiği için babana hala çok kızgın olduğunu söylemek doğru olur mu?"

Dudağı yine titriyor.

"Ve veda etmediği için, yaptıklarının seni nasıl hissettirdiğini ona söyleyemedin mi?"

Köşedeki kitaplığa başını sallıyor, hâlâ benden kaçıyor.

"Evet," diyor. "Sanırım bu adil."

"Başka birine kızgın mısın?"

"Annem, sanırım. Nedenini gerçekten bilmiyorum. Her zaman onu uzaklaştırdığını düşünmüşümdür."

"Tamam," diyorum. "Başka kimse var mı?"

Sessiz, tırnağıyla kabarık bir deri parçasını karıştırıyor.

"Kendim," diye fısıldıyor, gözlerinin kenarlarında biriken yaş birikintisini silme zahmetine katlanmadan. "Onun kalmak istemesini sağlayacak kadar iyi olamadığım için."

"Kızgın olmakta bir sorun yok," diyorum. "Hepimiz öfkeliyiz. Ve artık *neden* kızgın olduğunu rahatça dile getirebildiğine göre, bunu biraz daha iyi yönetmene yardımcı olmak için birlikte çalışabiliriz. Sana zarar vermeyecek bir şekilde yönetmene yardımcı olmak için. Bu kulağa bir plan gibi geliyor mu?"

"Bu çok aptalca," diye mırıldanıyor.

"Neymiş o?"

"Her şeyi. O, bu. Burada olmak." "Burada olmanın neresi aptalca Lacey?" "Burada olmak *zorunda* olmamalıyım."

Şimdi bağırıyor. Rahatça arkama yaslanıyorum ve parmaklarımı birbirine geçiriyorum. Bağırmasına izin veriyorum.

"Evet, kızgınım" diyor. "Ne olmuş yani? Babam beni terk etti. Beni *terk etti*. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyor musun? Babasız bir çocuk olmanın nasıl bir his olduğunu biliyor musun? Okula gitmek ve herkesin sana bakması? Arkandan konuşmaları?"

"Aslında biliyorum," diyorum. "Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Hiç eğlenceli değil."

Şimdi sessiz, elleri kucağında titriyor, başparmağı ve işaret parmağı bileziğindeki haça sürtünüyor. Yukarı ve aşağı, yukarı ve aşağı.

"Baban da mı seni terk etti?" "Onun gibi bir şey."

"Kaç yaşındaydın?" "On iki," diyorum.

Başını sallıyor. "On beş yaşındayım." "Kardeşim de on beş yaşındaydı." "O zaman anladın mı?"

Bu sefer başımı salladım, gülümsedim. Güven oluşturmak, en zor kısmı.

"Anladım," diyorum, tekrar öne eğilerek aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. Şimdi bana doğru dönüyor, gözyaşlarıyla ıslanmış gözleri benimkileri delip geçiyor,

yalvararak. "Kesinlikle anlıyorum."

OceanofPDF.com

İKİNCİ BÖLÜM

Benim sektörüm klişelerle büyür, bunu biliyorum. Ama klişelerin var olmasının bir nedeni var.

Doğru oldukları için.

On beş yaşında bir kızın derisini jiletle kesmesinin muhtemelen yetersizlik duygularıyla, içinde yanan duygusal acıyı bastırmak için fiziksel acı hissetmeye ihtiyaç duymasıyla bir ilgisi vardır. Öfke kontrolü sorunları olan on sekiz yaşındaki bir erkek çocuğunun kesinlikle çözülmemiş bir ebeveyn anlaşmazlığı, terk edilme duyguları, kendini kanıtlama ihtiyacı ile bir ilgisi vardır. İçten içe kırılırken güçlü görünme ihtiyacı. Yirmi yaşında bir üniversite öğrencisinin sarhoş olup kendisine iki dolarlık votka tonik ısmarlayan her erkekle yatması ve sabah bunun için ağlaması, düşük özgüven, evde bunun için savaşmak zorunda kaldığı için ilgi görme özlemi kokuyor. Olduğu kişi ile herkesin ondan olmasını istediğini düşündüğü kişi arasında bir iç çatışma.

Baba sorunları. Tek çocuk sendromu. Boşanmanın bir ürünü.

Bunlar klişe ama doğru. Ve bunu söylememde bir sakınca yok, çünkü ben de bir klişeyim.

Akıllı saatime bakıyorum, bugünkü seansın kaydı ekranda yanıp sönüyor: 1:01:52. *iPhone'a Gönder'e* dokunuyorum ve dosya telefonuma aktarılırken küçük zamanlayıcının griden yeşile dönmesini izliyorum, ardından eş zamanlı olarak dizüstü bilgisayarımla senkronize oluyor. *Teknoloji.* Küçük bir kızken, her doktorun dosyamı aldığını, aynı yıpranmış koltuğun bir varyasyonunda oturup diğer insanların sorunlarıyla dolu dosya dolaplarına bakarken sayfaları karıştırdığını hatırlıyorum. Benim gibi insanlarla dolu. Bir şekilde kendimi daha az yalnız, daha normal hissetmemi sağlıyordu. O dört çekmeceli metal kilitli kutular, bir gün bir şekilde acımı ifade edebilme -söze dökebilme, çığlık atabilme, ağlayabilme- ve altmış dakikalık süre sıfıra indiğinde dosyayı kapatıp çekmeceye geri koyabilme, sıkıca kilitleyebilme ve içindekileri başka bir güne kadar unutabilme ihtimalimi simgeliyordu.

Saat beş, kapanış saati.

Bilgisayar ekranıma bakıyorum, hastalarım ikon ormanına dönüşmüş. Artık *kapanış saati diye bir şey* yok. Beni bulmanın her zaman bir yolu var -e-posta, sosyal medya- en azından ben pes edip profillerimi silmeden önce, en kötü anlarında müşterilerin panik halindeki doğrudan mesajlarını incelemekten bıkmıştım. Ben her zaman açık, her zaman hazırım, karanlıkta neon *Açık* tabelası yanıp sönen, ölmemek için elinden geleni yapan yirmi dört saatlik bir market.

Ekranımda kayıt bildirimi beliriyor ve ben de üzerine tıklayıp dosyayı etiketliyorum - Lacey *Deckler, 1. Oturum* - bilgisayarımdan başımı kaldırıp tozlu pencere pervazına gözlerimi kısarak bakmadan *önce*, batan güneşin parıltısıyla buranın kirliliği daha da belirginleşiyor. Boğazımı tekrar temizliyorum, birkaç kez öksürüyorum. Yana doğru eğilip ahşap bir topuzu tutuyorum, masamın alt çekmecesini çekip açıyorum ve kendi kişisel ofis eczanemi karıştırıyorum. Sıradan Ibuprofen'den telaffuzu daha zor reçetelere kadar değişen hap şişelerine göz gezdiriyorum: Alprazolam, Chlordiazepoxide, Diazepam. Onları bir kenara itip bir kutu Emergen-C alıyorum, bir paketi su bardağıma boşaltıyorum ve parmağımla karıştırıyorum.

Birkaç yudum aldım ve bir e-posta yazmaya başladım.

Shannon,
Mutlu cumalar! Lacey Deckler ile harika bir ilk seans geçirdik -Yönlendirme için teşekkürler. İlaç tedavisini kontrol etmek istedim. Hiçbir şey yazmadığınızı görüyorum. Bugünkü seansımıza dayanarak, düşük dozda Prozac'a başlamasının faydalı olabileceğini düşünüyorum- düşünceleriniz? Endişeleriniz?

Chloe

Gönder tuşuna basıyorum ve sandalyemde arkama yaslanıp mandalina aromalı suyumun kalanını içiyorum. Bardağın dibinde sıkışan Emergen-C tortusu tutkal gibi yavaş ve ağır bir şekilde aşağı iniyor, dişlerimi ve dilimi turuncu bir kumla kaplıyor. Birkaç dakika içinde bir yanıt alıyorum.

Chloe,
Her zaman bekleriz! Bana uyar. Aramaktan çekinmeyin.

Not: İçkiler yakında mı? Yaklaşan BÜYÜK GÜN ile ilgili detayları almamız gerekiyor!

Shannon Tack, MD

Ofis telefonumu elime alıp Lacey'nin eczanesini, sık sık gittiğim CVS'yi arıyorum ve doğrudan telesekretere yönlendiriliyorum. Mesaj bırakıyorum.

"Merhaba, evet, ben Doktor Chloe Davis-C-h-l-o-e D-a-v-i-s- Lacey Deckler-L-a-c-e-y D-e-c-k-l-e-r-doğum *tarihi* 16 Ocak 2004 için bir reçete yazıyorum. Hastaya günde 10 miligram Prozac ile başlamasını önerdim, sekiz haftalık tedarik. Otomatik doldurma olmasın lütfen."

Duraklıyorum, parmaklarımı masaya vuruyorum.

"Ayrıca başka bir hasta için yeniden ilaç yazdırmak istiyorum, Daniel Briggs-D- *a-n-i-e-l B-r-i-g-g-s* doğum *tarihi* 2 Mayıs 1982. Xanax, günde 4 miligram. Tekrar ediyorum, ben Doktor Chloe Davis. Telefon numarası 555-212-4524. Çok teşekkür e d e r i m."

Telefonu kapattım, şimdi ahizede ölü duran telefona bakıyorum. Gözlerim tekrar pencereye kayıyor, batmakta olan güneş maun ofisimi bardağımın dibindeki yapışkan tortudan çok da farklı olmayan turuncu bir tona dönüştürüyor. Saatime bakıyorum -yedi buçuk- ve dizüstü bilgisayarımı kapatmaya başlıyorum, telefonum cızırdayarak canlanınca sıçrıyorum. Bakıyorum, ofis şu anda kapalı ve bugün Cuma. Az önce aradığım reçetelerle ilgili bir soru soran eczane olabileceğini fark edene kadar zil sesini duymazdan gelerek eşyalarımı toplamaya devam ediyorum. Cevap vermeden önce bir kez daha çalmasına izin veriyorum.

"Doktor Davis,"
diyorum. "Chloe
Davis?"

"Doktor Chloe Davis," diye düzeltiyorum. "Evet, bu o. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Dostum, sen ulaşılması zor bir kadınsın."

Ses bir erkeğe ait ve sanki onu bir şekilde kızdırmışım gibi bıkkın bir kahkaha atıyor.

"Özür dilerim, hasta mısınız?"

"Ben hasta değilim," diyor ses, "ama bütün gün aradım. *Bütün* gün. Resepsiyon görevliniz beni bağlamayı reddetti, ben de mesai saatleri dışında deneyeyim dedim, bakalım doğrudan telesekreterinize yönlendirilebilecek miyim? Açmanızı beklemiyordum."

Kaşlarımı çattım.

"Burası benim ofisim. Burada kişisel telefonlara cevap vermiyorum. Melissa sadece hastalarımı yönlendirir-" Duruyorum, neden bir yabancıya kendimi ve işimin iç işleyişini açıkladığım konusunda kafam karışıyor. Sesimi sertleştiriyorum. "Neden aradığınızı sorabilir miyim? Kimsiniz?"

"Benim adım Aaron Jansen," diyor. "*The New York Times*'ta muhabirim."

Nefesim boğazımda düğümleniyor. Öksürüyorum ama daha çok boğuluyormuşum gibi geliyor.

"İyi misin?" diye sorar.

"Evet, iyi," diyorum. "Boğazımla ilgili bir şeyi atlatmaya çalışıyorum. Pardon, New *York Times* mı?"

Soru ortaya çıkar çıkmaz kendimden nefret ediyorum. Bu adamın neden aradığını biliyorum. Dürüst olmak gerekirse, bunu bekliyordum. Bir şey bekliyordum. Belki *Times*'ı değil ama bir şey.

"Biliyorsun," diye tereddüt ediyor. "Gazete

mi?" "Evet, kim olduğunu biliyorum."

"Babanız hakkında bir hikaye yazıyorum ve oturup konuşmayı çok isterim. Sana bir kahve ısmarlayabilir miyim?"

"Özür dilerim," diyerek tekrar sözünü kesiyorum. *Hay sikeyim.* Neden özür dileyip duruyorum? Derin bir nefes alıp tekrar deniyorum. "Bu konuda söyleyecek bir şeyim yok."

"Chloe," diyor.

"Doktor Davis."

"Doktor Davis," diye tekrarlar, iç çekerek. "Yıldönümü yaklaşıyor. Yirmi yıl. Eminim bunu biliyorsunuzdur."

"Tabii ki biliyorum," diye karşılık veriyorum. "Yirmi yıl oldu ve hiçbir şey değişmedi. O kızlar hâlâ ölü ve babam hâlâ hapiste. Neden hâlâ ilgileniyorsun?"

Aaron diğer uçta sessiz; ona zaten çok fazla şey verdim, biliyorum. Başkalarının yaralarını tam iyileşmek üzereyken deşmekle beslenen o hastalıklı gazetecilik dürtüsünü çoktan tatmin ettim. Metalik bir tat almasına ve daha fazlasına susamasına yetecek kadar tatmin ettim, sudaki kana yönelen bir köpekbalığı gibi.

"Ama sen değiştin," diyor. "Sen ve kardeşin. Halk nasıl olduğunuzu, nasıl başa çıktığınızı bilmek ister."

Gözlerimi deviriyorum.

"Ve baban," diye devam ediyor. "Belki *o* değişmiştir. Onunla konuştun mu?"

"Babama söyleyecek bir şeyim yok," diyorum ona. "Benim de sana söyleyecek bir şeyim yok. Lütfen bir daha burayı arama."

Telefonu niyetimden daha sert bir şekilde tabanına geri çarparak kapatıyorum. Yere bakıyorum ve parmaklarımın titrediğini fark ediyorum. Onları meşgul etmek için saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum ve tekrar pencereye bakıyorum, gökyüzü derin, mürekkep mavisine dönüşüyor, güneş artık ufkun tepesinde patlamaya hazır bir baloncuk.

Sonra masama dönüp çantamı alıyorum ve ayağa kalkarken sandalyemi geriye itiyorum. Masa lambama bakıp yavaşça nefes verdikten sonra lambayı kapatıyorum ve karanlığa doğru titrek bir adım atıyorum.

OceanofPDF.com

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Biz kadınların gün boyunca kendimizi bilinçaltımızda koruduğumuz pek çok ince yol vardır; kendimizi gölgelerden, görünmeyen yırtıcılardan koruruz. Uyarıcı masallardan ve şehir efsanelerinden. Aslında o kadar incelikli ki, bunları yaptığımızın farkına bile varmıyoruz.

Hava kararmadan işten çıkmak. Bir elimizle çantalarımızı göğsümüzde kavrıyor, diğer elimizle anahtarlarımızı bir silah gibi parmaklarımızın arasında tutuyor ve hava kararmadan önce işten çıkamama ihtimalimize karşı stratejik olarak bir sokak lambasının altına park ettiğimiz arabamıza doğru ilerliyoruz. Arabamıza yaklaşıyor, ön kilidi açmadan önce arka koltuğa göz atıyoruz. Telefonumuzu sıkıca kavrıyoruz, işaret parmağımız 911'e sadece bir kaydırma uzaklığında. İçeri giriyoruz. Tekrar kilitle. Boş durmayın. Hızlıca uzaklaşın.

Ofis binamın yanındaki otoparktan çıkıp şehirden uzaklaşıyorum. Kırmızı ışıkta duruyorum ve dikiz aynama bakıyorum -alışkanlık sanırım- yansımamdan ürküyorum. Sert görünüyorum. Dışarısı bunaltıcı, o kadar bunaltıcı ki cildim yağdan kayganlaşmış; genellikle gevşek olan kahverengi saçlarımın uçları biraz kıvrılmış, sadece Louisiana yazının elde edebileceği bir kıvırcıklık var.

Louisiana yazı.

Ne kadar yüklü bir ifade. Ben burada büyüdüm. *Burada* değil. Baton Rouge'da değil. Louisiana'da ama. Breaux Bridge adında küçük bir kasaba. Dünyanın Kerevit Başkenti. Nedense gurur duyduğumuz bir ayrıcalık bu. Tıpkı Kansas'taki Cawker City'nin beş bin kiloluk sicim topuyla gurur duyması gibi. Anlamsız bir yere yüzeysel bir anlam katıyor.

Breaux Bridge'in nüfusu da on binden az, bu da herkesin herkesi tanıdığı anlamına geliyor. Ve daha spesifik olarak, herkes beni tanır.

Gençliğimde yaz için yaşardım. Bataklık anıları o kadar çok ki: Martin Gölü'nde timsahları tespit etmek, yosun halısının altında gizlenen boncuk gözlerini bir an için gördüğümde çığlık atmak. Benim

Ters yöne doğru koşarken ağabeyim gülüyordu*, "Görüşürüz timsah!" diye* bağırıyordu. Çok dönümlük arka bahçemizde asılı duran İspanyol yosunlarından peruk yapmak ve sonraki günlerde saçımdaki zona böceklerini ayıklamak, kaşıntılı kırmızı yaralara şeffaf oje sürmek. Yeni haşlanmış bir kerevitin kuyruğunu büküp kafasını emerek kurutmak.

Ancak yaz anıları aynı zamanda korku anıları da getirir.

Kızlar kaybolmaya başladığında on iki yaşındaydım. Benden çok da büyük olmayan kızlar. 1999 yılının Temmuz ayıydı ve yine sıcak, nemli bir Louisiana yazı olacaktı.

Ta ki bir gün öyle olmayana kadar.

Bir sabah erkenden mutfağa girdiğimi, gözlerimdeki uykuyu sildiğimi, nane yeşili battaniyemi muşamba zeminde sürüklediğimi hatırlıyorum. Bebekliğimden beri o battaniyeyle uyurdum, kenarlarını çiğ severdim. Annemle babamı televizyonun önünde endişeyle toplanmış halde gördüğümde, kumaşı parmaklarımın arasında gergin bir tikle büktüğümü hatırlıyorum. Fısıldaşıyorlardı.

"Neler oluyor?"

Arkalarını döndüler, beni görünce gözleri büyüdü ve ben ekranı göremeden kapattılar.

Ekranı görebildiğimi *düşünmeden* önce.

"Ah, tatlım," dedi babam, bana doğru yürürken, beni normalden daha sıkı tutuyordu. "Bir şey yok, tatlım."

Ama hiçbir şey değildi. O zaman bile hiçbir şey olmadığını biliyordum. Babamın bana sarılma şekli, annemin pencereye doğru dönerken dudaklarının titremesi - Lacey'nin bu öğleden sonra kendini başından beri bildiği gerçeği anlamaya zorlarken dudaklarının titremesi gibi. Dışarı itmeye çalıştığı, gerçek değilmiş gibi davranmaya çalıştığı gerçeği. Gözlerim ekranın alt kısmına damgalanmış o parlak kırmızı manşete takılmıştı; çoktan zihnime kazınmıştı, bildiğim hayatı sonsuza dek değiştirecek bir kelime koleksiyonu.

YEREL BREAUX KÖPRÜSÜ KIZ ÇOCUĞU KAYBOLDU

On iki yaşındayken, *KIZ KAYBOLUYOR*, büyüdüğünüzde yaptığınız gibi uğursuz imalara sahip değil. Aklınız otomatik olarak tüm o korkunç yerlere gitmiyor: adam kaçırma, tecavüz, cinayet. I

Düşündüğümü hatırlıyorum: *Nerede* kayboldu? Belki de kaybolmuştur diye düşündüm. Ailemin evi on dönümden fazla bir arazi üzerindeydi; bataklıkta kurbağa yakalarken ya da ormanın keşfedilmemiş bölgelerini keşfederken, işaretlenmemiş bir ağacın kabuğuna adımı kazırken ya da yosun tutmuş sopalardan kaleler inşa ederken pek çok kez kaybolmuştum. Hatta bir keresinde bir tür hayvanın evi olan küçük bir mağarada sıkışıp kalmıştım, buruşuk girişi bir şekilde aynı anda hem korkutucu hem de cezbediciydi. Ağabeyimin ayak bileğime eski bir ip bağladığını hatırlıyorum, karnımın üzerine yatmıştım, soğuk, karanlık boşluğa doğru kıvranıyordum, dudaklarımın arasında bir el feneri anahtarlığı tutuyordum. Gittikçe daha derine sürünürken karanlığın beni yutmasına izin vermek ve nihayet kendimi geri çekemeyeceğimi anladığımda yaşadığım dehşet. Arama ekibinin yeşillikler arasında ve bataklıklarda ilerlerken çekilmiş görüntülerini gördüğümde, ben de "kaybolursam" ne olacağını, insanların onun için geldikleri gibi benim için de gelip gelmeyeceklerini merak etmekten kendimi alamadım.

Gelecektir diye düşündüm. *Ve döndüğünde, bahse girerim kendini aptal gibi hissedecek.*

Bu kadar yaygara koparmak.

Ama kız ortaya çıkmadı. Ve üç hafta sonra, başka bir kız kayboldu.

Ondan dört hafta sonra bir tane daha.

Yaz sonunda altı kız ortadan kaybolmuştu. Bir gün oradaydılar, ertesi gün gittiler. Hiçbir iz bırakmadan kayboldular.

Şimdi, altı kayıp kız her zaman altıdan fazla olacaktır ama Breaux Bridge gibi bir kasabada, bir çocuk okulu bıraktığında sınıfta gözle görülür bir boşluk ya da tek bir aile taşındığında mahallede bir sessizlik oluşacak kadar küçük bir kasabada, altı kız neredeyse taşınamayacak kadar ağır bir yüktü. Onların gidiciliğini görmezden gelmek imkansızdı; yaklaşan bir fırtınanın kemiklerinizi zonklatması gibi gökyüzüne yerleşmiş bir kötülüktü bu. Bunu hissedebilir, tadabilir ve karşılaştığınız her insanın gözlerinde görebilirdiniz. İçten gelen bir güvensizlik, bir zamanlar çok güvenen bir kasabayı esir almıştı; sarsılması imkânsız bir şüphe yerleşmişti. Söylenmemiş tek bir soru hepimizin kafasını kurcalıyordu.

Sırada kim var?

Sokağa çıkma yasakları uygulandı; mağazalar ve restoranlar akşam karanlığında kapanıyordu. Kasabadaki diğer tüm kızlar gibi benim de hava karardıktan sonra dışarı çıkmam yasaktı. Gündüz vakti bile her köşenin ardında gizlenen kötülüğü hissediyordum. Sıradakinin ben olacağım beklentisi her zaman oradaydı, her zaman mevcuttu, her zaman boğucuydu.

"İyi olacaksın, Chloe. Endişelenecek bir şey yok."

Yaz kampından önce bir sabah kardeşimin sırt çantasını kaldırdığını hatırlıyorum; yine ağlıyordum, evden çıkmaya korkuyordum.

"Endişelenmesi gereken bir şey var Cooper. Bu ciddi bir durum." "O daha çok genç," dedi Cooper. "Daha on iki yaşında. Gençlerden hoşlanıyor,
hatırlıyor musun?"

"Cooper, lütfen."

Annem yere çömeldi, göz hizama geldi ve bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı.

"Bu ciddi bir durum tatlım, ama dikkatli ol. Uyanık ol."

Cooper iç çekerek, "Yabancıların olduğu bir arabaya binme," dedi. "Karanlık sokaklarda tek başına yürüme. Bunların hepsi gayet açık, Chlo. Sadece aptal olma."

"O kızlar aptal değildi," diye tersledi annem, sesi sessiz ama keskindi. "Şanssızdılar. Yanlış zamanda yanlış yerdeydiler."

Şimdi CVS otoparkına dönüyorum ve eczanenin arabaya servis bölümünden geçiyorum. Sürgülü cam pencerenin arkasında duran bir adam, çeşitli şişeleri kâğıt torbalara zımbalamakla meşgul. Camı kaydırarak açıyor ve yukarı bakma zahmetine girmiyor.

"İsim?" "Daniel
Briggs."

Bana bakıyor, belli ki Daniel değil. Önündeki bilgisayarda birkaç tuşa dokunuyor ve tekrar konuşuyor.

"Doğum
tarihi?" "2
Mayıs 1982."

Arkasını dönüyor, *B* sepetini karıştırıyor. Bir kese kağıdı alıp tekrar bana doğru yürümesini izliyorum, ellerim kıpırdamasın diye direksiyonu sıkıca kavrıyor. Tarayıcısını barkoda doğrultuyor ve bir bip sesi duyuyorum.

"Reçeteyle ilgili herhangi bir sorunuz var mı?"

"Hayır," diyorum gülümseyerek. "Her şey yolunda."

Çantayı camından içeri itip benimkine sokuyor; çantayı kapıp çantamın derinliklerine itiyorum ve camı tekrar açıp vedalaşmadan uzaklaşıyorum.

Birkaç dakika daha araba kullanıyorum, yolcu koltuğundaki çantam içindeki hapların varlığından dolayı ışıldıyor. Başkaları için reçete almanın bu kadar kolay olması beni şaşırtırdı; dosyadaki isimle eşleşen doğum gününü bildiğiniz sürece, çoğu eczacı ehliyet bile istemez. Eğer sorarlarsa da basit açıklamalar genellikle işe yarar.

Oh, kahretsin, diğer çantamda.

Ben onun nişanlısıyım. Adresini vermemi ister misiniz?

Dosya mı?

Garden District mahalleme dönüyorum ve yolculuğa başlıyorum

Bir kilometre uzunluğundaki bir yolda ilerlerken, dalgıçların kendilerini tamamen karanlığa gömülmüş bulduklarında hissettiklerini hayal ettiğim gibi, yüzlerinden birkaç santim uzağa koydukları kendi ellerinin bile kaybolacağı kadar karanlık bir karanlık beni her zaman şaşırtır.

Tüm yön duygusu gitti. Tüm kontrol duygusu gitti.

Yolu aydınlatacak herhangi bir ev ya da caddeyi çevreleyen ağaçların kıvrılan kollarını ortaya çıkaracak projektörler olmadan, güneş battığında bu yol doğrudan bir mürekkep havuzuna doğru sürüldüğü, uçsuz bucaksız bir hiçliğin içinde kaybolduğu, dipsiz bir deliğe sonsuza dek düştüğü yanılsamasını veriyor.

Nefesimi tutuyorum, ayağımı gaza biraz daha sert basıyorum.

Sonunda, sıramın yaklaştığını hissedebiliyorum. Arkamda kimse olmamasına, sadece daha fazla siyah olmasına rağmen flaşörümü yakıyorum ve sağa, çıkmaz sokağımıza sapıyorum, eve giden yolu gösteren ilk sokak lambasını geçtiğimde nefesimi bırakıyorum.

Home.

Bu da yüklü bir ifadedir. Ev sadece bir ev, beton ve çivilerle bir arada tutulan tuğla ve tahtalardan oluşan bir koleksiyon değildir. Daha duygusaldır.

Bundan daha fazlası. Ev emniyettir, güvenliktir. Sokağa çıkma yasağı saati dokuzu vurduğunda geri döndüğünüz yerdir.

Peki ya eviniz güvenli değilse? Güvenli değilse?

Ya verandanızın basamaklarında içine yığıldığınız uzanmış kollar, kaçmanız gereken kollarla aynıysa? O kızları yakalayan, boyunlarını sıkan ve kendi ellerini yıkamadan önce bedenlerini gömen kollar?

Ya her şeyin başladığı yer evinizse: şehrinizi temelinden sarsan depremin merkez üssü? Aileleri, hayatları, sizi parçalayan kasırganın gözü? Bildiğiniz her şeyi?

Sonra ne olacak?

OceanofPDF.com

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Çantamı karıştırıp eczane poşetini çıkarırken arabam garaj yolunda rölantide çalışıyor. Poşeti yırtıp içinden turuncu şişeyi çıkarıyorum, kapağını çevirip avucuma bir hap atıyorum, sonra poşeti buruşturup top haline getiriyorum ve şişeyle birlikte torpido gözüne tıkıyorum.

Elimdeki Xanax'a bakıyorum, küçük beyaz tableti inceliyorum. Ofisimdeki o telefon görüşmesini düşünüyorum: Aaron Jansen. *Yirmi yıl.* Hatırladıkça göğsüm daralıyor ve iki kere düşünmeden hapı ağzıma atıp kuru kuru yutuyorum. Nefes veriyorum, gözlerimi kapatıyorum. Şimdiden göğsümdeki sıkılığın gevşediğini, solunum yollarımın açıldığını hissediyorum. Üzerime bir sakinlik çöküyor, dilim her hapa dokunduğunda gelen aynı sakinlik hissi. Saf ve basit bir rahatlamadan başka bu duyguyu nasıl tarif edeceğimi gerçekten bilmiyorum. Dolabınızın kapağını açıp içeride kıyafetlerden başka bir şey bulamadığınızda hissettiğiniz rahatlama gibi - kalp atış hızınızın yavaşlaması, güvende olduğunuzu fark ettiğinizde beyninize giren coşkulu sersemlik hissi. Gölgelerden hiçbir şeyin size saldırmayacağını.

Gözlerimi açtım.

Arabamdan inip kapıyı çarparak anahtarlığımdaki kilit düğmesine iki kez bastığımda havada bir baharat kokusu var. Burnumu gökyüzüne doğru çevirip kokluyorum ve kokunun yerini belirlemeye çalışıyorum. Deniz ürünleri, belki. Balıklı bir şey. Belki de komşular barbekü yapıyordur ve bir an için davetli olmadığım için gücenmişimdir.

Evin karanlığı önümde belirirken, kaldırım taşlarından ön kapıma doğru uzun bir yürüyüşe başlıyorum. Durup bakmadan önce yürüyüş yolunun yarısına kadar geldim. Yıllar önce bu evi satın aldığımda, sadece bir evdi. Bir evdi. Sarkık bir balon gibi içine hayat üflenmeye hazır bir şeyin kabuğu. Bir yuva olmaya hazırlanan, okulun ilk günündeki bir çocuk gibi hevesli ve heyecanlı bir evdi. Ama nasıl ev yapılacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Şimdiye kadar bildiğim tek eve ev denemezdi, en azından artık denemezdi. Geriye dönüp baktığımda değil. Yürüdüğümü hatırlıyorum.

Anahtarlar elimde, ilk kez ön kapıdan geçtim. Topuklarımın parke üzerindeki sesi uçsuz bucaksız boşlukta yankılanıyor, çıplak beyaz duvarlar bir zamanlar resimlerin asılı olduğu yerlerden kalma çivi izleriyle doluydu, bu da bunun mümkün olduğunun kanıtıydı. Burada anılar oluşabilir, bir hayat kurulabilirdi. Küçük alet çantamı açtım, Cooper'ın satın aldığı küçük kırmızı bir Craftsman, beni Home Depot'ta dolaştırırken dudaklarını açık tuttum, o da yerel şekerci dükkanında bir torba tatlı ve ekşi sakız doldurur gibi içine anahtarlar, çekiçler ve penseler attı. Asacak hiçbir şeyim yoktu - resim yok, dekorasyon yok- bu yüzden duvara tek bir çivi çaktım ve evimin anahtarını tutan metal halkayı astım. Tek bir anahtar, başka bir şey yok. İlerleme kaydetmiş gibi hissettim.

Şimdi, o zamandan beri dışarıdan bakınca her şeyimi toparlamışım gibi görünmesi için yaptığım her şeye bakıyorum; bu, ebru gibi bir çürüğün üzerine makyaj yapmak ya da yaralı bir bileğin üzerine tespih bağlamak gibi yüzeysel bir şey. Ellerinde tasmalarıyla bahçemden geçip giden komşularımın beni kabul etmesini neden bu kadar önemsiyorum, gerçekten bilmiyorum. Verandanın tavanına cıvatalanmış sallanan bank var, her zaman mevcut olan tereyağı sarısı polen tabakası, orada gerçekten birileri oturuyormuş gibi davranmayı imkansız kılıyor. Hevesle satın alıp diktiğim ve daha sonra ölesiye ihmal ettiğim peyzaj düzenlemesi, ikiz asma eğrelti otlarımın sıska kahverengi dalları, bir zamanlar sekizinci sınıf biyoloji dersinde bir baykuşu incelerken bulduğum küçük bir hayvanın kusmuş kemiklerini andırıyor. Üzerinde "*Hoş geldiniz!*" yazan cızırtılı kahverengi karşılama paspası. Dış cepheye cıvatalanmış büyük boy bir zarf şeklindeki bronz posta kutusu, çıldırtıcı derecede kullanışsız, yarık bir elin tamamını sığdırmak için çok küçük, eski sınıf arkadaşları tarafından bana postalanan birkaç kartpostaldan daha fazlası bir yana, derecelerinin vaatlerinin pek de umut verici olmadığı ortaya çıktıktan sonra Emlakçılara dönüştü.

Tekrar yürümeye başladım, o an karar verdim ki

Aptal zarfı kaldırıp herkes gibi normal bir posta kutusu kullanıyorum. Aynı zamanda bu anda evimin ölü gibi göründüğünü fark ediyorum. Pencereleri aydınlatan ışıkları olmayan, kapalı panjurların ardında bir televizyonun titremesi olmayan bloktaki tek ev. İçinde yaşam belirtisi olmayan tek ev.

Yaklaşıyorum, Xanax zihnimi zoraki bir sakinliğe büründürüyor. Ama yine de bir şey içimi kemiriyor. Bir şeyler yanlış. Bir şeyler *farklı.* Bahçeme bakıyorum: küçük ama bakımlı. Biçilmiş çimler ve çalılar ham ahşap çitlere dayanıyor, bir meşe ağacının ezilmiş dalları arabamı hiç çekmediğim garaja gölge düşürüyor. Artık sadece birkaç metre önümde duran eve bakıyorum. Sanırım içeriden bir perdenin arkasında bir hareketlilik görüyorum ama başımı sallıyorum ve kendimi yürümeye devam etmeye zorluyorum.

Saçmalama, Chloe. Gerçekçi ol.

Neyin yanlış, neyin farklı olduğunu anladığımda anahtarım ön kapıda, çoktan dönmeye başlamıştı.

Verandanın ışığı kapalı.

Her zaman, *her zaman* açık bıraktığım sundurma ışığı, uyurken bile, panjurdaki boşluktan yastığıma doğru yaydığı ışık huzmesini görmezden gelerek, kapalı. Verandanın ışığını asla kapatmam. Düğmeye dokunduğumu bile sanmıyorum. Evin bu yüzden bu kadar cansız göründüğünü fark ediyorum. Daha önce hiç bu kadar karanlık, ışıktan tamamen yoksun görmemiştim. Sokak lambaları olsa bile burası *karanlık*. Biri arkamdan gelebilir ve ben hiç-

"SÜRPRİZ!"

Bir çığlık atıyorum ve kolumu çantama daldırıp biber gazımı arıyorum. İçerideki ışıklar yanıp sönüyor ve oturma odamdaki kalabalığa bakıyorum -otuz, belki kırk- hepsi bana bakıyor, gülümsüyor. Kalbim göğsümün içinde çarpıyor; zar zor konuşabiliyorum.

"Aman-"

Kekeliyorum, etrafıma bakıyorum. Bir sebep, bir açıklama arıyorum. Ama bulamıyorum.

"Aman *Tanrım.*" Elimin çantamda olduğunu, biber gazını beni ürküten bir güçle tuttuğumu anında fark ediyorum. Elimi bırakıp avucumdaki teri iç kumaşa silerken içimi bir rahatlama dalgası kaplıyor. "Bu da ne?"

"Neye benziyor?" Solumdan bir ses yükseliyor; yan tarafa dönüyorum ve bir adamın açıklığa adım atmasıyla kalabalığın dağılmasını izliyorum. "Bu bir parti."

Bu Daniel, koyu renk kot pantolon ve dar mavi bir ceket giymiş. Bana gülümsüyor, dişleri bronz tenine karşı göz kamaştırıcı bir beyazlıkta, kumral saçları yana yatırılmış. Kalbimin yeniden yavaşlamaya başladığını hissediyorum; elim göğsümden yanağıma doğru hareket ediyor ve yanağımın ısındığını hissedebiliyorum. Bir kadeh şarabı bana doğru iterken mahcup bir gülümseme takınıyorum; boştaki elimle alıyorum.

"Bizim için bir parti," diyor beni sıkıca kavrayarak. Vücut yıkamasının, baharatlı deodorantının kokusunu alabiliyorum. "Bir nişan partisi."

"Daniel. Burada ne yapıyorsun?" "Şey, ben
burada yaşıyorum."

Kalabalıkta bir kahkaha dalgası patlak veriyor ve Daniel gülümseyerek omzumu sıkıyor.

"Şehir dışında olman gerekiyordu," diyorum. "Yarına kadar dönmeyeceğini sanıyordum."

"Evet, o konuda. Yalan söyledim," diyerek daha fazla kahkaha atılmasını sağlıyor. "Şaşırdın mı?"

Yerlerinde kıpırdanan insan denizini tarıyorum. Hâlâ bana bakıyorlar, beklenti içindeler. Ne kadar yüksek sesle bağırdığımı merak ediyorum.

"*Sesim* şaşırmış *gibi* çıkmadı mı?"

Ellerimi havaya kaldırıyorum ve kalabalık bir kahkaha patlatıyor. Arkadan biri tezahürat yapmaya başlıyor ve Daniel beni tamamen kollarına çekip dudaklarımdan öperken diğerleri de ıslık çalıp alkışlayarak onu takip ediyor.

Biri "Bir oda bulun!" diye bağırıyor ve kalabalık tekrar gülüyor, bu kez evin çeşitli yerlerine dağılıyor, içkilerini dolduruyor ve diğer konuklarla kaynaşıyor, kağıt tabaklara yığınla yiyecek koyuyor. Dışarıdan gelen koku nihayet fark ediliyor: Old Bay. Arka verandamızdaki piknik masasında buğulanan bir masa kerevit haşlamasını görüyorum ve hemen yan tarafta icat ettiğim hayali partiden dışlanmış hissettiğim için utanıyorum.

Daniel bana bakıyor, sırıtıyor, gülmemek için kendini zor tutuyor. Omzuna vurdum.

"Senden nefret ediyorum," diyorum, yine de gülümsüyorum. "Ödümü kopardın."

Şimdi gülüyor, on iki ay önce beni kendine çeken o büyük, gür kahkaha hala üzerimde bir trans etkisi yaratıyor. Onu tekrar kendime çekiyorum ve tekrar öpüyorum, bu sefer düzgünce, tüm arkadaşlarımızın izleyen gözleri olmadan. Dilinin sıcaklığını ağzımda hissediyor, varlığının bedenimi fiziksel olarak nasıl sakinleştirdiğinin tadını çıkarıyorum. Kalp atışlarımı, nefes alışımı yavaşlatıyor, aynı Xanax'ın yaptığı gibi.

"Bana fazla seçenek bırakmadın," diyor şarabını yudumlarken. "Bu şekilde yapmak zorundaydım."

"Oh, öyle mi?" Ben sordum. "Peki neden?"

"Çünkü kendin için hiçbir şey planlamayı reddediyorsun," diyor. "Bekarlığa veda partisi yok, gelin partisi yok."

"Ben üniversitede değilim, Daniel. Otuz iki yaşındayım. Bu biraz çocukça görünmüyor mu?"

Kaşlarını kaldırarak bana bakıyor.

"Hayır, *çocukça* görünmüyor. Eğlenceli görünüyor."

"Biliyorsun, bu tür şeyleri planlamama yardım edecek kimsem yok," diyorum şarabıma bakarak ve kadehte döndürerek. "Cooper'ın bir duş planlamayacağını biliyorsun ve *annem*-"

"Biliyorum, Chlo. Takılıyorum. Bir partiyi hak ediyorsun, ben de sana bir parti düzenledim. Bu kadar basit."

Göğsüm sıcaklıkla kabarıyor ve elini sıkıyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum. "Bu gerçekten başka bir şey. Neredeyse kalp krizi geçiriyordum..."

Şarabının kalanını yudumlarken tekrar gülüyor. "... ama bunun anlamı çok büyük.

Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Şimdi git kaynaş. Ve şarabını iç," diyor, parmağıyla dokunulmamış bardağımın dibini işaret ederek. "Biraz rahatla."

Bardağı dudaklarıma götürüyorum ve onu da yudumlayarak kendimi oturma odasındaki kalabalığın içine itiyorum. Biri içkimi kapıp yeniden doldurmayı teklif ediyor, bir başkası da bir tabak peynir ve krakeri bana doğru itiyor.

"Açlıktan ölüyor olmalısın. Hep bu kadar geç saatlere kadar mı çalışırsın?" "Tabii ki öyle. O Chloe!"

"Chardonnay iyi mi, Chlo? Sanırım daha önce pinot içiyordun, ama gerçekten, ne fark eder ki?"

Dakikalar geçiyor, belki de saatler. Evin yeni bir bölümüne her girdiğimde, bir başkası elinde *tebrikler* ve yeni bir bardakla geliyor, aynı soruların farklı bir kombinasyonu köşede biriken şişelerden daha hızlı akıyor.

"Peki, bu *yakında içki içmek* sayılır mı?"

Arkamı döndüğümde Shannon'ın arkamda durduğunu ve kocaman gülümsediğini görüyorum. Gülüyor ve beni kucaklamak için kendine çekiyor, her zaman yaptığı gibi yanağıma bir öpücük konduruyor, dudakları tenime yapışıyor. Öğleden sonra bana gönderdiği e-postayı düşünüyorum.

Not: İçkiler yakında mı? Yaklaşan BÜYÜK GÜN ile ilgili detayları öğrenmeniz gerekiyor!

"Seni küçük yalancı," diyorum, yanağımda kalan ruj kalıntısını silmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Suçluyum," diyor gülümseyerek. "Hiçbir şeyden şüphelenmediğinden emin olmalıydım."

"Görev tamamlandı. Ailen nasıl?"

Shannon parmağındaki yüzüğü döndürerek, "İyiler," diyor. "Bill mutfakta yeniden dolduruyor. Ve Riley..."

Odayı tarıyor, gözleri dalgalar gibi birbirine çarpan bedenler denizinde geziniyor. Aradığı kişiyi bulur gibi olur ve gülümseyerek başını sallar.

"Riley köşede, telefonuyla konuşuyor. *Şok edici.*"

Arkamı döndüğümde genç bir kızın sandalyeye çökmüş, öfkeyle iPhone'una dokunduğunu görüyorum. Kısa kırmızı bir güneş elbisesi ve beyaz spor ayakkabılar giymiş, saçları faremsi bir kahverengi. İnanılmaz derecede sıkılmış görünüyor ve ben gülmekten kendimi alamıyorum.

"Eh, on beş yaşında," diyor Daniel. Yan tarafıma bakıyorum ve Daniel orada duruyor, gülümsüyor. Bana doğru kayıyor ve kolunu belime dolayarak alnımdan öpüyor. Her konuşmaya bu kadar kolaylıkla girmesine, sanki başından beri orada duruyormuş gibi mükemmel bir şekilde yerleştirilmiş bir cümle kurmasına her zaman hayret etmişimdir.

"Bir de bana sor," diyor Shannon. "Şu anda cezalı, bu yüzden onu da yanımızda getirdik. Onu bir grup *yaşlı insanla* takılmaya zorlamamızdan pek memnun değil."

Gülümsüyorum, gözlerim hâlâ kıza, saçlarını dalgın dalgın parmağında çevirişine, telefonunda az önce beliren mesajı incelerken dudağının kenarını çiğneyişine takılı.

"Neden cezalı?"

"Gizlice kaçmak," diyor Shannon gözlerini devirerek. "Onu *gece yarısı* yatak odasının penceresinden tırmanırken bulduk. Filmlerde gördüğümüz gibi çarşaftan yapılmış bir iple tırmanıyordu. Neyse ki boynunu kırmamış."

Elimi açık ağzıma götürerek tekrar gülüyorum.

"Yemin ederim, Bill'le çıkarken bana on yaşında bir kızı olduğunu söylediğinde bunu pek düşünmemiştim," diyor Shannon, sesi kısık, üvey kızına bakarak. "Dürüst olmak gerekirse, şansımın yaver gittiğini düşünmüştüm. İsteğe bağlı bir çocuk, gecenin her saatinde kirli bez-çığlık atma kısmını atlıyordu. Çok tatlı bir kızdı. Ama ergenliğe girdikleri anda her şeyin değişmesi inanılmaz. Canavara dönüşüyorlar."

"Uzun süre böyle olmayacak," diyor Daniel gülümseyerek. "Bir gün, onlar sadece uzak anılar olacak."

"Tanrım, umarım." Shannon şarabından bir yudum daha alarak gülüyor. "O gerçekten bir melek, biliyorsun."

Şu anda benimle konuşuyor ama Daniel'a eliyle işaret ederek göğsüne vuruyor.

"Her şeyi planlıyordu. Herkesi bir araya getirmek için ne kadar zaman harcadığına inanamazsınız."

"Evet, biliyorum," diyorum. "Onu hak etmiyorum." "İyi ki bir hafta önce istifa etmemişsin, ha?"

Beni dürtüyor ve gülümsüyorum, ilk karşılaşmamızın anısı her zamanki gibi keskin. Kolayca hiçbir şey ifade etmeyebilecek o tesadüfi karşılaşmalardan biriydi. Otobüste açıkta duran bir omuza çarpmak, yollarımızı ayırmadan önce basit bir *özür* mırıldanmak. Sizinki bittiğinde bardaki adamdan bir kalem ödünç almak ya da bir alışveriş arabasının dibine bırakılmış bir cüzdanı, araba uzaklaşmadan önce dışarıdaki arabaya doğru koşturmak. Bu buluşmalar çoğu zaman bir gülümsemeden, bir teşekkürden öteye gitmez.

Ama bazen, bir şeylere yol açarlar. Hatta belki de her şeye.

Daniel ve ben Baton Rouge General Hastanesi'nde tanışmıştık; o içeri giriyor, ben dışarı çıkıyordum. Daha çok sendeleyerek çıkıyordum aslında, ofisimin içindekilerin ağırlığı karton kutunun altını yırtmakla tehdit ediyordu. Kutu görüşümü engellerken, ön kapıya doğru kendi adımlarımı takip ederken gözlerim kısık bir şekilde onun yanından geçip giderdim. Sesini duymamış olsaydım yanından geçip giderdim.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır, hayır," dedim, ağırlığı bir kolumdan diğerine kaydırarak, durma zahmetine bile girmeden. Otomatik kapı bir metre ötedeydi, daha az. Arabam dışarıda rölantide çalışıyordu. "Ben hallederim."

"Dur, sana yardım edeyim."

Arkamda koşan ayak seslerini duydum; kolu kolumun arasından geçerken ağırlığın hafifçe kalktığını hissettim.

"Aman Tanrım," diye homurdandı. "Burada ne var?"

"Çoğunlukla kitaplar." Kutuyu elimden alırken terli saçlarından bir tutamı alnımdan ittim. Yüzünü ilk kez o zaman görmüştüm; sarı saçları ve kirpikleri, pahalı ergen ortodontisinin ve belki de bir iki beyazlatma tedavisinin ürünü olan dişleri. Hayatımı havaya kaldırıp omzunda dengede tutarken açık mavi düğmeli ceketinin içinden pazılarının kabardığını görebiliyordum.

"Kovuldun mu?"

Boynum ona doğru kırıldı; ağzımı açtım, onu yola getirmeye hazırdım, ta ki o bana doğru bakana ve yüz ifadesini görene kadar. Şefkatli gözleri, yüzümü yukarıdan aşağıya doğru tararken yumuşamış gibiydi. Bana eski bir arkadaşına bakar gibi bakıyor, gözbebekleri tenimde geziniyor, yüz hatlarımda bir aşinalık izi arıyordu. Dudakları bilmiş bir sırıtışla kıvrıldı.

"Şaka yapıyorum," dedi ve dikkatini tekrar kutuya çevirdi. "Kovulduğun için çok mutlu görünüyorsun. Ayrıca, sizi kaldırıma atmadan önce koltuk altlarınızdan tutup dışarı çıkaran korumalar olmaz mıydı? İşler böyle yürümüyor mu?"

Gülümsedim, bir kahkaha attım. O sırada otoparktaydık ve kollarını kavuşturup bana doğru dönmeden önce kutuyu arabamın tavanına yerleştirdi.

"İstifa ediyorum," dedim, kelimeler bir an için neredeyse gözyaşlarına boğulmama neden olacak bir kesinlikte üzerime çöktü. Baton Rouge General benim ilk işimdi; tek işimdi. İş arkadaşım Shannon en yakın arkadaşım olmuştu. "Bugün benim son günümdü."

"Tebrik ederim," dedi. "Sırada ne var?"

"Kendi muayenehanemi açıyorum. Ben bir tıbbi psikoloğum."

Islık çalarak kafasını arabamın üzerindeki kutuya soktu. Gözüne bir şey takıldı ve dikkati dağılmış bir şekilde başını çevirerek kitaplardan birini almak için eğildi.

"Cinayetle ilgili bir şeyin mi var?" diye sordu kapağı incelerken.

Gözlerim kutuya kayarken göğsüm daraldı. O anda, psikoloji ders kitaplarımın yanında yığınla gerçek suç kitabı olduğunu hatırladım: *Beyaz Şehirdeki Şeytan, Soğukkanlılıkla, Floransa Canavarı.* Ama çoğu insanın aksine ben onları eğlence için okumuyordum. Onları çalışmak için okudum. Onları anlamaya çalışmak, yaşamak için can alan tüm farklı insanları incelemek, sayfalardaki hikayelerini sanki benim hastalarımmış gibi yutmak, o deri koltukta arkama yaslanıp sırlarını kulağıma fısıldamak için okudum.

"Sanırım öyle de denebilir."

"Yargılamak yok," diye ekledi, elindeki kitabı çevirip açmadan ve sayfalarını karıştırmaya başlamadan önce kapağını -*İyi ve Kötünün Bahçesinde* Gece Yarısı- görebilmem için çevirdi. "Bu kitabı seviyorum."

Nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için kibarca gülümsedim.

"Gerçekten gitmem gerekiyor," diyerek arabamı işaret ettim ve elimi uzattım. "Yardımınız için teşekkürler."

"O zevk bana aitti, Doktor...?"

"Davis," dedim. "Chloe Davis."

"Pekala, Doktor Chloe Davis, eğer daha fazla kutu taşımanız gerekirse..." Arka cebini karıştırıp cüzdanını çıkardı ve bir kartvizit çıkarıp açık sayfaların arasına sıkıştırdı. Kitabı çevirerek kapattı ve bana doğru itti. "Beni nerede bulacağını biliyorsun."

Bana gülümsedi ve arkasını dönüp binaya girmeden önce bana doğru göz kırptı. Otomatik kapılar arkasından kapandığında, elimdeki kitaba baktım ve parmaklarımı kitabın sayfalarında gezdirdim.

parlak kapak. Sayfalarda kartvizitinin sıkıştığı küçük bir boşluk vardı ve tırnağımı o boşluğa sokarak kitabı tekrar açtım. Aşağı baktım, gözlerim ismini tararken göğsümde yabancı bir burkulma hissettim.

Her nasılsa, bunun Daniel Briggs'i son görüşüm olmadığını biliyordum.

OceanofPDF.com

BEŞİNCİ BÖLÜM

Shannon ve Daniel'dan izin alıp sürgülü kapıdan dışarı çıkıyorum. Arka verandaya vardığımda zihnim dönüyor, elim dördüncü çeşit alkollü içeceğimi tutuyor. Bitmek bilmeyen havadan sudan konuşmalar kulaklarımda uğulduyor, bitirdiğim bir şişe şarap beynimde vızıldıyor. Dışarısı hâlâ bunaltıcı ama esinti ferahlatıcı. Kırk kişinin sarhoş vücut ısısı duvarlardan yansıyınca ev havasız kalmaya başlamıştı.

Piknik masasına doğru ilerliyorum, kerevit, mısır, sosis ve patates yığını bir şekilde hâlâ gazetenin üzerinde tütüyor. Şarap kadehimi yere bırakıp bir kerevit alıyorum ve çevirerek kafasındaki suyun bileğimden aşağı damlamasına izin veriyorum.

Sonra arkamda bir hareket duydum, ayak sesleri. Ve bir ses.

"Merak etme, sadece benim."

Etrafımda dönüyorum, gözlerim karanlıkta önümdeki cesede alışıyor. Sigarasının kiraz kırmızısı ucu parmaklarının arasında

parlıyordu. "Şaşırmaktan hoşlanmadığını biliyorum."

"Coop!"

Kereviti masaya bırakıyorum ve kardeşime doğru yürüyorum, kollarımı boynuna doluyorum ve tanıdık kokusunu içime çekiyorum. Nikotin ve naneli sakız. Onu gördüğüme o kadar şaşırdım ki, sürpriz partiyle ilgili lafı ağzımdan kaçırdım.

"Hey, abla."

Geri çekilip yüzünü inceliyorum. Onu son gördüğümde olduğundan daha yaşlı görünüyor ama bu Cooper için normal. Aylar içinde yıllarca yaşlanmış gibi görünüyor, saçları şakaklarında grileşiyor, alnındaki endişe çizgileri gün geçtikçe daha da derinleşiyor. Ama yine de Coop yaşlandıkça daha çekici hale gelen erkeklerden biri. Üniversitedeyken, oda arkadaşım bir keresinde boynu tuzlu biberli kirli sakallarla dolmaya başladığında ondan *gümüş tilki* diye söz etmişti. Nedense bu söz aklımda kalmıştı. Gerçekten de oldukça doğru bir tasvirdi. Olgun, zarif, düşünceli ve sessiz görünüyor.

Sanki otuz beş yılda çoğu insanın hayatında görmediği kadar çok şey görmüş gibi. Boynunu bıraktım.

"Seni orada görmedim!" İstediğimden daha yüksek sesle söyledim.

"Etrafın sarıldı," diye cevap veriyor gülerek, sigarasını yere bırakıp ayağıyla söndürmeden önce son bir nefes çekiyor. "Kırk kişinin aynı anda etrafını sarması nasıl bir duygu?"

Omuz silkiyorum. "Düğün için alıştırma sanırım."

Gülümsemesi biraz dağılıyor ama hemen toparlanıyor. İkimiz de görmezden geliyoruz. "Laurel nerede?" Ben soruyorum.

Ellerini ceplerine sokuyor ve omzumun arkasından bakıyor, gözleri uzaklaşıyor. Sırada ne olduğunu zaten biliyorum.

"O artık resimde yok."

"Bunu duyduğuma üzüldüm," diyorum. "Ondan hoşlanmıştım. İyi birine benziyordu." "Evet," diyor başını sallayarak. "Öyleydi. Ben de ondan hoşlanmıştım."

Bir süre sessiz kaldık, içimizdeki seslerin mırıltısını dinledik. İkimiz de yaşadıklarımızdan sonra ilişki kurmanın karmaşıklığını anlıyoruz; çoğu zaman ilişkilerin yürümediğini de biliyoruz.

"Ee, heyecanlı mısın?" diye soruyor, başını eve doğru sallayarak. "Düğün ve diğer şeyler için mi?"

Gülüyorum. "*Peki ya eşyalar*? Kelimelerle aran çok iyi, Coop." "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Evet, ne demek istediğini anlıyorum," diyorum. "Ve evet, heyecanlıyım. Ona bir şans vermelisin."

Cooper bana bakıyor, gözleri kısılıyor. Biraz sallanıyorum.

"Neden bahsediyorsun?" diye soruyor.

"Daniel," diyorum. "Ondan hoşlanmadığını biliyorum." "Bunu sana söyleten ne?"

Şimdi gözlerim kısılıyor. "Bunu gerçekten tekrar yapacak mıyız?"

"Ondan hoşlanıyorum!" diyor, ellerini teslimiyetle havaya kaldırarak. "Bana onun ne yaptığını tekrar hatırlatır mısın?"

"Eczacılık satışları."

"*Çiftlik* satışı mı?" diye alay ediyor. "Gerçekten mi? Bana o tür bir adam gibi gelmiyor."

"İlaçlar," dedim. "*P-h* ile."

Cooper gülüyor, cebinden sigara paketini çıkarıyor ve dudaklarının arasından bir tane daha patlatıyor. Bana paketi uzatıyor ve ben başımı sallıyorum.

"Bu daha mantıklı," diyor. "Bu ayakkabılar çiftçilerin etrafında fazla zaman geçirmek için fazla parlak."

"Hadi ama Coop," diyorum kollarımı kavuşturarak. "İşte ben de bundan bahsediyorum."

"Sadece hızlı olduğunu düşünüyorum," diyor çakmağını çakarak. Alevi sigaraya doğru kaldırıyor ve içine çekiyor. "Birbirinizi ne kadardır tanıyorsunuz, birkaç aydır mı?"

"Bir yıl," diyorum. "Bir yıldır birlikteyiz."

"Birbirinizi bir yıldır *tanıyorsunuz*."

"Ve?"

"Bir yıl içinde birini nasıl bu kadar iyi tanıyabilirsin? Ailesiyle bile tanıştın mı?"

"Şey, hayır," diye itiraf ediyorum. "Yakın değiller. Ama hadi Coop. Onu gerçekten ailesiyle mi yargılayacaksın? Bunu en iyi senin bilmen gerekir. Aileler berbattır."

Cooper omuz silkiyor, cevap vermek yerine bir nefes daha çekiyor. İkiyüzlülüğü beni çileden çıkarıyor. Kardeşimin her zaman derimin altına girme, bir bokböceği gibi derinlere inme ve beni canlı canlı yeme gibi soğukkanlı bir yolu vardı. Daha da kötüsü, sanki hiç denemiyormuş gibi davranıyor. Sanki sözlerinin ne kadar kesici olduğunun, ne kadar canımı yaktığının farkında bile değil. Aniden ona karşılık verme isteği duyuyorum.

"Bak, Laurel'le ya da başka biriyle işler yolunda gitmediği için üzgünüm ama bu sana kıskançlık yapma hakkı vermez," diyorum. "Sürekli hıyarlık etmek yerine insanlara açılmaya izin versen neler öğrenebileceğine şaşıracaksın."

Cooper sessiz ve ben çok ileri gittiğimi biliyorum. Sanırım şarap yüzünden. Beni alışılmadık derecede ileri götürüyor. Alışılmadık derecede acımasız. Sigarasını sertçe emiyor ve nefes veriyor. İç çekiyorum.

"Öyle demek istemedim."

"Hayır, haklısın," diyor ve verandanın kenarına doğru yürüyor. Parmaklıklara yaslanıyor ve bir bacağını diğerinin önüne geçiriyor. "Bunu kabul edebilirim. Ama adam sana sürpriz bir parti verdi Chloe. Karanlıktan korkuyorsun. Kahretsin, her şeyden korkuyorsun."

Parmaklarımı şarap kadehime vuruyorum.

"Evinizdeki tüm ışıkları kapattı ve siz içeri girdiğinizde kırk kişiden çığlık atmalarını istedi. Ödünü kopardı. Elinin çantana uçtuğunu gördüm. Ne için gittiğini biliyorum."

Sessiz kaldım, bunu anladığı için utandım.

"Senin ne kadar paranoyak olduğunu gerçekten bilseydi, s e n c e bunu yapar mıydı?"

"İyi niyetliydi," diyorum. "Öyle olduğunu biliyorsun."

"Eminim öyledir, ama konu bu değil. O seni *tanımıyor*, Chloe.
Ve sen onu tanımıyorsun."

"Evet, tanıyor," diye tersliyorum. "O beni tanıyor, Cooper. Sadece her zaman kendi gölgemden korkmama izin vermiyor. Ve bunun için minnettarım. Bu sağlıklı bir şey."

İç çekiyor, sigarasının kalanını emiyor ve parmaklıkların üzerinden fırlatıyor.

"Tek söylediğim bizim onlardan farklı olduğumuz, Chloe. Sen ve ben farklıyız. Bazı şeyler yaşadık."

Eliyle evi işaret ediyor ve ben de arkamı dönüp içerideki insanlara bakıyorum. Aileye dönüşen tüm arkadaşlar, dünyayı umursamadan gülüyor ve kaynaşıyorlar ve birdenbire, birkaç dakika önce hissettiğim sevgiyi hissetmek yerine, içimde bir boşluk hissediyorum. Çünkü Cooper haklı. Biz farklıyız.

"Biliyor mu?" diye nazikçe sorar. Sessizce.

Arkamı dönüp karanlıkta ona bakıyorum. Cevap vermek yerine yanağımı çiğniyorum.

"Chloe?"

"Evet," diyorum sonunda. "Evet, elbette biliyor Cooper. Elbette ona söyledim."

"Ona ne söyledin?"

"Her şeyi, tamam mı? O her şeyi biliyor."

Gözlerinin eve, biz olmadan devam eden partinin boğuk seslerine kaydığını izliyorum ve tekrar sessizleşiyorum, yanağımın içi dişlerimin arasında gıcırdamaktan acıyor. Sanırım kanın tadını alabiliyorum.

"İkinizin nesi var?" Sonunda sesimdeki enerji tükenmiş bir halde soruyorum. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey olmadı," diyor. "Sadece... bilmiyorum. Sen olduğun için ve ailemiz için... Umarım doğru nedenlerle buralardadır. Söyleyeceklerim bu kadar."

"*Doğru sebepler* mi?" Olması gerekenden daha yüksek sesle bağırıyorum. "Bu da ne demek oluyor?"

"Chloe, sakin ol."

"Hayır," dedim. "Hayır, sevmeyeceğim. Çünkü şu anda bana söylediğin şey, onun beni *gerçekten* sevmesinin mümkün olamayacağı Cooper. Benim kadar berbat birine aşık olması mümkün değil. *Chloe kadar hasarlı birine.*"

"Oh, hadi ama," diyor. "Dramatik olmayı bırak."

"Dramatik davranmıyorum," diye çıkışıyorum. "*Senden* sadece bir kez olsun bencil olmayı bırakmanı istiyorum. Ona bir şans vermeni istiyorum."

"Chloe-"

"Seni bu düğünde istiyorum," diye araya giriyorum. "Gerçekten istiyorum. Ama bu sen olsan da olmasan da olacak, Cooper. Eğer bana bir seçim yaptıracaksan
-"

Kapının arkamdan kayarak açıldığını duyuyorum ve gözlerimi Daniel'a çeviriyorum. Bana gülümsüyor ama gözlerinin Cooper ve benim aramda gidip geldiğini görebiliyorum, dudaklarında dile getirilmemiş bir soru var. Ne kadar zamandır orada, sürgülü cam kapının hemen arkasında durduğunu merak ediyorum. Ne duyduğunu merak ediyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor, bize doğru yürürken. Kolunu belime doluyor ve beni Cooper'dan uzaklaştırarak kendisine yaklaştırdığını hissediyorum.

"Evet," diyorum, kendimi sakinleştirmeye çalışarak. "Evet, her şey yolunda."

"Cooper," diyor Daniel boştaki elini uzatarak. "Seni görmek güzel dostum."

Cooper gülümsüyor ve nişanlımın elini sıkarak karşılık veriyor.

"Bu arada size teşekkür etme fırsatım olmadı. Tüm yardımlarınız için."

Daniel'a bakıyorum ve alnımın çatladığını hissediyorum. "Ne konuda yardım?" diye soruyorum.

"Bu konuda yardım edin," diye gülümsüyor Daniel. "Parti. Sana söylemedi mi?"

Kardeşime dönüp bakıyorum, ona söylediğim ateşli sözler zihnimde yanıp sönüyor. Kalbimin sıkıştığını hissediyorum.

"Hayır," diyorum, hâlâ Cooper'a bakarak. "Bana söylemedi."

"Evet," diyor Daniel. "Bu adam hayatımı kurtardı. O olmasaydı bunu başaramazdık."

Cooper ayaklarına bakarak, "Önemli bir şey değildi," diyor. "Yardım edebildiğime sevindim." "Hayır, önemli bir şey değildi," diyor Daniel.

"Buraya erken geldi, her şeyi buharda pişirdi. Kerevit. Saatlerce o şeyle uğraşıyor, onları doğru şekilde baharatlıyordu."

"Neden bir şey söylemedin?" diye sordum.

Cooper utanarak omuz silkiyor. "Önemli bir şey değildi."

"Neyse, içeri dönsek iyi olacak," diyor Daniel beni kapıya doğru çekerek. "Burada Chloe'nin tanışmasını istediğim birkaç kişi var."

"Beş dakika," diyorum ayaklarımı altıma alarak. Kardeşimi bu şartlarda bırakamam ve Daniel dışarı çıkmadan hemen önce yaptığımız konuşmayı açığa vurmadan onun önünde özür dileyemem. "Seninle orada buluşuruz."

Daniel önce bana, sonra Cooper'a bakıyor. Bir an itiraz edecek gibi oluyor, dudakları hafifçe aralanıyor ama onun yerine yine gülümsüyor ve omzumu sıkıyor.

"Kulağa hoş geliyor," diyor ve kardeşime son bir selam veriyor. "Beş dakika."

Kapı kayarak kapanıyor ve Daniel görüş alanımdan çıkana kadar arkamı dönüp kardeşime bakıyorum.

"Cooper," diyorum sonunda, omuzlarım çöküyor. "Özür dilerim. Bilmiyordum."

"Sorun değil," diyor. "Gerçekten."

"Hayır, iyi değil," diyorum. "Bir şeyler söylemeliydin. Burada bir sürtük gibi davranıyorum, sana *bencil diyorum*-"

"Sorun değil," diyor tekrar, kendini parmaklıklardan yukarı itiyor ve bana doğru yürüyerek aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Beni sarıp sarmalayarak

Sarılmak. "Senin için her şeyi yaparım Chloe. Bunu biliyorsun. Sen benim küçük kardeşimsin."

İçimi çekiyorum ve kollarımı ona dolayarak suçluluk duygumun ve kızgınlığımın eriyip gitmesine izin veriyorum. Bu bizim dansımız, Cooper'ın ve benim. Anlaşamıyoruz, bağırıyoruz, tartışıyoruz. Birbirimizle aylarca konuşmuyoruz ama sonunda konuştuğumuzda sanki yeniden çocuk oluyoruz, arka bahçede yalınayak fıskiyelerin arasından koşuyor, bodrumda taşınan kutulardan kaleler inşa ediyor, etrafımızdaki insanların buhar olup uçtuğunu fark etmeden saatlerce konuşuyoruz. Bazen Cooper'ı bana kendimi, kim olduğumu, ebeveynlerimizin kim olduğunu hatırlattığı için suçluyorum. Onun varlığı, dünyaya yansıttığım imajın aslında gerçek değil, özenle hazırlanmış olduğunu hatırlatıyor. Bir milyon parçaya bölünüp gerçekte kim olduğumu ortaya çıkarmamdan küçük bir tökezleme kadar uzaktayım.

Karmaşık bir ilişki ama biz aileyiz. Sahip olduğumuz tek aile biziz.

"Seni seviyorum," diyorum, daha sert sıkarak. "Çabaladığını görebiliyorum." "Deniyorum," diyor Cooper. "Sadece korumacıyım."

"Biliyorum."

"Senin için en iyisini istiyorum." "Biliyorum."

"Sanırım hayatındaki erkek olmaya alışkınım, anlıyor musun? Sana göz kulak olan kişi. Ve şimdi bu başka biri olacak. Gitmesine izin vermek zor."

Gülümsüyorum, bir damla gözyaşı kaçmadan gözlerimi sıkarak kapatıyorum. "Demek bir kalbin var?"

"Hadi, Chlo," diye fısıldıyor. "Ciddiyim."

"Biliyorum," diyorum tekrar. "Öyle olduğunu biliyorum. İyi olacağım."

Orada bir süre sessizce durup kucaklaşıyoruz, beni görmeye gelenler kim bilir ne kadar zamandır ortalıkta görünmediğim gerçeğinden habersiz görünüyorlar. Kardeşimi kollarımda tutarken, daha önce aldığım telefon çağrısını tekrar düşünüyorum-Aaron Jansen. *The New York Times.*

"Ama siz değiştiniz," demişti muhabir. *"Sen ve kardeşin. Halk sizin nasıl olduğunuzu, nasıl başa çıktığınızı bilmek ister."*

"Hey, Coop?" Başımı kaldırarak sordum. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Bugün bir telefon aldın mı?"

Kafası karışmış bir şekilde bana bakıyor. "Ne tür bir

telefon görüşmesi?" Tereddüt ediyorum.

"Chloe," diyor geri çekildiğimi hissederek. Kollarımı daha sıkı kavrıyor. "Ne tür bir telefon görüşmesi?"

Sözümü kesmeden önce ağzımı açmaya başladım.

"Oh, biliyor musun, yaptım," diyor. "Annemin evinden. Bana bir mesaj bırakmışlar ve ben tamamen unutmuşum. Seni de aradılar mı?"

Hızlıca başımı sallayarak nefes veriyorum. "Evet," diye yalan söyledim. "Ben de özledim."

"Ziyaret vaktimiz geldi," diyor. "Sıra bende. Özür dilerim, ertelememeliydim."

"Sorun değil," diyorum. "Gerçekten, eğer çok meşgulsen ben gidebilirim."

"Hayır," diyor başını sallayarak. "Hayır, senin yeterince işin var. Bu hafta sonu gideceğim, söz veriyorum. Hepsi bu kadar olduğuna emin misin?"

Zihnim Aaron Jansen'e, ofis telefonumdaki konuşmamıza geri dönüyor -gerçekte yaptığımız şeye konuşma diyemezsiniz. *Yirmi yıl.* Bu, kardeşime söylemem gereken bir şey gibi görünüyor - *New York Times'*ın geçmişimizi araştırdığını. Bu Aaron Jansen denen adam babam hakkında, bizim hakkımızda bir hikaye yazıyor. Ama sonra fark ettim: Aaron Cooper'ın bilgilerine sahip olsaydı şimdiye kadar onu arardı. Kendisi söyledi: Bütün gün bana ulaşmaya çalışmış. Bana ulaşamadıysa, kardeşime ulaşmaya çalışmaz mıydı? Davis'in diğer çocuğuna? Coop'u henüz aramadıysa, numarasını, adresini, hiçbir şeyini bulamamış demektir.

"Evet," dedim. "Hepsi bu kadar."

Ona bu yükü yüklememeye karar verdim. En iyi ihtimalle, *Times* muhabirinin ailemiz hakkında bilgi almak için beni iş yerimden aradığı haberi onu arka cebindeki sigara paketinin geri kalanını tüttürmeye yetecek kadar kızdırır; en kötü ihtimalle de onu kendisi arar ve siktirip gitmesini söyler. Sonra Jansen'de onun numarası olur ve ikimiz de *mahvoluruz*.

Cooper sırtımı iki kez sıvazlayarak, "Hey, damadın bekliyor," diyor. Beni atlatıp verandanın merdivenlerinden arka bahçeye doğru yürümeye başladı. "İçeri dönsen iyi olur."

"İçeri gelmeyecek misin?" Cevabı zaten bilmeme rağmen soruyorum.

"Bir gece için bu kadar sosyalleşme bana yeter," diyor. "Sonra görüşürüz, timsah."

Gülümsüyorum, şarap kadehimi tekrar elime alıp çeneme doğru kaldırıyorum. Neredeyse orta yaşlı olan ağabeyimin dudaklarından bu çocukluk cümlesini duymak hiç eskimiyor - neredeyse, kelimeleri onun ergen sesinden duymak, beni hayatın basit, eğlenceli ve özgür olduğu on yıllar öncesine götürüyor. Ama aynı zamanda uyuyor, çünkü dünyamız yirmi yıl önce dönmeyi bıraktı. Zamanda mahsur kaldık, sonsuza dek genç kaldık. Tıpkı o kızlar gibi.

Şarabımın kalanını içiyorum ve ona doğru el sallıyorum. Karanlık onu sarmıştı ama hâlâ orada olduğunu biliyordum. Bekliyor.

"Bir süre sonra, timsah," diye fısıldıyorum, gölgelerin içine bakarak.

Sessizlik, ayaklarının altındaki yaprakların çıtırdamasıyla bozuluyor ve saniyeler içinde gittiğini anlıyorum.

OceanofPDF.com

HAZİRAN 2019

OceanofPDF.com

ALTINCI BÖLÜM

Gözlerim aniden açıldı. Başım çarpıyor, kabile davulu gibi ritmik bir vuruş odayı titretiyor. Yatağımda yuvarlanıyorum ve çalar saatime bakıyorum. On kırk beş. Nasıl bu kadar geç uyuyabildim?

Yatakta doğruldum ve şakaklarımı ovuşturdum, gözlerimi kısarak yatak odamızın aydınlığına baktım. Buraya taşındığımda -burası *bizim* yatak odamız değil de *benim* yatak odamken, *ev* değil de bir *evken*- her şeyin beyaz olmasını istemiştim. Duvarlar, halı, yatak örtüsü, perdeler. Beyaz temizdir, saftır, güvenlidir.

Ama şimdi, beyaz parlak. Çok, çok fazla parlak. Tavandan tabana pencerelerin önünde asılı duran keten perdelerin anlamsız olduğunu fark ediyorum, çünkü yastığımın üzerine vuran kör edici güneşi maskelemek için hiçbir şey yapmıyorlar. İnliyorum.

"Daniel?" Yatağımın başucundaki masaya eğilip bir şişe Advil çıkararak bağırıyorum. Mermer bir bardak altlığının üzerinde bir bardak su var, yeni. Buz hala donmuş, küpler sakin bir günde şamandıralar gibi yüzeyde sallanıyor. Bardağın kenarından damlayan ve dibinde biriken soğuk teri görebiliyorum. "Daniel, neden ölüyorum?"

Yatak odamıza girerken nişanlımın kıkırdadığını duyuyorum. Elinde bir tepsi krep ve hindi pastırması taşıyor ve ben hemen bana yatakta kahvaltı getiren birini hak etmek için ne yaptığımı merak ediyorum. Eksik olan tek şey küçük bir vazonun içine yerleştirilmiş, özenle seçilmiş bir kır çiçeği ve bu sahne bir Hallmark filminden koparılmış olabilir, akşamdan kalma halim hariç.

Belki de karma budur, merak ediyorum. *Boktan bir ailem vardı, şimdi de mükemmel bir kocam var.*

"İki şişe şarap bunu yapar," diyor alnımdan öperek. "Özellikle de aynı şişelere bağlı kalmadığın zaman."

"İnsanlar bana bir şeyler verip durdu," diyorum, bir parça domuz pastırması alıp ısırıyorum. "Ne içtiğimi bile bilmiyorum."

Birden Xanax'ı hatırladım. İçki üstüne içki içirilmeden saniyeler önce o küçük beyaz hapı patlattığımı. Bu kadar kötü hissetmeme şaşmamalı; gecenin kenarlarının bu kadar bulanık olmasına şaşmamalı, sanki olayları yeniden izliyormuşum gibi

buzlu bir bardağın dibinden akşamı seyrediyorum. Yanaklarım kızarıyor ama Daniel fark etmiyor. Onun yerine gülüyor ve parmaklarını karmakarışık saçlarımda gezdiriyor. Onunki, kıyaslandığında, mükemmel. Şimdi fark ediyorum ki tamamen duş almış, yüzü sinekkaydı tıraş olmuş, kumlu sarı saçları taranmış ve jölelenmiş, bir kısmı jilet inceliğinde. Tıraş losyonu ve kolonya gibi kokuyor.

"Bir yere mi gidiyorsun?"

"New Orleans." Kaşlarını çatıyor. "Geçen hafta sana söylediğimi hatırlıyor musun? Konferans?"

"Ah, doğru ya," diyorum başımı sallayarak, aslında hatırlamasam da. "Üzgünüm, beynim hala bulanık. Ama... bugün Cumartesi. Hafta sonu bitti mi? Eve daha yeni geldin."

Daniel ile tanışmadan önce ilaç satışı hakkında pek bir şey bilmiyordum. Gerçekten, bu konuda bildiğim tek şey paraydı; özellikle de bu pozisyonun çok para kazandırdığıydı. Ya da en azından iyi yaparsan kazanabilirdin. Ama şimdi daha fazlasını biliyorum, mesela işin gerektirdiği sürekli seyahat gibi. Daniel'in bölgesi Louisiana'nın yarısından Mississippi'ye kadar uzanıyor, bu yüzden hafta boyunca neredeyse her zaman arabada oluyor. Sabahları erken kalkıyor, geceleri geç yatıyor, bir hastaneden diğerine saatlerce araba kullanıyor. Ayrıca çok sayıda konferans var: satış ve eğitim geliştirme, tıbbi cihazlar için dijital pazarlama, ilaçların geleceği hakkında seminerler. Uzaktayken beni özlediğini biliyorum, ama aynı zamanda bunu sevdiğini de biliyorum - yeme-içme, lüks oteller, doktorlarla geyik muhabbeti. Bu konuda da iyi.

"Bu akşam otelde bir networking etkinliği var," diyor yavaşça. "Ve Pazartesi günü konferans başlamadan önce yarın bir golf turnuvası. Bunların hiçbirini hatırlamıyor musun?"

Kalbim göğsümde sıkışıyor. *Hayır,* sanırım. *Bunların hiçbirini hatırlamıyorum.* Ama bunun yerine gülümsüyorum, kahvaltı tabağını bir kenara itiyorum ve kollarımı boynuna doluyorum.

"Özür dilerim," diyorum. "Hatırlıyorum. Sanırım hala sarhoşum."

Daniel güleceğini bildiğim gibi gülüyor ve elini saçlarımda gezdiriyor, sanki T-ball maçına çıkmış bir çocukmuşum gibi.

"Dün gece eğlenceliydi," diyorum, konuşmayı başka yöne çekerek. Başımı kucağına yaslayıp gözlerimi kapatıyorum. "Teşekkür ederim."

"Elbette," diyor, parmağının ucuyla saçlarıma şekiller çiziyor. Bir daire, bir kare, bir kalp. Bir saniye sessiz kalıyor, havada asılı duran türden bir sessizlik, sonunda konuşana kadar. "Kardeşinle yaptığın konuşma ne hakkındaydı? Dışarıdaki mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun," diyor. "İçeri girdiğim."

"Ah, bilirsin işte," diyorum, göz kapaklarım yine ağırlaşıyor. "Sadece Cooper Cooper'lığını yapıyor. Endişelenecek bir şey yok."

"Her ne hakkında konuşuyorsanız... biraz gergin görünüyordu."

"Benimle *doğru nedenlerle* evlenmediğinden *endişeleniyor,*" diyorum, Parmaklarımı havaya kaldırarak tırnak işareti yapıyorum. "Ama dediğim gibi, o sadece benim kardeşim. Aşırı korumacıdır."

"Öyle mi dedi?"

Elini saçımdan çekerken Daniel'ın sırtının sertleştiğini hissediyorum. Keşke kelimeleri söylediğim anda yutabilseydim -yine şarap yüzünden, hala kan dolaşımımda vızıldıyor. Düşüncelerim taşmış bir bardak gibi dökülüyor ve halıyı lekeliyor.

"Söylediğimi unut," diyorum gözlerimi açarak. Bana bakmasını bekliyordum ama onun yerine ileriye, hiçbir şeye bakmıyordu. "Seni benim sevdiğim gibi sevmeyi öğrenecek, bunu biliyorum. Deniyor."

"Neden böyle düşündüğünü söyledi mi?"

"Daniel, cidden," diyorum yatakta doğrulup. "Konuşmaya bile değmez. Cooper korumacıdır. Çocukluğumdan beri hep öyleydi. Geçmişimizi biliyorsun. İnsanların en kötü yanlarını düşünür. Bu yönden birbirimize benziyoruz."

"Evet," diyor Daniel. Hâlâ önüne bakıyor, gözleri cam gibi. "Evet, sanırım öyle."

"Benimle doğru sebepler için evlendiğini biliyorum," diyorum, avucumu yanağına koyarak. İrkiliyor, tenimin dokunuşu onu transından uyandırıyor gibi görünüyor. "Örneğin, sıkı Pilates kıçım ve orgazmik coq au vin için."

Bana dönüyor, dudaklarının önce bir gülümsemeye, sonra da bir kahkahaya dönüşmesini engelleyemiyor. Elimi kendi eliyle kapatıyor ve ayağa kalkmadan önce parmaklarımı sıkıyor.

"Bütün hafta sonu çalışma," diyor ütülü pantolonunun kırışıklarını düzeltirken. "Dışarı çık. Eğlenceli bir şeyler yap."

Gözlerimi devirip bir parça daha pastırma koparıyorum ve ikiye katlayıp bütün olarak ağzıma atıyorum.

"Ya da biraz düğün planlaması yapın," diye devam ediyor. "Bu son geri sayım."

"Gelecek ay," diyorum sırıtarak. Düğünümüzü Temmuz ayında - kızların ilk kaybolduğu aydan tam yirmi yıl sonra- ayarladığımız gerçeği aklımdan çıkmıyor. Cypress Stables'a girdiğimiz anda bu düşünce aklıma geldi; meşe ağaçları muhteşem bir parke taşı koridorun üzerinden damlıyordu, beyaz boyalı sandalyeler dört büyük çiftlik evi sütunuyla mükemmel bir şekilde hizalanmıştı. Göz alabildiğine uzanan dönümlerce el değmemiş arazi. Resepsiyon alanı olarak kullanılabilecek arazinin kenarındaki restore edilmiş ahıra, tel ışıklarla süslenmiş dev ahşap sütunlara, yeşilliklere ve sütlü manolya çiçeklerine gözümü diktiğimi hala hatırlıyorum. Beyaz çitlerle çevrili merada otlayan atlar, sadece uzaktaki bir bataklık tarafından kırılan yeşil düzlük, kalın, mavi bir damar gibi ufukta hafifçe kıvrılıyordu.

"Mükemmel," demişti Daniel, elini benimkini sıkarken. "Chloe, mükemmel değil mi?"

Gülümseyerek başımı salladım. Her şey mükemmeldi, ama mekânın genişliği bana evimi hatırlatıyordu. Çamura bulanmış babamın, bir omzuna attığı kürekle ağaçların arasından çıkışını. Arazimizi bir hendek gibi çevreleyen, insanları dışarıda tutan ama bizi de içine hapseden bataklığı. Çiftlik evine doğru baktım, kendimi gelinliğimle dev verandada yürürken ve merdivenlerden Daniel'a doğru inerken hayal etmeye çalıştım. Gözüme bir hareket çarptı ve iki kez baktım; verandada bir kız vardı, sallanan bir sandalyeye oturmuş bir genç kız, kahverengi deri binici çizmeleri verandanın sütunlarına hafifçe vururken bacaklarını uzatmış, sandalyeyi tembel bir ritimle hareket ettiriyordu. Ona baktığımı fark edince canlandı, elbisesini aşağı çekti ve bacak bacak üstüne attı.

"O benim torunum," dedi karşımızdaki kadın. Gözlerimi kızdan ayırdım ve ona doğru baktım. "Bu topraklar bizim

Nesillerdir. Bazen okuldan sonra buraya gelmeyi seviyor. Verandada ödevini yapar."

Daniel gülümseyerek, "Kütüphaneden daha iyi," dedi. Kolunu kaldırdı ve kıza el salladı. Kız utanarak başını hafifçe eğdi ve el sallayarak karşılık verdi. Daniel dikkatini tekrar kadına yöneltti. "Onu alacağız. Müsaitliğiniz nedir?"

"Bakalım," dedi, elindeki iPad'e bakarak. Ekranı dik konuma getirene kadar birkaç kez döndürdü. "Şimdiye kadar, bu yıl için neredeyse tamamen doluyuz. Programın gerisinde kalmışsınız!"

"Daha yeni nişanlandık," dedim, yeni bir alışkanlık olarak taze pırlantayı parmağımda döndürürken. Daniel'ın bana verdiği yüzük bir aile yadigarıydı: Viktorya döneminden kalma, büyük-büyük-büyükannesinden kalma bir mücevher. Gözle görülür şekilde yıpranmıştı ama gerçek bir antikaydı, taklit edilemeyecek kadar eskiydi. Gül kesim pırlantadan bir haleyle çevrili oval kesim orta taşa yılların aile hikayeleri kazınmıştı, kordon ise tereyağlı ama hafif bulanık 14 ayar sarı altındı. "Yıllarca bekleyen ve kaçınılmaz olanı erteleyen çiftlerden biri olmak istemiyoruz."

"Evet, yaşlandık," dedi Daniel. "Saat ilerliyor."

Karnımı okşadı ve kadın sırıtarak parmağını sayfa çevirir gibi ekranda kaydırdı. Kızarmamaya çalıştım.

"Dediğim gibi, bu yıl için tüm hafta sonlarım dolu. İstersen 2020'de yapabiliriz."

Daniel başını salladı.

"Her hafta sonu mu? Buna inanamıyorum. Peki ya Cuma günleri?"

"Cuma günlerimizin çoğu da provalar için dolu," dedi.
"Ama görünüşe göre bir tane var. 26 Temmuz."

Daniel bana baktı, kaşlarını kaldırdı. "Sence
bunu ayarlayabilir misin?"

Şaka yapıyordu, biliyordum ama *Temmuz* ayından bahsetmesi kalbimi telaşa düşürdü.

"Louisiana'da Temmuz," dedim yüz ifademi çarpıtarak. "Sence konuklar sıcağa dayanabilir mi? Özellikle de dışarıda."

"Dışarıdan klima getirebiliriz," dedi kadın. "Çadırlar, vantilatörler, aklınıza ne gelirse."

"Bilmiyorum," dedim. "Oldukça da böcekli oluyor."

"Her yıl araziyi ilaçlıyoruz," dedi. "Size böceklerin sorun olmayacağını garanti edebilirim. Her zaman yaz düğünleri yapıyoruz!"

O sırada Daniel'ın bana şaşkınlıkla baktığını fark ettim, gözleri başımın yan tarafına gömülmüştü, sanki yeterince sert bakarsa içimde yuvarlanan düşünceleri çözebilecekmiş gibi. Ama ben dönmeyi reddettim, onunla yüzleşmeyi reddettim. Temmuz ayının kaygımı zayıflatıcı bir şeye, yaz uzadıkça kötüleşen ilerleyici bir hastalığa dönüştürmesinin tamamen mantıksız nedenini kabul etmeyi reddettim. Boğazımda yükselen bulantı hissini ya da uzaklardaki ekşi gübre kokusunun tatlı manolyalara karışıyor gibi görünmesini ya da bir yerlerde vızıldayan, ölü bir şeyin etrafında dönen sineklerin aniden sağır edici sesini kabul etmeyi reddetti.

"Tamam," dedim başımı sallayarak. Verandaya tekrar baktım ama kız gitmişti, boş sandalyesi rüzgârda yavaşça sallanıyordu. "Temmuz o zaman."

OceanofPDF.com

YEDİNCİ BÖLÜM

Daniel'ın arabasının garaj yolundan çıkışını izliyorum, ön camdan bana el sallarken farları veda eder gibi yanıp sönüyor. Ben de el sallıyorum, ipek bornozum göğsümde sıkıca kavranmış, ellerimde dumanı tüten bir fincan kahve sıcacık.

Kapıyı arkamdan kapattım ve boş eve baktım: Dün geceden kalma çeşitli masa üstlerinde duran bardaklar, mutfaktaki geri dönüşüm kutularını dolduran boş şarap şişeleri ve yapışkan deliklerinin üzerinde dolaşan gece doğmuş gibi görünen sinekler var. Bulaşıkları temizleyip boş çiftlik evi lavabosuna yerleştirerek etrafı toplamaya başlıyorum, beynimi kemiren uyuşturucu ve şarap kaynaklı baş ağrısını görmezden gelmeye çalışıyorum.

Arabamdaki reçeteyi düşünüyorum; Daniel için doldurduğum ve onun bilmediği ya da ihtiyaç duymadığı Xanax'ı. Ofisimdeki çekmecede, kafatasımdaki zonklamayı uyuşturacağı neredeyse kesin olan çeşitli ağrı kesicileri düşünüyorum. Orada olduklarını bilmek cazip geliyor. Bir yanım arabaya atlayıp onlara gitmek, parmaklarımı uzatmak ve seçtiklerimi almak istiyor. Hastalar için olan koltuğa kıvrılmak ve tekrar uykuya dalmak.

Onun yerine kahvemi içiyorum.

Bu işe girme nedenim ilaçlara erişim değil; ayrıca Louisiana, psikologların hastalarına ilaç yazabildiği sadece üç eyaletten biri. Burası, Illinois ve New Mexico dışında, bir reçeteyi doldurmak için genellikle sevk eden bir hekime veya psikiyatriste güvenmek zorundayız. Ama burada öyle değil. Burada kendimiz yazabiliyoruz. Burada başka kimsenin bilmesine gerek yok. Bunun mutlu bir tesadüf mü yoksa tehlikeli derecede kötü bir şans mı olduğuna tam olarak karar veremedim. Ama yine de, yaptığım işi bu yüzden yapmıyorum. Bu boşluktan yararlanmak, arabaya servis penceresinin güvenliği için şehir merkezindeki uyuşturucu satıcılarını atlatmak, plastik bir poşeti logolu bir kağıt torba ile takas etmek, bir fiş ve yarı yarıya indirimli diş macunu ve bir galon yüzde 2 süt kuponları ile tamamlamak için psikolog olmadım. İnsanlara yardım etmek için psikolog oldum - yine klişe ama doğru. Psikolog oldum çünkü travmayı anlıyorum.

hiçbir eğitimin öğretemeyeceği şekilde. Beynin vücudunuzun diğer tüm yönleriyle nasıl temelden oynayabildiğini anlıyorum; duygularınızın her şeyi nasıl çarpıtabildiğini - sahip olduğunuzu bile bilmediğiniz duyguları. Bu duyguların net görmeyi, net düşünmeyi, net bir şekilde bir şey yapmayı imkansız hale getirebilme şeklini. Başınızdan parmak uçlarınıza kadar acı çekmenize neden olabilirler, asla geçmeyen, donuk, zonklayan, sürekli bir acı.

Gençken pek çok doktora gittim - hepsi de aynı senaryo sorularını soran, ruhumda dönüp duran anksiyete bozukluklarının sonsuz slayt gösterisini düzeltmeye çalışan sonsuz bir terapist, psikiyatrist ve psikolog döngüsüydü. Cooper ve ben o zamanlar ders kitaplarının konusuyduk; panik ataklarım, hipokondrilerim, uykusuzluğum ve noktofobimle ben, her yıl listeye yeni bir hastalık ekleniyordu. Cooper ise kendi içine kapanmıştı. Ben çok fazla şey hissederken, o çok az şey hissediyordu. Gürültülü kişiliği bir fısıltıya dönüştü; neredeyse ortadan kayboldu.

İkimiz birlikte bir fiyonkla sarılmış ve Louisiana'daki her doktorun kapısına özenle yerleştirilmiş çocukluk travmasıydık. Herkes kim olduğumuzu biliyordu; herkes bizde neyin yanlış olduğunu biliyordu.

Herkes biliyordu ama kimse tamir edemiyordu. Ben de kendim tamir etmeye karar verdim.

Oturma odasından geçip kanepeye uzanıyorum, kahvem bardağın kenarından taşıyor. Ağzıma götürüyorum ve kenarındaki sıvıyı yalıyorum. Daniel'ın tercih ettiği kanal olan sabah haberleri çoktan arka planda çınlamaya başlamıştı ve ben de MacBook'uma uzanıp onu uzun ve sersemletici uykusundan uyandırmak için tekrar tekrar *Return* tuşuna basıyorum. Gmail'imi açıyorum ve gelen kutumdaki kişisel mesajlar arasında geziniyorum, neredeyse hepsi düğünle ilgili.

> *İki ay daha, Chloe! Hadi şu pastayı tamamlayalım, olur mu? İki seçeneğiniz arasında karar verdiniz mi: karamel drizzle veya limon lor?*

> *Chloe, merhaba. Çiçekçinin masa düzenlemelerini tamamlaması gerekiyor. Size 20 masa için fatura kesmesini söyleyebilir miyim yoksa 10'a mı indirmek istersiniz?*

Birkaç ay önce, her konuda Daniel'a danışırdım. Her küçük ayrıntı ikimiz için, birlikte vermemiz gereken bir karardı. Ancak zaman geçtikçe, hayal ettiğim küçük, samimi düğün - açık havada bir tören ve ardından yakın arkadaşlar için özel bir kutlama; Daniel ve benim baş köşede oturduğumuz, roze yudumları ve ağzı açık kahkahalar arasında en sevdiğimiz yiyecekleri seçtiğimiz uzun, ince bir masa - tamamen başka bir şeye dönüştü. İkimizin de nasıl evcilleştireceğimizi bilmediğimiz egzotik bir evcil hayvan. Sürekli karar verme, çok önemsiz görünen ayrıntılar hakkında bitmek bilmeyen e-postalar var. Daniel neredeyse her konuda benim karar vermemi istiyor; gelinler ve onların kontrol isteme konusundaki şöhretleri göz önüne alındığında muhtemelen doğru olduğunu düşündüğü bir jest. Ancak bu sorumluluk beni her zamankinden daha stresli hissettiriyor, her şeyin ağırlığı yalnızca benim omuzlarıma yükleniyor. Tek kesin fikri, fondan pastadan nefret etmesi ve ailesine davetiye göndermeyi reddetmesi etrafında dönüyor ki bu iki talebi de yerine getirmeye hevesliyim.

Bunu Daniel'a asla itiraf etmem ama bitmesine hazırım. Bitti.
her şeyi. Hızlı bir etkileşim için sessizce *teşekkür* ediyorum ve cevaplarımı yazıyorum.

Karamel iyidir, teşekkürler!

Ortada buluşup 15 yapabilir miyiz?

Düğün planlayıcımdan gelen bir e-postaya tıklamadan önce birkaç e-postaya daha göz gezdiriyorum ve donup kalıyorum.

Merhaba, Chloe. Sürekli bunu sorduğum için üzgünüm ama oturma planını son haline getirebilmem için tören detaylarını belirlememiz gerekiyor. Koridorda seninle kimin yürümesini istediğine karar verdin mi? Fırsat bulduğunda bana haber ver.

Farem *Sil*'in üzerinde geziniyor ama o sinir bozucu psikolog *sesi* - benim sesim- etrafımda yankılanıyor.

Klasik kaçınma yöntemi, Chloe. Bunun sorunu asla ortadan kaldırmayacağını, sadece erteleyeceğini biliyorsun.

Kendi iç tavsiyeme gözlerimi deviriyorum ve parmaklarımı klavyeye vuruyorum. Bir babanın kızını evlendirmesi fikri zaten çok demode. Birinin *beni başkasına vereceği* düşüncesi midemi bulandırıyor, sanki en yüksek teklifi *verene* satılan bir malmışım gibi. Çeyizi de geri getirebiliriz.

Aklıma on iki yaşımdan beri sahip olduğum baba figürüne en yakın şey olan Cooper geliyor. Elini elime doladığını, vücudunun bana koridorda rehberlik ettiğini hayal ediyorum.

Ama sonra dün geceki sözlerini düşündüm. Gözlerindeki onaylamama, ses tonu.

O seni tanımıyor, Chloe. Sen de onu tanımıyorsun.

Bilgisayarımı kapatıp kanepeye doğru itiyorum, gözlerim arka planda çalan televizyona kayıyor. Ekranın alt kısmında parlak kırmızı bir çubuk uzanıyor: *SON DAKİKA HABERLERİ.* Uzaktan kumandayı kapıp sesi açıyorum.

> Yetkililer Baton Rouge, Louisiana'da yaşayan on beş yaşındaki lise öğrencisi Aubrey Gravino'nun kaybolmasıyla ilgili olarak hala ipucu arıyor. Ailesi tarafından üç gün önce kayıp olduğu bildirilen Aubrey, en son Çarşamba günü öğleden sonra okuldan eve dönerken bir mezarlık yakınlarında tek başına yürürken görülmüştü.

Ekranda Aubrey'nin bir fotoğrafı yanıp sönüyor ve bu görüntü karşısında irkiliyorum. Ben küçük bir kızken, on beş yaş çok büyük görünürdü. Çok olgun, yetişkin. On beş yaşındayken yapacağım şeylerin hayalini kurardım ama sonraki yıllarda bunun ne kadar acı verici bir gençlik olduğunu fark etmek zorunda kaldım. Ne kadar genç olduğunu, hepsi öyleydi. Aubrey belli belirsiz tanıdık geliyor, gerçi bunun ofisimdeki sandalyeye yığılmış gördüğüm diğer tüm liseli kızlara benzediği için olduğunu varsayıyorum: sadece ergen metabolizmasının başarabileceği şekilde sıska, siyah kalemle lekelenmiş gözler, renk, ısı ya da kadınların yaşlandıkça tekrar genç görünmek için kendilerine yaptıkları diğer yıkıcı şeylerden herhangi biri tarafından dokunulmamış saçlar. Muhtemelen şimdi nasıl göründüğünü düşünmemek için kendimi zor tutuyorum: solgun, kaskatı, soğuk. Ölüm yaşlandırır

cildi griye, gözleri donuklaştırır. İnsanların bu kadar genç ölmemesi gerekir. Bu doğal değil.

Aubrey televizyondan kayboluyor ve yeni bir görüntü beliriyor: Baton Rouge'un havadan görünüm haritası. Gözlerim hemen evimin ve ofisimin bulunduğu yere, Mississippi'nin yakınındaki şehir merkezine doğru çekiliyor. Aubrey'nin bilinen son yeri olan Cypress Mezarlığı'nda kırmızı bir nokta beliriyor.

> Arama ekipleri bugün mezarlığı tarıyor, ancak Aubrey'in ailesi kızlarının hala canlı bulunabileceğine dair umutlarını koruyor.

Harita kaybolur ve bir video oynamaya başlar; ikisi de orta yaşlı ve ciddi derecede uykusuz olan bir adam ve bir kadın bir podyumda durmaktadır ve altyazı onları Aubrey'nin ebeveynleri olarak tanımlamaktadır. Kadın, yani anne, kameraya yalvarırken adam sessizce kenarda duruyor.

"Aubrey," diyor, "her neredeysen, seni arıyoruz bebeğim.
Seni arıyoruz ve seni bulacağız."

Adam burnunu çekiyor, gömleğinin koluyla gözünü siliyor, burnunun altındaki sümüğü elinin tersine sürüyor. Kadın adamın kolunu okşar ve devam eder.

"Kızımız kimdeyse ya da nerede olduğuna dair bir bilgisi varsa, ortaya çıkması için yalvarıyoruz. Biz sadece kızımızı geri istiyoruz."

Adam hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlar. Kadın öne doğru bastırıyor, gözlerini mercekten ayırmıyor. Bu polisin size öğrettiği bir taktik, öğrendim. Kameraya bak. Kamerayla konuş. *Onunla* konuş.

"Bebeğimizi geri istiyoruz."

OceanofPDF.com

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Lena Rhodes ilk kızdı. *Orijinal.* Her şeyi başlatan.

Lena'yı iyi hatırlıyorum, ama çoğu insanın ölü kızları hatırladığı şekilde değil. Uzaktaki sınıf arkadaşlarının ilgili görünmek için hikayeler uydurduğu, eski arkadaşların Facebook'ta eski fotoğrafları paylaştığı, aralarındaki şakaları ve paylaştıkları anıları yeniden anlattığı, aslında yıllardır konuşmadıkları gerçeğini atladığı şekilde değil.

Breaux Bridge, Lena'yı sadece *KAYIP* afişi için seçilen resimle hatırlıyor, sanki zamanda donmuş o bir an onun sahip olduğu tek andı. Önemli olan tek an. Bir aile nasıl olur da bütün bir hayatı, bütün bir kişiliği özetlemek için tek bir resim seçer, asla anlayamayacağım. Bu çok ürkütücü bir görev gibi görünüyor, çok önemli ve aynı zamanda çok imkansız. O fotoğrafı seçerken, onun mirasını da seçmiş oluyorsunuz. Dünyanın hatırlayacağı tek anı seçiyorsunuz - o anı, başka hiçbir şeyi değil.

Ama Lena'yı hatırlıyorum. Yüzeysel olarak değil, onu gerçekten hatırlıyorum. İyi ve kötü tüm anlarını hatırlıyorum. Gücünü ve kusurlarını. Onun gerçekte kim olduğunu hatırlıyorum.

Gürültücüydü, kabaydı, sadece babam atölyesinde kazara başparmağının ucunu baltayla kopardığında tanık olduğum şekilde küfrediyordu. Ağzından çıkan pislikler görünüşüyle çelişiyordu, bu da onu daha da büyüleyici kılıyordu. Uzun boylu, ince yapılı, on beş yaşındaki çocuksu fiziğine kıyasla orantısız büyüklükte göğüsleri vardı. Dışa dönük ve neşeliydi, saçları ayçiçeği sarısıydı ve iki Fransız örgüsü şeklinde arkaya doğru toplanmıştı. Yürürken insanlar onu izliyordu ve o da bunun farkındaydı; ilgi beni her zaman söndürdüğü gibi onu da şişiriyor, ona doğru bakan gözler daha da parlamasına, daha da uzun yürümesine neden oluyordu.

Erkekler onu severdi. Ben de ondan hoşlanıyordum. Onu kıskanırdım, gerçekten. Breaux Bridge'deki her kız onu kıskanırdı, ta ki o korkunç Salı sabahı yüzü televizyon ekranında görünene kadar.

Yine de bir an özellikle göze çarpıyor. Lena ile bir an.
Ne kadar uğraşırsam uğraşayım asla unutamayacağım bir an.
Ne de olsa o an babamı hapse gönderen andı.

★ ★ ★

Televizyonu kapatıyorum ve ölü ekrandaki yansımama bakıyorum. O basın toplantılarının her biri aynı. Bilmek için yeterince gördüm.

Anne her zaman kontrolü ele alır. Anne her zaman duygularını kontrol altında tutar. Baba arka planda sürünürken, kızını kaçıran adamın gözlerinin içine bakacak kadar başını kaldıramazken, anne her zaman eşit ve istikrarlı bir şekilde konuşur. Toplum bize bunun tam tersi olduğunu düşündürür - ailede erkek kontrolü ele alır, kadın sessizce ağlar - ama öyle değildir. Ve ben nedenini biliyorum.

Çünkü babalar geçmişi düşünürler-Breaux Köprüsü bana bunu öğretti. Altı kayıp kızın babaları bana bunu öğretti. Kendilerinden utanıyorlar; *ya olsaydı diye* düşünüyorlar. Onların koruyucu, erkek olmaları gerekiyordu. Kızlarını güvende tutmaları gerekiyordu ama başaramadılar. Ama anneler şimdiki zamanda düşünüyorlar; bir plan yapıyorlar. Geçmişi düşünmeyi göze alamazlar çünkü geçmişin artık bir önemi yoktur - bu bir dikkat dağıtıcıdır. Zaman kaybıdır. Gelecekte düşünmeyi göze alamazlar çünkü gelecek çok korkutucu, çok acı vericidir - zihinlerinin orada dolaşmasına izin verirlerse, asla geri dönemeyebilirler. Kırılabilirler.

Bunun yerine sadece bugünü düşünüyorlar. Ve yarın bebeklerini geri getirmek için bugün ne yapabileceklerini.

Bert Rhodes tam bir enkaz gibiydi. Daha önce hiç böyle ağlayan bir adam görmemiştim, her acı dolu inlemede tüm vücudu sarsılıyordu. Eskiden nispeten çekici bir adamdı: Gömleğinin dikişlerini kabartan kaslı kolları, temiz kesimli çene hattı, kehribar rengi teni. Televizyondaki ilk röportajında onu zar zor tanıdım; gözleri kafatasının içine gömülmüş, iki mor havuzun içinde boğulmuştu. Vücudunun öne doğru çöküşü, sanki kendi ağırlığı fiziksel olarak taşıyamayacağı kadar fazlaymış gibi.

Babam Eylül sonunda, terör saltanatının başlamasından neredeyse üç ay sonra tutuklandı. Tutuklandığı gece aklıma hemen Bert Rhodes geldi - Lena'yı ya da

Robin ya da Margaret ya da Carrie ya da o yaz boyunca ortadan kaybolan diğer kızlardan herhangi biri. Kırmızı ve mavi ışıkların oturma odamızı aydınlattığını, Cooper ve benim pencereye koştuğumuzu, silahlı adamlar ön kapıdan içeri dalıp *"Kıpırdama!"* diye bağırırken dışarıya baktığımızı hatırlıyorum. Babamın, ortası keçe gibi yumuşak olan eski deri La-Z-Boy koltuğunda, başını kaldırıp onlara doğru bakma zahmetine bile girmediğini hatırlıyorum. Köşede kontrolsüzce hıçkırarak ağlayan annemi tamamen görmezden geliyordu. Dişlerine, alt dudağına, tırnaklarına yapışmış, en sevdiği atıştırmalık olan ay çekirdeği kabuklarını hatırlıyorum. Onu nasıl sürüklediklerini, ceviz piposunun dudaklarından yuvarlanışını ve ince çekirdek kolunun halının üzerine dökülürken zemini külle siyaha boyayışını hatırlıyorum.

Gözlerinin nasıl dikkatle benimkilere kilitlendiğini hatırlıyorum, gözünü kırpmadan ve odaklanarak. Önce benim, sonra Cooper'ın.

"Uslu dur," dedi.

Sonra onu kapıdan nemli akşam havasına sürüklediler, başını kruvazöre çarptılar, kalın gözlükleri protesto için kırıldı, yanıp sönen ışıklar cildini mide bulandırıcı bir kızıl tonuna çevirdi. Onu içeri soktular ve kapıyı kapattılar.

Orada sessizce oturuşunu izledim, ilerideki metal bölmeye bakıyordu, vücudu tamamen hareketsizdi, anlaşılabilir tek hareket burnunun kenarından süzülen ve silmeye zahmet etmediği kan damlasıydı. Onu izledim ve Bert Rhodes'u düşündüm. Kızını kaçıran adamın kimliğini bilmenin onun için işleri daha iyi mi yoksa daha kötü mü yapacağını merak ettim. Daha kolay ya da daha zor. Yüzleşmesi imkânsız bir seçim, ama bir seçim yapmak zorunda kalsaydı, çocuğunun tamamen yabancı biri tarafından öldürülmesini mi tercih ederdi - kasabasına, hayatına giren bir davetsiz misafir mi yoksa tanıdık bir yüz, evine kabul ettiği biri mi? Komşusu, arkadaşı?

Sonraki aylarda babamı sadece televizyonda görebildim; artık kırılmış olan çerçeveli gözlükleri her zaman yere bakıyordu, elleri arkadan sıkıca kelepçeliydi, bileklerindeki deri sıkışmış ve pembeydi. Burnumu ekrana dayar ve insanların adliyeye giden cadde boyunca ellerinde korkunç, iğrenç kelimelerle karalanmış ev yapımı pankartlarla sıralanmasını, o geçerken tıslamalarını izlerdim.

Katil. *Sapık.*

Canavar.

Bazı pankartlarda kızların yüzleri vardı - o yaz boyunca üzücü ve sürekli bir akış halinde haberlere konu olan kızların. Benden çok da büyük olmayan kızlar. Hepsini tanıyordum; yüz hatlarını ezberlemiştim. Gülümsemelerini görmüş, bir zamanlar umut dolu ve canlı olan gözlerine bakmıştım.

Lena, Robin, Margaret, Carrie, Susan, Jill.

Geceleri sokağa çıkma yasağımın sebebi o yüzlerdi. Karanlıkta yalnız yürümeme asla izin verilmemesinin nedeni onlardı. Bu kuralı koyan kişi babamdı, akşam karanlığında eve doğru tökezlediğimde ya da gece penceremi kapatmayı unuttuğumda derimi yüzene kadar beni döverdi. Yüreğime saf bir korku enjekte etmişti - kaybolmalarının nedeni olan o görünmeyen kişiye karşı zayıflatıcı bir korku. Bu kızların eski kartonlara yapıştırılmış siyah-beyaz resimlere dönüşmesinin nedeni olan o kişi. O kişi ki son nefeslerini verdiklerinde nerede olduklarını, ölüm onları aldığında gözlerinin neye benzediğini biliyordu.

Tutuklandığında biliyordum elbette. Polisin evimize girdiği andan, babamın gözlerimize bakıp fısıldadığı andan beri biliyordum: *Uslu durun.* O zamandan önce de biliyordum, gerçekten, sonunda parçaların yerine oturmasına izin verdiğimde. Kendimi arkamı dönmeye ve arkamda gizlendiğini hissettiğim figürle yüzleşmeye zorladığımda. Ama işte *o* an, oturma odamda tek başıma, yüzüm televizyon ekranına dönük, annem yatak odasında yavaşça çözülürken ve Cooper arkada büzüşüp yok olurken, babamın ayak bileğindeki zincirlerin şıngırtısını dinlediğim, polis arabalarından hapishanelere, oradan mahkeme salonlarına taşınırken yüzündeki boş ifadeyi izlediğim andı. İşte o an her şeyin ağırlığı üzerime çöktü ve beni canlı canlı enkazın içine gömdü.

O kişi oydu.

OceanofPDF.com

DOKUZUNCU BÖLÜM

Evim aynı anda hem çok büyük hem de çok küçük görünüyor. Burada oturmak klostrofobik, bu dört duvar beni içeriye hapsediyor, bu geri dönüştürülmüş, bayat havayla beni hapsediyor. Ama aynı zamanda inanılmaz derecede yalnız; sadece tek bir ruhun sessiz düşünceleriyle doldurulamayacak kadar büyük. Ani bir hareket etme dürtüsü duyuyorum.

Kanepeden kalkıp yatak odama geçiyorum, büyük boy bornozumu bir kot pantolon ve gri bir tişörtle değiştiriyorum, saçlarımı tepeden topluyorum ve dudaklarımı bir Blistex çubuğuyla kaydırmaktan daha fazla çaba gerektiren tüm makyajı bırakıyorum. Beş dakika içinde kapıdan çıkıyorum, dairelerim kaldırıma değdiğinde çarpan kalbim önemli ölçüde yavaşlıyor.

Arabaya biniyorum ve motoru çalıştırıyorum, mekanik bir şekilde mahallemden geçip şehre gidiyorum. Radyoya uzanıyorum ama elim havada duraklıyor, direksiyona geri dönüyor.

"Sorun yok, Chloe," diyorum yüksek sesle, sesim arabamın sessizliğinde acı verecek kadar tiz çıkıyor. "Seni rahatsız eden ne? Söze dök."

Parmaklarımı direksiyona vuruyorum, sinyalimi indiriyorum ve sola dönmeye karar veriyorum. Müşterilerimle konuştuğum gibi kendimle konuşuyorum.

"Bir kız kayıp," diyorum. "Buralı bir kız kayboldu ve bu beni üzüyor."

Eğer bu bir randevu olsaydı, daha sonra şunu sorardım: *Neden? Bu seni neden üzüyor?*

Sebepler belli, biliyorum. Genç bir kız kayıp. On beş yaşında. En son evimden, ofisimden, hayatımdan koşu mesafesinde görüldü.

"Onu tanımıyorsun," diyorum yüksek sesle. "Onu tanımıyorsun, Chloe. O Lena değil. O kızlardan biri değil. Bunun seninle hiçbir ilgisi yok."

Nefes veriyorum, yaklaşan kırmızı ışıkta yavaşlayıp yolun karşısına bakıyorum. Bir annenin kızına el ele caddenin karşısına kadar eşlik edişini izliyorum; bir

Solumda bir grup genç paten kayıyor, tam önümde bir adam ve köpeği koşuyor. Işık yeşile döndü.

"Bunun seninle bir ilgisi yok," diye tekrarlıyorum, kavşağı geçip sağa dönüyorum.

Yönsüz bir şekilde araba kullanıyordum ama ofisime yakın olduğumu fark ettim, masamın çekmecesinde sakladığım hapların güvenli sığınağından sadece birkaç blok ötedeyim. Kalp atış hızımın düşmesine ve düzenli nefes almama bir kapsül kadar yakınım; kapısı kilitli ve perdeleri karartılmış dev bir deri koltuk.

Bu düşünceyi kafamdan silkeledim.

Benim bir sorunum yok. Bağımlı falan değilim. Barlara gidip kendimi komaya sokacak kadar içmiyorum ya da her gece bir kadeh merlot içmeyi reddettiğimde nemli gece terleri dökmüyorum. Damarlarımda titreşen sürekli korkuyu uyuşturmak için bir hap, bir kadeh şarap ya da herhangi bir kimyasal madde olmadan günler, haftalar, aylar geçirebilirim; kemiklerimde yankılanan ve onları takırdatan koparılmış bir gitar teli gibi. Ama ben hallettim. Tüm rahatsızlıklarım, uzun zamandır mücadele ettiğim tüm o büyük kelimeler - uykusuzluk*, noktofobi, hipokondri* - hepsini birbirine bağlayan ortak bir özellik, önemli bir nitelik var ve bu da kontrol.

Kontrolün bende olmadığı tüm durumlardan korkuyorum. Uykumda, savunmasız bir şekilde başıma gelebilecek şeyleri hayal ediyorum. Karanlıkta, farkında olmadan başıma gelebilecek şeyleri hayal ediyorum. Ben daha boğulduklarının farkına bile varmadan hücrelerimdeki yaşamı boğabilecek tüm görünmez katilleri hayal ediyorum; hayatta kaldığım şeyden kurtulduğumu, yaşadıklarımı yaşadığımı, sadece yıkanmamış bir el vakasından, boğazımdaki bir gıdıklanmadan öldüğümü hayal ediyorum.

Lena'yı hayal ediyorum, o eller boynunun etrafında kenetlenip sıkılaşırken hissetmiş olması gereken kontrol eksikliğini. Nefes borusu sıkıştıkça gözleri zonklamaya başladı, görüşü aydınlanmaya başladı, sonra ani bir dönüşle ters yöne döndü ve sonunda hiçbir şey görmeyene kadar gittikçe karardı.

Eczanem benim can simidim. Yazılması gerekmeyen reçeteleri yazmanın yanlış olduğunu biliyorum; yanlıştan da öte, yasadışı. Lisansımı kaybedebilirim, hatta hapse bile girebilirim. Ama herkesin bir can simidine, batmaya başladığınızı hissettiğinizde uzaktaki bir sala ihtiyacı vardır. Kendimi kaybettiğimi hissettiğimde

Kontrol, orada olduklarını biliyorum, içimde düzeltilmesi gereken ne varsa düzeltmeye hazırlar. Çoğu zaman sadece onları düşünmek bile sinirlerimi yatıştırıyor. Bir keresinde klostrofobik bir hastama uçağa her bindiğinde çantasında tek bir Xanax taşımasını söylemiştim, sadece varlığı bile zihinsel bir tepki, fiziksel bir yanıt ortaya çıkarmaya yetecek kadar güçlü. Muhtemelen almasına bile gerek kalmayacağını söyledim; sadece ulaşabileceği bir kaçış yolu olduğunu bilmek bile göğsündeki boğucu ağırlığı hafifletmeye yetecekti.

Ve öyleydi. Tabii ki öyleydi. Tecrübelerimden biliyordum.

Uzakta ofisimi görüyorum, yosun kaplı meşelerin arkasından görünen eski tuğla bina. Mezarlık sadece birkaç blok batıda; bir karar veriyorum ve oraya doğru dönüyorum, ferforje demir kapıya doğru sürüyorum, esneyen bir ağız beni içeri davet ediyor. Arabamı cadde üzerinde bir yere park edip kontağı kapatıyorum.

Cypress Mezarlığı. Aubrey Gravino'nun canlı görüldüğü son yer. Bir ses duyuyorum ve pencereden dışarı bakıyorum; uzakta bir arama ekibi var, unutulmuş bir et parçasına pusu kurmuş karıncalar gibi etrafı tarıyorlar. Aşırı büyümüş yaban otlarının arasından geçiyorlar, ufalanan mezar taşlarının yanından geçiyorlar, spor ayakkabılarını mezarların arasından kıvrıla kıvrıla geçen toprak yollara sürtüyorlar. Bu mezarlık yirmi dönümden fazla bir alana yayılıyor; inanılmaz büyüklükte bir arazi parçası. Bulmayı umdukları her neyse onu bulma ihtimali en iyi ihtimalle kasvetli görünüyor.

Arabadan indim ve kapılardan geçerek partiye yaklaştım. Arazi, Louisiana'nın devlet ağacı ve dolayısıyla mezarlığın adaşı olan kel servi ağaçlarıyla dolu; gövdeleri kalın, kırmızı ve tendon gibi ip gibi. Dallarından İspanyol yosunu örtüleri, unutulmuş bir köşede çürüyen örümcek ağları gibi sarkıyor. Polis şeridinin altından geçip, Aubrey'i bulmaya çalışan düzinelerce gönüllünün arasında amaçsızca dolaşan polis memurlarından ve boyunlarına asılı kameralarıyla gazetecilerden uzak durmaya çalışarak ortama karışmak için elimden geleni yapıyorum.

Ya da Aubrey'i bulmamak için. Çünkü bir arama ekibinde bulmak isteyeceğiniz son şey bir ceset ya da daha kötüsü bir cesedin parçalarıdır.

Breaux Köprüsü'ndeki arama çalışmalarında hiç ceset bulamamışlardı. Parça da yoktu. Anneme peşlerine takılmama izin vermesi için yalvarmıştım; kasabada toplanan, el fenerlerini ve telsizlerini dağıtan insan ordularını gördüm.

talkie'ler ve şişe su kutuları. Bir gazete kağıdına sarılmış sivrisinekler gibi dağılmadan önce talimatlar yağdırıyorlardı. Tabii ki bana izin vermedi. Evde kalmaya zorlandım ve uzun, çimenli otlakların sonsuz gibi görünen uçurumunda ilerlerken uzaktaki fenerlerin titreşimini izledim. İzlemek çok çaresiz bir duyguydu. Beklemek. Ne bulacaklarını bilmeden. Arama ekibi kendi arka bahçemdeyken daha da kötüydü, babam gözaltına alındıktan sonra polis on dönümlük arazimizin her santimini tararken gözlerim pencereye yapışmıştı. Ama bu da bir sonuç vermedi.

Hayır, o kızlar hala dışarıda bir yerlerde, kemiklerini gizleyen toprak katmanları her yıl daha da kalınlaşıyor. Hiçbir zaman bulunamayacakları düşüncesi, bu noktada muhtemelen hiçbir zaman bulunamayacaklarını bilsem de, benim için akıl almaz bir şey. Bu adaletsizlik ya da aileler için kapanış eksikliği değil, hatta bu kızların bir zamanlar arka verandamızın altında bulduğum ölü tarla faresiyle aynı şekilde çürümesi, derileri, saçları ve yırtık pırtık kıyafetleriyle birlikte insanlıklarının da ellerinden alınması kavramı bile değil. Bütün bir hayat, sizinkinden ya da benimkinden, hatta o tarla faresininkinden bile farklı olmayan bir kemik yığınına dönüştü. Hayır, beni geceleri uyutmayan, bir gün bulunabileceklerine dair umudumu yitirmemi engelleyen bunların hiçbiri değil.

Herhangi bir zamanda ayaklarımın altında kaç tane gizli cesedin gömülü olabileceğinin farkına varmaktır, üstlerindeki dünya onların varlığından tamamen habersizdir.

Elbette şu anda ayaklarımın altında gömülü cesetler var. Bir sürü ceset. Ama mezarlıklar farklıdır. Bu cesetler buraya bırakılmadı, yerleştirildi. Hatırlanmak için buradalar, unutulmak için değil.

"Sanırım bir şey buldum!"

Solumda beyaz spor ayakkabılar, haki kargo pantolon ve büyük boy polo tişört giymiş orta yaşlı bir kadına bakıyorum, arama ekibindeki ilgili bir vatandaşın resmi olmayan üniforması. Toprakta diz çökmüş, gözlerini kısarak altındaki bir şeye bakıyor. Sol kolu diğer arama ekibine doğru çılgınca sallanıyor, sağ kolu ise Walmart'ın oyuncak reyonundan alabileceğiniz türden bir telsiz tutuyor.

Etrafıma bakıyorum, birkaç metreyle en yakın olan benim. Diğerleri geliyor, bize doğru koşuyorlar ama ben şimdi buradayım. Bir adım daha yaklaşıyorum ve bana bakıyor, gözleri heyecanlı ama yalvarıyor, sanki bu eşyanın bir önemi, bir anlamı olmasını istiyor ama aynı zamanda istemiyor. Umutsuzca istemiyor.

"Bak," dedi, beni işaret ederek. "Şuraya bak."

Tekrar yaklaşıyorum ve boynumu eğiyorum, gözlerim toprakta yuvalanmış nesneye odaklandığında vücudumda bir elektrik şoku sarsılıyor. Düşünmeden ona uzanıyorum - sanki biri bacağıma tokmakla vurmuş gibi bir tür diz refleksiyle - ve onu yerden alıyorum. Bir polis memuru nefes nefese arkamdan koşuyor.

"Ne oldu?" diye soruyor, üzerimde gezinerek. Sesinde boğuk bir kalite var, sanki nefesi bir balgam ormanını kesmeye çalışıyor. Ağzından nefes alan biri. Elimde tuttuğum eşyayı görünce gözleri irileşiyor. "Tanrım, dokunma ona!"

"Özür dilerim," diye mırıldanarak ona uzatıyorum. "Özür dilerim, düşünemedim. Bu bir küpe."

Memur diz çökerken kadın bana bakıyor, göğsü titriyor, bir kolu diğerlerinin fazla yaklaşmasını engellemek için yana doğru uzanıyor. Eldivenli eliyle avucumdaki küpeyi alıyor ve inceliyor. Küçük, gümüş, tepesinde ters bir üçgen oluşturan üç elmas kümesi var, üçgenin ucu altta sallanan tek bir inciye bağlı. Güzel görünüyor, yerel bir kuyumcunun vitrininde gözüme çarpacak bir şey. On beş yaşında biri için fazla güzel.

"Tamam," diyor polis, terden sırılsıklam olmuş alnındaki saç tutamlarını iterek. Hafifçe sönüyor. "Tamam, bu iyi. Poşete koyacağız ama unutma: Halka açık bir yerdeyiz. Burada binlerce mezar var, bu da her gün yüzlerce ziyaretçi anlamına geliyor. Bu küpe herhangi birine ait olabilir."

"Hayır," diye başını sallar kadın. "Hayır, değil. Aubrey'e ait."

Elini kargo cebine atıyor ve dörde bölünmüş bir kâğıt parçası çıkarıyor. Açıyor: Aubrey'nin *KAYIP* posteri. Bu sabah televizyon ekranımda gördüğüm resmi hatırlıyorum.

Onun varlığını tanımlayacak tek görüntü. Kocaman gülümsüyor, siyah göz kalemi göz kapaklarına bulaşmış, pembe dudak parlatıcısı kameranın flaşını yansıtıyor. Fotoğraf göğsünün hemen üzerinde kesiliyor ama bir kolye taktığını görebiliyorum, daha önce fark etmediğim bir kolye, köprücük kemiklerinin arasındaki deri birikintisine yerleştirilmiş - tek bir inciye bağlı üç küçük elmas. Ve orada, kulaklarının arkasına sıkıştırılmış kalın, kahverengi saçlarının arkasından görünen loblara tutturulmuş, bir çift eşleşen küpe var.

OceanofPDF.com

ONUNCU BÖLÜM

Lena iyi bir kız değildi ama bana karşı iyiydi. Onun için mazeret uydurmayacağım; gerçekleri ballandıra ballandıra anlatmayacağım. O bir baş belasıydı, diğer insanları rahatsız etmekten, onların kıvranmalarını izlemekten zevk alan sürekli bir baş belasıydı. Yoksa neden on beş yaşında bir çocuk okula push-up sütyenle gitsin, Fransız örgüsünü ısırılmış tırnağının etrafında döndürürken yastık gibi dudağının kenarını çiğnesin ki? Kız bedeninde bir kadın ya da kadın bedeninde bir kızdı; her ikisi de mantıklı görünüyordu. Aynı anda hem çok yaşlı hem de çok gençti; yaşının ötesinde bir vücudu ve aklı vardı. Ama her gün lise zili çaldıktan sonra onu saran sigara dumanı bulutunun ve silik makyajının altında bir yerlerde onun sadece bir kız olduğunu hatırlatan parçaları vardı. Sadece kayıp, yalnız bir kız.

Tabii ki on iki yaşındayken onun bu yönünü görmemiştim. Kardeşimle aynı yaşta olmasına rağmen bana hep bir yetişkin gibi görünmüştü. Cooper geğirmesi, Game Boy'u ve yatağının altındaki gevşek döşeme tahtasının altında sakladığı kirli dergi zulasıyla hiçbir zaman bir yetişkin gibi görünmedi. Para zulasını bulmak için odasını karıştırırken onları bulduğum günü asla unutmayacağım. Kendime bir göz farı paleti almak istemiştim, Lena'nın sürdüğünü gördüğüm güzel bir soluk pembe. Annem liseden önce bana makyaj malzemesi almayı reddetmişti ama ben istemiştim. Çalacak kadar çok istiyordum. Cooper'ın odasına girdim, gıcırdayan tahtayı kaldırdım ve yüzüme bir çift çizgi film memesi çarptı, o kadar hızlı geri döndüm ki kafamın arkasını onun bazasına vurdum. Sonra hemen babama söyledim.

Kerevit Festivali o yıl Mayıs ayının başında, yazın başlangıcında yapılmıştı. Hava sıcaktı ama çok sıcak değildi. Amerika Birleşik Devletleri'nin kırılgan standartlarının çoğuna göre sıcaktı ama *Louisiana sıcağı* değildi. Bataklıkların nemli nefesinin her sabah kuraklık arayan bir yağmur bulutu gibi şehrin sokaklarında dolaştığı Ağustos ayına kadar böyle bir şey olmayacaktı.

Ağustos ayında da altı kızdan üçü gitmiş olacaktı.

Breaux Bridge - *Dünyanın Kerevit Başkenti* - hakkında şaka yapıyorum *ama* Kerevit Festivali gerçekten övünülecek bir şey. Son festivalimi 1999'da yapmıştım ama aynı zamanda en sevdiğim festivaldi. Fuar alanında tek başıma dolaştığımı, Louisiana'nın ses ve kokularının tenime nüfuz ettiğini hatırlıyorum. Ana sahnedeki hoparlörlerden sızan bataklık popu, mümkün olan her şekilde hazırlanan kerevitlerin kokusu: kızarmış, haşlanmış, bisque, boudin. Kerevit yarışına doğru sürüklenmiştim, Cooper'ın dağınık kahverengi saçlarının babamın arabasına yaslanmış diğer çocuklardan oluşan kalabalığın içinden dışarı baktığını fark ettiğimde başım sağa döndü. O zamanlar etrafı hep insanlarla çevriliymiş gibi görünürdü - bu yönden birbirimize zıttık. Ona üşüşürler, bunaltıcı bir günde bir sivrisinek bulutu gibi peşinde dolanırlardı. Yine de hiç umursamıyor gibiydi. Sonunda, onun bir parçası haline geldiler: *kalabalık.* Ara sıra sinirlenerek onlara vuruyordu. Onlar da itaat eder, dağılırlardı. Yapışacak başka birini bulurlardı. Ama asla uzun süre ayrılmadılar; her zaman geri dönüş yolunu buldular.

Kardeşim baktığımı hissetmiş olacak ki, çok geçmeden
Gözleri diğerlerinin başlarının üzerinden benimkine dikilmişti. El salladım, uysalca gülümsedim. Yalnız olmayı umursamıyordum -gerçekten umursamıyordum- ama başkalarının beni böyle görmesinden nefret ediyordum. Özellikle de Cooper'ın. Arkadaşları arasında ilerleyişini, peşinden gelmeye çalışan cılız bir çocuğu bilek hareketiyle savuşturuşunu izledim. Sonra bana doğru geldi ve kolunu omzuma doladı.

"Yedi numara üzerine bir paket patlamış mısırına bahse girer misin?"

Gülümsedim, bana eşlik ettiği ve hayatımın büyük bölümünü yalnız geçirdiğimi asla kabul etmediği için minnettardım.

"Anlaştık."

Başlamak üzere olan yarışa baktım. Komiserin çığlığını hatırlıyorum - İls *sont partis!*- tezahürat yapan kalabalık, küçük kırmızı çamur böcekleri on metrelik bir tahta üzerine sprey boyayla boyanmış hedefe doğru ilerliyorlardı. Saniyeler içinde ben kaybetmiştim ve Cooper kazanmıştı, bu yüzden ödülünü alabilmesi için imtiyaz standına doğru yol aldık.

Sırada beklerken hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Yazın o ilk günleri o kadar çok şey vaat ediyordu ki, sanki özgürlüğün kırmızı halısı ayaklarımın altına seriliyor, uzaklara doğru uzanıyordu.

Sanki hiç bitmeyecekmiş gibi. Ben parayı uzatırken Cooper patlamış mısır paketini kaptı ve bir tanesini ağzına atıp tuzunu emdi. Sonra arkamızı döndük ve Lena oradaydı.

"Hey, Coop." Bakışlarını bana sabitlemeden önce ona gülümsedi. Elinde bir şişe Sprite vardı ve kapağını parmaklarının arasında çevirip duruyordu. "Selam Chloe."

"Hey, Lena."

Kardeşim popüler bir çocuktu, Breaux Bridge Lisesi'nde güreşen bir sporcuydu. İnsanlar onun adını bilirdi ve ben içime kapanırken onun doğal bir şekilde arkadaş edinmesini izlemek hep kafamı karıştırırdı. Arkadaşlık konusunda ayrımcılık yapmazdı; bir gün güreş arkadaşlarıyla takılırken, ertesi gün birkaç keşle havadan sudan konuşurdu. Çoğunlukla, onun ilgisi sizi önemli hissettiriyor gibiydi, sanki bir şekilde değerli ve nadir bir şeye layıkmışsınız gibi.

Lena da popülerdi ama yanlış nedenlerden

dolayı. "Bir yudum ister misiniz?"

Ona dikkatle baktım, iki beden küçük görünen dar bir henley'in altından düz karnı dışarı çıkmış, göğüs dekoltesini düğmelerin arasından yukarı doğru itiyordu. Karnında ışıltılı bir şeyin parıltısını yakaladım - bir göbek halkası - ve bakmamaya çalışarak hemen başımı yukarı kaldırdım. Bana gülümseyerek şişeyi dudaklarına götürdü. Orta parmağıyla silmeden önce bir damla sıvının çenesinden aşağı süzülüşünü izledim.

"Beğendin mi?" Gömleğini yukarı çekti, elması parmaklarının arasında yuvarladı. Altında bir tılsım sallanıyordu, bir çeşit böcek.

"Bu bir ateşböceği," dedi aklımdan geçenleri okuyarak. "Benim favorimdir. Karanlıkta parlıyor."

Ellerini karnının etrafında birleştirdi ve bakmamı işaret etti; baktım, alnımı ellerinin kenarlarına dayadım. Böceğin içi parlak, neon yeşiline dönmüştü.

"Onları yakalamayı seviyorum," dedi karnına bakarak. "Onları bir kavanoza koyuyorum."

"Ben de öyle," dedim, hâlâ ellerindeki delikten bakıyordum. Bana geceleri ağaçlarımızda ortaya çıkan ateş böceklerini hatırlattı.

karanlıkta koşar, yıldızların arasında yüzüyormuşum gibi onlara vururdum.

"Sonra onları çıkarıp parmaklarımın arasında eziyorum. Onların ışıltısıyla kaldırıma isminizi yazabileceğinizi biliyor muydunuz?"

Yüzümü buruşturdum; bir böceği çıplak ellerimle ezip patlamasını dinlemeyi hayal bile edemezdim. Ama sıvısını parmaklarımın arasında ovalamak, ışımasını yakından izlemek çok havalı görünüyordu.

"Biri bakıyor," dedi ellerini bırakarak. Başımı kaldırdım ve onun bakışlarının yönüne, doğrudan babama baktım. Kalabalığın karşısında bize bakıyordu. Gömleği sütyenine kadar sıyrılmış Lena'ya bakıyordu. Ona gülümsedi, boştaki eliyle el salladı. Başını eğdi ve yürümeye devam etti.

"Ee," dedi, Sprite şişesini Cooper'a doğru itip havada sallayarak. "Bir yudum ister misin?"

Babamın bir zamanlar durduğu yere baktı, onun dikkatli bakışları yerine bir boşluk buldu, sonra şişeye geri döndü, elinden kaptı ve hızlı bir yudum aldı.

"Biraz alacağım," dedim ve ondan kaptım. "Çok susadım."

"Hayır, Chloe-"

Ama ağabeyimin uyarısı için çok geçti; şişe o anda dudaklarımdaydı, sıvı ağzıma ve boğazıma akıyordu. Sadece bir yudum almadım, bir *yudum* aldım. Akü asidi gibi tadı olan bir yudum yemek borumu baştan aşağı yaktı. Şişeyi ağzımdan çektim ve boğazıma kadar yükselen kusmuk hissiyle irkildim. Yanaklarım şişti ve öğürmeye başladım ama kusmak yerine, sonunda nefes alabilmek için sıvıyı zorla içime çektim.

"Ugh," diye boğuldum, ağzımı elimin tersiyle sildim. Boğazım yanıyordu; dilim yanıyordu. Bir an için zehirlenmiş olabileceğimi düşünerek paniğe kapıldım. *"O da neydi?"*

Lena kıkırdadı, şişeyi elimden aldı ve bitirdi. Su gibi içti; bu beni şaşırttı.

"Bu votka, aptal. Daha önce hiç votka içmedin mi?"

Cooper etrafına bakındı, ellerini ceplerine sokmuştu. Ben konuşamıyordum, o da benim yerime konuşuyordu.

"Hayır, daha önce hiç votka içmedi. Daha on iki yaşında." Lena omuz silkti, şaşırmamıştı. "Bir yerden başlamak lazım."

Cooper patlamış mısırı bana doğru itti ve ben de o berbat tadı çiğnemeye çalışarak bir avuç dolusu patlamış mısırı ağzıma attım. Ateşin boğazımdan mideme doğru indiğini, karnımın çukurunda alev alev yandığını hissettim. Başım hafifçe dönmeye başlamıştı; tuhaftı ama biraz da komikti. Gülümsedim.

Lena bana bakarak, "Gördün mü, hoşuna gitti," dedi. Gülümseyerek. "Bu etkileyici bir yudumdu. Ve sadece on iki yaşındaki bir çocuk için değil."

Sonra tişörtünü aşağı çekerek tenini, ateş böceğini örttü. Örgülerini omuzlarının arkasına attı ve topuğunun üzerinde döndü, balerin tarzı bir dönüşle tüm vücudunu harekete geçirdi. Uzaklaşmaya başladığında, onu izlemeden duramadım, kalçalarının saçlarıyla uyumlu bir şekilde sallanışını, bacaklarının sıska ama tüm doğru yerlerde tonlanmış şeklini.

"Bir ara beni o arabanla almalısın," diye bağırarak şişeyi havaya kaldırdı.

Günün geri kalanında sarhoştum. Cooper ilk başta sinirlenmiş gibiydi, bana sinirlenmişti. Aptallığıma, saflığıma. Kelimeleri gevelememe, rastgele kıkırdamalarıma ve elektrik direklerine çarpmama. Benim için arkadaşlarını terk etmişti ve şimdi bana bakıcılık yapmak zorunda kalmıştı -*sarhoş* bana- ama bunun alkol olduğunu nereden bilebilirdim ki? Alkolün Sprite şişelerinde olduğunu bilmiyordum.

"Gevşemelisin," dedim kendime takılarak.

Başımı kaldırıp ona baktım, bana bakarken yüzündeki şok ifadesini fark ettim. İlk başta kızdığını düşündüm; pişman olmaya başladım. Ama sonra omuzları gevşedi, sert ifadesi önce bir gülümsemeye, sonra da bir kahkahaya dönüştü. Elini saçlarımın arasından geçirip başını salladı ve göğsüm gurur gibi bir şeyle kabardı. Daha sonra bana bir sosisli sandviç aldı ve iki ısırıkta mideye indirmemi eğlenerek izledi.

"Eğlenceliydi," dedim el ele arabaya doğru yürürken. Artık kendimi sarhoş hissetmiyordum; halsiz hissediyordum. Hava kararıyordu; ailemiz saatler önce ayrılmış, bize akşam yemeği için yirmi dolarlık bir fatura, alnıma bir öpücük ve sekizde evde olmamız talimatını bırakmıştı. Cooper ehliyetini yeni almıştı ve onların bize doğru yürüdüğünü gördüğünde konuşmamamı tembihlemişti, ağır dilimden ve gevelememden çekinerek

kelimeler. Ben de söylemedim. Onun yerine izledim. Annemin *bir başka başarılı yıl* hakkında durmadan konuşmasını, *ayaklarımın ağrımasını* ve *hadi Richard, bu çocukları kendi hallerine bırakalım* demesini izledim. Rüzgâr estiğinde yanaklarının nasıl kızardığını ve elbisesinin kenarlarının nasıl dalgalandığını izledim. Göğsümün tekrar şiştiğini hissettim ama bu seferki gurur değildi. Memnuniyetti, sevgiydi. Anneme, kardeşime olan sevgimdi.

Sonra babama baktım ve neredeyse anında şişlik indi. Kendinden geçmiş gibiydi. Meşgul. Bir şekilde dikkati dağılmıştı ama etrafımızda olup bitenlerden değil. Aklı başka yerdeydi. Üzerimdeki votkanın kokusunu alabileceğinden endişelenerek nefesimi koklamaya çalıştım. Lena'nın şişeyi bize uzattığını görüp görmediğini merak ettim, ne de olsa onu izlerken görmüştüm. Onu izlediğini.

"Eminim öyledir," dedi Cooper bana gülümseyerek. "Ama bunu alışkanlık haline getirme, tamam mı?"

"Ne alışkanlığı?"

"Ne olduğunu

biliyorsun."

Kaşlarımı çatmıştım. "Ama sen yaptın."

"Evet, ben daha yaşlıyım. Bu farklı bir

şey."

"Lena bir yerden başlamak gerektiğini söyledi."

Cooper başını salladı. "Onu dinleme. Lena gibi olmak istemezsin."

Ama ben istedim. Lena gibi olmak istiyordum. Onun özgüvenini, ışıltısını, ruhunu istiyordum. O Sprite şişesi gibiydi; dışarıdan bir şekilde görünüyordu, ama içeride tamamen farklı bir şeydi. Tehlikeli, zehir gibi. Ama aynı zamanda bağımlılık yapıcı, özgürleştirici. Tadına bakmıştım ve beni daha fazlasını ister halde bırakmıştı. O gece eve geldiğimi ve garaj yolumuzdaki şimşek böceklerini gördüğümü hatırlıyorum, gökyüzündeki takımyıldızlar gibi parıldıyorlardı, her zaman yaptıkları gibi. Ama o gece farklı hissetmiştim. Farklı hissettiler. Bir tanesini avucumun içinde yakaladığımı, içeri getirirken parmaklarımın arasında çırpındığını hissettiğimi, bir su bardağının içine nazikçe yerleştirdiğimi, dudağını plastikle kapladığımı hatırlıyorum. Küçük hava delikleri açıp karanlıkta saatlerce titremesini izlediğimi, yatak odamda çarşafların altında yatarken, yavaşça nefes alıp onu düşündüğümü hatırlıyorum.

O gün Lena'yla ilgili her şeyi ezberlemiştim; hava nemlendiğinde saçlarının kenarlarının kıvırcıklaşıp bir tür sarı hale oluşturması gibi. Babama doğru el sallarken kıpırdayan şişesi, kıpırdayan kalçaları ve kıpırdayan parmaklarıyla insanlarla dalga geçmesi. Saçlarını, kıyafetlerini ve özellikle göbek deliğinden sarkan o küçük ateşböceğini giyme şekli, ellerini karnının etrafında birleştirip beni içine çektiğinde karanlıkta parlaması.

İşte bu yüzden, dört ay sonra babamın dolabının arkasında saklanmış olarak tekrar gördüğümde onu çok canlı bir şekilde hatırladım.

OceanofPDF.com

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Aubrey'nin küpesinin bulunması iyi bir şey değildi. Mezarlık toprağının içine itilmiş görüntüsü kanımı dondurmuş, tüm arama ekibinin üzerine bir yangın battaniyesi gibi örtülmüş, dakikalar önce mezarlıkta titreşen alevi söndürmüştü. Bundan sonra herkesin omuzları biraz daha çöktü, başları biraz daha aşağı sarktı.

Ve Lena'yı düşünmek zorunda kaldım.

Cypress Mezarlığı'ndan ayrıldıktan sonra doğruca ofisime gittim; artık dayanamıyordum. Seslere dayanamıyordum - ağustos böceklerinin çığlıkları ve ayakkabıların ölü otlara çarparak çıkardığı çıtırtılar, arama ekibinin ara sıra çıkardığı homurtular ve tükürükler, bir sivrisineğin vızıltısı ve ardından uzaktaki bir derinin haydutça tokatlanması. Haki-kargo-pantolon, polis memurunun bulduğu şeyi bir kanıt torbasına koyarak uzaklaşmasından sonra artık bir ekip olduğumuz izlenimine kapılmış gibiydi. Elleri kalçalarında, kurbağa bacağı gibi çömeldiği yerden kalktı ve sanki bir sonraki ipucunu bulmak için nereye gitmemiz gerektiğini söylemem gerekiyormuş gibi beklentiyle bana baktı. O anda kendimi davetsiz bir misafir gibi hissettim, sanki orada olmamalıymışım gibi. Sanki bir filmde bir tür rol oynuyormuşum, olmadığım bir şeymişim gibi davranıyormuşum gibi. Bu yüzden arkamı döndüm ve tek kelime etmeden uzaklaştım. Arabama binip uzaklaşana kadar gözlerimin arkamda olduğunu hissediyordum ve o zaman bile hala izlendiğimi hissediyordum.

Ofis binamın önüne park ettim ve çılgınca merdivenlerden yukarı çıktım, Anahtarımı kilide sokuyorum, çeviriyorum, itiyorum. Boş bekleme odamın ışıklarını yakıp ofisime giriyorum, masama yaklaştığım her adımda ellerim biraz daha az titriyor. Şimdi sandalyeme yerleşiyorum ve nefes veriyorum, yana doğru eğilip alt çekmecemi açıyorum. Dağ gibi şişeler bana bakıyor, her biri seçilmek için yalvarıyor. Hepsine bakıyorum, yanağımın kenarını çiğniyorum. Bir miligram Ativan'da karar kılmadan önce birini, sonra diğerini alıp yan yana karşılaştırıyorum. Avucumdaki beş kenarlı küçük hapı inceliyorum, pudra beyazı, kabarık *A*.

Düşük doz, diye düşünüyorum. Bedenimi sakinleştirmeye yetecek kadar. Ağzıma atıyorum ve çekmeceyi ayağımla iterek kapatmadan önce kuru kuru yutuyorum.

Ofis koltuğumda dönüp düşünüyorum, sonra telefonuma bakıyorum ve yanıp sönen kırmızı ışığı fark ediyorum - bir sesli mesaj. Hoparlörü açıyorum ve odaya yayılan tanıdık sesi dinliyorum.

> Doktor Davis, ben *New York Times'*dan Aaron Jansen. Az önce telefonda konuşmuştuk ve bir saatinizi ayırırsanız çok memnun olurum. Ne olursa olsun bu makaleyi yayınlayacağız ve size kendi payınıza düşeni söyleme fırsatı vermek istiyorum. Beni doğrudan bu numaradan arayabilirsiniz.
>
> Sonra sessizlik oluyor ama nefes alışını duyabiliyorum. Düşünüyorum.
>
> Ben de babana ulaşmaya çalışacağım. Bilmek istersin diye düşündüm.
>
> *Tıklayın.*

Sandalyeme daha da gömüldüm. Son yirmi yıldır babamdan kelimenin tam anlamıyla kaçıyordum. Onunla konuşmaktan, onu düşünmekten, onun hakkında konuşmaktan. Tutuklanmasından hemen sonra ilk başlarda bunu yapmak zordu. İnsanlar bizi taciz etti, geceleri evimize gelip küfürler savurdular ve sanki biz de o masum genç kızların katledilmesinde rol oynamışız gibi pankartlar taşıdılar. Sanki bir şekilde biliyormuşuz ve görmezden gelmişiz gibi. Evimize yumurta attılar, babamın hala bahçede park halinde duran kamyonunun lastiklerini kestiler, yan tarafına sprey boyayla *PERVERT* yazdılar. Birisi bir gece annemin yatak odasının penceresini bir taşla kırdı ve o uyurken camı vücudunda parçaladı. Dick Davis'in Breaux Köprüsü seri katili olarak keşfedilmesi tüm haberlerde yer aldı.

Ve sonra şu kelimeler vardı: *seri katil.* Çok resmi görünüyordu. Nedense babamın *seri katil* olduğunu hiç düşünmemiştim, ta ki gazetelerde onu bu şekilde etiketlediklerini görene kadar. Nazik bir sesi olan nazik bir adam olan babam için çok sert görünüyordu. Bana bisiklete binmeyi öğreten oydu, elleriyle bisikletin direksiyonunu tutarak yanımda koşardı.

gidonu. İlk bıraktığında, bir çite çarpmış, ahşap kirişe çarpmış ve yanağımda yakıcı bir acı hissetmiştim. Arkamdan koşup beni kucağına aldığını, ardından nemli bir bezin sıcaklığını gözümün altındaki yaraya bastırdığını hatırlıyorum. Gömleğinin koluyla gözyaşlarımı kuruladığını, karışmış saçlarımı öptüğünü. Sonra kaskımı daha sıkı bağladı ve tekrar denememi istedi. Babam geceleri beni yorganın altına sokar, kendi masallarını yazar, sırf banyodan çıkarken gülmemi seyretmek için sakallarını karikatürize bıyıklara dönüştürür, yanaklarımdan süzülen gözyaşlarımla kanepe minderlerine neden ağladığımı anlamamış gibi davranırdı. Bu adam *seri katil* olamazdı. Seri katiller böyle şeyler yapmazlar... değil mi?

Ama öyleydi ve onlar da öyle yaptı. O kızları öldürdü. Lena'yı öldürdü.

O gün festivalde onu nasıl izlediğini hatırlıyorum, gözleri ölmek üzere olan bir hayvana bakan bir kurt gibi on beş yaşındaki bedenini izliyordu. O anı her zaman her şeyin başlangıcı olarak kabul edeceğim. Bazen kendimi suçluyorum, ne de olsa benimle konuşuyordu. Gömleğini benim için kaldırıyor, göbeğindeki yüzüğü benim için gösteriyordu. Ben orada olmasaydım, babam onu böyle görebilir miydi? Onun hakkında böyle *düşünür* müydü? O yaz birkaç kez geldi, bana eski kıyafetler ya da kullanılmış CD'ler vermek için uğradı ve babam ne zaman yatak odama girse ve onu orada, parke zeminde göbek üstü yatarken, bacakları havada serbestçe tekmelerken ve kıçı yırtık kot şortundan dışarı fırlarken görse durdu. Baktı. Boğazını temizledi, sonra uzaklaştı.

Duruşması televizyonda yayınlanmıştı; izlediğim için biliyorum. Annem ilk başta bize, Cooper ve bana izin vermedi, onu yere çömelmiş, burnu neredeyse ekrana değerken bulmak için içeri girdiğimizde bizi odadan kovdu. *Bu çocukların gözleri için değil,* derdi. *Dışarı çıkın ve oynayın, biraz temiz hava alın.* Sanki babamız televizyonda cinayetten yargılanmıyormuş gibi, sanki bu bir filmden başka bir şey değilmiş gibi davranıyordu.

Ama sonra bir gün, bu bile değişti.

Kapının zili sarsıcı olmuştu, hatırlıyorum, sürekli sessiz olan evimizde yankılanmış, büyükbabamın saatini titreştirmiş, kollarımdaki tüyleri diken diken eden tenekemsi bir uğultu yaratmıştı. Hepimiz yaptığımız işi bırakıp kapıya bakmıştık. Artık kimse bizi ziyaret etmiyordu-

Gelenler de bu gibi kibar formaliteleri uzun zaman önce terk etmişlerdi. Çığlık atarak, bir şeyler fırlatarak ya da daha da kötüsü tek bir ses bile çıkarmadan geliyorlardı. Bir süredir, arazimizin her yerinde yabancı ayak izleri buluyorduk, geceleri bahçemizde sinsice dolaşan, pencerelerden hastalıklı bir hayranlıkla bakan bir yabancının geride bıraktığı izler. Kendimi bir müze vitrininin ardında saklanan, perili ve tuhaf bir koleksiyonmuşuz gibi hissetmeme neden oluyordu. Sonunda onu yakaladığım günü hatırlıyorum, o toprak patikada yürüyordu ve evde kimsenin olmadığını düşünerek içeri bakarken kafasının arkasını görüyordum. Kollarımı sıvadığımı, adrenalin ve öfkeden başka hiçbir şeyin beni ileriye itmediği bir halde ona saldırdığımı hatırlıyorum.

"SEN KİMSİN?" Küçük yumruklarım iki yanımda toplanmış halde çığlık atmıştım. Hayatlarımızın sergilenmesinden bıkmıştım. İnsanların bize insan değilmişiz, gerçek değilmişiz gibi davranmasından. Sonra arkasını döndü, bana kocaman gözlerle ve ellerini kaldırarak baktı, sanki burada hala insanların yaşadığı gerçeğini hiç düşünmemiş gibiydi. Meğer o da sadece bir çocukmuş. Benden daha büyük bile değildi.

"Hiç kimse," diye kekeledi. "Ben, ben hiç kimseyim."

Davetsiz misafirlere ve tehditkâr telefonlara o kadar alışmıştık ki, o sabah zilin kibarca çaldığını duyduğumuzda, o kalın sedirin arkasında sabırla onları içeri davet etmemizi bekleyen kişinin kim olduğunu bilmekten neredeyse daha çok korktuk.

"Anne," dedim, gözlerim kapıdan ona doğru kayarken. Mutfak masasında oturuyordu, elleri seyrelmiş saçlarının arasındaydı. "Şunu alacak mısın?"

Bana şaşkın şaşkın baktı, sanki sesim yabancı bir şeymiş, kelimeler artık anlaşılmazmış gibi. Her geçen gün görünüşü değişiyor gibiydi. Kırışıklıklar sarkmış cildinde daha da derinleşiyor, kan çanağına dönmüş ve yıpranmış gözlerinin altına koyu gölgeler bulaşıyordu. Sonunda sözsüzce ayağa kalktı ve küçük, dairesel pencereden dışarı baktı. Menteşelerin gıcırtısı; yumuşak, irkilmiş sesi.

"Oh, Theo. Merhaba. İçeri gelsene."

Theodore Gates, babamın savunma avukatı. Yavaş ve hantal adımlarla evimize girişini izledim. Onu hatırlıyorum

Parlak evrak çantası, evlilik parmağında uzanan kalın altın yüzük. Bana gülümsemişti, sempatikti ama ben de yüzümü buruşturmuştum. Babamın yaptıklarını savunarak geceleri nasıl uyuyabildiğini anlamıyordum.

"Sana kahve getireyim mi?"

"Elbette, Mona. Evet, bu harika olur."

Annem mutfakta tökezleyerek seramik kupayı fayans tezgâha vuruyordu. Kahve tam üç gündür cezvede duruyordu ve ben onun kahveyi dolduruşunu izledim, karıştırmak için krema koymamış olmasına rağmen dalgın bir şekilde kaşığı daireler çizerek döndürüyordu. Sonra kaşığı Bay Gates'e uzattı. Küçük bir yudum aldı, boğazını temizledi, sonra kaşığı masaya geri koydu ve serçe parmağıyla kaydırdı.

"Dinle, Mona. Bazı haberlerim var. Önce benden duymanı istedim."

Sessizdi, küften yeşile dönmüş mutfak lavabomuzun üzerindeki küçük pencereden dışarı bakıyordu.

"Kocanıza bir savunma anlaşması ayarladım. İyi bir anlaşma. Kabul edecek."

O anda başını kaldırdı, sanki adamın sözleri ensesine gerilmiş bir lastik bandı koparmış gibiydi.

"Louisiana'da idam cezası var," dedi. "Bunu riske atamayız."

"Çocuklar, yukarı."

Cooper'a ve bana baktı, hala oturma odasındaki halının üzerinde oturuyorduk, parmağımla babamın piposunun düştüğü yerdeki yanık deliği yokluyordum. İtaat ettik, ayağa kalktık ve sessizce mutfağı geçip merdivenlerden yukarı çıktık. Ama yatak odamızın kapısına ulaştığımızda, parmak uçlarımızda trabzana doğru geri dönüp en üst basamağa oturmadan önce kapıları yüksek sesle kapattık. Ve sonra dinledik.

"Ona *idam* vereceklerini düşünmüş olamazsın," demişti, sesi fısıltı gibiydi. "Ortada neredeyse hiç kanıt yok. Cinayet silahı yok, ceset yok."

"Kanıt var," demişti. "Bunu biliyorsun. Sen de gördün."

İçini çekti, mutfak sandalyesi gıcırdayarak geri çekildi ve kendisi de oturdu.

"Ama sizce bu ölüm için yeterli mi? Demek istediğim, burada *ölüm cezası*, Theo. Bu geri dönüşü olmayan bir şey. Emin olamazlar.

makul şüphe-"

"Öldürülen altı kızdan bahsediyoruz, Mona. *Altı.* Evinde bulunan fiziksel kanıtlar, Dick'in kaybolmalarından önceki günlerde en az yarısıyla temas halinde olduğunu doğrulayan görgü tanıklarının ifadeleri. Ve şimdi de hikayeler var, Mona. Eminim onları duymuşsundur. Lena'nın ilk olmadığı hakkında."

"Bu hikayeler tamamen spekülasyondan ibaret," dedi. "Diğer kızdan onun sorumlu olduğunu gösteren hiçbir kanıt yok."

"O *diğer kızın* bir adı var," diye tükürdü. "Yüksek sesle söylemelisin. Tara King."

"Tara King," diye fısıldadım, dudaklarımda nasıl bir his uyandıracağını merak ediyordum. Daha önce Tara King diye birini hiç duymamıştım. Cooper'ın eli yana doğru uzandı ve koluma bir tokat attı.

"Chloe." Dişlerinin arasından ismimi tısladı. *"Kapa çeneni."*

Mutfak sessizdi; kardeşimle ben nefesimizi tutmuş, annemin merdivenlerin başında belirmesini bekliyorduk. Ama onun yerine konuşmaya devam etti. Duymamış olmalıydı.

"Tara King bir kaçaktı," dedi sonunda. "Ailesine gideceğini söylemiş. Tüm bunlar başlamadan neredeyse bir yıl önce bir not bırakmış. Bu kalıba uymuyor."

"Bunun bir önemi yok, Mona. O hala kayıp. Kimse ondan haber alamadı ve jüri kaynıyor. Bu sefer duygularıyla düşünüyorlar."

Sessizdi, cevap vermeyi reddediyordu. Odanın içini göremiyordum ama gözümde canlandırabiliyordum; orada oturmuş, kollarını sımsıkı kavuşturmuştu. Bakışları uzaklarda bir yerdeydi ve gittikçe uzaklaşıyordu. Annemi kaybediyorduk ve onu hızla kaybediyorduk.

"Zor, biliyorsun. Bu kadar sansasyonel bir davada," dedi Theo. "Yüzü çoktan televizyonlarda boy gösterdi. Ne tartışırsak tartışalım, insanlar kararını vermiş durumda."

"Yani onun vazgeçmesini istiyorsun."

"Hayır, yaşamasını istiyorum. Suçunu kabul ederse ölüm cezası masadan kalkar. Tek seçeneğimiz bu."

Ev sessizdi - o kadar sessizdi ki, görüş alanımızın hemen dışında otururken nefesimizi alçak sesle ve yavaşça duyabileceklerinden endişelenmeye başladım.

"Tabii üzerinde çalışabileceğim başka bir şeyiniz yoksa," diye ekledi. "Bana söylemediğin herhangi bir şey."

Tekrar nefesimi tuttum, sağır edici sessizliğe karşı duymaya çalıştım. Kalbim alnımda, gözlerimde atıyor.

"Hayır," dedi sonunda, sesinde yenilgi vardı. "Hayır, bilmiyorum. Her şeyi biliyorsun."

"Doğru," dedi Theo iç çekerek. "Ben de öyle düşünmüştüm. Ve Mona-"

O anda annemin gözlerinde yaşlarla ona baktığını hayal ettim. Tüm mücadelesi bitmişti.

"Anlaşmanın bir parçası olarak, polisi cesetlere götürmeyi kabul etti."

Sessizlik tekrar geri döndü, ama bu sefer hepimizin nutku tutulmuştu. Çünkü Theodore Gates o gün evimizden çıktığında, bir anda her şey değişmişti. Babamın artık suçlu *olduğu* varsayılmıyordu; o suçluydu. Bunu sadece jüriye değil, bize de itiraf ediyordu. Ve yavaş yavaş annem çabalamayı bıraktı. Umursamayı bıraktı. Günler geçtikçe gözleri donuklaştı, sanki cama dönüşmüş gibiydi. Önce evden, sonra odasından, sonra da yatağından çıkmayı bıraktı ve Cooper ile ben kendi burnumuzu ekrana dayamak zorunda kaldık. Suçlu olduğunu kabul etti ve sonunda cezası açıklandığında, her şeyi izledik.

"Bunu neden yaptınız Bay Davis? O kızları neden öldürdünüz?"

Babamın kucağına, yargıçtan uzağa bakmasını izledim. Oda sessizdi, toplu bir nefes alış verişi havada asılı duruyordu. Soruyu düşünüyor gibiydi, gerçekten düşünüyordu, sanki ilk kez *neden* kelimesini düşünmek için gerçekten duruyormuş gibi zihninde çiğniyordu.

"İçimde bir karanlık var," dedi sonunda. "Geceleri ortaya çıkan bir karanlık."

Coop'a baktım, yüzünde bir açıklama arıyordum ama o büyülenmiş gibi televizyona bakmaya devam etti. Arkamı döndüm.

"Ne tür bir karanlık?" diye sordu yargıç.

Babam başını salladı ve gözünden tek bir damla yaş süzülerek yanağından aşağı süzüldü. Oda o kadar sessizdi ki, babamın sesini duyduğuma yemin edebilirdim.

masaya düştüğünde bir fiske vurdu.

"Bilmiyorum," dedi sessizce. "Bilmiyorum. O kadar güçlü ki, karşı koyamadım. Uzun süre denedim. Uzun, çok uzun bir süre. Ama artık onunla savaşamadım."

"Ve bana bu *karanlığın* sizi o kızları öldürmeye zorlayan şey olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Evet." Başını salladı. O sırada gözyaşları yüzünden aşağı akıyor, burun deliklerinden sümükler damlıyordu. "Evet, öyle. Bir gölge gibi. Her zaman odanın köşesinde dolaşan dev bir gölge. Her odanın. Ondan uzak durmaya çalıştım, ışıkta kalmaya çalıştım ama artık yapamadım. Beni içine çekti, bütünüyle yuttu. Bazen şeytanın ta kendisi olduğunu düşünüyorum."

O anda babamı daha önce hiç ağlarken görmediğimi fark ettim. Onun çatısı altında yaşadığım on iki yıl boyunca bir kez bile benim yanımda gözyaşı dökmemişti. Anne babanızı ağlarken izlemek acı verici, hatta rahatsız edici bir deneyim olmalı. Bir keresinde, teyzem vefat ettikten sonra, annemle babamın yatak odasına daldım ve annemi yatakta ağlarken yakaladım. Başını kaldırdığında yastığının üzerinde bir yüz izi vardı; gözyaşları, sümüğü ve tükürüğü yüz hatlarının olduğu yerleri işaretliyordu, sanki bir tür lunapark gülen yüzü kumaşa bulaşmış gibiydi. Sarsıcı bir sahneydi; benekli cildi, kızarmış burnu ve yanağının kenarına yapışmış ıslak saçlarını geriye itip bana gülümseyerek her şey yolundaymış gibi davranmaya çalışması neredeyse uhreviydi. Tek bir kelime bile etmeden yavaşça geri çekilip kapıyı kapatmadan önce kapının pervazında şaşkın bir şekilde durduğumu hatırlıyorum. Ama babamın ulusal televizyonda hıçkıra hıçkıra ağlamasını izlerken -gözyaşlarının dudağının üstündeki kıvrımda birikip altındaki masada duran not defterini lekelemesini izlerken- iğrenmekten başka bir şey hissetmedim.

Duyguları gerçekçi görünüyordu, diye düşündüm, ama açıklaması zorlanmış, senaryolaştırılmış. Sanki bir senaryodan okuyor, günahlarını itiraf eden seri katil rolünü canlandırıyordu. Sempati arıyordu, fark ettim. Suçu kendisinden başka her yöne atıyordu. Yaptığı şey için üzgün değildi; yakalandığı için üzgündü. Ve yaptıkları için bu kurgusal şeyi suçluyor olması -köşelerde gizlenen, ellerini boyunlarını sıkmaya zorlayan bu şeytan- bir

Vücudumda açıklanamaz bir öfke vardı. Ellerimi yumruk yaptığımı, tırnaklarımın avuçlarımdan kan çektiğini hatırlıyorum.

"Lanet olası korkak," diye tükürdüm. Cooper bana baktı, kullandığım dile ve öfkeme şaşırmıştı.

Ve bu babamı son görüşüm oldu. Yüzü televizyon ekranımdaydı ve o kızları boğup cesetlerini on dönümlük arazimizin arkasındaki ormana gömmesine neden olan görünmez canavarı tarif ediyordu. Polisi oraya götüreceğine dair verdiği sözü tuttu. Arabanın kapılarının çarpışını duyduğumu, bir grup dedektifi ağaçların arasına götürürken pencereden dışarı bakmayı bile reddettiğimi hatırlıyorum. Kızlara ait bazı kalıntılar buldular - saç telleri, giysi lifleri - ama ceset yoktu. Onlara önce bir hayvan ulaşmış olmalıydı; bir timsah, bir çakal ya da bataklıkta yiyecek arayan başka bir gizli yaratık. Ama bunun doğru olduğunu biliyordum çünkü onu bir gece görmüştüm; ağaçların arasından çıkan, üstü başı toprak içinde karanlık bir figür. Omzuna astığı bir kürekle evimize doğru yığılırken, yatak odamın penceresinden beni izlediğini fark etmemiştim. Eve dönüp bana iyi geceler öpücüğü vermeden önce bir ceset gömdüğü fikri, derimden sürünerek çıkıp başka bir yerde yaşamak istememe neden olmuştu. Uzak bir yerde.

İç çekiyorum, Ativan bacaklarımın karıncalanmasına neden oluyor. Onu kapattığım gün

Televizyon ekranı babamın öldüğüne karar verdiğim gündü. Ölmedi tabii ki. İtiraf anlaşması bunu kesinleştirdi. Bunun yerine Louisiana Eyalet Hapishanesi'nde şartlı tahliye ihtimali olmaksızın altı kez üst üste müebbet hapis cezasına çarptırıldı. Ama benim için o öldü. Ve bu şekilde olmasını seviyorum. Ama birdenbire, yalanıma inanmak gittikçe zorlaşıyor. Unutmak daha da zorlaşıyor. Belki de düğün yüzündendir, benimle koridorda yürümeyeceği düşüncesi. Belki *de* yıldönümü -yirmi *yıl- ve* Aaron Jansen'in beni asla bir parçası olmak istemediğim bu korkunç dönüm noktasını kabul etmeye zorlamasıdır.

Ya da belki Aubrey Gravino'dur. On beş yaşında bir kız daha çok erken gitti.

Masama dönüyorum ve gözlerim dizüstü bilgisayarıma takılıyor. Kapağı açıyorum, ekran parlıyor ve yeni bir tarayıcı penceresi açıyorum, parmaklarım tuşların üzerinde geziniyor. Sonra yazmaya başlıyorum.

Önce Google'*da Aaron Jansen, New York Times diye* arattım. Sayfalarca makale ekranı dolduruyor. Birine atlıyorum, sonra diğerine. Sonra bir başkasına. Artık bu adamın hayatını başkalarının cinayetleri ve talihsizlikleri hakkında yazarak kazandığı anlaşılıyor. Central Park'ın çalılıklarında bulunan başsız bir ceset, Gözyaşı Otoyolu'ndaki bir dizi kayıp kadın. Biyografisine tıklıyorum. Vesikalık fotoğrafı küçük, dairesel ve siyah-beyaz. Yüzü ve sesi uyuşmayan insanlardan biri, sanki sonradan dikilmiş gibi, iki beden büyük. Sesi derin, erkeksi ama görüntüsü bundan çok uzak. Sıska görünüyor, aslında reçeteli görünmeyen kahverengi, kaplumbağa kabuğu gözlükler takıyor. Mavi engelleyicilere benziyorlar - gözlükleri olmasını isteyen insanlar için yapılmış gözlükler.

Birinci vuruş.

Kolları dirseklerine kadar kıvrılmış, fit, dama desenli, düğmeli bir gömlek giyiyor, ince örgü kravatı sıska göğsünde gevşek duruyor.

İkinci vuruş.

Makaleyi taradım, üçüncü vuruşu arıyordum. Aaron Jansen'i ailemi sömürmek isteyen başka bir gazeteci hıyarı olarak görmemek için bir neden daha. Daha önce de bu tür röportaj talepleri aldım, hem de çok. *Hikâyeyi bir de senden dinlemek istiyorum* laflarını duymuştum. Ve onlara inandım. Onları içeri aldım. Onlara hikayenin benim tarafımı anlattım, ancak günler sonra ailemi babamın suçlarına bir tür suç ortağı olarak resmettikleri makaleyi dehşet içinde okudum. Soruşturmanın ardından ortaya çıkan ilişkiler için annemi suçladılar; babamı aldattığı ve onu *duygusal olarak savunmasız* ve *kadınlara karşı öfkeli* bıraktığı için. Kızların evimize girmesine izin verdiği, talipleri yüzünden babamın onlara baktığını fark edemeyecek kadar dikkati dağıldığı, geceleri gizlice dışarı çıktığı ve eve kıyafetleri kir içinde döndüğü için onu suçladılar. Hatta bazı makaleler onun bunu bildiğini, babamın içindeki karanlığı *bildiğini* ve görmezden geldiğini öne sürüyordu. Belki de onu aldatmaya iten şey buydu: babamın pedofilisi, öfkesi. Ve onu çılgına çeviren suçluluk duygusuydu, kendi içine kapanmasına ve çocuklarını ona en çok ihtiyaç duydukları anda terk etmesine neden olan tüm bu olaylardaki rolüyle ilgili suçluluk duygusuydu.

Ve çocuklar. Çocuklar konusuna hiç girmeyelim bile. Cooper,
Babamın sözde imrendiği altın çocuk. Çocuksu yakışıklılığı ve güreşçi pazularıyla kızların ona nasıl baktığını gördü ve

çekici bir şekilde orantısız sırıtıyordu. Cooper her normal ergen çocuk gibi evde porno bulunduruyordu ama babam benim sayemde bulmuştu. Belki de karanlığın köşelerden içeri sızmasına neden olan buydu; belki de o dergileri karıştırmak, içinde yıllardır bastırdığı bir şeyi serbest bıraktı. Gizli bir şiddet.

Bir de ben vardım, Chloe, makyaj yapmaya, bacaklarını tıraş etmeye ve Lena'nın o gün festivalde yaptığı gibi göbek deliğini göstermek için tişörtünü yukarı kaldırmaya başlayan ergenlik çağındaki kızım. Evimin etrafında bu şekilde dolaşıyordum. Babamın etrafında.

Klasik kurban suçlamasıydı. Babam, açıklayamadığı bir acımasızlığa sahip başka bir orta yaşlı beyaz adamdı. Hiçbir somut açıklama, geçerli bir neden sunmadı. Sadece *karanlığı* önerdi. Ve elbette bu mümkün olamazdı - insanlar normal beyaz erkeklerin bir neden olmaksızın cinayet işlediğine inanmayı reddediyordu. Ve böylece *biz* sebep olduk: karısının ihmali, oğlunun alayları, kızının gelişmekte olan ahlaksızlığı. Tüm bunlar kırılgan egosu için çok fazlaydı ve sonunda patladı.

O soruları, yıllar önce bana sorulan o soruları hala hatırlıyorum. Bükülmüş, basılmış ve zamanın geri kalanı boyunca bilgisayar ekranlarında çağrılmak üzere internette arşivlenmiş cevaplarım.

"Sence baban bunu neden yaptı?"

Kalemimi hala parlak ve çiziksiz olan isim levhamın üzerine vurduğumu hatırlıyorum; bu röportaj Baton Rouge General'daki ilk yılımda gerçekleşmişti. Pazar sabahları yayınlanan iyi hissettiren hikayelerden biri olması gerekiyordu: Richard Davis'in kızı bir psikoloğa dönüşmüş, çocukluk travmasını diğer genç, sorunlu ruhlara yardım etmek için kanalize etmişti.

"Bilmiyorum," dedim sonunda. "Bazen bu tür şeylerin net bir cevabı olmaz. Belli ki çocukken göremediğim bir hakimiyet, kontrol ihtiyacı vardı."

"Annen bunu görmeli miydi?"

Durdum, bakakaldım.

"Babamın sergilediği her kırmızı bayrağı fark etmek annemin görevi değildi," dedim. "Çoğu zaman, iş işten geçene kadar bariz uyarı işaretleri görülmez.

çok geç. Ted Bundy ve Dennis Rader'a bakın. Kız arkadaşları ve eşleri vardı, aileleri evdeydi ve geceleri ne yaptıklarından tamamen habersizlerdi. Annem onun yaptıklarından sorumlu değildi. Onun kendi hayatı vardı."

"Kesinlikle kendi hayatı varmış gibi görünüyor. Hüküm sırasında annenizin evlilik dışı birkaç ilişkiye karıştığı ortaya çıktı."

"Evet," dedim. "Açıkçası mükemmel değildi ama kimse mükemmel değildir..." "Bir tanesi özellikle Bert Rhodes'la, Lena'nın babasıyla."

Sessizdim, Bert Rhodes'un çözülüşünün zihnimdeki görüntüsü hâlâ tazeydi.

"Babanı duygusal olarak ihmal etti mi? Onu terk etmeyi planlıyor muydu?"

"Hayır," dedim başımı sallayarak. "Hayır, onu ihmal etmedi. Mutluydular - ya da ben mutlu olduklarını sanıyordum. Mutlu görünüyorlardı-"

"Seni de ihmal etti mi? Cezadan sonra kendini öldürmeye çalıştı. On sekiz yaşın altındaki iki küçük çocuğu hala ona bağımlı."

O anda hikayenin zaten yazılmış olduğunu biliyordum; söyleyebileceğim hiçbir şey anlatıyı değiştiremezdi. Daha da kötüsü, benim sözlerimi -bir psikolog olarak benim sözlerimi, onun *kızı* olarak benim sözlerimi- kendi kör fikirlerini güçlendirmek için kullanıyorlardı. Amaçlarını kanıtlamak için.

Times'ın web sitesinden çıkıp yeni bir pencere açıyorum ama daha yazmaya başlayamadan ekranda bir son dakika uyarısı beliriyor.

AUBREY GRAVINO'NUN CESEDİ BULUNDU

OceanofPDF.com

ON İKİNCİ BÖLÜM

Haber alarmına tıklama zahmetine bile girmiyorum. Bunun yerine masamdan kalkıp dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum, Ativan sisi beni ofisimden alıp arabama götürüyor. Yolda, kasabada, mahallemde, ön kapımda ağırlıksız bir şekilde süzülüyorum ve sonunda kendimi kanepede buluyorum, gözlerim yukarıdaki tavana dikilmişken başım minderlerin derinliklerine gömülüyor.

Ve hafta sonunun geri kalanında da orada kalacağım.

Bugün Pazartesi ve ev hâlâ Cumartesi sabahı şarapla ıslanmış mutfak tezgâhlarını silmek için kullandığım temizleyicinin kimyasal olarak üretilmiş limon kokusu gibi kokuyor. Etrafım temiz hissediyor ama ben hissetmiyorum. Cypress Mezarlığı'ndan döndüğümden beri duş almadım ve Aubrey'nin küpesinin kiri hâlâ tırnaklarımın arasında duruyor. Saç diplerim yağla nemlenmiş; parmaklarımı saçlarımda gezdirdiğimde, saç telleri her zamanki gibi alnıma dökülmek yerine tek bir noktada sıkışıp kalıyor. İşe gitmeden önce duş almam gerekiyor ama motivasyon bulamıyorum.

Yaşadığın şey travma sonrası stres bozukluğu semptomlarına benziyor, Chloe. Acil bir tehlike olmamasına rağmen devam eden endişe duyguları.

Elbette tavsiye vermek, gerçekten almaktan daha kolay. Kendimi ikiyüzlü, sahtekâr biri gibi hissediyorum; bir hastaya söyleyeceğim sözleri tekrarlarken, alıcı kendim olduğumda bunları bilerek görmezden geliyorum. Telefonum yanımda titreyerek mermer adanın üzerinde dalgalanmasına neden oluyor. Ekrana bir göz atıyorum: Daniel'dan yeni bir kısa mesaj. Ekranı kaydırıyorum ve önümdeki paragrafı tarıyorum.

> Günaydın, tatlım. Şu anda açılış oturumuna gidiyorum, günün çoğunda müsait olamayacağım. İyi bir gün olsun. Seni özledim.

Parmaklarım ekrana dokunuyor, Daniel'ın sözleri omuzlarımdaki ağırlığı hafifçe kaldırıyor. Üzerimdeki bu etkisini açıklayamıyorum. Sanki

Tam şu anda ne yaptığımı biliyorsa; suyun altında nasıl kaydığımı, tutunacak bir dal bile arayamayacak kadar yorgun olduğumu ve ağaçların arasından fırlayan, gömleğimi yakalayan ve beni tam zamanında karaya, güvenliğe geri çeken elin o olduğunu.

Ona geri mesaj atıyorum ve telefonumu tezgâhın üzerine koyuyorum, banyoya girip duşun düğmesini çevirmeden önce kahve makinesini çalıştırıyorum. Sıcak suya giriyorum, şiddetli sprey çıplak vücuduma iğne gibi batıyor. Bir süre beni yakmasına izin veriyorum, cildim çiğ kalıyor. Aubrey'i, mezarlıkta bulunan cesedini düşünmemeye çalışıyorum. Çizilmiş, kirli ve bir yemeğin etrafında hevesle dolanan kurtçuklarla kaplı tenini düşünmemeye çalışıyorum. Onu kimin bulmuş olabileceğini düşünmemeye çalışıyorum - belki de küpesini kilitli aracının güvenliğine götürürken burnundan soluyan o polisti. Ya da belki de bir hendeğe ya da özellikle sık bir yaban otu tarlasına atlayan, çığlığı boğazına takılan, bunun yerine derin, ıslak bir boğulma gibi çıkan haki-kargo-pantolondu.

Onun yerine Daniel'ı düşünüyorum. Onun şu anda ne yaptığını düşünüyorum. -New Orleans'ta soğuk bir salona giriyor, muhtemelen elinde strafor bir fincan ücretsiz kahve, boş bir sandalye bulmak için kalabalığı tarıyor, boynunda isminin yazılı olduğu bir kordon sallanıyor. İnsanlarla tanışmakta sorun yaşamıyordur herhalde. Daniel herkesle konuşabilir. Ne de olsa, bir hastane lobisinde tanıştığı duygusal olarak korunaklı bir yabancıyı birkaç ay içinde nişanlısı haline getirmeyi başardı.

Yine de ilk randevumuzu ben başlatmıştım. Kendime hak veriyorum. Ne de olsa o gün defterimin sayfaları arasına itilen onun kartvizitiydi. Bende onun numarası vardı ama onda benimki yoktu. Kitabı arka koltuğa yerleştirmeden önce arabamın üstünde duran kutuya geri koyduğumu ve arabayla uzaklaştığımı, dikiz aynamdan onun Baton Rouge General'de kayboluşunu izlediğimi hayal meyal hatırlıyorum. Hoş ve yakışıklı biri olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Kartında *İlaç Satış* yazıyordu, bu da neden orada olduğunu açıklıyordu. Ayrıca bu yüzden benimle flört edip etmediğini de merak ediyordum; onun için sıradan bir müşteri olabilirdim. Başka bir maaş çeki.

Kartı hiç unutmadım; her zaman orada olduğunu, köşeden sessizce beni çağırdığını biliyordum. Onu orada bırakabildiğim kadar bıraktım, o kutuyu

Ta ki üç hafta sonra son kitap kalana kadar. Tozlanmış ve çatlamış kitapların sırtlarından tutup kitaplıktaki yerlerine yerleştirdiğimi hatırlıyorum, ta ki sonunda sadece bir tane kalana kadar. Boş kutuya baktım, Kuş Kız soğuk, bronz gözleriyle bana bakıyordu. *İyi ve Kötünün Bahçesinde Gece Yarısı.* Eğilip aldım ve yan tarafına çevirdim. Parmaklarımı sayfaların kenarlarında gezdirdim, kartvizitinin hâlâ durduğu boşluğu parmakladım. Başparmağımı içine soktum ve çevirerek açtım, bir kez daha ismine baktım.

Daniel Briggs.

Kartı elime aldım ve parmaklarımın arasında hafifçe vurarak düşündüm. Numarası bana bakıyordu, sessiz bir meydan okuma. Kardeşimin flört etmekten, biriyle fazla yakınlaşmaktan kaçınmasını anlıyordum. Bir yandan, babam bana birini gerçekten tanımadan sevmenin tamamen mümkün olduğunu öğretmişti ve bu düşünce beni geceleri uyutmuyordu. Ne zaman kendimi bir erkeğe ilgi duyarken bulsam, merak etmekten kendimi alamıyordum - ne saklıyorlar? Bana söylemedikleri ne var? İskeletleri hangi dolapta gizleniyor, karanlıkta gömülü? Babamın evinin arkasındaki o kutu gibi, onları bulmaktan, gerçek özlerini öğrenmekten korkuyordum.

Ama öte yandan, Lena bana birini sevmenin ve onu sebepsiz yere kaybetmenin de mümkün olduğunu öğretmişti. Mükemmel derecede iyi bir insan bulmak ve bir sabah uyandığımda onun zorla ya da isteyerek, hiçbir iz bırakmadan gittiğini öğrenmek. Ya birini, iyi birini bulduysam ve o da benden alındıysa?

Hayata yalnız devam etmek daha kolay olmaz mıydı?

Yıllardır yaptığım şey buydu. Yalnızdım. Liseyi bir tür şaşkınlık içinde geçirdim. Cooper mezun olduktan ve tek başıma kaldıktan sonra, spor salonunda üzerime atlamaya başladılar, sert çocuklar kadına yönelik şiddeti küçümsediklerini ön koluma bir sustalı alıp derimde zikzaklar çizerek kanıtlamaya çalışıyorlardı. *Bu baban için,* diye tükürürlerdi, ironi kaybolurdu. Eve yürüdüğümü hatırlıyorum, kan parmaklarımdan bir şamdandan erimiş balmumu gibi damlıyordu, küçük noktalı bir çizgi kasabanın içinden bir hazine haritası gibi kıvrılıyordu. *X* noktayı işaretliyor. Kendime üniversiteye girdiğim sürece Breaux Bridge'den kurtulabileceğimi söylediğimi hatırlıyorum. Her şeyden uzaklaşabilirdim.

Ben de öyle yaptım.

LSU'da erkeklerle çıktım ama çoğunlukla yüzeyseldi; kalabalık bir barın arkasında sarhoşken takılmalar, bir öğrenci yurdunun yatak odasına gizlice girmeler, dışarıda devam eden partinin boğuk sesini hala duyabildiğimden emin olmak için kapıyı aralık bırakmalar. Duvarlarda titreşen boktan müzik, koridorda yankılanan sürü halindeki kızların kahkahaları, açık yüzlü avuç içleri kapıyı tokatlıyordu. Yatak odasından çıktığımızda fısıltıları ve bakışları, saçlarımız buruşuk, fermuarlarımız inik. Saatler önce gözüme kestirdiğim, titiz kontrol listemin hedefi olan ve yatak odasının karanlık köşelerinde bana fazla bağlanma ya da beni öldürme riskini en aza indiren çocuğun geveleyerek söylediği sözler. Asla çok uzun değildi, asla çok kaslı değildi. Eğer üzerime çıkarsa, onu kolayca itebilirdim. Arkadaşları vardı (öfkeli bir yalnızlık riskini göze alamazdım), ama aynı zamanda partinin neşesi de değildi (kendini beğenmiş bir palavracı riskini de göze alamazdım. Bir kadının vücudunu kendi oyuncağından başka bir şey olarak görmeyen bir adam). Her zaman doğru miktarda sarhoştu.

-Ayağa kalkamayacak kadar sarhoş değil, ama yerinde duramayacak kadar sarhoş.

Ayakları, gözleri cam gibiydi. *Ben* de tam kıvamında sarhoştum; içim kıpır kıpır, kendimden emin ve uyuşmuştum, çekingenliğim boynumu çekmeden öpmesine izin verecek kadar azalmıştı ama uyanıklığımı, koordinasyonumu ve tehlike hissimi kaybedecek kadar değil. Belki sabah yüzümü hatırlamayacaktı; kesinlikle adımı da hatırlamayacaktı.

Ve ben de bundan hoşlanıyordum: anonimlik, çocukluğumda bana asla verilmeyen türden bir şey. Yakınlık lüksü - başka bir kalbin göğsümde atması, benimkiyle iç içe geçmiş parmakların titremesi - incinme olasılığı olmadan. Tek yarı ciddi ilişkim iyi bitmedi; çıkmaya hazır değildim. Başka birine tamamen güvenmeye hazır değildim. Ama yine de bunu normal hissetmek için yaptım. Bunu yalnızlığımı bastırmak için yaptım, başka bir bedenin fiziksel varlığı kendimi daha az yalnız hissetmem için beni kandırıyordu.

Her nasılsa, tam tersini yaptı.

Mezun olduktan sonra hastane bana arkadaşlar, iş arkadaşları, gündüz saatlerinde etrafımı sarabileceğim bir topluluk sağlamış, geceleri eve çekilip izole rutinime yerleşmemi sağlamıştı. Bir süreliğine işe yaramıştı ama kendi işimi kurduğumdan beri

kendimi *tamamen* yalnız buldum. Bütün gün ve bütün gece. Daniel'in kartını tekrar elime aldığım gün, Coop ya da Shannon'dan gelen mesajlar ya da annemin ziyarete gelmemi hatırlatmak için araması dışında haftalardır başka bir insanla konuşmamıştım. Müşteriler kapıdan içeri girmeye başladığında bunun değişeceğini biliyordum ama bu aynı şey değildi. Ayrıca, destek için benimle konuşmaları gerekiyordu, tam tersi değil.

Daniel'ın kartviziti ellerimde sıcaktı. Masama doğru yürüdüğümü ve sandalyede arkama yaslanarak oturduğumu hatırlıyorum. Telefonumu elime aldım ve çevirdim, diğer uçtaki zil sesi o kadar uzun sürdü ki neredeyse kapatacaktım. Sonra aniden bir ses duydum.

"Bu Daniel."

Hatta sessizdim, nefesim boğazımda düğümlenmişti. Tekrar denemeden önce birkaç saniye bekledi.

"Alo?"

"Daniel," dedim sonunda. "Bu Chloe Davis."

Diğer uçtaki sessizlik midemi bulandırdı.

"Birkaç hafta önce tanıştık," diye hatırlattım ona, yüzümü buruşturarak. "Hastanede."

"Doktor Chloe Davis," diye cevap verdi. Dudaklarında beliren gülümsemeyi duyabiliyordum. "Aramayacağınızı düşünmeye başlamıştım."

"Eşyalarımı yerleştiriyordum," dedim, kalp atışlarım yavaşlıyordu. "Kartınızı... kaybettim, ama şimdi buldum, son kutumun dibinde."

"Demek hepiniz taşındınız?"

"Hemen hemen," dedim dağınık ofise bakarak.

"Bu kutlama için bir sebep. Bir şeyler içmek ister misin?"

Hiçbir zaman bir yabancıyla içki içmeyi kabul eden biri olmamıştım; şimdiye kadar çıktığım her gerçek randevu ortak arkadaşlar tarafından ayarlanmıştı, iyi niyetli bir iyilik olduğunu biliyordum, çoğunlukla bir grupta yalnız gelen tek kişi olduğumda ortaya çıkan gariplikten kaynaklanıyordu. Tereddüt ettim, neredeyse neden meşgul olduğuma dair bir bahane uyduracaktım. Ama bunun yerine, sanki dudaklarım onları kontrol eden beynime karşı hareket ediyormuş gibi, kendi kendimi onayladığımı duydum. O gün konuşmaya, herhangi bir insan etkileşimine bu kadar aç olmasaydım, o telefon görüşmesi muhtemelen her şeyin sonu olurdu.

Ama öyle değildi.

Bir saat sonra River Room'un barında oturmuş, elimde bir kadeh şarabı yudumluyordum. Daniel yanımdaki bar taburesinde oturmuş, gözleriyle siluetimi inceliyordu.

"Ne?" Bir tutam saçımı bilinçsizce kulağımın arkasına sıkıştırarak sordum. "Dişlerimde yemek falan mı var?"

"Hayır," diye güldü ve başını salladı. "Hayır, sadece... Burada oturduğuma inanamıyorum. Seninle birlikte."

O zaman ona bakmış ve yorumunu değerlendirmeye çalışmıştım. Benimle flört mü ediyordu, yoksa daha kötü bir şey mi vardı? Randevumuzdan önce Daniel Briggs'i Google'da aramıştım -tabii ki aramıştım- ve şimdi onun da aynısını yapıp yapmadığını öğrenecektim. Daniel'ın adını arattığımda, çeşitli fotoğraflarının bulunduğu bir Facebook sayfasından başka bir şey çıkmadı. Çeşitli çatı barlarında viski tutarken. Bir eliyle golf sopasını tutarken, diğer eliyle terleyen birayı sıkıyordu. Bir kanepede bağdaş kurmuş otururken, kucağında en yakın arkadaşının oğlu olduğu belirtilen bir bebek. LinkedIn profilini bulmuştum, mesleğinin ilaç satışı olduğunu doğruluyordu. Louisiana Maratonu'nu dört saat on dokuz dakikada bitirdiğini yazan 2015 tarihli bir gazete makalesinde kendisinden bahsediliyordu. Hepsi çok sıradan, masum, hatta neredeyse sıkıcıydı. Tam da istediğim gibi.

Ama beni Google'da aratsaydı, daha fazlasını bulabilirdi. Çok daha fazlasını. "Ee," dedi. "Doktor Chloe Davis, bana kendinizden bahsedin."

"Bana her zaman böyle seslenmek zorunda değilsin. *Doktor Chloe Davis.* Çok resmi."

Gülümsedi, viskisinden bir yudum aldı. "Sana ne diyeyim o zaman?"

"Chloe," dedim ona bakarak. "Sadece Chloe."

"Pekâlâ, sadece Chloe-" Elimin tersiyle koluna vurdum, gülerek. O da bana gülümsedi. "Gerçekten, bana kendinden bahset. Burada oturmuş bir yabancıyla içki içiyorum; en azından tehlikeli olmadığına dair beni temin edebilirsin."

Tüylerimin diken diken olduğunu, kollarımdaki tüylerin kalktığını hissettim.

"Ben Louisiana'lıyım," dedim, suyu test ederek. Hiç irkilmedi. "Baton Rouge değil, buraya bir saat uzaklıkta küçük bir kasaba."

"Doğma büyüme Baton Rouge'luyum," dedi içkisini göğsüne doğru eğerek. "Buraya taşınmanıza ne sebep oldu?"

"Okul," dedim. "Doktoramı LSU'dan aldım."

"Etkileyici."

"Teşekkür ederim."

"Bilmem gereken sahiplenici ağabeyleriniz var mı?"

Göğsüm yine zonkladı; tüm bu yorumlar masum bir flört olabilirdi ama aynı zamanda bir erkeğin kendi öğrendiği bir gerçeği benim ağzımdan almaya çalışması olarak da algılanabilirdi. Diğer tüm kötü ilk randevularım gözümün önüne geldi, o an sohbet ettiğim kişinin zaten bilinmesi gereken her şeyi bildiğini fark etmiştim. Bazıları bana açıkça sormuştu - *"Sen Dick Davis'in kızısın, değil mi?*"- gözleri bilgi için açken, diğerleri sabırsızlıkla beklemiş, ben başka şeylerden bahsederken parmaklarını masaya vurmuşlardı, sanki bir seri katille DNA'mı paylaştığımı itiraf etmek, açıklamaya hevesli olmam gereken bir şeymiş gibi.

"Nereden biliyorsun?" Ses tonumu hafif tutmaya çalışarak sordum. "O kadar belli mi?"

Daniel omuz silkti. "Hayır," dedi ve bara doğru döndü. "Sadece bir zamanlar benim de küçük bir kız kardeşim vardı ve biliyorum ki öyleydim. Ona bakan her erkeği tanırdım. Kahretsin, eğer onun yerinde olsaydın, muhtemelen şu anda bu barın köşesinde gizleniyor olurdum."

Beni Google'da aratmamıştı, bunu daha sonra öğrenecektim. Sorgulama tarzıyla ilgili paranoyam sadece paranoyaydı. Breaux Köprüsü'nü, Dick Davis'i ve tüm o kayıp kızları hiç duymamıştı bile. Olaylar olduğunda sadece on yedi yaşındaydı; haberleri pek izlemiyordu. Sanırım annesi de benim annemin benden saklamaya çalıştığı gibi ondan saklamaya çalışmıştı. Bir gece oturma odamdaki kanepeye yayılmış uzanırken ona hikayeyi anlatmıştım; o anı neden seçtiğimi bilmiyorum. Sanırım bir noktada itiraf etmem gerektiğini fark etmiştim. Gerçeğim, geçmişim, birlikte yaşamımızı, geleceğimizi -ya da gelmeyeceğimizi- belirleyen bir kırılma anı olacaktı.

Ben de konuşmaya başladım ve her geçen dakika, her korkunç ayrıntıda alnının daha d a kırışmasını izledim. Ve ona *her şeyi* anlattım*:* Lena'yı, festivali, babamın oturma odamızda tutuklanışını izleyişimi, gecenin karanlığına gömülmeden önce söylediği o sözleri. Ona yatak odamın penceresinden gördüklerimi -babamı, o itiş kakışı- ve çocukluğumun geçtiği evin hala orada boş bir şekilde durduğunu anlattım. Breaux Bridge'de terk edilmiş, gençliğimin anıları gerçek hayatta perili bir eve, bir hayalet hikayesine, çocukların duvarlarına musallat olan ruhları çağırma korkusuyla nefeslerini tutarak önünden koştukları bir yere dönüşmüştü. Ona hapisteki babamdan bahsetmiştim. İtiraf anlaşmasından ve art arda aldığı müebbet hapis cezalarından. Neredeyse yirmi yıldır onu görmediğimi ya da onunla konuşmadığımı. O anda kendimi tamamen kaybetmiş, anıların içimden, içi boşaltılmış bir balığın kokuşmuş bağırsakları gibi dökülmesine izin vermiştim. Onları dışarı çıkarmaya ne kadar ihtiyacım olduğunu, beni içten içe nasıl zehirlediklerini fark etmemiştim.

İşim bittiğinde Daniel sessizdi. Yıpranmış bir ipliği kopardım.
Kanepe, utanmış.

"Sadece bilmen gerektiğini düşündüm," dedim, başım öne eğik. "Eğer biz, bilirsin, *çıkmaya* falan başlayacaksak. Ve eğer bu çok fazlaysa seni tamamen anlıyorum. Eğer seni korkutuyorsa, inan bana, anlıyorum-"

Sonra ellerini yanaklarımda hissettim, başımı hafifçe yukarı itti ve beni bakışlarıyla buluşmaya zorladı.

"Chloe," dedi yumuşak bir sesle. "Çok fazla değil. Seni seviyorum."

Daniel daha sonra bana acımı anladığını söyledi; arkadaşlarının ve ailesinin *sizin neler yaşadığınızı bildiğini* iddia ettiği gibi yapay bir şekilde değil*,* gerçekten anladığını söyledi. On yedi yaşındayken kız kardeşini kaybetmişti; o da Breaux Bridge kızlarıyla aynı yıl kaybolmuştu. Korkunç bir an için babamın yüzü gözümün önünden geçti. Kasabanın dışında mı öldürmüştü? Bir saat uzaklıktaki Baton Rouge'a gidip burada da mı cinayet işlemişti? Kısa bir süre Tara King'i düşündüm, diğerleri gibi olmayan diğer kayıp kızı. Örüntüdeki kırılma. Onlarca yıl geçmesine rağmen hâlâ gizemini koruyan. Daniel başını sallamasına rağmen, kızın adı dışında pek bir açıklama yapmadı. *Sophie.* On üç yaşındaydı.

"Ne oldu?" Sonunda sordum, sesim uzak bir fısıltı gibiydi. Bir çözüm için, babamın bu işe karışmış olamayacağına dair somut bir kanıt için dua ediyordum. Ama bunu asla elde edemedim.

"Gerçekten bilmiyoruz," demişti. "En kötüsü de bu. Bir gece bir arkadaşının evindeymiş ve karanlıkta eve doğru yürüyormuş. Sadece birkaç blok ötedeydi; bunu her zaman yapardı. Ve o geceye kadar hiç kötü bir şey olmamıştı."

Sophie'nin terk edilmiş eski bir yolda tek başına yürüdüğünü hayal ederek başımı salladım. Neye benzediği hakkında hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden yüzü karartılmıştı. Sadece bir bedendi. Bir kızın bedeni. Lena'nın bedeni.

Ayak parmaklarım banyo paspasına uzanırken tenim doğal olmayan parlak bir kırmızıyla kavruluyor. Kendimi bir havluya sarıyorum ve dolabıma doğru yürüyorum, parmaklarım rastgele bir askı seçip kapı koluna asmadan önce bir avuç düğmeli bluz arasında geziniyor. Havlumu bırakıyorum ve Daniel'ın sözlerini hatırlayarak giyinmeye başlıyorum. *Seni seviyorum.* Bu sözlere ne kadar aç olduğumu, o ana kadar hayatımda ne kadar bariz bir şekilde yer almadıklarını bilmiyordum. Daniel bu sözleri kur yapmamızın üzerinden sadece bir ay geçmişken söylediğinde, kısa bir an için bu sözleri en son ne zaman duyduğumu, en son ne zaman bana ve sadece bana söylendiğini hatırlamak için beynimi zorlamıştım.

Hatırlayamadım.

Mutfağa girip hazır bardağıma bir fincan kahve dolduruyorum, parmaklarımı hâlâ nemli olan saçlarımda gezdirip telleri kurutmaya çalışıyorum. Daniel ve benim aramdaki bu garip tesadüfün aramıza mesafe koyacağını düşünürdünüz -babam bir alıcıydı ve kız kardeşi de alınmıştı- ama tam tersi oldu. Bizi yakınlaştırdı, aramızda söze dökülmeyen bir bağ oluşturdu. Daniel'ı bana karşı sahiplenici yaptı, neredeyse, ama iyi bir şekilde. Şefkatli bir şekilde. Cooper'ın sahiplenici olduğu gibi, sanırım- çünkü ikisi de bir kadın olarak var olmanın doğasında var olan tehlikeyi anlıyorlar. Çünkü ikisi de ölümü ve sizi ne kadar çabuk alabileceğini anlıyor. Bir sonraki kurbanı üzerinde ne kadar adaletsizce hak iddia edebileceğini.

Ve ikisi de *beni* anlıyor. Neden böyle olduğumu anlıyorlar.

Öyleyim.

Bir elimde kahvem, diğerinde çantamla kapıya doğru yürüyorum ve nemli sabah havasına adım atıyorum. Daniel'dan gelen tek bir mesajın bana yapabildikleri inanılmaz; onu düşünmek tüm ruh halimi, hayata bakış açımı nasıl değiştirebiliyor. Sanki duş suyu sadece tırnaklarımdaki kiri değil, onunla birlikte gelen anıları da yıkamış gibi canlanmış hissediyorum; televizyon ekranımda Aubrey Gravino'nun resmini gördüğümden beri ilk kez, üzerimde dolaşan o yaklaşmakta olan korku duygusu buharlaşıp uçtu.

Normal hissetmeye başlıyorum. Güvende hissetmeye başlıyorum.

Arabama biniyorum ve motoru çalıştırıyorum; işe gidiş otomatik olarak gerçekleşiyor. Radyoyu kapalı tutuyorum, haberleri açıp Aubrey'nin bulunan cesedinin tüyler ürpertici ayrıntılarını dinlemek için çok cazip olacağını biliyorum. Bunu bilmeme gerek yok. Bilmek de istemiyorum. Ön sayfa haberi olduğunu hayal ediyorum; bundan kaçınmak imkansız olacak. Ama şimdilik temiz kalmak istiyorum. Ofisime giriyorum ve ön kapıyı açıyorum, içeriden gelen ışık resepsiyonistimin çoktan geldiğini gösteriyor. Lobiye doğru yürüyorum ve odanın ortasına doğru dönüyorum, masasının üzerine tünemiş normal venti Starbucks bardağını görmeyi, beni selamlayan şakıyan sesini duymayı bekliyorum.

Ama önümdeki sahne bu değil.

"Melissa," diyorum, aniden duruyorum. Ofisin ortasında duruyordu, yanakları yamalı ve kırmızıydı. Ağlıyordu. "Her şey yolunda mı?"

Başını hayır anlamında sallıyor, yüzünü ellerinin arasına gömüyor. Avuçlarının içine doğru ağlamaya başlamadan önce burnunu çektiğini duyuyorum, gözyaşları parmaklarının arasından yere damlıyor.

"Bu çok korkunç" diyor, başını tekrar tekrar sallayarak. "Haberleri gördün mü?"

Nefes veriyorum, hafifçe rahatlıyorum. Aubrey'nin vücudundan bahsediyor. Bir an için sinirlendim. Şu anda bunun hakkında konuşmak istemiyorum. Hayatıma devam etmek istiyorum; unutmak istiyorum. Yürümeye devam ediyorum, kapalı ofis kapıma doğru ilerliyorum.

Anahtarlarımı kilide yerleştirirken "Yaptım," diyorum. "Haklısın, berbat bir şey. Ama en azından ailesinin artık bir kapanışı var."

Başını ellerinin arasından kaldırıp bana bakıyor, yüzü şaşkın.

"Cesedi," diye açıklıyorum. "En azından onu buldular. Her zaman böyle olmaz."

Melissa babamı, geçmişimi biliyor. Breaux Bridge kızlarını ve o ailelerin cesetlerini geri alabilecek kadar şanslı olmadıklarını biliyor. Eğer cinayet bir skalada değerlendirilseydi, *öldüğü varsayılanlar* en sonda yer alırdı. Cevapsızlıktan, kapanıştan yoksun olmaktan daha kötü bir şey yoktur. Kalbinizde doğru olduğunu bildiğiniz, ancak ceset olmadan kanıtlayamayacağınız korkunç gerçekliğe işaret eden tüm kanıtlara rağmen kesinlik eksikliği. Her zaman bir parça şüphe, bir parça umut vardır. Ancak yanlış umut, hiç umut olmamasından daha kötüdür.

Melissa yine burnunu çekiyor. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Aubrey Gravino," diyorum, ses tonum niyetlendiğimden daha sert. "Cesedini Cumartesi günü Cypress Mezarlığı'nda buldular."

"Aubrey hakkında konuşmuyorum," diyor yavaşça.

Ona doğru dönüyorum, yüzüm artık çarpık. Anahtarım hâlâ kilide sıkışmış durumda ama henüz çevirmedim. Onun yerine kolum havada gevşek bir şekilde asılı duruyor. Sehpaya doğru yürüyor ve siyah bir kumanda alıp duvara monte edilmiş televizyona doğrultuyor. Genelde mesai saatlerinde televizyonu kapalı tutarım ama şimdi açıyor, siyah ekran canlanıyor ve parlak kırmızı bir manşet daha çıkıyor ortaya:

SON DAKİKA: BATON ROUGE'DA İKİNCİ KIZ KAYBOLDU

Kayan bilgi çerçevesinin üzerinde başka bir genç kızın yüzü var. Yüz hatlarını inceliyorum - mavi gözlerini ve beyaz kirpiklerini gizleyen kumral sarı saçları; soluk, porselen teninde sıralanan sessiz çiller. Ciğerlerimdeki hava boşalıp kolum yanıma düştüğünde, mükemmel berraklıktaki teniyle - cildi bir oyuncak bebeğinkine benziyor, dokunulmaz- büyülenmiş durumdayım.

Onu şimdi tanıdım. Bu kızı tanıyorum.

"Lacey'den bahsediyorum," diyor, üç gün önce tam da bu lobide oturan kızın gözlerinin içine bakarken yanağından bir damla yaş süzülüyor. "Lacey Deckler kayıp."

OceanofPDF.com

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Robin McGill babamın ikinci kızıydı, onun devamıydı. Sessiz, çekingen, solgun ve incecikti, saçları ateşli bir gün batımı rengindeydi, yürüyen bir kibrit çöpü gibiydi. Akla gelebilecek hiçbir yönden Lena'ya benzemiyordu ama bunun bir önemi yoktu. Bu onu kurtarmadı. Çünkü Lena kaybolduktan üç hafta sonra Robin de kayboldu.

Robin'in kaybolmasının ardından yaşanan korku, Lena'nın ardından yaşanan korkunun iki katına çıkmıştı. Bekâr bir kız kaybolduğunda, bunun için pek çok şeyi suçlayabilirsiniz. Belki de bataklıkta oynarken suyun altına düşmüş ve vücudu yüzeyin altında bir yerlerde gizlenen bir yaratığın çenesi tarafından aşağı çekilmiştir. Trajik bir kaza ama cinayet değil. Belki de bir tutku suçuydu; belki de çok fazla erkeği kızdırmıştı. Belki de hamile kalıp kaçmıştı; Robin'in yüzünün televizyon ekranlarında görünmeye başladığı güne kadar kasabada bataklık sisi kadar yoğun ve kirli bir teori dolaşıyordu ve herkes Robin'in hamile kalıp kaçmadığını biliyordu. Robin zekiydi; kitapseverdi. Robin içine kapanıktı ve asla baldırının ortasından daha kısa bir elbise giymezdi. Robin'in kayboluşuna kadar, bu teorilere gerçekten inanmıştım. Kaçak bir genç *pek* olası görünmüyordu, özellikle de Lena için. Ayrıca, bu daha önce de olmuştu. Tara ile olmuştu. Breaux Bridge gibi bir kasabada, cinayet çok daha tuhaf görünüyordu.

Ancak bir ay içinde iki kız kaybolduğunda, bu bir
Tesadüf. Bu bir kaza değil. Koşullar değil. Hesaplanmış, kurnazca ve daha önce yaşadığımız her şeyden çok daha korkunç. Mümkün olduğunu düşündüğümüz her şeyden.

Lacey Deckler'ın kaybolması tesadüf değil. Bunu iliklerime kadar biliyorum. Bunu yirmi yıl önce haberlerde Robin'in yüzünü gördüğümde bildiğim gibi biliyorum; şu anda ofisimde durmuş, gözlerim televizyon ekranına yapışmış, Lacey'nin çilli yüzü bana bakarken, yeniden on iki yaşında olabilirim, alacakaranlık yaklaşırken yaz kampından okul otobüsünden inip o eski tozlu yolda koşuyor olabilirim. Babamı görüyorum, çömelmiş

verandada beni bekliyor; kaçmam gerekirken ona doğru koşuyorum. Korku, boğazımı sıkan bir el gibi beni kavrıyor.

Dışarıda biri var. Tekrar.

"İyi misin?" Melissa'nın sesi beni sersemliğimden uyandırıyor; bana bakıyor, yüz hatlarını gizleyen endişeli bir ifade var. "Biraz solgun görünüyorsun."

"Ben iyiyim," diyorum başımı sallayarak. "Sadece... anılar, anlıyor musun?"

Başını sallıyor; bastırmaması gerektiğini biliyor.

"Bugünkü randevularımı iptal edebilir misiniz?" diye sordum. "O zaman eve gidebilirsin. Biraz dinlen."

Masasının arkasına geçip kulaklığını almadan önce rahatlamış görünerek tekrar başını sallıyor. Tekrar televizyona dönüyorum ve uzaktan kumandayı havaya kaldırıp sesi açıyorum. Sunucunun sesi odayı yumuşaktan yükseğe doğru bir gradyan gibi dolduruyor.

> Bizi yeni takip edenler için, Baton Rouge, Louisiana bölgesinden bir kız çocuğunun daha kayıp olduğu haberini aldık - sadece bir hafta içinde ikinci kez. On beş yaşındaki Aubrey Gravino'nun cesedinin 1 Haziran Cumartesi günü Cypress Mezarlığı'nda bulunmasından iki gün sonra yine Baton Rouge'dan on beş yaşındaki Lacey Deckler'ın kayıp olduğu bildirildi. Angela Baker şu anda Baton Rouge Magnet Lisesi'nden canlı yayında. Angela mı?

Kamera haber masasından uzaklaşıyor ve Lacey'nin resmi yeşil ekrandan kayboluyor; şimdi ofisimden sadece birkaç blok ötede bulunan bir liseye bakıyorum. Kameradaki muhabir konuşmaya başlamadan önce parmağını kulaklığına götürerek başıyla onaylıyor.

> Teşekkür ederim, Dean. Şu anda Lacey Deckler'ın birinci sınıfını tamamlamakta olduğu Baton Rouge Magnet Lisesi'ndeyim. Lacey'nin annesi Jeanine Deckler yetkililere kızını Cuma günü öğleden sonra atletizm yarışından sonra okuldan aldığını söyledi.

onu birkaç blok ötedeki randevusuna götürmeden önce.

Nefesim boğazımda düğümleniyor; Melissa'ya bakıp yorumumu fark edip etmediğini kontrol ediyorum ama beni dinlemiyor. Telefonda, dizüstü bilgisayarında günün randevularını yeniden planlarken tıklıyor. Bütün bir günü bu şekilde iptal ettiğim için kendimi kötü hissediyorum ama şu anda müşterilerle görüşmeyi hayal bile edemiyorum. Onlara zaman ayıramayacakken benim zamanım için ücret talep etmek adil olmaz. Pek sayılmaz. Çünkü aklım başka yerde olurdu. Aubrey, Lacey ve Lena'da olurdu.

Tekrar televizyona bakıyorum.

> Randevusundan sonra Lacey'nin hafta sonunu geçireceği bir arkadaşının evine yürüyerek gitmesi gerekiyordu ama oraya hiç varamadı.

Kamera şimdi Lacey'nin annesi olduğunu söyleyen bir kadına dönüyor; kadın objektife doğru ağlıyor ve Lacey'nin bazen yaptığı gibi telefonunu kapattığını sandığını anlatıyor: *"O diğer çocuklar gibi Instagram'larına yapışmış değil; Lacey'nin bazen bağlantıyı* kesmeye *ihtiyacı* var. *O hassas biri."* Aubrey'nin cesedinin bulunmasının, kızının kayıp olduğunu resmen bildirmek için ihtiyaç duyduğu katalizör olduğunu anlatıyor ve klasik kadın modasına uygun olarak, dünyaya iyi bir anne, özenli bir anne olduğunu kanıtlamak için savunmaya geçme ihtiyacı hissediyor. Bu onun hatası değil. Hıçkırıklarını dinliyorum - *"En çılgın hayallerimde bile ona bir şey olduğu aklıma gelmezdi, yoksa elbette daha önce bildirirdim..."- o* sırada farkına varıyorum: Lacey Cuma günü öğleden sonra benimle olan randevusundan ayrılmış ve bir sonraki varış noktasına hiç ulaşamamıştı. Ön kapımdan çıktı ve ortadan kayboldu, yani bu ofis, *benim* ofisim, onun canlı olarak görülebileceği son yer ve ben de onu görebilecek son kişiyim.

"Doktor Davis?"

Arkamı döndüm. Ses Melissa'ya ait değil, masasının arkasında durmuş bana bakıyor, kulaklığını boynuna dolamış. Ses

Daha derinden; bir erkek sesi. Gözlerim kapımın çerçevesine kaydı ve ofisimin hemen dışında duran bir çift polis memurunu fark ettim. Yutkunuyorum.

"Evet?"

Birlikte içeri girerler ve soldaki, ikisinden daha küçük olan, kolunu kaldırarak bir rozet gösterir.

"Benim adım Dedektif Michael Thomas, bu da meslektaşım Memur Colin Doyle," dedi ve başını sağında duran iri yarı adama doğru salladı. "Lacey Deckler'ın kaybolması hakkında sizinle birkaç kelime konuşmak istiyoruz."

OceanofPDF.com

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Polis karakolu sıcaktı, rahatsız edici derecede sıcaktı. Şerifin ofisinin dört bir yanına yerleştirilmiş minyatür vantilatörleri, akla gelebilecek her yöne üflenen bayat, geri dönüştürülmüş havayı, masasına yapıştırılmış post-it notların ılık esintide uçuştuğunu hatırlıyorum. Bebeklik saçlarım çapraz ateşte dans ediyor, yanağımı gıdıklıyordu. Şerif Dooley'nin boynundan aşağıya damlayan nem taneciklerinin yakasını ıslatmasını ve koyu, ıslak bir leke bırakmasını izledim. Sonbaharın ilk günü gelip geçmişti ama yine de sıcak bunaltıcıydı.

"Chloe, tatlım," dedi annem, terli avucunun içinde parmaklarımı sıkarak. "Bu sabah bana gösterdiğin şeyi neden şerife de göstermiyorsun?"

Göz temasından kaçınarak kucağımdaki kutuya baktım. Ona göstermek istemedim. Bildiklerimi bilmesini istemiyordum. Gördüğüm şeyleri, bu kutunun içindekileri görmesini istemiyordum, çünkü gördüğü anda her şey bitecekti. Her şey değişecekti.

"Chloe."

Masasının üzerinden bana doğru eğilen şerife baktım. Sesi derin, sert ama bir o kadar da tatlıydı, muhtemelen her kelimenin kulağa pekmez damlası gibi kalın ve yavaş gelmesine neden olan Güneyli ağzından çıkıyordu. Kucağımdaki kutuya bakıyordu; babam geçen Noel'de ona yeni bir kutu almadan önce annemin elmas küpelerini ve büyükannemin eski broşlarını sakladığı eski, ahşap mücevher kutusu. İçinde, kapağı açıldığında dönen, narin çanların ritmiyle dans eden bir balerin vardı.

"Sorun yok tatlım," dedi. "Doğru olanı yapıyorsun. Sadece en baştan başla. Kutuyu nerede buldun?"

"Bu sabah canım sıkıldı," dedim onu karnıma yakın tutarken, tırnağım tahtadaki bir kıymığı yontuyordu. "Hava hala çok sıcak, dışarı çıkmak istemedim, bu yüzden biraz makyaj yapmaya, saçımla uğraşmaya karar verdim, bu tür şeyler."

Yanaklarım kızardı ve hem annem hem de şerif fark etmemiş gibi davrandılar. Her zaman erkek fatma gibi bir şey olmuştum, her zaman

Cooper'la bahçede saçımı taramak için didişmeye başladım ama Lena'yla geçirdiğim o günden beri kendimle ilgili daha önce hiç fark etmediğim şeyleri fark etmeye başlamıştım. Kaküllerimi geriye doğru tutturduğumda köprücük kemiklerimin ortaya çıkması ya da vanilyalı parlatıcı sürdüğümde dudaklarımın daha sulu görünmesi gibi şeyler. Sonra kutuyu bıraktım ve ağzımı ön koluma sildim, aniden hala biraz sürdüğüm için utandım.

"Anlıyorum, Chloe. Devam et."

"Annemle babamın odasına girdim, dolabı karıştırmaya başladım. Burnumu sokmak istememiştim-" diye devam ettim, sonra anneme baktım. "Gerçekten, istemedim. Saçıma bağlamak için bir eşarp ya da başka bir şey alırım diye düşünmüştüm ama sonra büyükannemin güzel iğneleriyle dolu mücevher kutunu gördüm."

"Sorun yok tatlım," diye fısıldadı, yanağından bir damla yaş süzülüyordu. "Kızgın değilim."

"Ben de aldım," dedim tekrar kutuya bakarak. "Ve açtım
o."

"Peki içinde ne buldunuz?" diye sordu şerif.

Dudaklarım titremeye başladı; kutuya daha sıkı
sarıldım.

"Gevezelik etmek istemiyorum," diye fısıldadım. "Kimseyi rahatsız etmek istemiyorum
başım belada."

"Sadece kutuda ne olduğunu görmemiz gerekiyor, Chloe. Henüz kimsenin başı belaya girmeyecek. Bakalım kutuda ne varmış, oradan devam edebiliriz."

Başımı salladım, durumun ciddiyeti nihayet üzerime çökmüştü. Anneme bu kutuyu hiç göstermemeliydim; hiçbir şey söylememeliydim. Kapağını kapatıp tozlu köşeye geri itmeli ve her şeyi unutmalıydım. Ama ben öyle yapmadım.

"Chloe," dedi daha dik oturarak. "Bu iş artık ciddi. Annen büyük bir suçlamada bulundu ve o kutunun içinde ne olduğunu görmemiz gerekiyor."

"Fikrimi değiştirdim," dedim panikleyerek. "Sanırım kafam karıştı ya da bir şey. Eminim bir şey yoktur."

"Lena Rhodes ile arkadaştınız, değil mi?"

Dilimi ısırdım, yavaşça başımı salladım. Küçük bir kasabada haber çabuk yayılır. "Evet, efendim," dedim. "Bana hep iyi davranırdı."

"Chloe, biri o kızı öldürdü."

"Şerif," dedi annem öne doğru eğilerek. Kolunu uzattı ve bana doğru bakmaya devam etti.

"Birisi o kızı öldürdü ve öyle korkunç bir yere attı ki, henüz onu bulamadık bile. Cesedini bulup ailesine teslim edemedik. Bu konuda ne düşünüyorsunuz?"

"Bence bu korkunç," diye fısıldadım, yanağımdan bir damla yaş süzüldü.

"Ben de öyle," dedi. "Ama hepsi bu kadar değil. Bu kişi Lena ile işini bitirdiğinde, orada durmadı. Aynı kişi beş kızı daha öldürdü. Ve belki de yıl bitmeden beşini daha öldürecek. Eğer bu kişinin kim olabileceği hakkında bir şey biliyorsan, bunu bilmemiz gerek, Chloe. Bunu tekrar yapmadan önce bilmemiz gerek."

"Size babamın başını d e r d e sokacak bir şey göstermek istemiyorum," dedim gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken. "Onu götürmenizi istemiyorum."

Şerif sandalyesine geri oturdu, gözleri sempatikti. Öne doğru eğilip ağzını tekrar açmadan önce bir dakika sessiz kaldı.

"Bir hayat kurtarabilecek olsa bile mi?"

★ ★ ★

Önümde oturan iki adama bakıyorum: Dedektif Thomas ve Memur Doyle. Ofisimdeler, genellikle hastalar için ayrılan şezlonglarda oturmuş, bana bakıyorlar. Bekliyorlar. Bir şey söylememi bekliyorlar, tıpkı Şerif Dooley'nin yirmi yıl önce beni beklediği gibi.

"Özür dilerim," diyorum sandalyemde biraz daha dik oturarak. "Bir an için dalmışım. Soruyu tekrar edebilir misiniz?"

Dedektif Thomas masama bir fotoğraf koymadan önce adamlar birbirlerine bakıyorlar.

"Lacey Deckler," diyor görüntüye dokunarak. "İsim ya da görüntü bir şey çağrıştırıyor mu?"

"Evet," dedim. "Evet, Lacey yeni bir hasta. Onu Cuma öğleden sonra gördüm. Haberlere bakılırsa, muhtemelen bu yüzden buradasınız." "Bu

doğru olabilir," diyor Memur Doyle.

Memurun konuşmasını ilk kez duyuyorum ve boynum ona doğru kırılıyor. Sesini tanıyorum. Daha önce de duymuştum, o hırıltılı, boğuk sesi. Daha bu hafta sonu mezarlıkta duymuştum. Aubrey'nin küpesini bulduğumuzda koşarak gelen memurun sesi. Onu elimden alan memur.

"Lacey Cuma öğleden sonra saat kaç civarında ofisinizden ayrıldı?"

"O benim son randevumdu," diyorum, gözlerimi Memur Doyle'dan ayırıp tekrar dedektife çevirerek. "Sanırım altı buçuk gibi ayrıldı."

"Gittiğini gördün mü?"

"Evet," dedim. "Şey, hayır. Onu ofisimden çıkarken gördüm ama binadan çıktığını görmedim."

Memur sanki o da beni tanıyormuş gibi şaşkınlıkla bana bakıyor. "Yani, bildiğiniz kadarıyla, binadan hiç çıkmadı mı?"

"Sanırım binadan ayrıldığını varsaymak yanlış olmaz," diyorum kızgınlığımı bastırarak. "Lobiden çıktıktan sonra dışarıdan başka gidecek bir yer kalmıyor. Dışarıdan her zaman kilitli olan bir kapıcı dolabı ve ön kapının yanında küçük bir banyo var. Hepsi bu kadar."

Adamlar memnun görünerek başlarını sallarlar.

"Randevunuz sırasında ne konuştunuz?" dedektif sorar.

"Sana bunu söyleyemem," diyorum sandalyemde kayarak. "İlişki Psikolog ve hasta arasındaki ilişki kesinlikle gizlidir; danışanlarımın bana söylediği hiçbir şeyi bu duvarlar içinde paylaşmam."

"Bir hayat kurtarabilecek olsa bile mi?"

Göğsümde bir yumruk hissediyorum, sanki rüzgâr ciğerlerimden sökülüp atılmış gibi. Kayıp kızlar, soru soran polisler. Çok fazla, çok benzer. Gözlerimi kırpıştırıyorum, çevresel görüşümde dalgalanan parlak ışıktan kurtulmaya çalışıyorum. Bir an için bayılabileceğimi düşündüm.

"Özür dilerim," diye kekeliyorum. "Az önce ne dedin sen?"

"Lacey Cuma günkü seansınız sırasında size hayatını kurtarabilecek bir şey söyleseydi, bize söyler miydiniz?"

"Evet," diyorum, sesim titreyerek. Masamın çekmecesine, zar zor ulaşabildiğim ilaç mabedime bakıyorum. Bir tanesine ihtiyacım var. Hem de hemen.

"Evet, elbette söylerdim. Eğer bana tehlikede olduğuna dair en ufak bir şüphe uyandıracak bir şey söyleseydi, size söylerdim."

"Peki o zaman neden bir terapistin ofisine geldi? Eğer yanlış bir şey yoksa?"

"Ben bir psikoloğum," diyorum parmaklarım titreyerek. "Bu birlikte ilk randevumuzdu; çok giriş niteliğindeydi. Sadece birbirimizi tanımaya çalışıyorduk. Başa çıkmak için yardıma ihtiyacı olan bazı ailevi sorunları var."

Memur Doyle, "Aile sorunları," diye tekrarlıyor. Hâlâ bana şüpheyle bakıyor ya da en azından ben öyle olduğunu düşünüyorum.

"Evet," dedim. "Ve üzgünüm ama size söyleyebileceğim tek şey bu."

Ayağa kalkıyorum, gitme zamanlarının geldiğine dair sözsüz bir işaret. Aubrey'nin cesedinin bulunduğu olay yerindeydim -bu memur *elinde* bir kanıtla yanıma geldi, Tanrı aşkına- ve şimdi de Lacey'nin kaybolmadan önce gördüğü son kişi benim. Bu iki tesadüf, soyadımla birleşince, beni bu soruşturmanın tam ortasına koyuyor.

-Umutsuzca olmak istemediğim bir yerde. Kimliğimi, geçmişimi ele verebilecek herhangi bir ipucu aramak için ofisime göz gezdiriyorum. Burada hiçbir kişisel hatıra, hiçbir aile fotoğrafı, Breaux Köprüsü'ne dair hiçbir ima bulundurmuyorum. Sadece ve sadece adımı biliyorlar ama daha fazlasını öğrenmek isteselerdi bu yeterli olurdu.

Birbirlerine tekrar bakıyorlar ve hep birlikte ayağa kalkıyorlar, sandalyelerinin gıcırtısı kollarımdaki tüyleri diken diken ediyor.

Dedektif Thomas başını sallayarak, "Pekala, Doktor Davis, zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz," dedi. "Aklınıza soruşturmamızla ilgili olabilecek, bilmemiz gerektiğini düşündüğünüz herhangi bir şey gelirse-"

"Söyleyeceğim," diyorum kibarca gülümseyerek. Kapıya doğru yürüyorlar ve kapıyı sonuna kadar açıp artık boş olan lobiye bakıyorlar. Memur Doyle arkasını döndü, tereddüt etti.

"Özür dilerim Doktor Davis, bir şey daha var," diyor. "Çok tanıdık geliyorsunuz ve ben bunu bir türlü çıkaramıyorum. Daha önce tanıştık mı?"

"Hayır," diyorum kollarımı kavuşturarak. "Hayır, öyle

olduğuna inanmıyorum." "Emin misin?"

"Oldukça eminim," diyorum. "Şimdi izin verirseniz, randevularla dolu bir gün geçireceğim. Saat dokuz randevum her an gelebilir."

OceanofPDF.com

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Lobime giriyorum, sessizlik kendi nefesimin sesini güçlendiriyor. Dedektif Thomas ve Memur Doyle gitmişlerdi. Melissa'nın çantası gitmiş, bilgisayarı kararmış. Televizyon hâlâ bangır bangır açık, Lacey'nin yüzü görünmez varlığıyla odada dolaşıyor.

Memur Doyle'a yalan söyledim. Daha önce karşılaşmıştık, Cypress Mezarlığı'nda, ölü bir kızın küpesini avucumdan çıkarırken. Bugün randevularım olduğu konusunda da yalan söyledim. Melissa randevuları iptal etti - bunu açıkça ondan istedim - ve şimdi Pazartesi sabahı saat dokuz on beş ve boş bir ofiste oturup kemiklerimi kusmadan önce kendi düşüncelerimin karanlığının beni yutmasına izin vermekten başka yapacak bir şeyim yok.

Ama bunu yapamayacağımı biliyorum. Bir daha olmaz.

Telefonumu avucumun içinde tutuyorum, kiminle konuşabileceğimi, kimi arayabileceğimi düşünüyorum. Cooper söz konusu bile olamaz, çok fazla endişelenir. Bana cevaplamak istemediğim sorular sorar, aktif olarak kaçınmaya çalıştığım sonuçlara atlar. Bana endişeyle bakar, gözleri masamın çekmecesine kayar ve tekrar yukarı çıkar, sessizce orada karanlıkta saklı ne tür çarelerim olduğunu merak eder. Ne tür çarpık düşünceler yaratıyorlar, zihnimde dönüp duruyorlar. Hayır, sakin ve mantıklı olmaya ihtiyacım var. Güven verici. Bir sonraki düşüncem Daniel, ama o bir konferansta. Onu bununla rahatsız edemem. Mesele beni dinleyemeyecek kadar meşgul olması değil - bu sorunun tam tersi. Her şeyi bırakıp yardımıma koşacaktır ve bunu yapmasına izin veremem. Onu bu işe sürükleyemem. Ayrıca, *bu* nedir ki? Kendi anılarımın, çözülmemiş şeytanlarımın su yüzüne çıkmasından başka bir şey değil. Sorunu çözmek için yapabileceği hiçbir şey yok, bana daha önce söylenmemiş hiçbir şey söyleyemez. Şu anda ihtiyacım olan şey bu değil. Sadece beni dinleyecek birine ihtiyacım var.

Başım yukarı kalktı. Birden nereye gitmem gerektiğini anladım.

Çantamı ve anahtarlarımı alıp ofisimin kapısını kilitledikten sonra arabama atlayıp güneye doğru ilerliyorum. Birkaç dakika içinde, *Riverside Assisted Living* yazan bir tabelanın yanından geçiyorum, polen renginde tanıdık bir koleksiyon

uzaktan görünen binalar. Renk seçiminin her zaman güneş ışığını, mutluluğu ve bunun gibi iyi hissettiren şeyleri yansıtmak için yapıldığını düşündüm. Bir noktada buna gerçekten inandım, kendimi bir boya renginin içeride mahsur kalan sakinlerin ruh halini yapay olarak yükseltebileceğine ikna ettim. Ancak bir zamanların parlak sarısı şimdi solmuş, dış cephe kaplaması hava ve yaşın acımasız etkileriyle sürekli olarak renksizleşmiş, eksik panjurlar pencereleri aralık dişli sırıtışlara dönüştürmüş, yabani otlar sanki onlar da kaçmak için mücadele ediyormuş gibi kaldırım çatlaklarından bakıyor. Şimdi binalara yaklaşıyorum ve artık bana doğru parıldayan, sıcaklığın, enerjinin ve neşenin rengi olan güneş ışığını görmüyorum. Bunun yerine, lekeli bir çarşaf ya da unutulmuş dişlerin sararması gibi bakımsızlık görüyorum.

Eğer bir hasta olsaydım, kendime ne söyleyeceğimi zaten biliyorum.

Yansıtma yapıyorsun, Chloe. Bu binalarda ihmal edilmişlik hissetmenin nedeni, içeride birini ihmal etmiş gibi hissetmen olabilir mi?

Evet, evet. Cevabın evet olduğunu biliyorum ama bu işimi kolaylaştırmıyor. Girişe yakın bir park yerine giriyorum ve otomatik girişten geçip lobiye varmadan önce kapımı biraz fazla sert çarpıyorum.

"Merhaba, Chloe!"

Resepsiyona doğru dönüyorum ve bana doğru el sallayan kadına gülümsüyorum. İri yarı, koca memeli, saçlarını sıkı bir topuz yapmış, desenli önlükleri soluk ve yumuşak. Kollarımı tezgâha yaslamadan önce el sallıyorum.

"Selam Martha. Bugün nasılsın?"

"Oh, fena değil, fena değil. Anneni görmeye mi geldin?" "Evet, hanımefendi." Gülümsedim.

"Uzun zaman oldu," diyor misafir defterini çıkarıp bana doğru iterken. Ses tonunda bir yargılama var ama bunu görmezden gelmeye çalışıyorum; onun yerine deftere bakıyorum. Sayfa yeni ve en üst noktaya adımı yazıyorum, sağ üst köşedeki tarihi fark ediyorum - 3 Haziran Pazartesi. Sertçe yutkunuyorum, göğsümdeki sıkışmayı görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Biliyorum," diyorum sonunda. "Meşguldüm ama bu bir mazeret değil. Daha erken gelmeliydim."

"Düğün yaklaşıyor, değil mi?"

"Gelecek ay," diyorum. "Buna inanabiliyor musun?"

"Aferin sana, tatlım. Aferin sana. Annenin senin adına mutlu olduğunu biliyorum."

Tekrar gülümsüyorum, yalan için minnettarım. Annemin benim adıma mutlu olduğunu düşünmek istiyorum ama gerçek şu ki bunu söylemek imkânsız.

"Devam et," diyor kitabı tekrar kucağına çekerek. "Yolu biliyorsun. İçeride onunla birlikte bir hemşire olmalı."

"Teşekkürler, Martha."

Arkamı dönüp lobinin iç kısmına bakıyorum; üç koridor var, hepsi de farklı yönlere doğru uzanıyor. Solumdaki koridor kafeterya ve mutfağa açılıyor; burada sakinlere her gün aynı saatte fıçılardan çeşitli seri üretim yemekler servis ediliyor - sulu çırpılmış yumurta, et soslu spagetti, haşhaşlı tavuk güveçleri, tuzlu salata sosunda boğulmuş solmuş marulla servis ediliyor. Ortadaki koridor oturma odasına açılıyor; televizyonların, masa oyunlarının ve birden fazla kez uyuyakaldığım şaşırtıcı derecede rahat şezlongların bulunduğu geniş ve açık bir alan. Sağdaki koridora giriyorum - yatak odalarıyla dolu koridor, üç numaralı koridor - ve 424 numaralı odaya ulaşana kadar sonsuz mermer muşamba boyunca yürüyorum.

"Tak, tak," diyorum, kısmen açık kapıya vurarak. "Anne?"

"İçeri gel, içeri gel! Burayı yeni temizliyoruz."

Yatak odasına bakıyorum ve bir aydır ilk kez annemi görüyorum. Her zamanki gibi aynı ama farklı görünüyor. Son yirmi yıldır göründüğü gibi, ama zihnimin onu hala hatırlamayı seçtiği şeklinden farklı - genç, güzel, hayat dolu. Bronzlaşmış dizlerini sıyıran rengarenk güneş elbiseleri, yanlardan geriye doğru kırpılmış uzun, dalgalı saçları, yaz sıcağından kızarmış yanakları. Şimdi tekerlekli sandalyesine tünemiş, ifadesiz, solgun, çelimsiz bacaklarının bir bornozun açıklığından dışarı baktığını görüyorum. Park yerine bakan pencereden dışarı bakarken hemşire omuzlarına kadar kesilmiş saçlarını tarıyor.

"Selam anne," diyorum yaklaşarak. Yatağın kenarına oturuyorum ve gülümsüyorum. "Günaydın."

"Günaydın tatlım," diyor hemşire. Bu yeni biri, onu tanımıyorum. Bunu hissetmiş gibi görünüyor ve konuşmaya devam ediyor. "Benim adım Sheryl. Annen ve ben son birkaç haftadır yakınlaşıyoruz, değil mi Mona?"

Annemin omzuna dokunup gülümsüyor, tarağı komodinin üzerine koymadan önce birkaç kez daha fırçalıyor ve annemi bana doğru çeviriyor. Annemin yüzü bunca yıl sonra bile hâlâ şok edici. Şekli falan bozulmamış; tanınmayacak kadar sakatlanmamış. Ama farklıydı. *Onu o* yapan küçük şeyler değişmiş - bir zamanlar mükemmel manikürlü kaşları aşırı büyümüş, yüzüne daha erkeksi bir görünüm vermiş. Cildi mumsu ve makyajsız, saçları ucuz bir markanın şampuanıyla yıkandığından uçları tel tel ve yabanıl.

Ve boynu. Boynunda hâlâ duran o uzun, kalın yara izi.

"Sizi yalnız bırakayım," diyor Sheryl, kapıya doğru yürürken. "Bir şeye ihtiyacınız olursa seslenmeniz yeterli."

"Teşekkür ederim."

Şu anda annemle yalnızım, gözleri gözlerimin içine bakıyor ve o ihmal edilmişlik duyguları yeniden canlanıyor. Annem intihar girişiminden sonra Breaux Bridge'de bir eve yerleştirildi. Ona kendimiz bakmak için hâlâ çok küçüktük -on iki ve on beş yaşlarındayken kasabanın dışındaki bir teyzenin yanına gönderilmiştik- ama planımız onu elimizden geldiğince dışarı çıkarmaktı. Elimizden geldiğince ona bakmak. Sonra Cooper on sekiz yaşına geldi ve onunla gidemeyeceği açıktı; yeterince uzun süre yerinde duramıyordu. Yerinde duramıyordu. Rutine ihtiyacı vardı. Temiz, basit bir rutin. Bu yüzden ben LSU'ya girdiğimde onu Baton Rouge'a taşımaya karar verdik ve üniversiteyi bitirdikten sonra ben devralacaktım ... ama sonra bunun için de bahaneler bulduk. Bakıma muhtaç ve engelli bir anneye bakarken doktoramı nasıl alacaktım? Biriyle nasıl tanışacaktım, biriyle nasıl çıkacaktım, nasıl evlenecektim - gerçi onun yardımı olmadan bu şansımı sabote etme konusunda oldukça iyi bir iş çıkarıyordum. Bu yüzden onu burada, Riverside'da tuttuk, hala kendimize bunun geçici olduğunu söylüyorduk. Mezun olduktan sonra. Yeterince birikimimiz olduktan sonra. Ben kendi muayenehanemi açtıktan sonra. Yıllar geçti ve her hafta sonu ziyaret ederek suçluluk duygumuzu yatıştırdık. Sonra sırayla gitmeye başladık, Cooper ve ben, iki haftada bir gidiyorduk, her ziyarette acele ediyorduk, telefonlarımızı kontrol ediyorduk çünkü

diğer yükümlülüklerimizin arasına sıkıştırdık. Şimdi çoğunlukla hemşireler arayıp istediklerinde ziyaret ediyoruz. Onlar iyi insanlar, ama eminim biz yokken bizim hakkımızda konuşuyorlardır. Annemizi terk ettiğimiz, kaderini yabancıların ellerine bıraktığımız için bizi yargılıyorlar.

Ama anlamadıkları şey, onun da bizi terk ettiği.

"Bir süredir ziyaretine gelemediğim için üzgünüm," diyorum, gözlerim yüzünde herhangi bir hareket, herhangi bir yaşam belirtisi arıyor. "Düğün Temmuz'da, yani yapmamız gereken bir sürü son dakika planlaması var."

Aramızdaki sessizlik uzuyor, tembelce, gerçi artık buna alıştım. Kendi kendime konuşuyorum. Cevap vermeyeceğini biliyorum.

"Söz veriyorum, Daniel'ı yakında seninle tanışması için getireceğim," diyorum. "Onu seversin. O gerçekten iyi bir adam."

Birkaç kez göz kırpıyor, parmağını kolçağına vuruyor. Gözlerim onun eline kayıyor. Bakarken tekrar soruyorum.

"Onunla tanışmak ister misin?"

Parmağını tekrar hafifçe vuruyor ve ben gülümsüyorum.

Babam mahkûm olduktan kısa bir süre sonra annemi yatak odasındaki dolabın zeminine yayılmış halde buldum; o kutuyu bulduğum dolap. Kaderini mühürleyen kutuyu. Şiirsel sembolizm on iki yaşımda bile gözümden kaçmamıştı. Babamın deri kemerlerinden biriyle kendini asmaya çalışmıştı, ta ki tahta kiriş kopup onu yere düşürene kadar. Onu bulduğumda yüzü morarmış, gözleri şişmiş, bacakları seğiriyordu. Cooper için çığlık attığımı, bir şey söylemesi, bir şey yapması için bağırdığımı hatırlıyorum. Onun koridorda durduğunu hatırlıyorum, sersemlemiş, hareketsiz. *BİR ŞEY YAP!* Tekrar çığlık attım ve onun göz kırpmasını, başını sallamasını, sonra dolaba koşup kalp masajı yapmaya çalışmasını izledim. Bir noktada 911'i aramam gerektiği aklıma geldi ve aradım. Ve bir kısmını kurtarabildik ama tamamını değil.

Bir ay boyunca komada kaldı; Cooper ve ben tıbbi kararlar verebilecek yaşta değildik, bu yüzden karar hapishanedeki babamıza kaldı. Fişi çekmek istemedi. Onu ziyarete gelemiyordu ama durumu açıktı - bir daha asla yürüyemeyecek, konuşamayacak, kendi başına hiçbir şey yapamayacaktı. Ama yine de ondan vazgeçmeyi reddetti. Bu şiirsel sembolizm benim de dikkatimden kaçmadı.

Hücrenin dışında can alıyordu, ama hapse girdikten sonra onları kurtarmaya kararlıydı. Haftalar boyunca annemizin hastane yatağında hareketsiz yatışını, göğsünün bir makinenin yardımıyla inip kalkışını izledik, ta ki bir sabah kendi kendine bir hareket yapana, gözlerini açana kadar.

Bir daha asla hareket edemedi. Konuşma yetisini asla geri kazanamadı. Anoksi (beyne giden ciddi oksijen eksikliği) geçirmişti ve bu da onu doktorların *deyimiyle minimal bilinçli bir durumda* bırakmıştı. *Kapsamlı* ve *geri döndürülemez* gibi kelimeler kullandılar. Her şey yolunda değil ama gitmiş de değil. Anlayışının derinlikleri hala bulanık; bazı günler kendimi benim ya da Cooper'ın hayatı hakkında, artık hayatta kalacak kadar önemli olmadığımıza karar verdiğinden bu yana gördüğümüz ve yaptığımız her şey hakkında saçmalarken bulduğumda, gözlerinde beni duyduğunu söyleyen bir titreşim görebiliyorum. Ne için kaldığımı anlıyor. O üzgün.

Bazen de onun simsiyah gözbebeklerine baktığımda kendi yansımamdan başka bir şey göremiyorum.

Bugün güzel bir gün. Beni duyuyor. Anlıyor. Sözlü iletişim kuramıyor ama parmaklarını oynatabiliyor. Yıllar içinde bir dokunuşun bir şey ifade ettiğini öğrendim - baş sallamanın onun versiyonu, sanırım, takip ettiğinin ince bir göstergesi.

Ya da belki de bu sadece benim hüsnükuruntumdur. Belki de hiçbir anlamı yoktur.

Anneme bakıyorum, babamın neden olduğu acının yaşayan, nefes alan bir örneği. Eğer kendime karşı dürüst olursam, onu bunca yıldır burada bırakmamın gerçek nedeni de bu. Evet, onunki kadar ağır bir engeli olan birine bakmak büyük bir sorumluluk ama gerçekten isteseydim bunu yapabilirdim. Yardım tutacak param var, hatta belki yatılı bir hemşire bile tutabilirim. Gerçek şu ki, istemiyorum. Her gün onun gözlerinin içine bakmayı ve onu bulduğumuz anı tekrar tekrar yaşamak zorunda kalmayı hayal edemiyorum. Anıların evime, bir nebze olsun normalliği korumak için çok uğraştığım tek yere akın etmesine izin vermeyi hayal edemiyorum. Annemi terk ettim çünkü böylesi daha kolay. Tıpkı çocukluk evimizi terk ettiğim, eşyalarımızı karıştırmayı reddettiğim ve

Orada yaşanan dehşeti yeniden yaşamak yerine, sanki varlığını kabul etmeyi reddetmek bir şekilde onu daha az gerçek kılacakmış gibi, öylece durmasına ve çürümesine izin vermek.

"Onu düğünden önce getireceğim," diyorum, bu kez gerçekten de ciddi olarak. Daniel'ın annemle tanışmasını istiyorum ve annemin de onunla tanışmasını istiyorum. Elimi bacağına koyuyorum; o kadar zayıf ki neredeyse geri çekileceğim, yirmi yıllık hareketsizlik kasları bozmuş ve geriye deri ve kemikten başka bir şey bırakmamış. Ama kendimi onu orada tutmaya, nazikçe sıkmaya zorluyorum. "Ama aslında anne, konuşmak istediğim şey bu değil. Bu yüzden burada değilim."

Kucağıma bakıyorum, sözcükler bir kez dudaklarımdan döküldüğünde onları geri saramayacağımı, yutamayacağımı çok iyi biliyorum. Annemin zihnine hapsolacaklar - anahtarı kayıp kilitli bir kutu. Ve bir kez oraya girdiklerinde, onları çıkaramayacak. Bu konuda konuşamayacak, söze dökemeyecek, benim yapabildiğim gibi -şu anda, burada *olduğum* gibi- içini dökemeyecek. Birdenbire kendimi inanılmaz derecede bencil hissettim. Ama kendime engel olamıyorum. Yine de söylüyorum.

"Daha fazla kayıp kız var. Ölü kızlar. Burada, Baton Rouge'da."

Sanırım gözlerinin açıldığını gördüm, ama yine de hayal görüyor olabilirim.

"Cumartesi günü Cypress Mezarlığı'nda on beş yaşında bir çocuğun cesedini buldular. Arama ekibiyle birlikte ben de oradaydım. Küpesini buldular. Sonra bu sabah bir başkasının kayıp olduğu bildirildi. Yine on beş yaşında. Ve bu sefer onu *tanıyorum*. Benim bir hastam."

Odaya sessizlik çöküyor ve on iki yaşımdan beri ilk kez annemin sesini özlüyorum. Kışın bir battaniye gibi omuzlarıma örtülecek, beni güvende tutacak pratik ama koruyucu sözlerine umutsuzca ihtiyacım var. Beni sıcak tutmasına.

Bu ciddi bir mesele tatlım, ama dikkatli ol. Uyanık ol.

"Tanıdık geliyor," diyorum pencereden dışarı bakarak. "Her şeyde bir şey varmış gibi geliyor... Bilmiyorum. Aynı. Sanki deja vu yaşıyorum. Polis benimle konuşmak için ofisime geldi ve bu bana şunu hatırlattı..."

Duruyorum, anneme bakıyorum, acaba o da Şerif Dooley'nin ofisinde yaptığımız konuşmayı hatırlıyor mu? Nemli hava, esintide uçuşan post-it notlar, kucağımda duran tahta kutu.

"Bütün konuşmalar tekrar su yüzüne çıkıyor," diyorum. "Sanki aynı şeyleri tekrar yaşıyormuşum gibi. Ama sonra düşünüyorum da

En son böyle hissettiğimde..."

Tekrar duruyorum ve *bu* anının annemin kesinlikle paylaşmadığı bir anı olduğunu hatırlıyorum. Son seferden haberi yok, üniversitedeyken anıların tekrar su gibi geri geldiği zamandan, geçmişi bugünden, *o* zamanı şimdiden ayıramayacağım kadar gerçekçi anılardan. Gerçeği hayalden.

"Yıldönümü yaklaşırken, muhtemelen paranoyaklaştığımı biliyorum," diyorum. "Bilirsin, her zamankinden daha fazla yani."

Gülüyorum, sesi bastırmak için kolumu bacağından kaldırıyorum. Elim yanağıma değiyor ve yüzümden aşağı akan ıslaklığı, bir gözyaşını hissediyorum. Ağladığımı fark etmemiştim.

"Her neyse, sanırım bunu yüksek sesle söylemem gerekiyordu. Kulağa ne kadar aptalca geldiğini duymama yardımcı olacak birine söyle." Yanağımdaki yaşı sildim ve elimi pantolonuma sürttüm. "Tanrım, iyi ki başkasına söylemeden önce sana gelmişim. Neden bu kadar endişelendiğimi bilmiyorum. Babam hapiste. Bu işe karışacak falan değil ya."

Annem bana bakıyor, gözleri sormak istediğini bildiğim sorularla dolu. Eline, parmaklarının belli belirsiz seğirmesine bakıyorum.

"Geri döndüm!"

Arkamdaki sesle yüzleşmek için dönduğümde vücudum sıçrıyor. Bu Sheryl, kapının pervazında duruyor. Elimi göğsüme götürüp nefes veriyorum.

"Seni korkutmak istememiştim bebeğim," diye gülüyor. "Hepiniz iyi vakit geçiriyor musunuz?"

"Evet," diyorum başımı sallayarak. Tekrar anneme bakıyorum. "Evet, arayı kapatmak güzel."

"Bu hafta bir sürü ziyaretçin var, değil mi Mona?" Cooper'ın sözünü tuttuğunu duyunca rahatlayarak gülümsedim.

ziyaret edin.

"Kardeşim ne zaman uğradı?"

"Hayır, kardeşin değil," diyor Sheryl. Annemin arkasından yürüyor ve ellerini tekerlekli sandalyesinin arkasına koyar ve ayağıyla tekerleklerin frenini serbest bırakır. "Başka bir adamdı. Bir aile dostu olduğunu söyledi."

Kaşlarım çatılmış bir halde ona bakıyorum.

"Hangi diğer adam?"

"Modaya uygun görünüyor, buralardan değil. Şehirden ziyarete geldiğini mi söyledi?"

Göğsümde bir şey sıkışıyor.

"Kahverengi saç mı?" Ben soruyorum. "Kaplumbağa kabuğu gözlükler?"

Sheryl parmağıyla beni işaret etmeden önce tersledi. "İşte bu!"

Yataktan çantamı alarak ayağa kalkıyorum.

"Gitmem gerek," diyorum ve hızlı adımlarla annemin yanına gidip boynuna sarılıyorum. "Özür dilerim anne. Her şey için."

Açık kapısından çıkıp uzun koridorda koşuyorum, topuğumun her vuruşunda göğsümdeki öfke artıyor. Bu ne cüret? Bu ne *cüret*? Resepsiyona ulaşıyorum ve nefes nefese tezgâha çarpıyorum. Bu gizemli ziyaretçinin kim olabileceğine dair bir fikrim var ama emin olmam gerekiyor.

"Martha, misafir defterini görmem gerek."

"Çoktan imzaladın, tatlım. İçeri girdiğinde hatırladın mı?"

"Hayır, geçmiş ziyaretçileri görmem gerekiyor. Bu hafta sonundan."

"Bunu yapmana izin verebileceğimden emin değilim, tatlım-"

"Bu binadan biri annemi görmesi için yetkisi olmayan bir adamı içeri aldı. Bir aile dostu olduğunu söyledi ama dost falan değil. O tehlikeli biri ve burada olup olmadığını bilmem gerekiyor."

"Tehlikeli mi? Tatlım, tehlikeli olmayan insanları içeri almıyoruz-" "Lütfen," diyorum. "Lütfen, sadece bakmama izin ver."

Eğilip masasından kitabı almadan önce bir saniye bana bakıyor. Tezgâhın üzerinden uzatıyor ve ben de imzalarla dolu eski sayfaları çevirmeden önce bir *teşekkür* fısıldıyorum. Dünkü bölüme rastlıyorum - oturma odamdaki kanepemde boşa harcadığım gün

-İsimler listesini gözden geçirirken görmemeyi umduğum bir isimle karşılaşınca kalbim duracak gibi oldu.

Orada, dağınık bir yazıda, aradığım kanıt var. Aaron Jansen buradaydı.

OceanofPDF.com

ON ALTINCI BÖLÜM

O tanıdık ses beni karşılamadan önce telefon iki kez
çalıyor. "Aaron Jansen."

"Seni *pislik,*" diyorum, tanıştırma zahmetine girmeden. Otoparktan arabama doğru hışımla ilerliyordum. Ziyaretçi defterini teslim ettiğim anda ofisimin telesekreterini aramış ve Aaron'ın Cuma gecesi bana gönderdiği son mesajı tekrar dinlemiştim.

Beni doğrudan bu numaradan arayabilirsiniz.

"Chloe Davis," diye yanıtlıyor, sesinde bir gülümseme belirtisi var. "Bugün senden haber alabileceğimi düşünmüştüm."

"*Annemi* mi ziyaret ettin? Buna hakkın yoktu."

"Sesli mesajımda ailene ulaşacağımı söylemiştim. Seni uyarmıştım."

"Hayır," diyorum başımı sallayarak. "Hayır, babam dedin. Babam umurumda değil ama annem yasak bölge."

"Hadi buluşalım. Belli ki şehirdeyim. Her şeyi açıklayacağım."

"Siktir git," diye tükürdüm. "Seninle görüşmeyeceğim. Yaptığın şey etik değildi."

"Benimle gerçekten etik hakkında mı
konuşmak istiyorsun?" Park ettiğim arabama
birkaç santim kala durdum.

"Bu da ne demek oluyor?"

"Sadece bugün buluşalım. Çabucak hallederim."

"Meşgulüm," diye yalan söylüyorum, arabamın kilidini açıp içeri giriyorum. "Randevularım var."

"O zaman ofisinize geleceğim. Siz müsait olana kadar lobide bekleyeceğim."

"Hayır-" Nefes veriyorum, gözlerimi kapatıyorum. Alnımı direksiyona yaslıyorum. Bu ileri geri konuşmanın anlamsız olduğunu fark ediyorum. Vazgeçmeyecek. Benimle buluşmak için New York'tan Baton Rouge'a uçtu ve eğer bu adamın hayatımı kurcalamayı bırakmasını istiyorsam

onunla konuş. Yüz yüze. "Hayır, lütfen bunu yapma. Seninle buluşacağım, tamam mı? Seninle hemen şimdi buluşacağım. Nereye gitmek istiyorsun?"

"Daha erken," diyor. "Kahveye ne dersin? Ben ısmarlıyorum."

"Nehirde bir yer var," diyorum gözlerimin arasındaki deriyi çimdikleyerek. "BrewHouse. Yirmi dakika sonra benimle orada buluş."

Arabamı geri vitese takıp Mississippi yönünde sürmeden önce telefonu yüzüne kapatıyorum. Kafeye sadece on dakika uzaklıktayım ama oraya ondan önce varmak istiyorum. O kapıdan girdiği anda kendi seçtiğim masada oturuyor olmak istiyorum. Bu konuşmanın sürücü koltuğunda olmak istiyorum, güçsüz bir yolcu olarak değil. Az önce olduğu gibi savunmada, hazırlıksız yakalanmak değil.

Arabayı yakınlarda bir yere çekiyorum ve River Road üzerinde, gri-yeşil yapraklarla kaplı canlı meşelerin kısmen gizlediği gizli bir mücevher olan küçük kafeye giriyorum. İçerisi loş ve bir latte sipariş ediyorum, gözlerim krema ve şeker standının yanındaki ilan panosuna takılıyor. O küçük kağıt kapaklarla reklamı yapılan keman dersleri ile yaklaşan bir konser afişi arasına sıkışmış Lacey Deckler'ın yüzü, en üste Sharpie ile karalanmış *KAYIP*. Başka bir kâğıt parçasının üzerine zımbalanmış, köşeleri dışarı taşmış. Uzanıp parmağımla resmi kenara itiyorum ve arkasındaki Aubrey'nin posterini ortaya çıkarıyorum - çoktan değiştirilmiş, bozuk bir otomat gibi bantlanmış.

Ön kapıya bakan koltuğu seçerek köşedeki bir masaya kayıyorum. Parmaklarım endişeyle fincanımın kenarına vuruyor ve her gözeneğimden yayılan gergin enerjiye rağmen kendimi onları sabit tutmaya zorluyorum. Sonra bekliyorum.

On beş dakika sonra lattem soğumuştu. Tekrar ısıtmalarını istemek için kalkmayı düşünüyorum ama kıpırdayamadan Aaron'ın içeri girdiğini görüyorum. Onu internetteki resminden hemen tanıyorum - yine kareli, düğmeli bir gömlek giymiş, aynı aptal mavi gözlükleri takmış - ama fotoğrafındaki kadar sıska değil. Kıyafetlerini beklediğimden daha fazla dolduruyor, deri bilgisayar çantası bir omzundan ağır bir şekilde sarkıyor ve kumaşı görmeyi beklemediğim bir pazuya doğru sıkıca çekiyor. Bu fotoğrafın ne kadar zaman önce çekildiğini merak ediyorum; sanırım üniversiteden hemen sonra. Hâlâ bir çocukken. Gözlerimi dikip onu izlemeye devam ediyorum.

kafede dolaşıyor, pasta dolabına göz atıyor ve kahve barının arkasına asılmış menüye gözlerini kısarak bakıyor. Bir cappuccino sipariş ediyor ve ödemeyi nakit yapıyor, paraları saymadan önce tembelce parmaklarını yalıyor ve para üstünü bahşiş kavanozuna bırakıyor. Sonra espressosunun demlenmesini beklerken duvardaki sanat eserlerine bakıyor, buhar makinesinin çığlığı tüylerimi diken diken ediyor.

Nedense sakinliği beni rahatsız ediyor. Onun içeri koşmasını, benim onu yenmeye hevesli olduğum gibi onun da beni yenmeye hevesli olmasını bekliyordum. Nefes nefese kalmasını, terlemesini, yetişmeye çalışmasını istiyordum. Bekleyişimden dolayı hazırlıksız yakalanmasını. Ama onun yerine, geç geldi. Sanki dünyada çok zamanı varmış gibi davranıyor. Sanki kararları *o* veriyormuş gibi davranıyordu ve ben o zaman fark ettim.

Burada olduğumu biliyor. İzlediğimi biliyor.

Bu sakin tavır, bu umursamaz tutum. Bu sadece benim için yapılmış bir gösteri. Beni sinirlendirmeye, derimin altına girmeye çalışıyor. Bu düşünce beni olması gerekenden daha fazla kızdırıyor.

"Aaron," diye bağırıyorum, elimi fazla hareketli bir şekilde sallayarak. Başını kaldırıp bana doğru bakıyor. "Ben buradayım."

"Chloe, merhaba," diyor gülümseyerek. Masaya doğru yürüyor ve çantasını sandalyenin üzerine koyuyor. "Benimle buluştuğun için teşekkür ederim."

"Ben Doktor Davis," diyorum. "Ve bana fazla seçenek bırakmadınız."

Sırıtıyor.

"Cappuccino'mu bekliyorum" diyor. "Sana bir şey ısmarlayabilir miyim?"

"Hayır," diyorum elimdeki bardağı göstererek. "Böyle iyiyim, teşekkürler." "Uzun zamandır mı buradasın?" diye soruyor. "İçeceğin soğuk görünüyor."

Bunu nasıl bilebileceğini merak ederek ona bakıyorum. Kafam karışmış olmalı, çünkü bardağımın iç kenarındaki buğulanmayı işaret etmeden önce hafifçe sırıttığını görüyorum.

"Buhar yok."

"Sadece birkaç dakika," diyorum.

"Huh," diyor içkime bakarak. "Eğer senin için ısıtmamı istersen-"

"Hayır. Hadi başlayalım."

Gülümsüyor, başını sallıyor. Sonra içkisini almak için bara doğru döner.

Pekala, doğrulandı, diye düşünüyorum, lattemi dudaklarıma götürüp oda sıcaklığındaki sıvıyla yüzümü buruşturarak kendimi içmeye zorluyorum. *Tam bir pislik.* Aaron karşımdaki sandalyeye kayıyor ve ben bardağımı bırakırken çantasından bir not defteri çıkarıyor. Gömleğinin kenarına düzgünce iliştirilmiş, *New York Times* logosunun üstte büyükçe basılı olduğu basın kartına bir göz atıyorum.

"Herhangi bir not almaya başlamadan önce, açık olmam gerekiyor" diyorum. "Bu bir röportaj değil. Bu, ailemi taciz etmeyi bırakmanı söylediğim çok samimi bir konuşma."

"Sizi iki kez aramanın taciz sayılacağını pek sanmıyorum."

"Annemin destekli yaşam evini ziyaret ettiniz."

"Evet, o konuda," diyor kollarını dirseklerine kadar iterek. "Odasında en fazla iki, üç dakika kaldım."

"Eminim gerçekten harika bilgiler almışsındır," diyorum ona ters ters bakarak. "Çok konuşkan biri, değil mi?"

Bir süre sessiz kaldı, masanın karşısından bana baktı.

"Dürüst olmak gerekirse, onun ... engelinin ... bu kadar ağır olduğunu bilmiyordum. Özür dilerim."

Bu küçük zaferden memnun bir şekilde başımı sallıyorum.

"Ama onunla konuşmak için gitmedim," diyor. "Pek sayılmaz. Belki biraz bilgi alabilirim diye düşündüm ama daha çok dikkatini çekeceğini bildiğim için gittim. Bunun seni benimle görüşmeye zorlayacağını biliyordum."

"Peki neden benimle görüşmek için bu kadar çaresizsin? Sana daha önce de söyledim. Babamla konuşmuyorum. Bir ilişkimiz yok. Sana değerli bir şey veremem. Dürüst olmak gerekirse, zamanını boşa harcıyorsun-"

"Hikaye değişti," diyor. "Artık konu bu değil." "Tamam," diyorum, bu konuşmanın şimdi nereye gittiğinden emin olamadan.

"Açı nedir o zaman?"

"Aubrey Gravino," diyor. "Ve şimdi de Lacey Deckler."

Kalp atışlarımın göğsümde yükselmeye başladığını hissediyorum. Kafe neredeyse boş olmasına rağmen gözlerim odanın içinde geziniyor. Sesimi fısıltıya kadar alçaltıyorum.

"O kızlar hakkında söyleyecek bir şeyim olduğunu neden düşündünüz?"

"Çünkü onların ölümü... Bunun bir tesadüf olduğunu sanmıyorum. Bence babanla bir ilgileri var. Ve bence sen de bana yardım edebilirsin.

ne olduğunu öğren."

Başımı sallıyorum, titremelerini önlemek için ellerimi kupamın etrafına sıkıca sarıyorum.

"Bak, çok ileri gidiyorsun. Bunun iyi bir hikâye olacağını düşündüğünü biliyorum ama eminim sen de biliyorsundur - senin tempon ve her şey göz önüne alındığında - bu tür şeyler her zaman olur."

Aaron gülümser, etkilenmiştir.

"Beni araştırmışsın," diyor.

"Benim hakkımda her şeyi biliyorsun."

"Bu adil," diyor. "Ama bak Chloe. Benzerlikler var.
İnkâr edemeyeceğiniz benzerlikler."

Daha bu sabah annemle yaptığım konuşmayı düşünüyorum. Az önce itiraf ettiğim ürpertici deja vu, her şeyin rahatsız edici aşinalığı. Ama bu ilk kez böyle hissetmiyorum, babamın suçlarını zihnimde ilk kez yeniden yaratmıyorum. Bu daha önce de olmuştu ve geçen sefer yanılmıştım. Çok, çok yanılmıştım.

"Haklısın, benzerlikler var," diyorum. "Genç bir kız sokaklarda dolaşan bir sapık tarafından öldürüldü. Talihsiz bir olay ama dediğim gibi, bu her zaman oluyor."

"Yirmi yıl dönümü yaklaşıyor, Chloe. Kaçırılmalar her zaman olur ama seri katiller olmaz. Bunun tam burada, şu anda olmasının bir nedeni var. Olduğunu biliyorsun."

"Kim seri katil hakkında bir şey söyledi ki? Bu sonuca çok fazla atlıyorsunuz. Elimizde bir ceset var. *Bir tane*. Tek bildiğimiz Lacey'nin kaçtığı."

Aaron bana bakıyor, gözlerinde bir hayal kırıklığı titreşimi var. Şimdi sesini alçaltan o.

"İkimiz de Lacey'nin kaçmadığını biliyoruz."

İçimi çekiyorum, Aaron'un omzunun üzerinden dışarıdaki pencereye bakıyorum. Esinti artıyor, İspanyol yosunları rüzgârda sallanıyor. Gökyüzünün hızla robin's-egg blue'dan şişmiş bir fırtına grisine dönüştüğünü fark ediyorum; içeride bile yaklaşan yağmurun ağırlığını hissedebiliyorum. Lacey *KAYIP* posterinden bana bakıyor; gözleri beni buraya, bu masaya kadar takip etti. Onlarla karşılaşmak için kendimi zor tutuyorum.

"Peki tam olarak neler olduğunu düşünüyorsun?" Hâlâ dışarıdaki ağaçlara bakarak soruyorum. "Babam hapiste. O bir canavar, bunu inkar etmiyorum ama öcü değil. Artık kimseye zarar veremez."

"Bunu biliyorum," diyor. "Belli ki o olmadığını biliyorum. Ama bence o *olmaya* çalışan biri."

Aaron'a dönüp bakıyorum, dudağımın içini kemiriyorum.

"Sanırım burada bir taklitçiyle karşı karşıyayız. Ve bahse girerim ki bu hafta bitmeden başka biri daha ölmüş olacak."

OceanofPDF.com

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Her seri katilin bir imzası vardır. Bir tablonun köşesine karalanmış bir isim ya da bir filmin sahnelerine yerleştirilmiş bir Paskalya yumurtası gibi, sanatçılar da eserlerinin tanınmasını, ölümsüzleştirilmesini isterler. Yaşlarının ötesinde hatırlanmak.

Her zaman filmlerde gösterildiği kadar tüyler ürpertici değildir - deriye kazınmış şifreli takma adlar, şehirde ortaya çıkan kopmuş vücut parçaları. Bazen olay yerinin temizliği ya da cesetlerin yere yerleştirilme şekli kadar basittir. Şüphelenmeyen tanıklar tarafından bir araya getirilen takip kalıpları ya da sonunda bir kalıp ortaya çıkana kadar tekrar tekrar gerçekleşen ritüelistik prosedürler. Sıradan insanların her sabah, sanki yatağını yapmanın, bulaşığını yıkamanın başka bir yolu yokmuş gibi, rutinlerini metodik bir ritimle yerine getirmelerinden çok da farklı olmayan bir düzen. Öğrendiğime göre insanlar alışkanlıkları olan yaratıklardır ve bir cana kıyma eylemi bir insan hakkında çok şey açığa çıkarabilir. Her cinayet eşsizdir, parmak izi gibi. Ama babam ardında iz bırakabileceği hiçbir ceset, imzasını saklayabileceği hiçbir suç mahalli, kaldırabileceği ya da analiz edebileceği hiçbir parmak izi bırakmadı. Bu da kasabayı meraklandırdı: Tuval olmadan nasıl imza bırakırsınız?

Cevap, yapamazsınız.

Breaux Bridge Polis Departmanı 99 yazını onun kimliğine dair tek bir ipucu bulmak için Louisiana'yı tarayarak geçirdi. Tek bir şüpheliyi işaret eden kanıt fısıltılarını, olay yerinde var olmayan gizli bir imzayı dinlediler. Ama tabii ki hiçbir şey bulamadılar. Altı kız ölmüştü ve tek bir tanık bile ilçe havuzunun yakınında gizlenen bir adamı ya da gece vakti avını takip ederek caddede ilerleyen bir arabayı tespit edememişti. Sonunda cevabı bulan ben oldum. On iki yaşında bir kız çocuğu annesinin makyaj malzemeleriyle oynarken, dolabın arkasını karıştırıp saçına bağlamak için eşarp ararken. Ve işte o zaman, o küçük tahta kutuyu tutarken, kimsenin göremediği şeyi gördüm.

Kanıt bırakmak yerine, babam onu alıyordu.

★ ★ ★

"Bir hayat kurtarabilecek olsa bile mi Chloe?"

Şerif Dooley'nin boynundan aşağı damlayan teri izledim. Daha önce hiç görmediğim bir yoğunlukla bana bakıyordu. Bana ve ellerimde tuttuğum kutuya bakıyordu.

"Eğer o kutuyu verirseniz, bir hayat kurtarabilirsiniz. Bunu bir düşünün. Ya birisi Lena'nın hayatını kurtarabilecekken, sorun yaratmaktan korktuğu için bunu yapmadıysa?"

Kucağıma baktım, hafifçe başımı salladım. Sonra fikrimi değiştirmeye vakit bulamadan kollarımı öne doğru ittim.

Şerif eldivenli ellerini benim ellerime doladı, kauçuk kaygan ama sıcaktı, kutuyu yavaşça avucumdan çekmeden önce. Parmaklarını dudağına yerleştirmeden önce kapağa baktı ve çan sesleri odayı doldururken kapağı sonuna kadar açtı. Yüz ifadesinden kaçındım, onun yerine yavaş ve mükemmel daireler çizerek dönen balerine bakmayı tercih ettim.

"Mücevher bu," dedim, gözlerim hâlâ dans eden kızdaydı. Soluk pembe tütüsünün içinde, kollarını havaya kaldırmış dönmesini izlemek büyüleyiciydi. Festivaldeki dönüşüyle bana Lena'yı hatırlatıyordu.

"Bunu görüyorum. Kime ait olduğunu biliyor musunuz?"

Başımı salladım. Daha fazla cevap beklediğini biliyordum ama bunu söylemeye dilim varmıyordu. En azından gönüllü olarak.

"Mücevherler kime ait Chloe?"

Yanımdaki annemden bir hıçkırık duydum ve ona doğru baktım. Elini ağzına kapatmış, başı şiddetle titriyordu. Bu kutunun içindekileri zaten görmüştü; eve döndüğümde ona göstermiştim. Bana kendi zihnimde şekillenenden başka bir açıklama getirmesini istemiştim. Mantıklı olan tek açıklamayı. Ama yapamadı.

"Chloe?"

Şerife dönüp baktım.

"Göbek deliğindeki yüzük Lena'nın," dedim. "Tam orada, ortada."

Şerif mücevher kutusuna uzandı ve küçük olanı çıkardı,
gümüş ateş böceği. Karanlıkta haftalar geçirdiği için ölü görünüyordu. Güneş ışığı yoktu.

parıltısını körüklüyor.

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Lena'yı Kerevit Festivali'nde bunu giyerken gördüm. Bana gösterdi."

Başıyla onayladı ve kutuya geri koydu.

"Peki ya diğerleri?"

"O inci kolyeyi biliyorum," dedi annem, sesi ıslaktı. Şerif ona baktı, sonra tekrar kutuya uzandı ve bir dizi inciyi kaldırdı. Büyük, pembe ve arkadan bir kurdeleyle birbirine bağlıydı. "Bu Robin McGill'e ait. Onu takarken görmüştüm. Bir Pazar günü kilisede. Ne kadar beğendiğimi, ne kadar eşsiz olduğunu söyledim. Richard da yanımdaydı. O da gördü."

Şerif nefes verdi ve mücevheri tekrar içeri yerleştirmeden önce başıyla onayladı. Sonraki bir saat içinde mücevherlerin geri kalanı da teşhis edildi: Margaret Walker'ın elmas küpeleri, Carrie Hollis'in som gümüş bileziği, Jill Stevenson'ın safir yüzüğü, Susan Hardy'nin beyaz altın halkaları. Hiçbirinde DNA bulunamadı - titizlikle temizlenmişlerdi, kutu silinmişti - ama aileleri şüphelerimizi doğruladı. Sekizinci sınıf mezuniyetlerinde, onay törenlerinde, doğum günlerinde hediye edilmişlerdi. Kızlarının büyümesinin dönüm noktalarını kutlamak için verilen bu hediyeler, zamansız ölümleriyle sonsuza dek anılacaktı.

"Bu çok yardımcı oldu, Chloe. Teşekkür ederim."

Başımı salladım, çan seslerinin ritmi beni bir tür uyuşukluğa sürükledi. Şerif Dooley kapağı tokatlayarak kapattı ve başımı kaldırdım, trans bozulmuştu. Yine bana bakıyordu, elini kapalı kutunun üstüne koymuştu.

"Babanızın Lena Rhodes veya diğer kayıp kızlardan herhangi biriyle etkileşime girdiğine hiç tanık oldunuz mu?"

"Evet," dedim, zihnim festivale geri döndü. Adamın ona ve uzun, pürüzsüz karnına bakışı. Yakalandığını fark ettiğinde başını eğişi. "Onu bir keresinde Kerevit Festivali'nde onu izlerken görmüştüm. Bana göbeğindeki yüzüğü gösterirken."

"Ne yapıyordu?"

"Sadece... bakıyordum," dedim. "Tişörtünü yukarı çekmişti. Onu bakarken yakaladı ve el salladı."

Annem yanımda alay etti, başını salladı.

"Teşekkür ederim Chloe," dedi şerif. "Bunun senin için kolay olmadığını biliyorum ama doğru olanı yaptın."

Başımı salladım.

"Seni bırakmadan önce, baban hakkında bize söylemek istediğin başka bir şey var mı? Bizim için önemli olabilecek herhangi bir şey?"

Nefes verdim, kendimi kollarımın arasında sıkıca tuttum. İçerisi sıcaktı ama birden titrediğimi hissettim.

"Onu bir keresinde elinde kürekle görmüştüm," dedim annemin bakışlarından kaçınarak. Bu onun için yeni bir şeydi. "Bahçemizde yürüyordu, evimizin arkasındaki bataklıktan geliyordu. Karanlıktı ama... oradaydı."

Herkes sessizdi, bu yeni vahiy odanın üzerine ağır bir sabah sisi gibi çökmüştü.

"Onu gördüğünde neredeydin?"

"Odamda. Uyuyamadım ve penceremin hemen altında kitap okumayı sevdiğim bir bank var... Daha önce bir şey söylemediğim için özür dilerim," dedim. "Ben... Ben bilmiyordum..."

Şerif Dooley, "Tabii ki yapmadın, tatlım," dedi. "Elbette yapmadın. Gereğinden fazlasını yaptın."

★ ★ ★

Şimdi bir gök gürültüsü evimi titretiyor, içki dolabımızdan baş aşağı sarkan şarap kadehlerini takırdayan dişler gibi şıngırdatıyor. Bir yaz fırtınası daha geliyor. Havadaki elektrik yükünü hissedebiliyor, yaklaşan yağmurun tadını alabiliyorum.

"Chlo, beni duydun mu?"

Yarısı cabernet dolu şarap kadehime bakıyorum. Şerif Dooley'nin ofisinin anısı yavaş yavaş silinmeye başlıyor; onun yerine Daniel'ı görüyorum, mutfak tezgahımızın başında duruyor, kolları dirseklerine kadar sıvalı ve bir elinde kasap bıçağı. Öğleden sonra konferansından dönmüştü; ofisten eve geldiğimde onu mutfakta pötikare önlüğümle Louis Armstrong dansı yaparken buldum, bu akşamki yemeğin malzemeleri adaya yayılmıştı. Bu görüntü beni gülümsetiyor.

"Üzgünüm, hayır," diyorum. "Neydi o?"

"Yeterinden fazlasını yaptığını söyledim."

Bardağımı biraz daha sıkıyorum, narin sapı parmaklarımın arasındaki basınçtan kırılma tehlikesi geçiriyor. Az önce ne hakkında konuştuğumuzu hatırlamaya çalışarak beynimi zorluyorum. Son birkaç gündür düşüncelere dalmış, anılara gömülmüş durumdayım. Özellikle Daniel'ın gitmesi ve evin boş olması nedeniyle, sanki yeniden geçmişte yaşıyormuşum gibi hissediyordum. Kelimeler Daniel'ın dudaklarından döküldüğünde, bunların gerçekten ondan mı geldiğini yoksa benim mi hayal ettiğimi, zihnimin girintilerinden çıkarıp bana geri kusması için ağzına mı yerleştirdiğimi anlayamıyorum. Konuşmak için dudaklarımı açıyorum ama sözümü kesiyor.

"O polislerin ofisinize böyle gelmeye hakları yoktu," diye devam ediyor, gözleri altındaki kesme tahtasına odaklanmış. Birkaç havuç doğruyor, bıçağı hızlı ve akıcı hareketlerle hareket ettirdikten sonra onları tahtanın kenarına sıyırıp domateslere geçiyor. "Tanrıya şükür henüz içeride müşterin yoktu. Bu senin itibarını gerçekten zedeleyebilirdi, biliyor musun?"

"Ah, evet," diyorum. Şimdi hatırlıyorum. Lacey Deckler hakkında konuşuyorduk, Dedektif Thomas ve Memur Doyle'un beni işte sorgulamaları hakkında. Ona söylemem gereken bir şeymiş gibi hissettim, Lacey'nin bilinen son yeri kamuoyuna açıklanırsa diye. "Sanırım onu canlı gören son kişi bendim."

"Hâlâ hayatta olabilir," diyor. "Cesedini henüz bulamadılar. Bir hafta oldu." "Bu doğru."

"Peki ya diğer kız... onu bulana kadar üç gün boyunca kayıp mıydı?"

"Evet," diyorum kadehimdeki şarabı çevirerek. "Evet, üç gün oldu. Yani tüm bunları takip ediyor gibisin, öyle mi?"

"Evet, biliyorsun. Haberlere çıktı. Kaçınmak biraz zor." "New Orleans'ta bile mi?"

Daniel doğramaya devam ediyor, domates suyu kesme tahtasının üzerinden akıyor ve tezgâhın üzerinde birikiyor. Bir gök gürültüsü daha evi titretiyor. Cevap vermiyor.

"Size de aynı kişi olabilirmiş gibi geliyor mu?" Ses tonumu hafif tutmaya çalışarak soruyorum. "Sence bunlar, bilirsin işte... akraba mı?"

Daniel omuz silkiyor.

"Bilmiyorum," diyor, ağzına atmadan önce bıçağın üzerindeki domates suyunu parmağıyla siliyor. "Sanırım söylemek için çok erken. Peki o adamlar sana ne tür sorular sordu?"

"Pek bir şey yok aslında. Seansımızda ne konuştuğumuzu onlara anlatmamı istiyorlardı. Açıkçası söylemedim, bu da onları biraz rahatsız etti."

"Aferin sana."

"Onu binadan çıkarken görüp görmediğimi

sordular." Daniel bana baktı, kaşları çatılmıştı.

"Gördün mü?"

"Hayır," dedim. "Onu ofisimden çıkarken gördüm ama binadan çıktığını görmedim. Yani, çıktığını varsayıyorum. Gerçekten gidebileceği başka bir yer yok. Tabii içeriden kaçırılmadıysa, ama..."

Duruyorum ve bardağımın kenarlarını boyayan yakut kırmızısı sıvıya

bakıyorum. "Bu pek olası görünmüyor."

Başını sallıyor ve doğranmış sebzeleri alıp kızgın tavaya koymadan önce tekrar kesme tahtasına bakıyor. Sarımsak kokusu odayı dolduruyor.

"Bunun dışında oldukça anlamsızdı," diyorum. "Bana öyle geliyor ki nereden başlayacaklarını bile bilmiyorlar."

Dışarıda sürekli bir yağmur yağıyor ve evin içi, içeri girmek için sabırsızlanan milyonlarca parmağın çatıya vuruş sesleriyle doluyor. Daniel pencereye doğru yürüyüp açmadan önce dışarı bakıyor, bir yaz fırtınasının topraksı aroması mutfağa fışkırıyor ve ev yapımı bir yemeğin kokusuyla karışıyor. Bir süre ona bakıyorum, mutfakta doğal bir şekilde süzülüşüne, sote sebze tavasına biber kırışına, pembe somon dilimine Fas baharatları sürüşüne. Bir bulaşık havlusunu iri bir omzuna atıyor ve kalbim tüm bunların mükemmelliği karşısında sıcaklıkla dolup taşıyor. Onun mükemmelliği. Neden beni seçtiğini asla anlayamayacağım: *Hasarlı Chloe.* Benimle tanıştığı, adımı öğrendiği andan beri beni seviyormuş gibi davranıyor. Ama

Benim hakkımda hala bilmediği çok şey var. Anlamadığı o kadar çok şey var ki. Ofisimde saklı küçük eczaneyi düşünüyorum - hayat hikayemi - onun adını kullanarak elde ettiğim sahte reçeteler koleksiyonunu. Çocukluğumu, geçmişimi düşünüyorum. Gördüğüm şeyleri. Yaptığım şeyleri.

Seni tanımıyor, Chloe.

Cooper'ın sözlerini aklımdan çıkarmaya çalışıyorum ama haklı olduğunu biliyorum. Ailem hariç, Daniel beni dünyadaki herkesten daha iyi tanıyor, ama bu pek bir şey ifade etmiyor. Hâlâ yüzeysel. Hâlâ sahneleniyor. Çünkü biliyorum ki ona her şeyimi göstersem - eğer ona *hasarlı Chloe*'yi göstersem, kokuşmuş, nabzı atan özümü açığa çıkarsam - bir nefes alır ve geri çekilir. Gördüklerinden hoşlanması mümkün değil.

"Bu kadar yeter," diyor, azalan bardağımı doldururken tezgâhın üzerine eğilerek. "Haftanın geri kalanı nasıldı peki? Hiç düğün planlaması yaptın mı?"

Daniel'in New Orleans'a gittiği Cumartesi sabahını düşünüyorum. Biraz düğün planlaması yapmaya niyetlenmiştim - dizüstü bilgisayarımı açmış ve Aubrey Gravino'nun haberi oturma odamı doldurmadan önce bazı e-postalara yanıt vermiştim, anılar beni suya batmış bir araba gibi kendi zihnimin içine hapsetti. Evden çıktığımı ve akılsızca kasabada araba sürdüğümü, Cypress Mezarlığı'nda arama ekibine rastladığımı, Aubrey'nin küpesini bulduğumu ve cesedi bulunmadan dakikalar önce oradan ayrıldığımı hatırlıyorum. Aaron Jansen'i, annemi ziyaret edişimi, benimle paylaştığı ve bütün hafta boyunca inkar etmeye çalıştığım teoriyi düşünüyorum. Bugün Cuma; Aaron Pazartesi'ye kadar başka bir ceset bulunacağını öngörmüştü. Şimdiye kadar çıkmadı ve geçen her gün omuzlarımdan küçük bir yük kalkıyor. Yanılıyor olabileceğine dair bir rahatlama anı.

Bir an için Daniel'a ne söylemem gerektiğini düşünüyorum ve henüz beni tanımasına hazır olmadığıma karar veriyorum - en azından bu tarafımı. Sinirlerimi yatıştırmak için kendi kendine ilaç veren yanım. Son yirmi yıldır kendime sorduğum soruların cevaplarını bulmak için bir mezarlık arama ekibine katılan yanım. Çünkü Daniel saklanmama izin vermiyor; korkmama izin vermiyor. Bana sürpriz partiler düzenliyor ve Temmuz ayında bir düğün planlıyor, tüm mantıksız korkularımın yüzüne tükürüyor. Eğer sahip olduğum şeyi bilseydi

O yokken haftamı kendimden geçerek, bir muhabirin kurgusal senaryosunu eğlendirerek, itiraz edememesine, karşılık verememesine rağmen annemi tüm bunların içine çekerek geçirseydim utanırdı. *Ben* utanıyorum.

"İyiydi," diyorum sonunda bardağımdan bir yudum alarak. "Karamelli pastada karar kıldım."

"İlerleme!" Daniel tezgâhın üzerine daha fazla eğilip beni dudaklarımdan öpmeden önce bağırıyor. Hafifçe geri çekilip yüz hatlarını incelemeden önce öpücüğe karşılık veriyorum. Yüzümü analiz ediyor, gözleri tenimin her yüzeyini araştırıyor.

"Ne oldu?" diye soruyor, elini saçlarıma daldırarak. Kafatasımı kavrıyor ve ben de uzattığı avucuna doğru eğiliyorum. "Chloe, sorun ne?"

"Bir şey yok," diyorum gülümseyerek. Bir gök gürültüsü şeridi odanın içinde hafifçe yuvarlanıyor ve tenimin karıncalandığını hissediyorum; dışarıda çakan şimşeğe mi yoksa Daniel'ın parmaklarının boynumu okşayıp kulağımın hemen altındaki narin tende yavaş daireler çizmesine mi tepki verdiğini anlayamıyorum. Gözlerimi kapatıyorum. "Sadece evde olduğun için mutluyum."

OceanofPDF.com

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Uyandığımda hala yağmur yağıyor, insanı tekrar uykuya sürüklemekle tehdit eden türden yavaş, tembel bir yağmur. Karanlıkta uzanıyorum, Daniel'ın sıcaklığını yanımda hissediyorum, çıplak teni benimkine bastırıyor. Nefesi ritmik ve yavaş. Dışarıda çiseleyen yağmuru ve gök gürültüsünün alçak seslerini dinliyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve Lacey'yi hayal ediyorum, bedeni yarı yarıya çamura gömülmüş, yağmur geride kalmış olabilecek kanıt izlerini silip süpürüyor.

Cumartesi sabahı. Aubrey'nin cesedinin bulunmasının üzerinden bir hafta geçti. Lacey'nin kaybolduğu haberinden ve Aaron Jansen ile yüz yüze görüşmemden bu yana beş gün geçti.

"Bunun bir taklitçinin işi olduğunu sana düşündüren nedir?" Soğuk kahvemi yudumlarken sormuştum. "Şu anda bu vakalar hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyoruz."

"Yer, zamanlama. Babanızın kurbanlarının profiline uyan on beş yaşındaki iki kız, Lena Rhodes'un kayboluşunun yirminci yıldönümünden haftalar önce kayıp ve ölü olarak ortaya çıkıyor. Sadece bu da değil, aynı zamanda Baton Rouge'da, Dick Davis'in ailesinin yaşadığı şehirde meydana geliyorlar."

"Tamam, ama bazı farklılıklar da var. Babamın kurbanlarının cesetlerini hiç bulamadılar."

"Doğru," dedi Aaron. "Ama bence bu taklitçi cesetlerin bulunmasını *istiyor*. Yaptığı iş için itibar istiyor. Aubrey'i bir mezarlığa, bilinen son yerine bıraktı. Bulunması an meselesiydi."

"Evet, ama ben de bunu söylüyorum. Kulağa babamı taklit ediyormuş gibi gelmiyor. Aubrey'i rastgele seçmiş, oracıkta öldürmüş ve cesedini aceleyle orada bırakmış gibi geliyor. Bu planlanmış bir suç değil."

"Ya da onu terk ettiği yerin bir tür önemi var. Özel bir anlamı var. Belki de cesedin üzerinde bulunmasını istediği ipuçları vardır."

"Cypress Mezarlığı'nın babam için özel bir anlamı yok," dedim telaşlanarak. "Cinayetinin zamanlaması, bu sadece bir tesadüf-"

"Yani Lacey'nin ofisinizden çıktıktan birkaç dakika sonra kaçırılması da sadece bir tesadüf mü?"

Tereddüt ettim.

"Bu adamı daha önce buralarda gördüysen hiç şaşırmam, Chloe. Taklitçiler, bir sebepten dolayı taklit ederler. Belki taklit etmeye çalıştıkları adama saygı duyuyorlardır, belki de ondan nefret ediyorlardır, ama her iki durumda da tarzlarını taklit ederler. Kurbanlarını. Kendilerinden önce gelen katil *olmaya* çalışırlar, hatta belki de onları kendi oyunlarında yenerler."

Kaşlarımı kaldırdım ve kahvemden bir yudum daha aldım.

"Taklitçiler cinayet işler çünkü başka bir katili takıntı haline getirmişlerdir," diye devam etti Aaron, kollarını masanın üzerine koyup eğilerek. "Onlar hakkında her şeyi bilirler - bu da bu kişinin sizi çok iyi tanıyor olabileceği anlamına gelir. Seni izliyor olabilir. Lacey'yi ofisinizden çıkarken görmüş olabilir. Senden sadece içgüdülerine güvenmeni istiyorum. Neler olup bittiğine dikkat edin ve içgüdülerinizi dinleyin."

Cypress Mezarlığı'nı, arabama doğru yürürken ve ofisime giderken sırtımda hissettiğim gözleri düşündüm. Sandalyemde kaydım, her geçen dakika daha da rahatsız oluyordum. Babamdan bahsetmek beni her zaman suçluluk duygusuyla baş başa bırakırdı ama suçluluk duygusunun nereye yönelmesi gerektiğini asla bilemezdim. Ona ihanet ettiğim için, ona yöneltilen tek parmak olduğum ve onu hayatının geri kalanında bir kafese kilitlediğim için mi suçlu hissediyordum? Yoksa onun kanını, DNA'sını, soyadını paylaştığım için mi suçlu hissediyordum? Pek çok kez, babamdan bahsedildiğinde özür dileme ihtiyacı duydum. Aaron'dan, Lena'nın ailesinden, Breaux Bridge kasabasından özür dilemek istedim. Sadece var olduğum için herkesten özür dilemek istedim. Richard Davis hiç doğmamış olsaydı dünyada çok daha az acı olurdu.

Ama öyleydi ve bu yüzden ben de öyleydim.

Yanımda bir hareket hissediyorum ve Daniel'a doğru bakıyorum, uyanık yatıyor ve bana doğru bakıyor. Beni izliyor, Aaron'la yaptığım konuşmayı zihnimde yeniden canlandırırken gözlerimin tavanda titreşmesini izliyor.

"Günaydın." İç çekiyor, sesi uykuyla kalınlaşıyor, kollarını bana doluyor ve beni kendine çekiyor. Teni sıcak ve güvenli. "Ne düşünüyorsun?"

"Yok bir şey," diyorum, kollarına daha da gömülerek. Kalçalarına sürtünüyorum ve gülümsüyorum, boxer'ındaki çıkıntı bacağıma sürtünüyor. Bacaklarımı kalçalarına sıkıca dolamadan önce ona dönük olacak şekilde dönüyorum ve kısa süre sonra karşılıklı, uyuşuk bir sessizlik içinde sevişmeye başlıyoruz. Vücutlarımız birbirine bastırılmış, sabahın erken saatlerinde terden hafif nemli ve beni sertçe öpüyor, dili boğazımda, dişleri dudağımda. Elleri vücudumda, bacaklarımda ve karnımda yılan gibi dolaşmaya başlıyor, sonra göğsümden geçip boğazıma doğru ilerliyor.

Ellerinin boynumdaki hissini görmezden gelmeye çalışarak onu öpmeye devam ediyorum. Ellerini başka bir yere, başka bir yere götürmesini bekliyorum. Ama yapmıyor. Devam ediyor, daha sert ve daha sert, daha hızlı ve daha hızlı pompalarken elleri hala orada duruyor. Sıkmaya başlıyor ve ben geriye doğru çekilip ondan olabildiğince uzaklaşmadan önce bir çığlık atıyorum.

"Ne?" diye soruyor, doğrulup. Şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor. "Seni incittim mi?"

"Hayır," diyorum, kalbim göğsümde çarpıyor. "Hayır, yapmadın. Sadece-"

Ona bakıyorum, yüzündeki şaşkın ifadeye. Bana acı çektirdiği için gözlerindeki endişeye, dokunuşundan fiziksel olarak geri çekilmem ihtimalinden duyduğu acıya, kibrit gibi parmaklarının tenimde yanık izleri bırakmasına. Ama sonra dün gece mutfakta beni nasıl öptüğünü düşünüyorum. Parmaklarıyla çenemin altındaki nabzı hissedişini, boynumu nazikçe ama sıkıca kavrayışını.

Başımı yastığıma yaslıyorum ve iç çekiyorum.

"Özür dilerim," diyorum gözlerimi kıstırıp kapatarak. Kafamdan çıkmam gerekiyor. "Şu anda biraz gerginim. Nedense çok gerginim."

"Sorun değil," diyor, kolunu belime dolayarak. Anı mahvettiğimin farkındayım -onun uyarılmışlığı gitmişti, benimki de öyle- ama yine de bana sarılıyor. "Şu anda çok şey oluyor."

Aubrey ve Lacey'yi düşündüğümü bildiğini biliyorum ama ikimiz de bundan bahsetmiyoruz. Bir süre sessizce uzanıp yağmuru dinliyoruz. Tam da ben

tekrar uykuya dalmış olabileceğini düşünürken, sesi bir fısıltıya dönüşüyor.

"Chloe?" diye soruyor.

"Mmm?"

"Bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

Sessizim, uzanmış sessizliğim ona bilmesi gereken her şeyi anlatıyor.

"Benimle konuşabilirsin," diyor. "Her konuda. Ben senin nişanlınım. Ben bunun için buradayım."

"Biliyorum," dedim. Ve ona inanıyorum. Ne de olsa Daniel'a babam ve geçmişimle ilgili her şeyi anlatmıştım. Ama anıları tarafsız bir şekilde anlatmak, onları yaşanmış basit gerçekler olarak aktarmak başka bir şey. Onun huzurunda bunları yeniden yaşamak tamamen başka bir şey. Her karanlık köşede babamın yüzünü görmek, annemin sözlerinin başkalarının seslerinde yankılandığını duymak. Ve bu daha da kötü çünkü bu daha önce de oldu - bu deja vu hissi. Yıllar önce, o gün kendimi açıklamaya, gerekçelerimi açıklamaya çalışırken Cooper'ın bana bakarken yüzündeki ifadeyi asla unutmayacağım. Gerçek korkuyla karışık bir endişe ifadesi.

"Ben iyiyim," diyorum. "Gerçekten iyiyim. Sadece bir anda çok şey oldu. O kızların ortadan kaybolması, babamın yıldönümünün yaklaşması-"

Telefonum yatağımın başucundaki komodinin üzerinde şiddetle titriyor, ekrandan gelen ışık hâlâ karanlık olan yatak odamızı kısmen aydınlatıyor. Dirseğime yaslanıyorum ve bana ulaşmaya çalışan bilinmeyen numaraya gözlerimi kısarak bakıyorum.

"Kim o?"

"Emin değilim," diyorum. "Cumartesi sabahı bu kadar erken bir saatte iş için olmamalı."

"Devam et ve cevap ver," diyor, yuvarlanarak. "Asla bilemezsin."

Telefonumu elime alıyorum ve ekranı kaydırıp kulağıma götürmeden önce elimde titremesine izin veriyorum. Cevap vermeden önce boğazımı temizliyorum.

"Bu Doktor Davis."

"Merhaba Doktor Davis, ben Dedektif Michael Thomas. Pazartesi günü ofisinizde Lacey Deckler'ın kaybolmasıyla ilgili olarak görüşmüştük."

"Evet," diyorum Daniel'a doğru bakarak. Şu anda telefonunda, e-postaları arasında geziniyor. "Hatırlıyorum. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Lacey'nin cesedi bu sabah erken saatlerde ofisinizin arkasındaki ara sokakta bulundu. Bunu size telefonda söylemek zorunda kaldığım için üzgünüm."

Nefesim kesiliyor, elim içgüdüsel olarak ağzıma gidiyor. Daniel bana bakıyor ve telefonunu indiriyor. Gözlerimden yaşlar süzülmeye başlarken sessizce başımı sallıyorum.

"Bu sabah morga gelmeni istiyoruz. Cesede bir göz atın."

"Ben, um..." Tereddüt ediyorum, onu doğru duyup duymadığımdan emin değilim. "Üzgünüm Dedektif, Lacey ile sadece bir kez karşılaştım. Eminim onun yerine annesinin gelip teşhis etmesini istersiniz? Onu çok az tanıyorum-"

"Kimliği tespit edildi," diyor. "Ancak ofisinizin hemen dışında bulunduğundan ve annesinin onu en son gördüğü yer onu oraya bıraktığı yer olduğundan, bu noktada onu canlı gören son kişinin siz olduğunuzu varsaymak güvenlidir. Ona bir göz atmanızı ve randevunuz için onu gördüğünüz zamankinden farklı görünen bir şey olup olmadığını bize söylemenizi istiyoruz. Herhangi bir şey yerinde görünmüyorsa."

Elimi ağzımdan alnıma götürerek nefes veriyorum. Oda daha da ısınıyor, dışarıdaki yağmurun sesi daha da artıyor.

"Ne kadar yardımcı olabileceğimi gerçekten bilmiyorum. Bir saat birlikte olduk. Ne giydiğini zar zor hatırlıyorum."

"Her şey yardımcı olur," diyor. "Belki onu görmek hafızanı canlandırır. Buraya ne kadar erken gelebilirsen o kadar iyi."

Başımı sallayarak onayladım, telefonu kapatıp tekrar içine gömülmeden önce Yatak.

"Lacey öldü," diyorum, bunu Daniel'a değil, kendime itiraf ediyorum. "Onu ofisimin dışında buldular. Ofisimin hemen dışında *öldürülmüş*. Muhtemelen ben hala üst kattaydım."

"Bununla nereye varacağını zaten biliyorum," diyor yatak başlığına yaslanarak. Eli çarşafların arasında benimkini buluyor ve parmaklarımız iç içe geçiyor. "Yapabileceğin hiçbir şey yoktu, Chloe. Hiçbir şey. Bunu bilmene imkân yoktu."

Babamı düşünüyorum, o kürek bir kolunun üzerine eğilmişti. Arka bahçemizde yavaşça ilerleyen mürekkep gibi bir çizgi. Sanki dünya kadar zamanı varmış gibi. Ben, üst katta, o küçük okuma lambasıyla bankıma kıvrılmış, pencereden bakıyorum. Her şey için hazırdım ama tanık olduğum şeyin tamamen farkında değildim.

Daha önce bir şey söylemediğim için özür dilerim. Ben ... bilmiyordum ...

Lacey bana hayatını kurtarabilecek bir şey mi söylemişti? O gün şüpheli görünen birini mi gördüm, ofiste dolaşan ama fark etmediğim birini mi? Tıpkı daha önce olduğu gibi?

Aaron'un sözleri zihnimde yankılanıyor.

Bu kişi sizi çok iyi tanıyor olabilir. Seni izliyor olabilir.

"Gitmeliyim," diyorum, bacaklarımı yataktan dışarı sallamadan önce Daniel'ın elini bırakıyorum. Çarşafların arasından kayarken kendimi açıkta hissediyorum, çıplaklığım artık birkaç dakika önceki güçlü, samimi şey değil. Şimdi kırılganlık ve utanç kokuyor. Yatak odasını geçip banyoya doğru yürürken Daniel'ın gözlerinin beni izlediğini hissediyorum, kapıyı arkamdan kapatmadan önce karanlıkta hızla ilerliyorum.

OceanofPDF.com

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

"Ölüm nedeni boğulma."

Lacey'nin cesedinin üzerinde duruyorum, yüzünün solgunluğu buz mavisi. Adli tabip solumda duruyor ve elinde bir pano tutuyor; sağımda ise Dedektif Thomas çok yakınımda duruyor. Ne söyleyeceğimi bilemiyorum, bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum, gözlerim daha yeni tanıdığım kızın üzerinde geziniyor. Bir hafta önce ofisime gelen ve bana sorunlarını anlatan kız. Çözmem için bana güvendiği sorunlarını.

"Şuradaki morluktan anlayabilirsiniz," diye devam ediyor sorgu yargıcı, kalemle boynunu işaret ederek. "Parmak izlerini görebilirsiniz. Aubrey'de bulunanlarla aynı boyutta ve aralıkta. El ve ayak bileklerindeki bağ izleri de aynı."

Adli tabibe bakıyorum ve yutkunuyorum.

"Yani akraba olduklarını mı düşünüyorsun? Aynı adam mı?"

"Bu başka bir zaman konuşulacak bir konu," diye araya giriyor Dedektif Thomas. "Şu anda Lacey'ye odaklanıyoruz. Dediğim gibi, ofisinizin arkasındaki sokakta bulundu. Oraya hiç gittiniz mi?"

"Hayır," diyorum önümdeki cesede bakarak. Sarı saçları yağmurdan ıslanmış, örümcek damarlarından oluşan bir ağ gibi yüzüne yapışmış. Solgun teni şimdi daha da solgun, her nasılsa yara izleri koleksiyonunu daha da görünür kılıyor, kolları, göğsü ve bacakları boyunca damalı ince, kırmızı yarıklar. "Hayır, oraya nadiren giderim. Sadece çöp kamyonlarının çöp konteynırını boşaltması için. Herkes ön tarafa park ediyor."

Başını sallıyor, yüksek sesle nefes veriyor. Her şeyi anlamama, önümdeki tüyler ürpertici manzarayı kavramama izin verirken bir dakika boyunca sessizce duruyoruz. O anda fark ediyorum ki, hayatım boyunca ölümle çevrili olmama rağmen, ilk kez gerçekten bir ceset görüyorum. İlk kez bir cesedin gözlerinin içine bakıyordum. Şu anda La-cey'in yüzünü, o öğleden sonra ofisimde nasıl göründüğünü, bundan önceki halini hatırlıyor olmam gerektiğini hayal ediyorum ama zihnim boş bir levha gibi. Pembe tenli ve seğiren parmaklı Lacey'nin hiçbir görüntüsü gözümde canlanmıyor.

Deri koltuğumda oturmuş babasından bahsederken gözlerinden yaşlar akıyor. Tek görebildiğim bu Lacey. Ölü Lacey. Tıbbi bir masada yabancılar tarafından dürtülen Lacey.

"Sana farklı görünen bir şey var mı?" diye soruyor sonunda, beni dürterek. "Kayıp kıyafet var mı?"

"Gerçekten söyleyemem," diye cevap veriyorum, vücudunu tarayarak. Üzerinde siyah bir tişört ve solmuş bir kot şort, yanlarında karalamalar olan kirli Converse spor ayakkabıları var. Okulda canı sıkkınken, tükenmez kalemle zaman geçirirken ayakkabılarına bir şeyler çizdiğini hayal etmeye çalışıyorum. Ama yapamıyorum. "Dediğim gibi, ne giydiğine pek dikkat etmiyordum."

"Tamam," diyor. "Sorun yok. Sadece denemeye devam et. Acele etme."

Lena'nın canı alındıktan bir hafta sonra böyle görünüp görünmediğini merak ederek başımı sallıyorum. Bir tarlada ya da sığ bir mezarda yatarken. Derisi soyulmadan ve giysileri parçalanmadan önce acaba böyle mi görünüyordu? Lacey gibi. Solgun ve sıcak, nemli havadan şişmiş.

"Seninle bu konuda konuştu mu?"

Dedektif Thomas başını kollarına, derisindeki küçük kesiklere doğru itiyor. Başımı salladım.

"Birazcık."

"Buna ne dersin?"

Bileğindeki daha büyük yara izine, günler önce fark ettiğim o kalın, etli mor şimşeğe bakıyor.

"Hayır," diyorum başımı sallayarak. "Hayır, o konuya gelmedik."

"Utanç verici," diyor sessizce. "Böyle bir acıyı hissetmek için çok gençti."

"Evet," diye başımı salladım. "Evet, öyleydi."

Oda bir dakikalığına sessizliğe büründü, üçümüz de sadece bu kızın ölümünün değil, hayatının da şiddetinin yasını tutmak için bir dakikalık saygı duruşunda bulunduk.

"Daha önce sokağı kontrol etmedin mi?" diye sordum. "Yani ilk kayıp ihbarı yapıldığında?"

Dedektif Thomas bana bakıyor ve yüzünde öfkenin parladığını görüyorum. Bu kızın cesedinin, öldürüldüğü yerden sadece birkaç metre uzakta bulunması

Son görüldüğünde ve onu bulmak neredeyse bir hafta sürdüğünde iyi görünmüyordu ve o da bunu biliyordu.

"Evet," diyor sonunda, yüksek sesle iç çekerek. "Evet, bulduk. Ya bir şekilde gözden kaçtı ya da oraya sonradan yerleştirildi. Başka bir yerde öldürüldü ve taşındı."

"Oldukça küçük bir alan," diyorum. "Dar. Çöp konteyneri alanın çoğunu kaplıyor. Orayı kontrol etseydiniz, onu gözden kaçıracağınızı sanmıyorum. Saklanacak fazla yer yok-"

"Oraya nadiren gidiyorsanız tüm bunları nereden biliyorsunuz?"

"Lobimden görebiliyorum." Ben de diyorum. "Pencerem o yönü gösteriyor."

Bir an bana bakıyor ve bir değerlendirme yapmaya çalıştığını, beni bir yalanın içinde yakalayıp yakalamadığını anlamaya çalıştığını söyleyebiliyorum.

"Belli ki en iyi manzaraya sahip değilim," diye ekliyorum gülümsemeye çalışarak.

Başını sallıyor, ya cevabımdan tatmin olmuş ya da başka bir zaman tekrar görüşmek üzere konuyu bir kenara bırakmış.

"Onu bulanlar bunlar," dedi sonunda. "Çöpçüler. Çöp konteynerinin arkasına sıkışmıştı. Çöpü boşaltmak için kaldırdıklarında cesedinin düştüğünü görmüşler."

"O zaman kesinlikle hareket ettirilmiş," diye araya giriyor adli tabip, kollarının arkasına dokunarak. "İşte bu livor mortis. Havuzlanma, sırt üstü öldüğünü gösteriyor, oturur pozisyonda değil. Ya da herhangi bir yere *sıkışmış*."

Midemden bir bulantı dalgası geçiyor ve gözlerimin vücudunu tekrar taramasını, yaralarını değerlendirmesini engellemeye çalışıyorum ama yapamıyorum. Çoğunlukla morarmış, soluk teni yerçekiminin kanın yerleşmesine neden olduğunu bildiğim yerlerde mermer gibi görünüyor. Adli tabip bağ izlerinden bahsetmişti ve gözlerim omuzlarından parmak uçlarına kadar uzanan bacaklarının uzunluğunu takip ediyor.

"Başka ne biliyorsun?" Ben soruyorum.

Adli tabip "Uyuşturulmuştu." diyor. "Saçında ağır Diazepam izleri bulduk."

"Diazepam. Valium, değil mi?" Dedektif Thomas soruyor. Başımı salladım. "Lacey anksiyete için ilaç kullanıyor muydu? Depresyon?"

"Hayır." Başımı salladım. "Hayır, ona biraz reçete yazmıştım. Ama henüz hiçbir şey almıyordu."

Adli tabip, "Büyüme seviyesi, uyuşturucuların yaklaşık bir hafta önce alındığını gösteriyor," diye ekliyor. "Yani cinayet saatinde."

Dedektif Thomas bu yeni açıklamadan sonra sorgu yargıcına bakıyor ve ben odada ani bir sabırsızlığın yankılandığını hissediyorum.

"Tam otopsi ne zaman yapılabilir?" Adam

önce dedektife, sonra bana baktı.

"Ne kadar çabuk başlarsam, o kadar çabuk size verebilirim."

Her iki adamın da bana baktığını hissediyorum; bu, pek de yardımcı olmadığıma dair sözsüz bir işaret. Ama gözlerim hâlâ Lacey'nin kolunda. Derisini kaplayan küçük kesiklere, bileğindeki bağ izlerine ve damarları boyunca uzanan sivri mor yara izine.

Dedektif Thomas, "Kusura bakmayın Doktor Davis ama sizi buraya havadan sudan konuşmak için getirmedim," dedi. "Hatırlayabildiğiniz başka bir şey yoksa, gitmekte özgürsünüz."

Başımı sallıyorum, gözlerim bileğine saplanıyor.

"Hayır, bir şey hatırladım," diyorum, usturasının böyle eğri büğrü bir iz bırakmak için izlediği yolu takip ederek. Dağınık olmalı. "O gün Lacey'yle ilgili bir şey. Farklı olan bir şey."

"Tamam," diyor ağırlığını değiştirerek. Bana dikkatle bakıyor. "Duyalım bakalım o."

"Yara izi," diyorum. "Yara izini Cuma günü fark ettim. Fark ettim ki bir bileklikle kapatmaya çalışıyordum. Üzerinde küçük gümüş bir haç olan tahta boncuklar."

Dedektif şimdi koluna bakıyor, bileği çıplak. O tespihin orada, damarlarının önünde sallandığını hatırlıyorum, belki de bir dahaki sefere derisini kesme dürtüsü hissettiğinde ona bir hatırlatma. O öğleden sonra ofisimde otururken, deri koltuğumda kıpırdanırken kesinlikle oradaydı, bileğindeydi. Ve kalkıp gittiğinde, kapımın önünde yakalandığında da oradaydı. Uyuşturulduğunda, öldürüldüğünde.

Ama şimdi öyle değil.

"Biri almış."

OceanofPDF.com

YİRMİNCİ BÖLÜM

Sonunda morgun önüne park ettiğim arabama ulaştığımda nefesim kesilmişti. Büyük, dengesiz nefesler alıyorum, az önce gördüklerimin ne anlama geldiğini zihnime yerleştirmeye çalışıyorum.

Lacey'nin bileziği gitmiş.

Kendime düşmüş olabileceğini söylemeye çalışıyorum; tıpkı Aubrey'nin küpesinin Cypress Mezarlığı'nda toprağa gömülmüş halde bulunması gibi, La-cey'nin bileziği de bir boğuşma sırasında bileğinden fırlamış, polis cesedi çöp konteynerinin arkasından sürüklerken çöp konteynerinin kenarına takılmış olabilir. Bir yerlerde çöpe gömülmüş, sonsuza dek kaybolmuş olabilir. Ama eminim Aaron buna katılmazdı.

Sizden sadece içgüdülerinize güvenmenizi istiyorum. İçgüdülerinizi dinleyin.

Nefes veriyorum, parmaklarımın titremesini durdurmaya çalışıyorum. İçgüdülerim bana ne söylüyor?

Adli tabibin Lacey'nin boynundaki morluklar ve kollarındaki bağ izleriyle ilgili açıklaması, bir gerçeğe karşı çıkmayı imkansız kılıyor: Hem Aubrey Gravino'nun hem de Lacey Deckler'ın ölümünden aynı kişi sorumlu. Aynı öldürme yöntemi, boyundaki aynı parmak izleri. Daha önce her ne kadar inkâr etmeye çalışsam da, Lacey'nin kaçmış olabileceğine, belki de kendi canına kıyabileceğine kendimi ikna etsem de -sonuçta bunu daha önce de denemişti- bir yanım bunu başından beri biliyordu. Kaçırılmalar olur. Özellikle de genç ve çekici kızların kaçırılması. Ama bir hafta içinde iki kaçırılma? Birbirinden kilometrelerce uzakta iki kaçırılma?

Çok tesadüfi oldu.

Yine de, Aubrey ve Lacey'nin aynı kişi tarafından öldürüldüğünün kanıtlanması, bu kişinin taklitçi olduğu anlamına gelmez. Bu cinayetlerin babamla, benimle bir ilgisi olduğu anlamına gelmez.

Aubrey'i bir mezarlığa, bilinen son yerine atmış.

Lacey'i düşünüyorum, ofisimin arkasındaki ara sokakta bir çöp konteynerinin arkasına bırakılmış, bilinen son yeri. Göz önünde saklanmıştı. Sadece bu da değil, artık oraya *taşındığını* da biliyorum. Rastgele yakalanmadı ve

Aubrey'in öldürüldüğünü düşündüğüm gibi oracıkta öldürüldü. Ofisimden alındı, uyuşturuldu, başka bir yerde öldürüldü ve sonra geri getirildi.

Bir anlığına kalbim atmayı unutuyor ve aklıma bir düşünce geliyor, düşünmek için fazla korkunç bir düşünce. Bu düşünceyi dışarı itmeye, paranoya, deja vu ya da tamamen ham ve filtrelenmemiş korku olarak görmeye çalışıyorum. Zihnimin bu kadar anlamsız bir şeyi anlamlandırmaya çalışmak için ürettiği bir başka mantıksız başa çıkma mekanizması.

Deniyorum ama yapamıyorum.

Ya katil cesetlerin bulunmasını istediyse... ama polis tarafından değil? Ya onların *benim* tarafımdan bulunmasını istediyse?

Ben arama ekibinden ayrıldıktan dakikalar sonra Aubrey'in cesedi ortaya çıktı. Ben *de* oradaydım. Bu kişi bir şekilde orada olacağımı biliyor muydu?

Daha da korkuncu, o da orada mıydı?

Lacey'ye, cesedinin ofisimin kapısından metrelerce uzağa atılmış halinin zihnimdeki görüntüsüne geçiyorum. Dedektif Thomas'a doğruyu söylüyordum - o ara sokağa nadiren giriyorum - ama ofisimin penceresinden çok net bir şekilde görebiliyorum. Çöp konteynırını görebiliyorum ve büyük olasılıkla bu hafta bu kadar dalgın olmasaydım, lobimin bakış açısından Lacey'nin arkasına yığıldığını fark edebilirdim.

Bu kişi de bir şekilde bunu biliyor muydu?

Belki cesedinde onun da bulunmasını istediği ipuçları vardır.

Zihnim yetişemeyeceğim kadar hızlı çalışıyor. Cesedin üzerindeki ipuçları, cesedin üzerindeki ipuçları. Belki de kayıp bilezik bir ipucudur. Belki de katil onu bilerek aldı. Belki de cesedi bulursam ve kayıp bileziği fark edersem parçaları birleştireceğimi biliyordu. Anlayacaktım.

Arabam boğucu 85 derece sıcakta, ama her nasılsa hala tüylerim diken diken. Motoru çalıştırıp klimanın saçlarımı havalandırmasına izin veriyorum. Torpido gözüme bakıyorum ve geçen hafta aldığım Xanax şişesini hatırlıyorum. Kendimi hapı dilimin üzerine iterken hayal ediyorum, kan dolaşımıma karışıp kaslarımı gevşetmeden önce çenemde hissettiğim o acı sızı zihnimi kaplıyor. Kapıyı açıyorum ve şişe ön tarafa doğru sallanıyor. Onu alıp ellerimde çeviriyorum. Kapağını çeviriyorum ve bir hapı avucuma boşaltıyorum.

Telefonum yanımda titriyor ve ışıklı ekrana doğru dönüyorum, Daniel'ın adı ve resmi bana bakıyor. Avucumdaki hapa bakıyorum, sonra tekrar telefona dönüyorum. Nefes veriyorum, telefona uzanıyorum ve cevaplamak için kaydırıyorum.

"Hey," diyorum, hâlâ Xanax'ı tutuyor ve parmaklarımın arasında inceliyorum. "Hey," diyor, tereddütle. "Ee, işin bitti mi?"

"Evet, işim bitti."

"Nasıldı?"

"Korkunçtu, Daniel. O görünüyor..."

Zihnim Lacey'nin masadaki bedenine geri dönüyor, teni donma renginde, gözleri balmumundan yapılmış. Cildindeki yabani kiraz şekerleri gibi küçük kesikleri düşünüyorum. Bileğindeki devasa kesiği.

"Berbat görünüyor," diye bitiriyorum. Onu tarif edecek başka bir kelime bulamıyorum.

o.

"Bunu yapmak zorunda kaldığın için üzgünüm," diyor. "Evet, ben de."

"İşe yarar bir şey bulabildin mi?"

Kayıp bileziği düşündüm ve ağzımı açmadan önce Bağlam olmadan bu ifşanın hiçbir anlamı olmadığını fark ettim. Kayıp bileziğin önemini açıklamak için Cypress Mezarlığı'na gitmemi ve cesedi bulunmadan dakikalar önce Aubrey'nin küpesini bulmamı açıklamam gerekirdi. Aaron Jansen ile buluşmamı ve onun taklitçi teorisini açıklamam gerekirdi. Geçtiğimiz hafta zihnimin dolaştığı tüm karanlık yerleri Daniel'ın önünde tekrar gözden geçirmem gerekecekti. Daniel*'ın önünde*.

Gözlerimi kapatıyorum, görene kadar parmaklarımı göz kapaklarıma sürtüyorum. Yıldızlar.

"Hayır," diyorum sonunda. "Hiçbir şey. Dedektife de söylediğim gibi, ben sadece onunla bir saatliğine."

Daniel nefes veriyor; yatakta doğrulup çıplak sırtını yatak başlığına yaslarken ellerini saçlarında gezdirdiğini hayal edebiliyorum. Telefonu omzuna dayadığını ve parmaklarıyla gözlerini ovuşturduğunu görebiliyorum.

"Eve gel," dedi sonunda. "Eve gel ve yatağına geri dön.
Bugün rahatlayalım, tamam mı?"

"Tamam." Başımı salladım. "Tamam, kulağa hoş geliyor."

Koltuğumda kıpırdanıyorum, hapı ve şişesini torpido gözüne geri itiyorum. Aaron'un sesi tekrar etrafımda yankılandığında vites değiştirmeye hazırlanıyorum. Tereddüt ediyorum, acaba içeri dönüp Dedektif Thomas'a her şeyi anlatmalı mıyım? Ona Aaron'ın teorisini anlatsam mı? Eğer bunu kendime saklarsam, daha kaç kız kaybolabilir?

Ama bunu yapamam. Henüz yapamam. Tekrar böyle bir şeyin ortasına itilmeye hazır değilim; teorisini açıklamak için kim olduğumu, ailemi açıklamam gerekecek. Geçmişimi. O kapıyı tekrar açmak istemiyorum çünkü bir kez açarsam bir daha asla kapanmaz.

"Önce ufak bir işim var," diyorum onun yerine. "Bir saatten fazla sürmez."

"Chloe-"

"Her şey yoluna girecek. Ben iyiyim. Öğle yemeğinden önce evde olurum."

Daniel beni fikrimi değiştirmeye ikna edemeden telefonu kapatıyorum; sonra başka bir numara çeviriyorum, parmaklarım direksiyona sabırsızca vuruyor, ta ki hattın diğer ucundan o tanıdık ses gelene kadar.

"Bu Aaron."

"Merhaba Aaron. Ben Chloe."

"Doktor Davis," dedi, sesi hafifti. "Bu kesinlikle son aradığınızdan daha hoş bir karşılama."

Pencereden dışarı bakıyorum ve bu sabah telefonumda Dedektif Thomas'ın numarası göründüğünden beri ilk kez küçük bir gülümseme yayıyorum.

"Dinle, hâlâ şehirde misin? Konuşmak istiyorum."

OceanofPDF.com

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Şerif Dooley ile yaptığım konuşmadan sonra bize iki seçenek sundu: Babam için tutuklama emri çıkarılana kadar karakolda kalmak ya da eve gidip kimseye bir şey söylemeden beklemek.

Annem "Arama emrinin çıkması ne kadar sürer?" diye sormuştu.

"Kesin bir şey söyleyemem. Saatler de sürebilir, günler de. Ama bununla

Kanıt, tahminimce gece bitmeden onu yakalamış olacağız."

Annem sanki bir cevap bekliyormuş gibi bana baktı. Sanki kararı vermesi gereken kişi benmişim gibi. Ben, on iki yaşında. Yapılacak en akıllıca, en *güvenli* şey karakolda kalmaktı. Bunu o da biliyordu, ben de biliyordum, Şerif Dooley de biliyordu.

"Eve gideceğiz," dedi onun yerine. "Oğlum evde. Cooper'ı onunla yalnız bırakamam."

Şerif Dooley sandalyesinde kaydı.

"Her zaman gidip çocuğu alıp buraya getirebiliriz."

"Hayır." Annem başını salladı. "Hayır, bu şüpheli görünür. Siz arama iznini almadan önce Richard bir şeylerden şüphelenmeye başlarsa..."

"Mahallede devriye gezen gizli polislerimiz olacak. Kaçmasına izin vermeyeceğiz."

"Bize zarar vermez," dedi annem. "Vermeyecek. Ailesine zarar vermeyecek."

"Kusura bakmayın hanımefendi ama burada bir seri katilden bahsediyoruz. Altı kişiyi öldürdüğünden şüphelenilen bir adam."

"Tehlikede olduğumuzu düşünmeme neden olacak bir şey olursa, hemen gideceğiz. Polisi arayacağım ve memurlardan birinin eve gelmesini sağlayacağım."

Ve böylece kararını vermişti. Eve gidiyorduk.

Şerif Dooley'nin yüzündeki ifadeden nedenini merak ettiğini anlayabiliyordum - neden babama geri dönmek konusunda bu kadar kararlıydı? Az önce ona kocasının bir *seri katil* olduğunu kanıtlayan deliller sunmuştuk ve o hâlâ eve dönmek istiyordu. Ama ben değildim.

merak ediyordum; biliyordum. Geri döneceğini biliyordum çünkü o hep geri dönmüştü. O adamları evimize, odasına getirdikten sonra bile her gecenin sonunda babama geri dönüyor, ona yemek pişiriyor ve sessizce yatak odasına girip kapıyı arkasından kapatmadan önce sandalyesine taşıyordu. Anneme, yüzündeki inatçı ifadeye baktım. Belki de şüpheleri vardı, diye düşündüm. Belki de onu son bir kez görmek istiyordu. Belki de kendi ince yöntemiyle veda etmek istiyordu.

Ya da belki bundan daha basitti. Belki de sadece nasıl ayrılacağını bilmiyordu.

Şerif Dooley, masasından kalkıp ofisinin kapısını açmadan önce açıkça onaylamaz bir şekilde iç çekti ve annemle benim uyuşmuş, karşılıklı bir sessizlik içinde karakoldan çıkmamıza izin verdi. On beş dakika boyunca tek kelime konuşmadan yol aldık, ben onun ikinci el kırmızı Corolla'sının ön koltuğuna bağlanmıştım, eve doğru tekleyerek gidiyorduk. Minderde bir delik vardı ve parmağımı içine sokarak daha da genişlettim. Kutuyu karakola bırakmamı istediler, babamın ödüllerinin olduğu kutuyu. Çanları ve müzik eşliğinde dönen balerini olan o kutuyu seviyordum. Acaba onu geri alabilecek miydik?

"Doğru olanı yaptın tatlım," dedi annem sonunda. Sesi rahatlatıcıydı ama nedense sözcüklerin içi boştu. "Ama şimdi normal davranmamız gerek Chloe. Mümkün olduğunca normal. Bunun zor olacağını biliyorum ama uzun sürmeyecek."

"Tamam."

"Belki eve gittiğimizde odana girip kapıyı kapatabilirsin.
Babama kendini iyi hissetmediğini

söyleyeceğim." "Tamam."

"Bize zarar vermeyecek," dedi tekrar ve ben cevap vermedim. Bu sefer kendi kendine konuştuğu hissine kapıldım.

Eve giden uzun araba yoluna girdik, eskiden koştuğum, ayakkabılarımın toz kaldırdığı, ormandan gelen gölgelerin ağaçlarda hareket ettiği o çakıllı yola. Artık koşmak zorunda kalmayacağımı fark ettim. Korkmak zorunda kalmayacaktım. Ama evimiz böceklerin sıçrattığı ön camdan yaklaştıkça, kapıyı açıp kendimi dışarı atmak için karşı konulmaz bir istek duydum.

dışarı çıkıp, ormana girip saklanmak. Orası buradan daha güvenliydi. Nefesim hızlanmaya başladı.

"Bunu yapabilir miyim bilmiyorum," dedim. Hızlı, boş nefesler almaya başladım ve çok geçmeden hiperventilasyon geçiriyordum, etrafım giderek bulanıklaşıyor ve aydınlanıyordu. Bir an için arabanın içinde ölebileceğimi düşündüm. "En azından Cooper'a söyleyebilir miyim?"

"Hayır," dedi annem. Bana baktı, göğsüm endişe verici bir hızla inip kalkıyordu. Bir eliyle direksiyonu bıraktı ve yüzümü kendisine doğru çevirerek parmaklarıyla yanağımı ovdu. "Chloe, nefes al. Benim için nefes alabilir misin? Burnundan nefes al."

Dudaklarımı kapattım ve burun deliklerimden derin nefes alarak göğsümün havayla dolmasına izin verdim.

"Şimdi ağzından çıkar."

Dudaklarımı büzdüm ve kalp atışlarımın hafifçe yavaşladığını hissederek yavaşça dışarı ittim.

"Şimdi tekrar yap."

Tekrar yaptım. Burnumdan girip ağzımdan çıktım. Her başarılı nefesle birlikte görüşüm geri gelmeye başladı, ta ki arabamız verandamıza yanaşıp annem motoru durdurduğunda, önümüzde beliren evimize bakarken kendimi normal nefes alırken bulana kadar.

"Chloe, kimseye söylemeyeceğiz," dedi annem yine. "Polis gelene kadar söylemeyeceğiz. Anlıyor musun?"

Başımı salladım, yanağımdan bir damla yaş süzülüyordu. Anneme doğru döndüm ve onun da nasıl baktığını gördüm. Sanki periliymiş gibi evimize bakıyordu. İşte o zaman, onun sertleşmiş yüz hatlarına, gözlerinin derinliklerinde görebildiğim dehşeti maskeleyen sahte güvenine bakarken, gerçek niyetini anladım. Neden burada olduğumuzu, neden geri döndüğümüzü anlamıştım. Kendini mecbur hissettiği için değildi; zayıf olduğu için geri dönmemiştik. Geri geldik çünkü ona karşı durabileceğini kendine kanıtlamak istiyordu. Her zaman yaptığı gibi sorunlarından kaçmak yerine güçlü olanın, korkusuz olanın kendisi olabileceğini kanıtlamak istedi. Onlardan saklanmak, ondan saklanmak, onlar yokmuş gibi davranmak.

Ama şimdi korkuyordu. O da en az benim kadar korkuyordu.

"Gidelim," dedi ve kapısını açtı. Ben de aynısını yaptım, arabanın önüne doğru yürümeden önce kapıyı çarparak kapattım ve etrafı çevrili verandamıza, esintide gıcırdayan sallanan sandalyelere, babamın yıllar önce gövdesine bağladığı hamağa gölge düşüren en sevdiğim manolya ağacına baktım. İçeri girdik, kapıyı ittiğimizde inleyerek açıldı. Annem beni merdivenlere doğru itti ve ben yatak odama doğru ilerlemeye başlamıştım ki bir ses beni adımımın ortasında durdurdu.

"Siz ikiniz nerelerdeydiniz?"

Olduğum yerde donup kaldım, boynumu çevirdiğimde babamın oturma odasındaki kanepede oturduğunu ve bize doğru baktığını gördüm. Elinde bir bira vardı, parmakları nemli etiketi yırtıyordu, televizyon tepsisinin üzerinde küçük bir kâğıt parçası yığını birikiyordu. Ayçiçeği çekirdekleri tahtanın üzerine saçılmıştı. Temizdi, duş almıştı, saçları geriye taranmış ve yüzü yeni tıraş edilmişti. Haki pantolon ve düğmeli bir gömlek giymiş, derli toplu görünüyordu. Ama aynı zamanda yorgun görünüyordu. Hatta bitkin. Cildi sarkmış ve gözleri çökmüş gibiydi, sanki günlerdir uyumamış gibiydi.

"Öğle yemeği yedik," dedi annem. "Kızlar

gezisi." "Kulağa hoş geliyor."

"Ama Chloe kendini iyi hissetmiyor," dedi bana bakarak. "Sanırım bir hastalığa yakalanmış olabilir."

"Bunu duyduğuma üzüldüm, tatlım. Gel buraya."

Anneme baktım ve o da hafifçe başını salladı. Merdivenlerden inip oturma odasına doğru yürüdüm, babama yaklaşırken kalbim göğsümde çarpıyordu. Karşısında durduğumda gözlerinde merakla bana baktı. Birden, kutusunun kayıp olduğunu fark edip etmediğini merak ettim. Acaba bana bunu soracak mıydı? Elini alnıma doğru uzattı ve bastırdı.

"Sıcaklamışsın," dedi. "Tatlım, terliyorsun. *Titriyorsun.*" "Evet,"

dedim, gözlerim yerdeydi. "Sanırım biraz uzanmam gerekiyor."

"Al." Birasını alıp boynuma dayadı, irkildim, soğuk bardak tenimi uyuşturdu, teri göğsümden aşağı damlayıp gömleğimi ıslattı. Nabzımın şişeye sertçe çarptığını hissettim, soğuk bir atıştı. "Bunun yardımı oldu mu?"

Gülümsemek için kendimi zorlayarak başımı salladım.

"Sanırım haklısın," dedi. "Uzanmalısın. Biraz kestir." "Coop nerede?" Birden yokluğunun farkına vararak sordum.

"Odasında."

Başımla onayladım. Onun odası merdivenlerin sol tarafındaydı; benimki ise sağ. Acaba ailem fark etmeden oraya gizlice girebilir, onun yatağına kıvrılabilir ve yorganı gözlerimin üzerine çekebilir miydim? Yalnız kalmak istemiyordum.

"Devam et," dedi. "Git uzan. Birkaç saat içinde gelip ateşini ölçeceğim."

Topuklarımın üzerinde döndüm ve merdivenlere doğru yürümeye başladım, şişe hâlâ boynumdaydı. Annem beni takip etti, koridora varana kadar yakınlığı rahatlatıcıydı.

"Mona," diye seslendi babam. "Bir saniye bekle."

Arkasını dönüp ona doğru baktığını hissettim. Sessizdi, bu yüzden babam tekrar konuştu.

"Bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

* * *

Nehre doğru bakarken Aaron'un gözleri kafatasımı deliyor. Ona dönüyorum, onu doğru duyup duymadığımdan emin değilim ya da anılarım yine bilinçaltımı dolduruyor, kararımı bulanıklaştırıyor, beynimi karıştırıyor.

"Eee?" diye tekrar sorar. "Var mı?"

"Evet," diyorum yavaşça. "Seni bu yüzden buraya çağırdım. Bu sabah Dedektif Thomas'tan bir telefon aldım-"

"Hayır, ona gelmeden önce. Başka bir şey daha var. Bana yalan söyledin."

Nehre doğru bakıyorum ve bir kahveyi dudaklarıma götürüyorum; su kenarındaki bir bankta oturuyoruz, uzaktaki köprü çöken sisle birlikte daha da endüstriyel ve kasvetli görünüyor.

"Ne
hakkında?"

"Bunun
hakkında."

Telefonunu önüme tutuyor, ben de boştaki elimle alıyorum; bir insan kalabalığının arasında dolaşırken çekilmiş bir fotoğrafıma bakıyorum. Bunun nerede çekildiğini hemen anlıyorum. Gri tişörtüm ve topuzlu saçlarım, İspanyol yosunu damlayan parçalanmış ağaçlar, sarı polis bandı

Uzakta bulanık. Bu fotoğraf bir hafta önce Selvi Mezarlığı'nda çekildi.

"Bunu nereden buldun?"

"İnternette bir makale var," diyor. "Yerel gazeteye bakıyordum, konuşacak birilerini bulmaya çalışıyordum ki arama ekibinden görüntülere rastladım. Sizin de orada olduğunuzu gördüğümde yaşadığım şaşkınlığı hayal edin."

İç çekiyorum ve boyunlarında asılı kameralarla dolaşan gazetecilere daha fazla dikkat etmediğim için sessizce kendimi azarlıyorum. Umarım Daniel bu makaleyi görmez ya da daha kötüsü Memur Doyle.

"Sana orada *olmadığımı* hiç söylemedim."

"Hayır, ama bana Cypress Mezarlığı'nın aileniz için özel bir anlamı olmadığını söylemiştiniz. Aubrey'nin cesedini oraya atmanın şüpheli olacağını düşünmek için bir neden yokmuş."

"Yok," diyorum. "Yok. Arama ekibine tesadüfen rastladım, tamam mı? Arabayla dolaşıp kafamı boşaltmaya çalışıyordum. Uzaktan gördüm ve etrafa bakmaya karar verdim."

Bana bakıyor, gözleri kısılıyor.

"Benim işimde güven her şeydir. Dürüstlük her şeydir. Eğer bana yalan söylerseniz, sizinle çalışamam."

"Yalan söylemiyorum," diyorum ellerimi kaldırarak.

"Yemin ederim." "Neden etrafa bakmaya karar verdin?"

"Gerçekten bilmiyorum," diyorum kahvemden bir yudum daha alarak. "Merak, sanırım. Aubrey'i düşünüyordum. Ve Lena'yı."

Aaron sessiz, gözlerini bana dikmiş.

"Nasıl biriydi?" diye soruyor sonunda, merak sesine sinmiş. Kendini tutamıyor; tutamadığını biliyorum. Hiç kimse yapamaz. "Onunla arkadaş mıydınız?"

"Onun gibi bir şey. Küçükken öyle olduğumuzu sanırdım. Ama şimdi gerçekte ne olduğunu görüyorum."

"Neymiş o?"

"Genç bir ineğe göz kulak olan yaşlı ve havalı bir çocuktu," diyorum. "Bana karşı çok iyiydi. Bana elden düşme kıyafetler verdi, nasıl makyaj yapılacağını öğretti."

"Bu bir arkadaş," diyor Aaron. "Bana sorarsanız en iyisi."

"Evet," diyorum başımı sallayarak. "Evet, sanırım haklısın. Onda öyle bir şey vardı ki... Bilmiyorum. Manyetik, anlıyor musun?"

Aaron'a bakıyorum ve o da bilerek başını sallıyor. Acaba onun da bir Lena'sı var mıydı? Herkesin hayatında bir noktada bir Lena olduğunu hayal ediyorum. Kayan bir yıldız gibi parlayarak gelen ve aynı hızla sönen bir kişi.

"Beni biraz kullandı, bunu biliyordum ama umursamadım bile," diye devam ediyorum, parmaklarımı kahve fincanıma vurarak. "Ev hayatı pek iyi değildi, bu yüzden evimiz onun için bir kaçıştı. Ayrıca, sanırım kardeşime aşıktı."

Aaron kaşlarını kaldırır.

"Herkes ağabeyime aşıktı," diyorum, dudaklarım hafif bir gülümsemeye dönüşüyor, anımsıyorum. "Ondan o kadar hoşlanmıyordu ama sanırım bu yüzden bu kadar çok yanımıza geldi. Hatırlıyorum, bir keresinde
-"

Duruyorum, çok ileri gitmeden kendimi yakalıyorum.

"Özür dilerim," dedim. "Muhtemelen bu umurunda
değildir." "Hayır, umurumda," diyor. "Devam et."

Nefes veriyorum, parmaklarımı saçlarımın arasına sokuyorum.

"Bir keresinde, o yaz. Her şey olmadan önce. Lena bizim evdeydi - neden bizim eve gelmesi gerektiğine dair sürekli bahaneler uydururdu - ve beni Cooper'ın odasına girmeye ikna etti. Aslında böyle şeyler yapmazdım... bilirsiniz, kuralları çiğnemek. Ama Lena'nın bir tarzı vardı. İnsanda sınırları zorlama isteği uyandırırdı. Hayatınızı korkusuzca yaşayın."

O öğleden sonrayı çok canlı bir şekilde hatırlıyorum - öğleden sonra güneşinin sıcaklığı yanaklarımı yakıyor, çim bıçakları sırtıma derinlemesine bastırıyor, boynumu kaşındırıyordu. Lena ve ben arka bahçede uzanmış, bulutlardan şekiller yapıyorduk.

"Bunu ne daha iyi hale getirirdi biliyor musun?" diye sormuştu sesi titreyerek. "Biraz ot."

Başımı yan çevirerek ona doğru döndüm. Hâlâ bulutlara bakıyordu, gözleri odaklanmıştı, dişleri dudağının kenarını kazıyordu. Bir elinde bir çakmak tutuyor, dalgın dalgın çakmağı yakıp söndürüyordu.

Bir elini ısırdığı tırnaklarının arasında, diğer elini alevin üzerinde tutarak, avucunda küçük siyah bir daire belirene kadar giderek yaklaştı.

"Kardeşinde biraz olduğuna *eminim*."

Bir karıncanın yavaşça yanağından yukarı, kaşına doğru sürünmesini izledim. Orada olduğunu bildiği hissine kapıldım; onu hissedebiliyordu, yaklaşıyordu. Onu test ediyordu, kendini test ediyordu. Buna ne kadar dayanabileceğini görmek için bekliyordu -tıpkı tenini yakan o ateş gibi- elini uzatıp onu uzaklaştırmak zorunda kalmadan önce ne kadar yaklaşabileceğini.

"Coop?" Başımı arkaya eğerek sordum. "İmkânı yok. O uyuşturucu kullanmaz."

Lena homurdandı ve kendini dirseğinin üzerine itti.

"Oh, Chloe. Bu kadar saf olmana bayılıyorum. Bu bir çocuk olmanın güzelliği. çocuk."

"Ben çocuk değilim," dedim, ben de doğruldum. "Ayrıca, odası

kilitli." "Kredi kartınız var mı?"

"Hayır," dedim, yine utanarak. Lena'nın kredi kartı var mıydı? Benim yoktu. on beş yaşında kredi kartı olan birini tanımıyordu -Cooper'ın kesinlikle yoktu- ama yine de Lena farklıydı. "Kütüphane kartım var."

"Tabii ki biliyorsun," dedi, kendini çimenlerden yukarı iterek. Elini uzattı, avuç içleri bıçakların girintileriyle dalgalanıyordu, toprak lekeleri deriye yapışmıştı. Terden sırılsıklam olmuş elini tuttum ve ben de ayağa kalktım, kalçalarının arkasındaki yabani otları ayıklarken onu izledim. "Hadi gidelim. Açıkçası, sana her şeyi öğretmek zorundayım."

İçeri girdik, koridoru geçip Cooper'ın odasına gitmeden önce odama uğrayıp kütüphane kartımın bulunduğu küçük çantayı aldık.

"Gördün mü?" dedim, kolu sallayarak.

"Kilitli." "Yatak odasını her zaman kilitler

mi?"

"Yatağının altında bu iğrenç dergileri bulduğumdan beri."

"Cooper!" dedi kaşlarını kaldırarak. İğrenmekten çok etkilenmiş görünüyordu. "Yaramaz çocuk. Ver şu kartı bana."

Onu uzattım ve çatlaktan içeri sokmasını izledim.

"Önce menteşeleri kontrol et," dedi, kartı itip kakarak. "Eğer onları göremiyorsanız, bu doğru kilit türüdür. Mandalın eğiminin size doğru bakması gerekir."

"Tamam," dedim boğazımda yükselen paniği bastırmaya çalışarak.

"Ardından, kartı açılı bir şekilde yerleştirin. Köşe içeri girdiğinde, düzeltin. İşte böyle."

Kapıya baskı uygulayarak kartı açıklığın derinliklerine doğru itmesini büyülenmiş bir halde izledim. Kart bükülmeye başladı ve ben de kırılmaması için dua ettim.

"Bunu nasıl yapacağını nereden biliyorsun?" Sonunda sordum.

"Ah, bilirsin işte," dedi kartı oynatarak. "Pek çok kez ceza alırsın ve kendini dışarı atmayı öğrenirsin."

"Ailen seni odana mı kilitledi?"

Beni görmezden geldi ve sonunda kapı açılana kadar kartı birkaç kez daha çekiştirdi.

"Ta-da!"

Yüzündeki ifadenin yavaşça değiştiğini görene kadar yüzünde bir memnuniyet ifadesiyle etrafında döndü. Ağzı açık, gözleri kocaman. Sonra bir gülümseme.

"Ah," dedi elini patlamış kalçasına koyarak. "Hey, Coop."

Aaron şimdi gülüyor, lattesini bitiriyor ve paket bardağını ayaklarının dibine bırakıyor.

"Yani seni yakaladı mı?" diye soruyor. "Sen daha içeri girmeden mi?"

"Oh, evet," diyorum. "Tam arkamda durmuş, merdiven boşluğundan her şeyi izliyordu. Sanırım içeri girip giremeyeceğimizi görmek için bekliyordu."

"Sana ot yok o zaman."

"Hayır," diyorum gülümseyerek. "Bunun için birkaç yıl beklemek gerekecek. Ama zaten Lena'nın gerçekte bunun peşinde olduğunu sanmıyorum. Bence yakalanmak istiyordu. Onun dikkatini çekmek için."

"İşe yaradı mı?"

"Hayır," dedim. "Bu tür şeyler Cooper üzerinde hiç işe yaramadı. Aslında tam tersi bir etki yarattı. O gece beni oturttu ve uyuşturucu kullanmamam, iyi rol modellerinin önemi, falan filan hakkında konuştu."

Güneş yüzünü gösteriyor ve neredeyse anında sıcaklık birkaç derece yükseliyor, nem oranı süt gibi yoğunlaşıyor. I

Yanaklarımın yanmaya başladığını hissediyorum -yüzüme vuran güneşten mi yoksa bu mahrem anıyı bir yabancıyla paylaşmaktan mı bilemiyorum. Beni bunu anlatmaya iten şeyin ne olduğunu gerçekten bilmiyorum.

"Peki, neden benimle buluşmak istedin?" Aaron konuyu değiştirme isteğimi hissederek soruyor. "Neden fikrini değiştirdin?"

"Bu sabah Lacey'nin cesedini gördüm," diyorum. "Ve son karşılaşmamızda bana içgüdülerime güvenmemi söylüyordun."

"Bekle, geri çekil," diye araya giriyor. "Lacey'nin cesedini mi gördün? Nasıl gördün?"

"Ofisimin arkasındaki ara sokakta bulundu. Bir çöp konteynerinin arkasına saklanmış."

"Tanrım."

"Ona bakmamı, onu son gördüğümden farklı görünen bir şey olup olmadığını tespit etmeye çalışmamı istediler. Eksik bir şey var mıydı?"

Aaron sessiz, devam etmemi bekliyor. Nefes veriyorum, ona doğru dönüyorum.

"Bir bileziği eksikti," diyorum. "Ve mezarlıktayken bir küpeye rastladım. Aubrey'e ait bir küpe. İlk başta cesedi sürüklenirken kulağından düşmüş olabileceğini düşündüm ama sonra bunun bir setin parçası olduğunu fark ettim. Onunla eşleşen bir kolyesi de vardı. Aubrey'in cesedini hiç görmedim ama eğer kolyesiz bulunduysa-"

"Katilin mücevherlerini aldığını mı düşünüyorsunuz?" diye araya giriyor Aaron. "Bir tür ödül olarak."

"Bu babamın işiydi," diyorum, bunca yıl sonra bile bu itiraf hala midemi bulandırıyor. "Onu yakaladılar çünkü dolabının arkasında kurbanının mücevherlerinden oluşan bir kutu buldum."

Aaron'ın gözleri açılıyor, sonra kucağına bakıyor, az önce verdiğim bilgiyi işliyor. Tekrar devam etmeden önce bir dakika bekliyorum.

"Bunun biraz zorlama olduğunu biliyorum ama en azından araştırmaya değer olduğunu düşünüyorum."

"Hayır, haklısın." Aaron başını sallar. "Bu görmezden gelemeyeceğimiz bir tesadüf. Bunu kim bilebilirdi ki?"

"Tabii ki ailem. Polis. Kurbanların aileleri." "Hepsi bu mu?"

"Babam bir savunma anlaşması yaptı," diyorum. "Kanıtların hepsi kamuoyuna sunulmadı. Yani evet, sanırım öyle. Tabii bir şekilde duyulmadıysa."

"O listede böyle bir şey yapmak için bir nedeni olabilecek herhangi birini düşünebiliyor musunuz? Davaya kafayı fazla takmış bir polis memuru olabilir mi?"

"Hayır." Başımı salladım. "Hayır, polislerin hepsi-"

Durdum, üzerime bir farkındalık çöktü. Ailem. Polis.

Kurbanların aileleri.

"Bir adam vardı," diye başlıyorum yavaşça. "Kurbanların ebeveynlerinden biri. Lena'nın babası. Bert Rhodes."

Aaron bana bakıyor ve devam etmem için

başını sallıyor. "O... olayları iyi idare

edemedi."

"Kızı öldürüldü. Çoğu insanın bunu yapacağını sanmıyorum."

"Hayır, bu normal bir keder değildi," diyorum. "Bu farklı bir şeydi. Bu öfkeydi. Cinayetlerden önce bile onda bir şeyler vardı... garipti."

Lena'yı düşünüyorum, kardeşimin kilitli kapısını zorluyordu. İstemeden yaptığı itirafı, dil sürçmesini. Daha fazlası için ona baskı yaptığımda duymamış gibi davranması.

Ailen seni odana mı kilitledi?

Aaron başını sallıyor, büzdüğü dudaklarından düzenli bir hava akımı üflüyor. "Geçen gün taklitçiler hakkında ne demiştin?" diye sordum. "Onlar

saygı mı yoksa *hakaret* mi?"

"Evet," diyor Aaron. "Genel olarak konuşursak iki farklı taklitçi kategorisi var. Bir katile hayranlık duyan ve bir saygı göstergesi olarak suçlarını taklit etmek isteyen insanlar var ve bir de bir katille bir şekilde aynı fikirde olmayan insanlar var - belki karşıt bir siyasi inanca sahipler ya da sadece abartıldığını düşünüyorlar ve daha iyisini yapmak istiyorlar - bu yüzden dikkatleri seleflerinden uzaklaştırıp kendilerine çekmenin bir yolu olarak suçlarını taklit ediyorlar. Ama her iki durumda da bu bir oyun."

"Bert Rhodes babamdan *nefret ederdi*. İyi bir sebepten dolayı, ama yine de. Sağlıksız görünüyordu. Bir saplantı gibi."

"Tamam," diyor Aaron sonunda. "Tamam. Bunu bana anlattığın için teşekkürler. Bunu polise götürecek misin?"

"Hayır," diyorum, muhtemelen çok hızlı bir şekilde.

"En azından henüz değil." "Neden, daha fazlası mı

var?"

Teorimin diğer kısmından bahsetmemeye karar vererek başımı sallıyorum -Bu kızları kaçıran kişi özellikle benimle konuşuyor. Benimle alay ediyor. Beni test ediyor. Parçaları bir araya getirmemi istiyor. Aaron'un akıl sağlığımdan şüphe etmeye başlamasını, bir adım ileri gidersem az önce söylediğim her şeyi göz ardı etmesini istemiyorum. Önce kendim biraz araştırma yapmak istiyorum.

"Hayır. Henüz buna hazır değilim. Daha çok erken."

Ayağa kalkıyorum, rüzgârın topuzumdan çözdüğü bir tutam saçı alnımdan itiyorum. Nefesimi veriyorum, veda etmek için Aaron'a doğru dönüyorum ki onun bana daha önce hiç görmediğim bir şekilde baktığını fark ediyorum. Gözlerinde endişe vardı.

"Chloe," diyor. "Bir saniye bekle."

"Öyle mi?"

Sanki devam edip etmemesi gerektiğine karar vermeye çalışıyormuş gibi tereddüt ediyor. Kararını veriyor ve bana doğru eğiliyor, sesi alçak ve sabit.

"Sadece kendine iyi bakacağına söz ver, tamam mı?"

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI İKİ

Bir keresinde Lena'nın anne ve babasını, Bert ve Annabelle Rhodes'u, Breaux Bridge Lisesi'nin yıllık yıl sonu oyununda seyirciler arasında otururken gördüğümü hatırlıyorum. O yıl, cinayetlerin işlendiği yıl, *Grease*'i sahneliyorlardı ve Lena Sandy'ydi, deri gibi dar pleather pantolonu, kumaş oditoryum ışıklarının parıltısını tam doğru açıyla yakaladığında her seferinde parıldıyordu. Her zamanki Fransız örgülerinin yerini perma almıştı, bir kulağının arkasından sahte bir sigara görünüyordu (gerçi sahte olduğundan çok şüpheliydim; muhtemelen perde indikten sonra otoparkta içmişti). Cooper da oyundaydı, biz de bu yüzden oradaydık. Sporda iyiydi ama oyunculukta o kadar iyi değildi. Broşürde *3. Öğrenci* gibi üçüncül bir rolde olduğu yazıyordu.

Ama Lena değil. Lena yıldızdı.

Ailemle birlikteydim, koltuk sıraları arasında kayarak üç boş sandalye arıyorduk, zaten oturmuş olan diğer ebeveynlerin dizlerine çarptığımızda özür diliyorduk.

"Mona," diye seslendi babam, elini sallayarak. "Bu taraftan."

Odanın ortasında, Rhodes'ların hemen yanında bulunan üç sandalyeyi işaret etti. Yüzüne bir gülümseme yerleştirmeden ve elini sırtıma koyup beni büyük bir güçle ileri doğru itmeden önce annemin gözlerinin bir saniyeliğine şişmesini izledim.

"Hey, Bert," dedi babam gülümseyerek. "Annabelle. Bu koltuklar dolu mu?" Bert Rhodes babama gülümsedi ve açık koltukları işaret etti, Annemi tamamen görmezden gelerek. O anda bu bana kabalık gibi geldi. Annemle tanışmıştı; onu birkaç hafta önce evimizde görmüştüm. Geçimini sağlamak için güvenlik sistemleri kuruyordu; annem omzuna dokunup onu içeri davet etmeden önce dışarıda, arka bahçemizin toprağında diz çökerken bronzlaşmış, kösele gibi kollarını hatırlıyorum. Penceremden ona bakarken, koluyla alnındaki nemi silerken, onu içeri çekerken gülüşünün doğal olmayan yüksekliğini izledim. Mutfağa girdiler, orada kısık seslerle konuştuklarını duydum; trabzandan

Merdivenlerden inerken onu tezgâhın üzerine eğilmiş, göğsünü birbirine bastırmış bir bardak tatlı buzlu çayı kucaklarken gördüm.

Işıklar sönmeden hemen önce yerlerimizi aldık ve Lena sahnede zıpladı, dönen kalçaları beyaz çember eteğinin belinde uçuşmasına neden oldu. Babam sandalyesinde kaykıldı, bacak bacak üstüne attı. Bert Rhodes boğazını temizledi.

O zaman ona baktığımı hatırlıyorum, duruşundaki sertliğe. Annemin sahneye yapışmış gözlerine. Ve ikisinin arasında, her şeyden habersiz babama. Bert Rhodes'un kaba olmadığını fark ettim. Rahatsızdı. Bir şeyler saklıyordu. Annem de öyleydi.

Babamın tutuklanmasından sonra ilişkilerinin haberi beni şok etti; sanırım tüm çocuklar ebeveynlerini mükemmel mutlu insanlar, duygu ve düşüncelerden, sorun ve ihtiyaçlardan yoksun bir tür insan altı yaşam formu olarak düşünürler. On iki yaşındayken hayatın, evliliğin ve ilişkilerin karmaşıklığını anlamıyordum. Annem evde yalnızken babam bütün gün işteydi. Cooper ve ben çoğu zaman okulda, güreş antrenmanında ya da kamptaydık ve annemin bütün gün ne yaptığını hiç merak etmedim. Akşam yemeğinin televizyon tepsisinde servis edildiği, ardından babamın La-Z-Boy'unda uyukladığı ve annemin mutfağı temizleyip elinde bir kitapla yatak odasına çekildiği durgun gece rutinimiz bana sadece rutin gibi geliyordu. Ne kadar yalnız olduklarını, ne kadar bayat olduklarını hiç düşünmedim. Yakınlaşmamaları normal görünüyordu -bir kez bile öpüştüklerini, el ele tutuştuklarını görmedim- çünkü başka hiçbir şeye tanık olmamıştım. Başka bir şey *bilmiyordum*. Bu yüzden o yaz boyunca evimize sürekli erkek davet etmeye başladığında -bahçıvan, elektrikçi, güvenlik sistemimizi kuran adam, daha sonra kızı kaybolacak olan adam- bunun dostane Güney misafirperverliğinden başka bir şey olduğunu düşünmedim. Bir bardak ev yapımı tatlı çay ile sıcağı yenmelerine yardımcı olmak.

Bazı insanlar babamın Lena'yı intikam almak için öldürdüğünü düşünüyor. Bert ve annemi öğrendikten sonra teraziyi dengelemenin hastalıklı bir yoluydu. Belki de Lena, ilk cinayeti, karanlığının başlangıcıydı. Belki de ondan sonra köşelerden içeri sızdı, daha büyük ve dağınık hale geldi, kontrol etmesi daha zor oldu. Bert Rhodes buna kesinlikle inanıyordu.

Lena'nın durumu *kayıptan öldü sanılana* dönüşmeden önce, televizyonda yayınlanan ilk basın toplantısında Lena'nın annesinin yanında durduğu anı düşündüm. Kızının kaybolmasının üzerinden henüz kırk sekiz saat geçmişti ve şimdiden kelimeleri bir araya getirip tutarlı bir cümle kuramayan bir adamdı. Ama babamın onu öldüren kişi olduğu tespit edildiğinde tamamen koptu.

Cooper'ın bir sabah beni eve çektiğini hatırlıyorum çünkü Bert Rhodes dışarıdaydı ve ön bahçemizde kuduz bir hayvan gibi volta atıyordu. Bu diğer ziyaretçilerimiz gibi değildi, uzaktan bir şeyler fırlatıyor ya da onları kovaladığımızda kaçıyorlardı. Bu seferki farklıydı. Bert Rhodes yetişkin bir adamdı. Öfkeliydi, çılgına dönmüştü. Annem o noktada bizi çoktan terk etmişti - en azından zihinsel olarak - ve Cooper ve ben ne yapacağımızı bilmiyorduk, bu yüzden yatak odamda toplandık ve penceremden izledik. Toprağı tekmelemesini ve evimize küfürler yağdırmasını izledik. Bize doğru çığlık atmasını ve kıyafetlerini, saçlarını yırtmasını izledik. Sonunda Cooper dışarı çıktı. Gömleğinin kolunu çekiştirerek, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülerek çıkmaması için ona yalvarmıştım. Sonra çaresizce ön merdivenlerimizden inip bahçeye çıkışını izledim. Bağırarak karşılık vermesini, uzattığı parmağını Bert'in kaslı göğsüne bastırmasını izledim. Sonunda, Bert misilleme sözü vererek gitti.

Bu iş daha bitmedi! Çığlık attığını duydum, sert sesi yankılanıyordu. Evimiz olan uçsuz bucaksız hiçlik.

Sonradan öğrendik ki o gece annemin yatak odasının penceresinden fırlayan taş onun nasırlı ellerinden çıkmış, babamın kamyon lastiklerindeki yarıklar onun bıçağının eseri. Ona göre bu onun suçuydu. Ne de olsa evli bir kadınla yatmıştı ve aynı yaz aylarında kadının kocası kızını öldürmüştü. Karma yerini bulmuştu ve suçluluk duygusu katlanılamayacak kadar fazlaydı. Tepeden tırnağa öfkeliydi. Bert Rhodes, Lena'nın cinayetini itiraf ettikten sonra babamı ele geçirebilseydi, onu öldüreceğinden eminim, hem de hemen değil. Merhametle değil. Onu yavaşça, acı çektirerek öldürürdü. Ve bundan zevk alırdı.

Ama tabii ki yapamadı. Babamı ele geçiremedi. O polis gözetimindeydi, parmaklıklar ardında güvenle kilitliydi.

Ama ailesi öyle değildi, o da gözünü bize dikti.

★ ★ ★

Şimdi ön kapının kilidini açıyorum ve Daniel'ı aramak için kafamı evin içine sokuyorum. Söz verdiğim gibi öğle yemeğinden önce evdeyim ve mutfakta demlenen taze kahvenin kokusunu alabiliyorum. Oturma odasındaki dizüstü bilgisayarıma bakıyorum ve onu kapıp açmak, öfkeyle yazmaya başlamak istiyorum.

Bert Rhodes hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum.

Lena'nın göbeğindeki yüzüğü biliyordu. Babamın panayırda ve okul müsameresinde kızına nasıl baktığını ve Lena'nın uzun bacaklarını havaya kaldırıp yatak odamda yere uzanışını biliyordu. Diğer tüm kızlar -Robin, Margaret, Carrie, Susan, Jill- onlar da kurbandı. Ama onlar rastlantısaldı. Zorunluluktan ya da kolaylıktan ya da ikisinin karışımından kaçırılmışlardı. Yanlış zamanda yanlış yerdeydiler, tam da karanlığın içeri sızdığı ve babamın artık onunla mücadele edemediği anda - eline geçirebildiği ilk genç, masum, savunmasız kızı bulduğunda ve ışıktan kaçan bir böcek gibi köşesine çekilene kadar sertçe sıktığında. Ama Lena bundan daha fazlası gibi görünüyordu, her zaman öyleydi. Lena ile kişiseldi. Onun ilkiydi. Kim olduğu için, babama hissettirdikleri yüzünden alındı. Lena'nın yol o dalga geçildi onu ile onu El sallamak parmaklar önce Kalabalığın içinde kaybolması; Bert'in karısıyla yatarak onunla dalga geçmesi ve sonra dönüp herkesin içinde arkadaşmış gibi davranarak ona gülümsemesi.

Koridoru geçip oturma odasına gittim ve kanepeye oturdum. bilgisayarımı kucağıma alıp açtım. Bert Rhodes vahşi, öfkeli ve affetmezdi. Bert Rhodes'un bir kini vardı. Yirmi yıl sonra hâlâ bunun acısını mı çekiyordu? Babamın suçlarını unutmamıştı ve belki bizim de unutmamızı istemiyordu. Bir şeylerin peşinde olduğum hissinden kurtulamıyorum, bu yüzden parmaklarımı tuşların üzerinde gezdiriyorum, arama motoruna onun adını yazıp *Enter*'a basıyorum. Karşıma bir dizi makale çıkıyor, neredeyse hepsi Breaux Köprüsü cinayetleriyle ilgili. Başlıkları gözden geçirerek sayfalar arasında ilerliyorum. Hepsinin modası geçmiş ve hepsini daha önce okumuştum. Aramamı *Bert Rhodes Baton Rouge* olarak daraltmaya ve tekrar denemeye karar veriyorum.

Bu sefer yeni bir sonuç çıkıyor. Baton Rouge merkezli bir güvenlik şirketi olan Alarm Güvenlik Sistemleri'nin web sitesi. Bağlantıya tıklıyorum ve web sitesinin yüklenmesini, ana sayfayı okumayı izliyorum.

> Alarm Güvenlik Sistemleri yerel olarak sahip olunan ve işletilen bir talep üzerine güvenlik şirketidir. Eğitimli kurulum uzmanlarımız, sizi ve ailenizi korumak için evinizi 7/24 kişisel olarak kuracak ve izleyecektir.

Takımla Tanışın başlıklı sekmeye tıklıyorum ve Bert Rhodes'un yüzünün ekrana yüklenmesini izliyorum. Bir zamanlar keskin olan çene çizgisi şimdi fazla yağ ve sarkık deriyle dolmuş, pizza hamuru gibi gerilmiş ve sarkmaya bırakılmış. Daha yaşlı, daha şişman, daha kel görünüyor. Dürüst olmak gerekirse berbat görünüyor. Ama bu o. Kesinlikle o.

Sonra farkına vardım.

Burada yaşıyor. Bert Rhodes *burada,* Baton Rouge'da yaşıyor.

Onun görüntüsüne, kameraya bakışına, yüzünde hiçbir ifade olmayışına dalıp gidiyorum. Ne mutlu, ne üzgün, ne kızgın, ne de sinirli*;* o sadece bir insan kabuğu. İçi boş. Dudakları nazikçe çatılmış, gözleri duygusuz ve siyah. Kamera flaşından gelen ışığı diğer resimlerde olduğu gibi geri yansıtmak yerine merkezlerinin derinliklerine doğru emiyor gibiler. Monitöre yaklaşıyorum, ekrandaki görüntüye, geçmişimden gelen bu yüze o kadar dalmışım ki bana doğru gelen ayak seslerini fark etmiyorum.

"Chloe?"

Yerimden sıçradım, elim göğsüme gitti. Başımı kaldırıp Daniel'ın üzerimde gezindiğini görüyorum ve içgüdüsel olarak bilgisayarımı kapatıyorum. Şöyle bir baktı.

"Neye bakıyorsun sen?"

"Özür dilerim," diyorum, gözlerim bilgisayarımdan ona dönüyor. Tamamen giyinmiş ve elinde kocaman bir kupa tutarak bana bakıyor. Bardağı bana doğru itiyor ve ben de isteksizce alıyorum, her ne kadar otuz dakika önce Aaron'la bir venti içmiş olsam ve kafein -en azından kafein olduğunu düşünüyorum- beni şimdiden gerginleştirmiş olsa da. Cevap vermedim, o da tekrar denedi.

"Neredeydin?"

"Sadece bir işim vardı," diyorum dizüstü bilgisayarımı kenara iterek. "Zaten şehirdeydim, o yüzden bu işi halledebileceğimi düşündüm-"

"Chloe," diye araya girdi. "Gerçekten ne yapıyordun?"

"Yok bir şey," diye tersliyorum. "Daniel, ben iyiyim. Gerçekten iyiyim. Sadece biraz dolaşmam gerekiyordu, tamam mı?"

"Tamam," diyor ellerini kaldırarak. "Tamam, anladım."

Arkasını dönüyor ve içimi bir suçluluk dalgası kaplıyor. Yaşadığım diğer tüm ilişkileri düşünüyorum, insanlara izin verememem yüzünden daha başlamadan bitmişlerdi. Onlara güvenemediğim için. Paranoyam ve korkum yüzünden vücudumda kabul edilmek için çığlık atan diğer tüm duyguları susturdum.

"Bekle, özür dilerim," diyorum kolumu ona doğru uzatarak. Parmaklarımı oynatıyorum, o da dönüp bana doğru geliyor ve kanepede yanıma oturuyor. Kolumu sırtına dolayıp başımı omzuna yaslıyorum. "Bunu pek iyi idare edemediğimi biliyorum."

"Yardım etmek için ne yapabilirim?"

"Bugün bir şeyler yapalım," diyorum daha dik oturarak. Parmaklarım hâlâ dizüstü bilgisayarıma dönmek, Bert Rhodes'a dalmak için kaşınıyor ama şu anda Daniel'la birlikte olmam gerekiyor. Onu bu şekilde ekmeye devam edemem. "Günü yatakta geçirebileceğimizi söylediğini biliyorum ama şu anda ihtiyacım olan şeyin bu olduğunu sanmıyorum. Bence gidip bir şeyler *yapmalıyız*. Evden çıkalım."

Parmaklarını saçlarımda gezdirerek iç geçiriyor. Bana şefkat ve hüzün karışımı bir duyguyla bakıyor ve söyleyeceği şeyden hoşlanmayacağımı şimdiden anlayabiliyorum.

"Chloe, özür dilerim. Bugün Lafayette'e gitmem gerekiyor. Görüşmek için uğraştığım bir hastane var ya? Sen ayak işlerini yaparken beni aradılar. Bu öğleden sonra bana bir saat veriyorlar, hatta birkaç doktoru yemeğe bile götürebilirim. Gitmek zorundayım."

"Oh, tamam." Başımı salladım. İçeri girdiğimden beri ilk kez görünüşü gerçekten dikkatimi çekiyor. Sadece giyinmiş değil; iyi giyinmiş. İş için giyinmiş. "Tamam, bu... tabii ki sorun değil. Ne yapman gerekiyorsa yap."

"Ama evden çıkmalısın," diyor göğsümü dürterek. "Gidip bir şeyler yapmalısın. Biraz temiz hava al. Yanında olamadığım için üzgünüm ama yarın sabah ilk iş evde olmalıyım."

"Sorun değil," diyorum. "Zaten yetişmem gereken bazı düğün işleri var. Cevaplamam gereken e-postalar var. Buraya yerleşip bunları halledeceğim, belki sonra Shannon'la bir şeyler içeriz."

"Aferin kızıma," diyor, beni kendine çekiyor ve alnımdan öpüyor. Bir dakika duraklıyor ve gözlerinin arkamda hâlâ kapalı duran dizüstü bilgisayarı delip geçtiğini hissedebiliyorum. Bir koluyla beni göğsünde sıkıca tutarken, diğer eliyle kanepenin üzerinde yılan gibi kıvrılarak bilgisayara uzanıyor ve onu daha yakına çekiyor. Ben de uzanmaya çalışıyorum ama önce bileğimi tutup sıkıca kavrıyor ve bilgisayarı kucağına kaydırıp sözsüzce açıyor.

"Daniel," diyorum ama beni duymazdan geliyor, bileğimdeki tutuşu daha da sıkılaşıyor. "Daniel, hadi ama-"

Ekran yüzünü aydınlattığında sertçe yutkunuyorum, gözleri hala açık olduğunu bildiğim sayfayı tararken bekliyorum-Alarm Güvenlik Sistemleri ve Bert Rhodes'un resmi. Bir süre sessiz kaldı ama ismi tanıdığından eminim. Neyin peşinde olduğumu biliyor. Ne de olsa Lena'yı biliyor. Ağzımı açtım, açıklamaya hazırlanıyordum ki sözümü kesti.

"Bu kadar heyecanlandığın şey bu muydu?"

"Bakın, açıklayabilirim," diyorum, hâlâ bileğimi kurtarmaya çalışarak. "Aubrey'nin cesedi ortaya çıktıktan sonra endişelenmeye başladım..."

"Güvenlik sistemi kurulmasını mı istiyorsun?" diye soruyor. "O kızlara bunu yapan her kimse, sıranın sana da gelebileceğinden mi endişeleniyorsun?"

Sessizim, bu yolda ilerlemesine izin mi vermeliyim yoksa gerçeği mi açıklamalıyım karar vermeye çalışıyorum. Yine ağzımı açıyorum ama o devam ediyor.

"Chloe, neden bana bir şey söylemedin? Tanrım, çok korkmuş olmalısın." Bileğimi bıraktı ve kanımın tekrar elime hücum ettiğini, parmaklarımda buz gibi bir karıncalanma olduğunu hissettim. Ne kadar sıkı sıktığını fark etmemiştim. Sonra beni tekrar göğsüne çekti, parmakları boynumda ve omurgamda geziniyordu. "Bunun sana hatırlattığı anılar olmalı... Yani, bunu, babanı düşündüğünü biliyordum ama *bu* kadar ileri gittiğini fark etmemiştim."

"Özür dilerim," diyorum, dudaklarımı omzuna bastırarak. "Sadece... kendimi biraz saçma hissettim, anlıyor musun? Korkmak."

Tam olarak gerçek değil. Ama yalan da değil.

"İyi olacaksın, Chloe. Endişelenecek bir şey yok."

Aklıma yirmi yıl önce Cooper'la birlikte annemle geçirdiğimiz o sabah geliyor. Sırt çantalarımızla koridorda çömelmiştik. Ben ağlıyordum. Annem teselli ediyordu.

Endişelenmesi gereken bir şey var, Cooper. Bu ciddi bir durum.

"Bu adam, her kimse, gençlerden hoşlanıyor, hatırladın mı?"

Yutkunuyorum, başımı sallıyorum ve zihnim o daha söylemeye fırsat bulamadan söyleyeceğini bildiğim kelimeleri formüle ediyor. Sanki yine o koridorda durmuş, annemin gözyaşlarımı silmesine izin veriyormuşum gibi.

"Yabancıların olduğu bir arabaya binmeyin, karanlık sokaklarda yalnız yürümeyin."

Daniel geri çekilip bana gülümsüyor ve ben de gülümsemeye zorluyorum.

"Ama bir güvenlik sistemi kurdurmak sizi daha iyi hissettirecekse, bence bunu yapmalısınız" diye ekliyor. "Bu adamı arayın ve onu buraya getirin. En azından içiniz rahat eder."

"Tamam." Başımı salladım. "Araştıracağım. Ama bu şeyler çok pahalı."

Daniel başını sallıyor.

"İçinizin rahat olması daha değerli," diyor. "Buna bir fiyat biçilemez."

Gülümsüyorum, bu sefer gerçek bir gülümseme ve kollarımı son bir kez daha ona doluyorum. Bana kızdığı için, merak ettiği için onu suçlayamam. Son birkaç gündür ketum davranıyorum ve o da bunu biliyor. Aslında güvenlik sistemleri için alışveriş yapmadığımı, kurduğu ekipmanı değil ekrandaki adamı araştırdığımı hala bilmiyor ama yine de. Sesindeki duygunun gerçek olduğunu söyleyebilirim. Ciddiydi.

"Teşekkür ederim," dedim. "İnanılmazsın."

"Sen de öylesin," diyor ve ayağa kalkmadan önce alnımdan öpüyor. "Şimdi gitmem gerekiyor. Biraz iş yap, oraya vardığımda sana mesaj atarım."

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Daniel'ın arabasının garaj yolundan çıktığını görür görmez bilgisayarıma koşup telefonumu alıyorum ve Aaron'a yeni bir mesaj yazmaya başlıyorum.

Bert Rhodes burada yaşıyor. Baton Rouge'da.

Bu bilgiyle ne yapacağımı bilmiyorum. Bu kesinlikle bir ipucu. Tesadüften fazlası olmalı. Ama yine de polise başvurmak için yeterli değil. Tek bildiğim, kayıp mücevherle bağlantıyı kendi başlarına kurmadıkları ve bunu gündeme getiren kişinin ben olmak istemediğim. Saniyeler sonra telefonum Aaron'ın cevabıyla titriyor.

Araştırıyorum. Bana on dakika ver.

Telefonu bırakıp tekrar bilgisayarıma bakıyorum, Bert'in görüntüsü hala ekranımda parlıyor, kendi yüzü yaşadığı travmanın kanıtı. İnsanlar fiziksel olarak incindiklerinde, bunu morluklardan ve yara izlerinden anlayabilirsiniz, ancak duygusal ve zihinsel olarak incindiklerinde, bu daha derinlere iner. Uykusuz geçen her geceyi gözlerindeki yansımada görebilirsiniz; yanaklarına damlayan her gözyaşını, alınlarındaki kırışıklıklara kazınmış her öfke nöbetini görebilirsiniz. Kana susamışlık dudaklarındaki deriyi çatlatıyor. Gözlerim bu kırık insanın yüzüne dalarken bir an tereddüt ediyorum. Empati kurmaya ve merak etmeye başlıyorum - kızını böylesine trajik bir şekilde kaybeden bir adam nasıl olur da dönüp aynı şekilde bir can alabilir? Nasıl olur da başka bir masum aileye aynı acıyı yaşatabilir? Ama sonra müvekkillerimi, her gün gördüğüm diğer işkence görmüş ruhları hatırlıyorum. Kendimi hatırlıyorum. Okulda öğrendiğim, kanımı donduran o istatistiği hatırlıyorum: Çocukken istismara uğrayan insanların yüzde kırkı daha sonra kendileri de istismarcı oluyor. Herkesin başına gelmez ama olur. Döngüseldir. Bu güç, kontrol ya da daha doğrusu kontrol eksikliği ile ilgili. Onu geri almak ve kendinize ait olduğunu iddia etmekle ilgilidir.

Bunu herkesten çok benim anlamam gerekir.

Telefonum titremeye başlıyor ve ekranda Aaron'ın adını görüyorum. İlk çalmadan sonra açtım.

"Ne buldun?" Gözlerim hâlâ bilgisayarımda, soruyorum.

"Yaralanmayla sonuçlanan saldırı, alenen sarhoşluk, alkollü araç kullanma,"

diyor. "Son on beş yılda hapse girip çıkmış ve görünüşe göre karısı bir süre önce aile içi şiddet anlaşmazlığından sonra boşanma davası açmış. Uzaklaştırma emri var."

"O ne yaptı?"

Aaron bir an sessiz kalıyor ve notlarını mı okuyor yoksa soruya cevap vermek mi istemiyor anlayamıyorum.

"Aaron?"

"Onu boğdu."

Kelimelerin bedenime yerleşmesine izin veriyorum ve bir anda oda yirmi derece daha soğuk geliyor.

Onu boğdu.

"Bu bir tesadüf olabilir," diyor Aaron.

"Ya da olmayabilir."

"Öfkeli bir sarhoş ile bir seri katil arasında büyük fark vardır."

"Tırmanıyor olabilir," diyorum. "On beş yıllık şiddet içeren kabahatler, daha fazlasını yapabileceğinin oldukça iyi bir göstergesi gibi görünüyor. Karısına da kızına saldırdığı gibi saldırmış Aaron. Aynı şekilde Aubrey ve Lacey de öldürüldü-"

"Tamam," diyor Aaron. "Tamam. Ona göz kulak olacağız. Ama bu seni gerçekten endişelendiriyorsa, bence polise gitmelisin. Onlara teoriyi anlat, bilirsin. Taklitçi hakkında."

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Hayır, henüz değil. Daha fazlasına ihtiyacımız var."

"Neden?" Aaron tedirgin bir sesle soruyor. "Chloe, bunu geçen sefer de söylemiştin. Bu daha fazlası. Neden polisten bu kadar korkuyorsun?"

Sorusu beni şaşkına çevirdi. Dedektif Thomas ve Memur Doyle'a nasıl yalan söylediğimi, soruşturmadan nasıl kanıt sakladığımı düşünüyorum. Kendimi hiçbir zaman polisten *korkan* biri olarak görmemiştim ama sonra üniversiteye, en son böyle bir olaya karıştığım zamana ve ne kadar kötü sonuçlandığına dönüyorum. Ne kadar yanılmıştım.

"Polisten korkmuyorum," diyorum. Aaron sessiz kalıyor ve devam etmem, daha fazla açıklama yapmam gerektiğini hissediyorum. *Kendimden korktuğumu* söylemem gerektiğini hissediyorum. Ama bunun yerine iç çekiyorum.

"Seninle konuşmak istemediğim için onlarla da konuşmak istemiyorum," diyorum, ses tonum niyetimden daha sert. "Buna dahil olmayı ben istemedim. Hiçbirine."

"Ama sen öylesin," diye tersliyor Aaron. Sesi incinmiş gibi geliyor ve bu anda, rıhtımda Lena'yla olan anımı anlatırken beni dinlediği andan bile daha fazla, ilişkimiz gazeteci ve özneden daha fazla bir şey gibi hissetmeye başlıyor. Kişisel hissetmeye başlıyor. "Hoşuna gitsin ya da gitmesin, sen de bu işin içindesin."

Pencereye doğru bakıyorum, tam zamanında panjurların arasından bir arabanın dış hatlarını görüyorum, garaj yoluma giriyor. Kimseyi beklemiyordum, bu yüzden saate baktım -Daniel gideli yaklaşık otuz dakika olmuştu. Bir şey unuttu da geri dönmek zorunda mı kaldı diye merak ederek evin etrafına bakıyorum.

"Bak Aaron, özür dilerim," diyorum burnumu parmaklarımın arasına sıkıştırarak. "Öyle demek istemedim. Yardım etmeye çalıştığını biliyorum. Haklısın, istesem de istemesem de bu işin içindeyim. Babam bundan emin oldu."

Sessiz, ama hattın diğer tarafındaki gerginliğin buharlaştığını hissedebiliyorum.

"Demek istediğim, polisin hayatımı didik didik etmesine henüz hazır değilim," diye devam ediyorum. "Eğer bunu onlara açarsam, kim olduğumu söylersem, bundan geri dönemem. Beni tekrar didik didik ederler. Burası benim evim Aaron. Benim hayatım. Burada normalim... ya da olabildiğim kadar normalim. Böyle olması hoşuma gidiyor."

"Tamam," diyor sonunda. "Tamam, anlıyorum. Zorladığım için özür dilerim." "Sorun değil. Eğer daha fazla kanıt bulursak, onlara her şeyi anlatacağım. I
Yemin ederim."

Dışarıda bir arabanın kapısının çarpma sesini duyuyorum ve döndüğümde garaj yolumda yürüyen, evime yaklaşan bir adam silueti görüyorum.

"Ama hey, gitmem gerek. Sanırım Daniel evde. Seni sonra ararım."

Telefonu kapatıyorum ve ön kapıya doğru yürümeden önce telefonumu kanepeye atıyorum. Merdivenlerden gelen ayak seslerini duyabiliyorum ve Daniel içeri girmeden önce kapıyı açıp bir elimi kalçama koyuyorum.

"Uzak duramadın, değil mi?"

Gözlerim karşımdaki adamı fark ediyor ve gülümsemem kayboluyor, şakacı ifadem yerini dehşete bırakıyor. Bu adam Daniel değil. Onu baştan aşağı süzerken elim yanıma düşüyor, iri yarı gövdesi ve kirli giysileri, kırışmış teni ve koyu, ölü gözleri. Hâlâ dizüstü bilgisayarımın ekranında duran fotoğrafındakinden bile daha koyu. Kalbim hızlanmaya başlıyor ve dehşet verici bir saniye boyunca bayılmamak için kapının pervazına tutunuyorum.

Bert Rhodes kapımın önünde duruyor.

OceanofPDF.com

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Sonsuza dek sürecekmiş gibi görünen bir süre boyunca birbirimize bakıyoruz, her birimiz sessizce diğerinin önce konuşmasına cesaret ediyor. Söyleyecek bir şeyim olsa bile söyleyemezdim. Dudaklarım olduğu yerde donup kaldı, Bert Rhodes'un ete kemiğe bürünmüş halinden duyduğum dehşet beni hareketsiz bıraktı. Hareket edemiyorum, konuşamıyorum. Tek yapabildiğim bakmak. Bakışlarım gözlerinden nasırlı ve kirli ellerine doğru iniyor. Elleri büyük. Boynumu kolayca kavradıklarını, önce hafifçe sıktıklarını, sonra her öğürmeyle birlikte baskıyı artırdıklarını hayal ediyorum. Tırnaklarım onu kavrıyor, gözlerim onunkilere bakarken şişiyor, karanlıkta bir yaşam belirtisi arıyor. Çatlamış dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor. Dedektif Thomas'ın tenimde bulacağı parmak şeklindeki çürükler.

Boğazını temizliyor.

"Burası Daniel Briggs'in evi mi?"

Ona bir saniye daha bakıyorum, sanki zihnim sersemlikten kurtulmaya çalışıyormuş gibi birkaç kez göz kırpıyorum. Onu doğru duyup duymadığımı bilmiyorum.

-Daniel'ı mı arıyor? Cevap vermeyince tekrar konuştu.

"Yaklaşık otuz dakika önce Daniel Briggs'ten bu adrese bir güvenlik sistemi kurmamızı isteyen bir telefon aldık." Doğru yerde olduğundan emin olmak istercesine arkasındaki sokak tabelasına bakmadan önce elindeki panoya bakıyor. "Acil olduğunu söyledi."

Arkasından garajımın önüne park etmiş, yan tarafında *Alarm Güvenlik Sistemleri* logosu bulunan arabaya bakıyorum. Daniel arabaya biner binmez şirketi kendisi aramış olmalı - iyi niyetli, tatlı bir jestti, ama aynı zamanda Bert Rhodes'u doğrudan bana çeken bir jestti. Daniel'ın beni nasıl bir tehlikeye attığı hakkında hiçbir fikri yok. Geçmişimden gelen bu adama dönüp bakıyorum, kapımın eşiğinde oyalanıyor, kibarca içeri davet edilmeyi bekliyor. Yavaş yavaş farkına varıyorum.

Beni tanımıyor. Kim olduğumu bilmiyor.

Daha önce fark etmemiştim ama hızla nefes alıp veriyorum, göğsüm her çaresiz nefes alışımda şiddetle inip kalkıyor. Bert de benimle aynı anda fark etmiş görünüyor; bana şüpheyle bakıyor, haklı olarak nedenini merak

ediyor

onun varlığı bir yabancıyı hiperventilasyona sokuyor. Kendimi sakinleştirmem gerektiğini biliyorum.

Chloe, nefes al. Benim için nefes alabilir misin? Nefes al. Burun.

Annemi hayal ediyorum ve dudaklarımı kapatıp derin derin nefes alıyorum. Burun deliklerimi açıp göğsümün hava ile dolmasına izin verdim.

Şimdi ağzından çıkar.

Dudaklarımı büzüyorum ve bayat havayı yavaşça dışarı itiyorum, kalp atışlarımın yavaşladığını hissediyorum. Titremelerini engellemek için ellerimi sıkıyorum.

"Evet," diyorum, kenara çekilip içeri girmesini işaret ediyorum. Ayağının evimin, sığınağımın eşiğinden geçişini izliyorum. Güvenli sığınağım ve kaçışım, normalliği ve kontrolü yansıtmak için özenle hazırlanmış, geçmişimden gelen bu varlığın içeri adım attığı anda anında paramparça olan bir yanılsama. Havada atmosferik bir değişim var, kollarımdaki tüyleri diken diken eden bir parçacık vızıltısı. Şimdi bana daha yakın duruyor, yüzümden birkaç santim uzakta, hatırladığımdan bile daha büyük görünüyor, bu adamla en son bir odada bulunduğumda on iki yaşında olmama rağmen. Ama o bunu bilmiyor gibi görünüyor. Kızını öldüren adamla aynı kanı paylaşan on iki yaşındaki kız olduğumu; adamın fırlattığı taş annemin penceresinden içeri girdiğinde çığlık atan kız olduğumu bilmiyor gibi görünüyor. Kapımızda belirdiğinde viski, ter ve gözyaşı kokan yatağımın altına saklanan kızım.

Paylaştığımız tarih hakkında hiçbir fikri yok gibi görünüyor. Ve şimdi, o evimde dururken, bunu kendi avantajıma kullanıp kullanamayacağımı merak ediyorum.

Evin içine doğru bir adım daha atar ve etrafına bakınır; gözleri koridoru, bitişikteki oturma odasını, mutfağı ve ikinci kata çıkan merdiveni tarar. Birkaç adım atıyor ve kendi kendine başını sallayarak her odaya bakıyor.

Birden korkunç bir düşünce kapladı içimi. Ya o *yaparsa* Beni tanıdı mı? Ya sadece yalnız olup olmadığımı kontrol ediyorsa?

"Kocam üst katta," diyorum, gözlerim merdivenlere kayıyor. Daniel davetsiz misafirlere karşı yatak odamızdaki dolapta bir silah saklıyor. Kutunun tam olarak nerede olduğunu hatırlamaya çalışarak beynimi zorluyorum. Acaba ben mi

her ihtimale karşı yukarı çıkıp onu almak için bir bahane uydurabilir. "Şu anda bir konferans görüşmesinde ama bir şeye ihtiyacınız olursa gidip ona sorabilirim."

Dudaklarını yalayıp gülümsemeden önce gözlerini kısarak bana bakıyor, başını hafifçe sallıyor ve bana güldüğünü, benimle alay ettiğini hissediyorum. Daniel hakkında yalan söylediğimi ve burada tamamen yalnız olduğumu biliyor. Bana doğru geri yürüyor ve avuçlarındaki teri siler gibi ellerini pantolonuna sürttüğünü fark ediyorum. Paniğe kapılıp dışarı kaçmayı düşünürken o arkasını dönüp kapıyı işaret ediyor ve işaret parmağıyla iki kez vuruyor.

"Gerek yok, sadece giriş noktalarınızı değerlendiriyorum. İki ana kapı, ön ve arka. Burada çok sayıda pencere var, bu yüzden cam kırılma sensörleri takmamızı öneririm. Üst kata bakmamı ister misin?"

"Hayır," dedim. "Hayır, alt katta sorun yok. Hepsi kulağa hoş geliyor. Teşekkür ederim."

"Kamera mı istiyorsun?" "Ne?"

"Kameralar," diye tekrarlıyor. "Bunlar mülkün her yerine yerleştirebileceğimiz küçük küçük şeyler, sonra telefonunuzdan videoya erişebilirsiniz-"

"Ah, evet," diyorum, hızlıca, dalgınca. "Evet, tabii. Bu iyi olur."

"Pekâlâ," diyor başını sallayarak. Panosuna bazı notlar karaladıktan sonra panoyu bana doğru itiyor. "Şurayı imzalarsanız, aletlerimi getireyim."

Panoyu alıyorum ve o dışarı çıkıp arabasına doğru yürürken sipariş formuna bakıyorum. Belli ki adımı yazamıyorum. *Gerçek* adımı. Eminim bunu tanıyacaktır. Onun yerine *Elizabeth Briggs*'i imzalıyorum.

-Daniel'ın soyadıyla eşleştirilmiş göbek adım ve içeri geri dönerken panoyu ona uzatıyorum. Kanepeye geri dönmeden önce imzamı taramasını izliyorum.

"Bu kadar kısa sürede geldiğiniz için teşekkür ederim," diyerek dizüstü bilgisayarımı kapattım ve telefonumu arka cebime yerleştirdim. "Bu son derece hızlı oldu."

"Talep üzerine, 7/24" diyor, web sitesindeki sloganı ezbere söyleyerek. Şimdi evin içinde dolaşıyor, her pencereye sensörler yerleştiriyor. Sensörler

Bu adamın alarmı atlatmak için tam olarak hangi bölgelerden kaçınması gerektiğini bildiği düşüncesi bir anda endişe verici bir hal aldı; bildiğim kadarıyla, bir noktayı atlıyor ve daha sonra geri döndüğünde hangi pencereden içeri gireceğini zihnine not ediyor olabilir. Kurbanlarını bu şekilde mi seçtiğini merak ediyorum; belki de Aubrey ve Lacey'i ilk kez evlerine sistem kurarken gördü. Belki de yatak odalarında durmuş, külot çekmecelerine göz atmıştır. Rutinlerini öğrendi.

Evimde sinsice dolaşırken, kafasını çeşitli köşelere sokarken, parmaklarını her çatlağa sokarken sessizim. Bir tabure kapıyor ve tırmanırken homurdanıyor, oturma odasının köşesine küçük, dairesel bir kamera yerleştiriyor. Ona bakıyorum, mikroskobik bir göz bana bakıyor.

"Sahibi siz misiniz?" Sonunda sordum.

"Hayır," diyor. Daha fazla detay vermesini bekliyorum ama vermiyor. Israr etmeye devam etmeye karar verdim.

"Bunu ne zamandır yapıyorsun?"

Merdivenden iniyor ve bana bakıyor, ağzı bir şey söyleyecekmiş gibi açılıyor. Bunun yerine tekrar düşünüp kapıyı kapatıyor ve ön kapıya doğru yürüyüp alet çantasından bir matkap çıkararak güvenlik panelini duvara sabitliyor. Matkabın sesi koridorumu doldururken kafasının arkasını izliyorum ve tekrar deniyorum.

"Baton Rouge'da mı yaşıyorsunuz?"

Delme işlemi duruyor ve omuzlarının gerildiğini görüyorum. Arkasını dönmüyor ama şimdi boş odayı dolduran şey onun sesi.

"Gerçekten senin kim olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun Chloe?"

Donup kalıyorum, verdiği yanıt beni sessizliğe gömüyor. Yavaşça arkasını dönene kadar başının arkasını izlemeye devam ediyorum.

"Kapıyı açtığın anda seni tanıdım."

"Özür dilerim." Yutkunuyorum. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun," diyor bir adım daha yaklaşarak. Hâlâ matkabı tutuyor. "Sen Chloe Davis'sin. Nişanlın aradığında bana adını verdi. Lafayette'e gidiyormuş ve beni içeri alacağını söyledi."

Az önce itiraf ettiği şeyi fark ettiğimde gözlerim büyüyor - kim olduğumu biliyor. Bunca zamandır biliyordu. Ve burada yalnız olduğumu biliyor.

Bir adım daha yaklaşıyor.

"Ve sipariş formunda adın hakkında yalan söylediğin gerçeği bana kim olduğumu bildiğini de söylüyor, bu yüzden bana bu soruları sorarak ne oynadığını gerçekten bilmiyorum."

Telefonum arka cebimde sıcak. Çıkarıp 911'i arayabilirim. Ama şu anda tam önümde ve herhangi bir hareketimin onu bana doğru savurmasından korkuyorum.

"Beni Baton Rouge'a neyin getirdiğini bilmek ister misin?" diye soruyor. Şimdi sinirleniyor; teninin kızardığını, gözlerinin karardığını görebiliyorum. Dilinin üzerinde küçük tükürük kabarcıkları çoğalıyor. "Bir süredir buradayım Chloe. Annabelle'le boşandıktan sonra manzara değişikliğine ihtiyacım vardı. Yeni bir başlangıç. Bir süre karanlık bir yerdeydim, bu yüzden toparlandım ve taşındım, o kasabadan ve onunla birlikte gelen tüm anılardan kurtuldum. Her şey yolunda gidiyordu, ta ki birkaç yıl önce Pazar gazetesini açana ve tahmin edin bana bakan kişiyi görene kadar."

Bir saniye bekler, dudağı bir gülümsemeye dönüşür.

"Senin bir fotoğrafındı," diyor matkabı bana doğru tutarak. "Baton Rouge'da *çocukluk travmanı* ya da onun gibi bir saçmalığı *kanalize* ettiğinle ilgili arsız bir başlığın altında senin resmin."

O makaleyi hatırlıyorum - Baton Rouge General'da çalışmaya başladığımda gazeteye verdiğim röportajı. O makalenin bir tür kefaret olacağını düşünmüştüm. Kendimi yeniden tanımlamak, kendi hikayemi yazmak için bir şans. Ama tabii ki öyle olmadı. Babamın bir başka keşfi, gazetecilik kisvesi altında şiddetin bir başka şatafatlı yüceltilmesiydi.

"O makaleyi okudum," diye devam ediyor. "Her kelimesini. Ve ne oldu biliyor musunuz? Beni tekrar tekrar kızdırdı. Baban hakkında bahaneler uyduruyorsun, kendi kariyerin için onun yaptıklarından faydalanıyorsun. Ve sonra *anneni* okudum, tüm bu olanlarda oynadığı rolden sonra korkakça bir çıkış yolu bulmaya çalışıyordu. Böylece artık kendisiyle yaşamak zorunda kalmayacaktı."

Sözleri üzerime çökerken, gözlerinde saf bir nefretle bana nasıl baktığını düşünürken sessizim. Elleri matkabı öyle sıkı kavrıyor ki, parmak eklemlerinin beyazlığını görebiliyorum, derisini yırtmakla tehdit ediyor.

"Tüm ailen beni hasta ediyor," diyor. "Ve ne yaparsam yapayım, senden kaçamıyorum."

"Babam için hiçbir zaman bahane üretmedim," diyorum. "Hiçbir zaman *babamdan* hiçbir konuda. Yaptığı şey... affedilemez. Bu *beni* hasta ediyor."

"Oh, öyle mi? Seni hasta mı ediyor?" diye soruyor başını eğerek. "Söylesene, kendi muayenehanene sahip olmak da seni hasta ediyor mu? Şehir merkezindeki o güzel küçük ofisin? Altı haneli maaş çekiniz sizi hasta ediyor mu? Lanet olası Garden District'teki iki katlı evin ve mükemmel nişanlın? Bunlar seni hasta ediyor mu?"

Sertçe yutkunuyorum. Bert Rhodes'u hafife almışım. Onu içeri davet etmek bir hataydı. Dedektifçilik oynayıp onu sorgulamaya çalışmak da bir hataydı. Sadece beni tanımakla kalmıyor, *hakkımdaki* her şeyi biliyor. Benim onu araştırdığım gibi o da beni araştırıyor ama çok çok daha uzun süredir. Muayenehanemi, ofisimi biliyor. Belki de bu Lacey'nin bir hasta olduğunu ve dışarı çıkıp kaybolduğu gün orada beklediğini bildiği anlamına geliyordur.

"Şimdi söyle bana," diye homurdanıyor. "Dick Davis'in kızı büyüyüp mükemmel bir hayat yaşarken benimkinin o şerefsizin cesedini attığı yerde çürümesi neden adil olsun?"

"Mükemmel bir hayat yaşamıyorum," diyorum. Birden ben de sinirlendim. "Neler yaşadığım, babamın yaptıklarından sonra ne kadar berbat durumda olduğum hakkında hiçbir fikrin yok."

"Neler yaşadın?" diye bağırıyor ve matkabı tekrar bana doğrultuyor. "Neler yaşadığın hakkında mı konuşmak *istiyorsun*? Ne kadar berbat durumda olduğunu mu? Peki ya kızım? *Onun* yaşadıkları ne olacak?"

"Lena benim arkadaşımdı. Bay Rhodes, o benim *arkadaşımdı.* O yaz birini kaybeden tek kişi siz değilsiniz."

Yüz ifadesi hafifçe değişiyor -gözleri yumuşuyor, alnı gevşiyor- ve birdenbire bana yeniden on iki yaşındaymışım gibi bakmaya başlıyor. Belki de onun adını söyleme şeklimden kaynaklanıyordu, *Bay Rhodes,* kamptan geldiğim bir akşam annem bizi mutfağımızda tanıştırdığında söylediğim gibi, terli, kirli ve anneme bu kadar yakın duran bu adamın kim olduğu konusunda kafam karışmıştı. Ya da belki de *annemin* adının geçmesiydi.

-Lena. Bunun yüksek sesle söylendiğini duymayalı ne kadar zaman oldu acaba?

O kadar tatlı bir isim ki tadı bir ağaç kabuğundan damlayan özsu gibi. Bu anlık değişimden yararlanmaya çalışıyorum ve konuşmaya devam ediyorum.

"Kızınızın başına gelenler için çok üzgünüm," diyorum, bir adım geri çekilip aramıza biraz mesafe koyarak. "Gerçekten üzgünüm. Her gün onu düşünüyorum."

İç çekerek matkabı bacaklarına indiriyor. Yan tarafa dönüyor, panjurların arasından dışarıdaki bir şeye bakıyor, gözlerinde uzaklara ait bir bakış.

"Bunun nasıl bir his olduğunu hiç düşündün mü?" diye soruyor sonunda. "Eskiden geceleri uyuyamazdım, merak ederdim. Hayal ederdim. Takıntı haline getirirdim."

"Her zaman. Neler yaşadığını hayal bile edemiyorum."

"Hayır," diyor başını sallayarak. "Onun hakkında konuşmuyorum. Lena'dan değil. Hayatımı kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu hiç merak etmedim. Dürüst olmak gerekirse, merak etseydim de umursamazdım."

Şimdi bana doğru dönüyor. Gözleri tekrar iki mürekkep siyahı boşluğa dönüşmüş, her türlü yumuşaklık izi tamamen kaybolmuş. Yine o ifadeyi takınıyor, aynı düz, duygusuz kayıtsızlık ifadesini. Neredeyse insan dışı görünüyor, zifiri karanlık bir duvara asılmış boş bir maske gibi.

"Babandan bahsediyorum," diyor. "Birini almaktan bahsediyorum."

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Motorun *gürültüsünü* ve kamyonetinin kaldırımın üzerinden geri geri gelip garaj yolumdan çıktığını duyana kadar hareket etmiyorum. Hiç kıpırdamadan duruyorum, uzaklaşan aracının sesinin giderek uzaklaşmasını dinliyorum, ta ki sonunda sessizlikle karşılaşana kadar.

Gerçekten kim olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun Chloe?

Sözleri beni tuzağa düşürmüş, arkasını dönüp gözlerimin içine baktığı anda beni hareketsiz bırakmıştı. Tıpkı babamın geceleri elinde kürekle arka bahçeden süzülüşünü izlerken felç olduğum gibi felç olmuştum. Yanlış, korkunç bir şeye tanıklık ettiğimi biliyordum. Tehlikeli bir şeye. Çığlık atarak kaçmam gerektiğini biliyordum. Kollarımı sallayarak açık kapıdan dışarı fırlamam gerektiğini biliyordum. Ama babamın yavaş, hantal adımları beni esir aldığı gibi, Bert Rhodes'un gözleri de beni büyülemiş, ayaklarımı yere sabitlemişti. Sesi bedenimi bir yılan gibi sarmış, bırakmayı reddediyordu. Tuzlu su gibi yoğundu; ondan kaçmaya çalışmak, bataklıkta koşmaya çalışmak gibiydi, çamur ağır ve kalındı ve ayak bileklerinize yapışıyordu. Ne kadar zorlarsan o kadar bitkin hissedersin, o kadar zayıflarsın. Daha derine batarsınız.

Gittiğinden emin olana kadar bir dakika daha bekliyorum ve topuğumun ağırlığıyla ayağımın altındaki tahtayı gıcırdatarak yavaş bir adım atıyorum.

Ondan bahsetmiyorum. Lena'dan değil. Hayatımı kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu hiç merak etmedim.

Bir adım daha atıyorum; sanki hâlâ açık olan ön kapının ardında pusuya yatmış, saldırmak için bekliyormuş gibi yavaş ve temkinli.

Babandan bahsediyorum. Birini almaktan bahsediyorum.

Ön kapıya doğru son bir adım atıp sürgüyü kilitleyerek kapattıktan sonra sırtımı sertçe tahtaya dayıyorum. Oda aydınlanmaya başladığında şiddetli bir şekilde titriyorum; beklenmedik bir adrenalinin etkisi geçtikten sonra vücudunuzu saran o doğaüstü hisle savaşıyorum

-Parmaklarım titriyor, gözlerim kararıyor, nefesim kesiliyor. Duvardan aşağı kayıyorum ve yere oturuyorum, ellerimi saçlarımın arasından geçiriyorum, ağlamamaya çalışıyorum.

Sonunda, üstümdeki duvara monte edilmiş, parlak bir şekilde parlayan güvenlik paneline bakıyorum. Ayağa kalkıp tuş takımındaki kodu *girdikten sonra Etkinleştir* düğmesine basıp küçük kilit simgesinin kırmızıdan yeşile dönmesini izliyorum. Nefes veriyorum, ancak bunun anlamsız olduğunu hissetmekten kendimi alamıyorum. Tek bildiğim, doğru şekilde kurmadığı. Birkaç pencereyi atladı, bir geçersiz kılma kodu ayarladı. Daniel kendimi daha güvende hissetmem için bir güvenlik sistemi kurdurmak istedi ama şu anda kendimi hiç bu kadar korkmuş hissetmemiştim.

Bununla polise gitmeliyim. Bunu daha fazla erteleyemem. Bert Rhodes sadece kim olduğumu değil, nerede yaşadığımı da biliyor. Burada yalnız olduğumu biliyor. Belki de onun peşinde olduğumu biliyordur. Her ne kadar kendimi başka bir kayıp kız soruşturmasının içine itmek istemesem de, bu karşılaşma aradığım ekstra kanıttı; Bert Rhodes'un saçmalaması -hayatıma ve nasıl ortaya çıktığıma duyduğu öfke, bir can almanın nasıl bir his olduğunu merak etmesi- neredeyse aynı anda hem bir suçluluk itirafı hem de gelecekteki şiddet tehdidiydi. Titreyen elimi arka cebime sokup telefonumu çıkarıyorum, önceki aramalarımı buluyorum ve daha bu sabah ekranımda beliren numaraya dokunuyorum, en büyük korkumu doğrulayan numaraya: Lacey Deckler'ın öldüğüne. Telefonun diğer ucundan gelen sesi dinliyor, birazdan yapacağımızı bildiğim konuşma için kendimi hazırlıyorum. Umutsuzca kaçınmayı umduğum konuşma.

Telefonun diğer ucundan bir ses beni selamlayınca aniden kesiliyor. "Dedektif Thomas."

"Merhaba, Dedektif. Bu Chloe Davis."

"Doktor Davis," dedi, sesi şaşırmış gibiydi. "Sizin için ne yapabilirim? Başka bir şey mi hatırladın?"

"Evet," dedim. "Evet, söyledim. Buluşabilir miyiz? Mümkün olduğunca çabuk?"

"Tabii ki." Telefonun diğer ucundan sanki kağıtları karıştırıyormuş gibi bir ses duyuyorum. "Karakola gelebilir misin?"

"Evet," diyorum tekrar. "Evet, bunu yapabilirim. Yakında orada olacağım."

Telefonu kapatıyorum, anahtarlarımı alıp dışarı çıkarken zihnim dönüyor, kapının arkamdan kilitli olup olmadığını iki kez kontrol ediyorum. Arabaya bindim ve motoru çalıştırdım. Bana yolu tarif etmesine gerek yoktu; zaten biliyordum.

Nereye gittiğimi. Daha önce Baton Rouge Polis Departmanı'na gitmiştim, yine de ona kim olduğumu açıkladığımda geçmişimin bu kısmının da gündeme gelmemesini umuyorum. Olmamalı ama olabilir. Ve öyle olsa bile, bu konuda açıklamaya çalışmaktan başka yapabileceğim bir şey yok.

Ziyaretçi park yerine çekiyorum ve önümde beliren girişe bakarken motoru durduruyorum. Bu bina on yıl önceki haliyle aynı görünüyor, sadece daha eski. Daha az bakımlı. Bronz tuğlalar hala bronz, ama boyalar dikiş yerlerinden çatlıyor, büyük parçalar soyuluyor ve betonun üzerine yığınlar halinde düşüyor. Çevre düzenlemesi yamalı ve kahverengi, istasyonu komşu alışveriş merkezinden ayıran zincir bağlantı çiti sallanıyor ve eğiliyor. Arabadan inip kapıyı arkamdan çarpıyorum ve fikrimi değiştiremeden kendimi içeri atıyorum.

Ön tezgâha doğru yürüyorum ve şeffaf plastik bölmenin arkasında durup masanın arkasındaki kadının akrilik tırnaklarını klavyeye vuruşunu izliyorum.

"Merhaba," diye araya giriyorum. "Dedektif Michael Thomas ile randevum vardı?"

Plastiğin arkasından bana bakıyor ve sanki bana inanıp inanmadığına karar vermeye çalışıyormuş gibi yanağını çiğniyor. İfadem daha çok bir soruymuş gibi geldi, çünkü şüphesiz polise itiraf etme konusunda evde hissettiğim kesinlik, içeri adım attığım anda buharlaştı.

"Ona mesaj atabilirim," diyorum, telefonumu kaldırarak hem onu hem de kendimi içeri girmemin iyi bir fikir olduğuna ikna etmeye çalışıyorum. "Ona burada olduğumu söyle."

Telefonunu eline alıp dahili numarayı çevirmeden önce birkaç saniye daha bana bakıyor ve yazmaya devam ederken telefonu omzuyla çenesi arasına yerleştiriyor. Dedektif Thomas'ın sesi duyulmadan önce hattın çaldığını duyuyorum.

"Burada sizi görmek isteyen biri var," diyor. Bana bakıyor, kaşları kalkık.

"Chloe Davis."

"*Chloe Davis,*" diye tekrarlıyor. "Bir randevusu olduğunu söylüyor."

Telefonu hızlıca kapatıyor ve sağ tarafımdaki metal dedektörle ve tedirgin görünen bir güvenlik görevlisiyle korunan kapıyı işaret ediyor.

Yorgunum.

"İçeri girebileceğinizi söyledi. Tüm metal ve elektronik eşyaları çöp kutusuna koyun.

Sağdan ikinci kapı."

Karakolun içinde, Dedektif Thomas'ın ofis kapısı aralıktı. Kafamı içeri uzatıp tahtaya hafifçe vuruyorum.

"İçeri gel," diyor, çeşitli kâğıtlar, manila klasörler ve açık bir Saltine kraker kutusuyla dolu bir masanın üstünden bana bakıyor, yarım bir kol dışarı çıkmış ve tahtaya kırıntılar saçılmış. Bakışlarımı takip ediyor ve başını eğerek kolunu kutuya geri sokup kapağını kapatıyor. "Dağınıklık için özür dilerim."

"Sorun değil," diyorum, içeri giriyorum ve kapıyı arkamdan iterek kapatıyorum. Karşısındaki sandalyeyi işaret etmeden önce bir saniye oyalanıyorum. Oturuyorum, zihnim bu haftanın başlarında rollerin tersine döndüğü ana gidiyor. Ofisimde, masamın arkasında oturmuş, *ona* emrettiğim yere oturmasını işaret ediyordum. Nefes veriyorum.

"Peki," diyor ellerini masanın üzerinde kavuşturarak. "Hatırladığın şey neydi?"

"Önce bir sorum var," diyorum. "Aubrey Gravino. Üzerinde mücevher var mıydı?"

"Bunun konuyla ne ilgisi olduğunu anlamıyorum."

"Olabilir. Yani, cevabın ne olduğuna bağlı olarak, olabilir."

"Neden önce bana ne hatırladığını söylemiyorsun, sonra bunu inceleyebiliriz."

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Hayır, bunu paylaşmadan önce kesin olarak bilmem gerekiyor. Söz veriyorum, bu önemli."

Birkaç saniye daha bana bakıyor, seçeneklerini tartıyor. Masasındaki klasörleri karıştırmadan önce sıkıntısını belli etmeye çalışarak yüksek sesle iç çekti. Sonra birini aldı, açtı ve birkaç sayfayı çevirdi.

"Hayır, üzerinde herhangi bir mücevher bulunmadı" diyor. "Mezarlıkta cesedin yanında bir küpe bulundu - bir inci ve üç pırlantalı gümüş."

Bana bakıyor, kaşlarını kaldırmış, sorgular gibi: *Şimdi mutlu musun?*

"Yani, kolye yok mu?"

Tekrar aşağı bakmadan önce gözleri birkaç saniye daha benimkilerde oyalandı.

"Hayır. Kolye yok. Sadece küpe."

Ellerimi saçlarıma bastırarak nefes veriyorum. Yine dikkatle bana bakıyor, bir şey söylememi, bir şey yapmamı bekliyor. Sandalyeme yaslanıyorum ve tükürüyorum.

"O küpe bir setin parçasıydı," diyorum. "Kaçırıldığı sırada takıyor olabileceği uyumlu bir kolye var. Tüm fotoğraflarında onları birlikte takıyor. *Kayıp* posterinde, yıllık fotoğraflarında, Facebook'ta etiketlenmiş fotoğraflarında. Eğer küpeleri takıyorsa, kolyeyi de takıyordur."

Dosyayı masasına indiriyor.

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Kontrol ettim," diyorum. "Bunu sana getirmeden önce emin olmak istedim."

"Tamam. Bunun neden önemli olduğunu düşünüyorsun?"

"Çünkü Lacey de bir mücevher takıyordu. Hatırladın mı?"

"Doğru," dedi. "Bir bileklikten bahsetmiştin."

"Metal haçlı boncuklu bir bileklik. Ofisimde bileğinde gördüm. Yara izini kapatmak için takıyordu. Ama bu sabah cesedine baktığımda... orada değildi."

Oda rahatsız edici derecede sessiz. Dedektif Thomas bakmaya devam ediyor ve ona söylediklerimi gerçekten dikkate alıp almadığını ya da benim iyiliğim için endişelenip endişelenmediğini anlayamıyorum. Daha hızlı konuşuyorum.

"Bence katil kurbanının mücevherlerini hatıra olarak alıyor," diyorum. "Ve bence bunu yapıyor çünkü babam da bunu yapardı. Richard Davis, bilirsiniz. Breaux Köprüsü'nden."

Parçalar yerine otururken tepkisini izliyorum. Ne zaman biri kim olduğumu anlasa hep aynı şey oluyor: Çene gerilmeden önce yüzde gözle görülür bir gevşeme, sanki masanın öbür ucundan bana saldırmamak için kendilerini fiziksel olarak dizginlemek zorundaymışlar gibi. Soyadlarımız, benzer özelliklerimiz. Bana her zaman babamın burnuna sahip olduğum söylenir, büyük ve hafif çarpık, yüzümde en sevmediğim şey - burnumdan dolayı değil

Gösteriş için değil, aynaya her baktığımda ortak DNA'mızı sürekli hatırlattığı için.

"Sen Chloe Davis'sin," dedi. "Dick Davis'in kızı." "Ne yazık ki, evet."

"Biliyor musun, sanırım senin hakkında bir makale okumuştum." Şimdi beni işaret ediyor, parmağını sallayarak anının onu ele geçirmesine izin veriyor. "Ben sadece... Bir araya getiremedim."

"Evet, bu birkaç yıl önce oldu. Unuttuğunuzu duyduğuma sevindim."

"Ve bu cinayetlerin bir şekilde senin cinayetlerinle bağlantılı olduğunu mu düşünüyorsun? babam mı işledi?"

Hâlâ bana inanmaz bir ifadeyle bakıyor, sanki halının üzerinde gezinen bir hayaletmişim de gerçek olup olmadığımdan emin değilmişim gibi.

"İlk başta düşünmemiştim," diyorum. "Ama önümüzdeki ay yirminci yıldönümü yaklaşıyor ve geçenlerde babamın kurbanlarından birinin babasının burada, Baton Rouge'da yaşadığını öğrendim. Bert Rhodes. Ve o... kızgın. Sabıkası var. Karısını boğmaya çalışmış-"

"Bunun bir taklitçi olduğunu mu düşünüyorsun?" diye araya giriyor. "*Kurbanın babasının* bir taklitçiye mi dönüştü?"

"Sabıkası var," diye tekrarlıyorum. "Ve... ailem. Ailemden *nefret ediyor*. Yani, anlaşılabilir bir şekilde, ama bugün evime geldi ve çok öfkeliydi ve kendimi çok güvensiz hissettim-"

"Evinize habersiz mi geldi?" daha dik oturuyor ve bir kaleme uzanıyor. "Sizi herhangi bir şekilde tehdit etti mi?"

"Hayır, aslında habersiz değildi. Güvenlik sistemleri kuruyor ve nişanlım da bir tane kurdurmak için onları aradı-"

"Yani onu evine mi davet ettin?" Tekrar arkasına yaslanıp kalemi yere bırakıyor.

"Sözümü kesmeyi keser misin?"

Cümle istediğimden daha yüksek sesle çıkıyor ve odaya rahatsız edici bir sessizlik yerleşirken Dedektif Thomas şaşkınlık ve tedirginlik karışımı bir ifadeyle bana bakıyor. Dudağımı ısırdım. Bu bakıştan nefret ediyorum. Bu bakışı daha önce de görmüştüm. Bu bakışı Cooper'dan görmüştüm. O bakışı polis memurları ve dedektiflerden de gördüm, tam burada, bu binada. O bakış, endişenin ilk ipucunu gösteriyor - benim güvenliğim için değil,

ama

Zihnim için. Sözlerime güvenilmeyeceğini, yavaş yavaş çözülmemin gittikçe hızlandığını, kontrolden çıktığını ve çok yakında bir hiç olacağımı hissettiren o bakış.

"Özür dilerim," diyorum nefes vererek. Kendimi sakinleşmeye zorluyorum. "Özür dilerim, sadece beni gerçekten dinlemediğini hissediyorum. Bugün Lacey'nin cesedine bakmamı ve önemli olabilecek bir şey hatırlayıp hatırlamadığımı sana söylememi istedin. Ben de size önemli olabileceğini düşündüğüm şeyleri söylüyorum."

"Tamam," diyor ellerini havaya kaldırarak. "Tamam, haklısın. Özür dilerim. Lütfen devam edin."

"Teşekkür ederim," diyorum, omuzlarımın biraz gevşediğini hissederek. "Her neyse. Bert Rhodes bu ayrıntıyı bilen birkaç kişiden biri, belki de *tek* kişi, şu anki cinayetlerin işlendiği bölgede yaşıyor ve babamın yirmi yıl önce kızını öldürdüğü gibi bu kızları öldürmek için bir nedeni var. Bu göz ardı edilemeyecek bir tesadüf."

"Peki sizce onun amacı tam olarak nedir? Bu kızları tanıyor mu?"

"Hayır, yani bilmiyorum. Sanmıyorum. Ama bunu anlamak senin işin değil mi?"

Dedektif Thomas kaşını kaldırıyor.

"Özür dilerim," diyorum tekrar. "Sadece... bak. Pek çok şey olabilir, tamam mı? Belki de intikamdır, beni taciz etmek için tanıdığım kızları hedef almak ya da kızı kaçırıldığında hissettiği acıyı bana hissettirmek. Göze göz. Ya da belki kederdir, kontrol ihtiyacıdır, istismar kurbanlarının kendilerinin de istismarcı olmalarının aynı boktan nedenidir. Belki de bir şey anlatmaya çalışıyordur. Ya da belki sadece hastadır, Dedektif. Yirmi yıl önce, o da çok iyi bir baba değildi, tamam mı? Küçük bir kızken bile onun hakkında bir şeyler *hissediyordum*. Bir şeyler doğru değildi."

"Tamam, ama bir *his* bir sebep değildir."

"Pekâlâ, bu nasıl bir gerekçe?" Tükürdüm. "Bugün bana Lena'nın ölümünden sonra birinin canını almanın nasıl bir his olduğunu düşündüğünü söyledi. Bunu kim *söyler* ki? Kendi kızı öldürüldükten sonra birinin canını almanın nasıl bir şey olduğunu kim hayal edebilir? Tam tersi olması gerekmez mi? Burada yanlış kişiyle empati kuruyor."

Dedektif Thomas bir dakika sessiz kaldıktan sonra tekrar iç çeker, bu kez sesinin tonundan istifa ettiği anlaşılmaktadır.

"Tamam," diyor. "Tamam, onu araştıracağız. Katılıyorum, bu kontrol edilmeyi hak eden bir tesadüf."

"Teşekkür ederim."

Dedektif bana tekrar bakmadan önce sandalyeden kalkmaya hazırlanıyorum, dudaklarında bir soru oluşuyor.

"Çok hızlı, Doktor Davis. Dediniz ki belki de bu adam, bu-"

Altında herhangi bir not bulunmayan kâğıda bakıyor. Sinirimin boğazımda safra gibi düğümlendiğini hissediyorum.

"Bert Rhodes. Bunu yazmalısın."

"Doğru, Bert Rhodes," diyor, ismi iki kez daire içine alarak köşeye karalıyor. "Özellikle tanıdığınız kızları hedef alıyor olabileceğini söylemiştiniz."

"Evet, belki. Ofisimin nerede olduğunu bildiğini itiraf etti, belki de Lacey'i bu yüzden kaçırdı. Belki beni izliyordu ve onun dışarı çıktığını gördü. Belki de onu ofisimin arkasındaki sokağa bıraktı çünkü onu orada bulabileceğimi, kayıp mücevheri fark edebileceğimi, bağlantıyı kurabileceğimi biliyordu. Tüm bu kızların hala bu yüzden öldüğü gerçeğini kabul etmek zorunda kalacağımı..."

Duruyorum, yutkunuyorum. Kelimeleri söylemek için kendimi zorladım. "Babam yüzünden."

"Tamam," diyor, kalemini kağıdın kenarında gezdirerek. "Tamam, bu da bir olasılık. Ama o zaman Aubrey Gravino ile bağlantınız tam olarak nedir? Onu nereden tanıyorsunuz?"

Ona bakıyorum, yanaklarım kızarıyor. Bu geçerli bir soruydu ve nedense daha önce kendime sormayı düşünmemiştim. Aubrey'nin cesedi bulunmadan hemen önce oradaydım, bu bana tesadüf gibi geldi, sonra Lacey'nin ofisimden ayrıldığı gün kaybolması olayı bambaşka bir boyuta taşıdı. Ama Aubrey ile benim aramda gerçek bir ortak bağlantı olduğunu düşünemiyorum. Onun görüntüsünü ilk kez haberlerde gördüğümü hatırlıyorum, yüz hatlarındaki belirsiz aşinalık, sanki onu daha önce bir yerde, belki de bir rüyada görmüşüm gibi. Sadece ergenlik çağındaki kızların

her hafta ofisime akıyor, hepsinin görünüşü bir şekilde aynı.

Ama şimdi daha fazlası olup olmadığını merak etmeye başladım.

"Aubrey'i tanımıyorum," diye itiraf ediyorum. "Şu anda herhangi bir bağlantı düşünemiyorum. Düşünmeye devam edeceğim."

"Tamam." Başını salladı, hâlâ bana dikkatle bakıyordu. "Pekâlâ, Doktor Davis, geldiğiniz için teşekkür ederim. Bu ipucunu takip edeceğimden ve daha fazlasını öğrenir öğrenmez size haber vereceğimden emin olabilirsiniz."

Kendimi sandalyeden itiyorum ve çıkmak için dönüyorum; ofisi artık klostrofobik geliyor, kapalı kapı ve kapalı pencereler ve her yüzeyde biriken dağınıklık avuçlarımı terletiyor ve kalp atışlarım göğsümde yüksek sesle çarpıyor. Hızla kapıya doğru yürüyüp tokmağı kavrıyorum, gözlerinin hâlâ sırtımı delip geçtiğini ve beni izlediğini hissediyorum. Dedektif Thomas'ın hikâyeme temkinli yaklaştığı açık; böylesine şok edici bir olayda böyle olabileceğinden şüphelenmiştim. Ama buraya gelip teorimi açıklayarak, en azından spot ışıklarını Bert Rhodes'un üzerine çevirmeyi, polisin onu yakından izlemeye başlamasını sağlamayı ve karanlıkta gizlenmesini zorlaştırmayı ummuştum.

Ama onun yerine, doğrudan bana doğrultulmuş gibi hissediyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Eve döndüğümde öğleden sonra olmuştu. Koridora girdiğimde, yeni alarm sistemimiz iki kez bip sesi çıkarıyor ve bu ses göğsümde bir panik sarsıntısı yaratıyor. Kapıyı arkamdan kapattıktan sonra hemen yeniden devreye sokuyorum ve sesi en yüksek ayara çıkarıyorum. Sonra evimin etrafına bakıyorum, sessiz ve hareketsiz. Tüm çabalarıma rağmen, Bert Rhodes'un varlığı baktığım her yerde. Sesi boş koridorlarda yankılanıyor, karanlık gözleri dönülmemiş her köşenin arkasından bana bakıyor. Onun kokusunu bile alabiliyorum, evimde dolaşırken, duvarlarıma dokunurken, pencerelerimi incelerken, kendini bir kez daha hayatıma enjekte ederken onu takip eden bir miktar alkolle karışık ter kokusu.

Mutfağa girip adaya oturuyorum, çantamı tezgâhın üzerine koyuyorum ve torpido gözünden aldığım Xanax şişesini çıkarıyorum. Elimde çeviriyorum, şişeyi hafifçe sallıyorum ve hapların içinde yuvarlanırken çıkardığı tıkırtıyı dinliyorum. Bu sabah morgdan çıktığım andan beri canım Xanax istiyordu; bu sadece birkaç saat önceydi - arabamda otururken, Lacey'nin mavi bedeninin zihnimdeki görüntüsü hapı avucumda tutarken parmaklarımı titretiyordu - ama o zamandan beri olanları düşününce, sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor. Kapağı çevirerek açtım ve elime bir tane attım, geri fırlattım ve başka bir telefon görüşmesi beni bölmeden önce kuru kuru yuttum. Sonra buzdolabına bakıyorum ve bütün gün neredeyse hiç yemek yemediğimi fark ediyorum.

Adadan kalkıp buzdolabına doğru yürüyorum, kapağını açıyorum ve soğuk paslanmaz çeliğe yaslanıyorum. Şimdiden kendimi daha iyi hissetmeye başladım. Polise Bert Rhodes'u anlattım. Dedektif Thomas pek ikna olmuş görünmüyordu ama ben elimden geleni yaptım. Şimdi onu araştırıyor olacak. Eminim onu izliyordur, hareketlerini, düzenini izliyordur. Hangi evleri ziyaret ettiğini not edecek ve o evlerden birinde başka bir kız kaybolursa, o zaman bilecek. Haklı olduğumu anlayacak ve bana deli olan *benmişim* gibi bakmayı bırakacak. Sanki saklayacak bir şeyi olan *benmişim* gibi.

Gözlerim dün akşamdan kalan somona takılıyor ve Pyrex kabı çıkarıp mikrodalgaya koymadan önce kapağını çıkarıyorum, mutfak hızla havada karışan baharat kokusuyla doluyor. Öğle yemeği için çok geç, bu yüzden erken bir akşam yemeği diyeceğim, bu da dün gece onunla çok iyi eşleşen bir kadeh cabernet'in tadını çıkarmanın tamamen benim hakkım olduğu anlamına geliyor. Şarap dolabına doğru yürüyüp bir bardak alıyorum, yakut kırmızısı sıvıyı ağzına kadar doldurup uzun bir yudum aldıktan sonra şişenin geri kalanını bardağa boşaltıyorum ve ardından geri dönüşüm kutusuna atıyorum.

Ben daha bar taburemi çekemeden kapı çalınıyor; elimi göğsüme götürmeme neden olan yüksek sesli, kapalı yumruk vuruşunu tanıdık bir ses takip ediyor.

"Chlo, benim. İçeri geliyorum."

Kilitte bir anahtar sesi duyuyorum, mandal yerinden çıkarken sessiz bir tıkırtı. Alarmı hatırladığımda kapı kolunun dönmeye başlamasını izliyorum.

"Hayır, bekle!" Kapıya doğru koşarak bağırıyorum. "Coop, içeri girme. Bir saniye bekle."

Tuş takımına ulaşıyorum ve kapı açılmadan hemen önce kodu giriyorum; açıldığında verandaya dönüyorum, kardeşimin şaşkın gözleri bana doğru bakıyor.

"Alarmın mı var?" diye soruyor, ayaklarını *Hoş Geldiniz!* minderine dayamış, elinde bir şişe şarap tutuyor. "Anahtarını geri istiyorsan, sorman yeterliydi."

"Çok komik." Gülümsüyorum. "Geleceğin zaman bana haber vermeye başlaman gerekecek. Bu şey seni polise ihbar edecek."

Tuş takımına dokunup içeri gelmesini işaret ediyorum, adaya geri dönüp soğuk mermere yaslanıyorum.

"Ve eğer içeri girmeye çalışırsan, seni telefonumda görürüm."

Cep telefonumu kaldırıp havada salladıktan sonra köşedeki kamerayı işaret ediyorum.

"Bu gerçekten kayıt mı?" diye sorar.

"Elbette öyle."

Telefonumdaki güvenlik uygulamasını açıyorum ve Cooper'ın görebileceği şekilde çeviriyorum; cep telefonu ekranımın ortasında duruyor.

"Huh," diyor, arkasını dönüyor ve kameraya el sallıyor. Bana bakıyor ve sırıtıyor.

"Ayrıca," diyorum. "Ziyaretlerinizi ne kadar sevsem de, artık burada yaşayan tek kişi ben değilim."

"Evet, evet," diyor Cooper, bir taburenin kenarına oturarak. "Lafı açılmışken, nişanlın nerede?"

"Seyahat ediyorum," dedim.

"İş için." "Hafta sonu boyunca

mı?"

"Çok çalışıyor."

"Hm," diyor Cooper, elindeki merlot şişesini masanın üzerinde döndürürken. Sıvı, mutfak ışıklarının altında parlıyor ve duvara kan kırmızısı gölgeler düşürüyor.

"Cooper, yapma," diyorum.

"Şimdi olmaz." "Yapmadım."

"Ama yapmak üzereydin."

"Bu seni rahatsız etmiyor mu?" diye soruyor, sözcükler sanki şimdi söylemezse kendi başlarına kopup geleceklermiş gibi baskılı ve acil. "Ne kadar sık gidiyor? Yani, bilmiyorum, Chlo. Seni hep yanında seni güvende hissettirecek biriyle hayal ederdim. Yaşadığın onca şeyden sonra bunu hak ediyorsun. Yanında olan birini."

"Daniel var," diyorum, şarap kadehime uzanıp derin bir yudum alarak. "Kendimi güvende hissetmemi sağlıyor."

"Peki, alarm ne için?"

Tırnaklarım yivli cama vururken buna nasıl karşılık vereceğimi düşünüyorum.

"Bu onun fikriydi," diyorum sonunda. "Gördün mü? O burada değilken bile beni güvende tutuyor."

"Tamam, her neyse," diyor Cooper, iç çekerek bar taburesinden kalkıyor. Dolaba doğru yürüyor ve bir tirbuşon kaparak kendi şişesinin mantarını çeviriyor. Bunun olacağını bilsem de, *pat* sesi beni zıplatıyor. "Her neyse, içmemizi önerecektim ama görünüşe göre sen çoktan başlamışsın."

"Neden buradasın Cooper? Yine benimle tartışmaya mı geldin?"

"Hayır, buradayım çünkü sen benim kardeşimsin" diyor. "Buradayım çünkü senin için endişeleniyorum. İyi olduğundan emin olmak istedim."

"Şey, ben iyiyim," diyorum, kollarımı omuz silkerek kaldırıyorum. "Sana ne söyleyeceğimi gerçekten bilmiyorum."

"Tüm bunlarla nasıl başa çıkıyorsun?" "Neyle, Cooper?"

"Hadi ama," diyor. "Biliyorsun."

İç çekiyorum, gözlerim boş oturma odasına, birdenbire çok rahat, çok davetkâr görünen kanepeye kayıyor. Omuzlarımın biraz sarkmasına izin veriyorum; çok sıkılar. Ben sıkıyım.

"Anıları canlandırıyor," diyorum, bir içki daha alarak. "Belli ki."

"Evet. Benim için de öyle."

"Bazen neyin gerçek olup neyin olmadığını belirlemek benim için zor oluyor."

Sözcükler, onları tekrar toparlamaya fırsat bulamadan kaçıyor; dilimde hâlâ tatları var, yutmak için çok uğraştığım o kabulleniş. Orada olduğunu unut. Birden yarısı boşalan şarap kadehime bakıyorum, sonra Cooper'a dönüyorum.

"Çok tanıdık geliyor yani. Çok fazla benzerlik var. Size de biraz tesadüfi gelmiyor mu?"

Cooper bana bakıyor, dudakları hafifçe aralanıyor. "Ne tür benzerlikler Chloe?"

"Boş ver," diyorum. "Önemli bir şey değil."

"Chloe," diyor Cooper, bana doğru eğilerek. "Bunlar ne?"

Bakışlarını hâlâ tezgâhın üzerinde duran Xanax şişesine doğru takip ediyorum, içinde dağ gibi hap olan o küçük turuncu şişeye. Tekrar şarap kadehime, kalan bir parmak sıvıya bakıyorum.

"Onları alıyor muydun?"

"Ne? Hayır," diyorum. "Hayır, onlar benim değil-

" "Onları sana Daniel mı verdi?"

"Hayır, onları bana Daniel vermedi. Neden böyle söyledin?"

"Şişenin üzerinde onun adı yazıyor."

"Çünkü onlar *onun.*"

"O zaman o şehir dışındayken neden tezgahın üzerinde açık duruyorlar?"

Aramıza sessizlik yerleşiyor. Pencereden dışarı bakıyorum, dışarıda batmaya başlayan güneşe. Gecenin sesleri ortaya çıkmaya başlıyor - ağustos böceklerinin çığlıkları, cırcır böceklerinin cıvıltıları ve karanlıkta canlanmaya başlayan diğer tüm hayvanlar. Louisiana geceleri gürültülü bir yerdir, ama ben bunu sessizliğe tercih ederim. Çünkü sessiz olduğunda her şeyi duyabiliyorsunuz. Uzaktan gelen boğuk nefesler, kuruyan yaprakları derin derin eşeleyen ayak sesleri. Toprakta sürüklenen bir kürek.

"Bunun için endişeleniyordum." Cooper ellerini saçlarının arasından geçirerek nefes veriyor. "Senin geçmişine bakarak tüm o uyuşturucuları eve getirmesi güvenli değil."

"*Tüm o uyuşturucular* da ne demek?"

"O bir ilaç satış temsilcisi, Chloe. Çantası o bokla dolu."

"Yani? Benim de ilaçlara erişimim var. Onları reçeteye

yazabilirim." "Kendine değil."

Gözlerime bir yaş dalgasının battığını hissediyorum. Bunun suçunu Daniel'ın üstlenmesinden nefret ediyorum ama başka bir açıklama da bulamıyorum. Cooper'a Daniel'in adıyla kendim için hap aradığımı söylemeden başka bir çıkış yolu. Onun yerine sessiz kaldım. Cooper'ın buna inanmasına izin verdim. Nişanlıma olan güvensizliğinin daha da derinleşmesine, daha yüksek sesle kaynamasına izin verdim.

"Buraya kavga etmeye gelmedim," diyor, tabureden kalkıp bana doğru yürürken. Bedenimi derin bir kucaklamayla sarıyor, kolları kalın, sıcak ve tanıdık. "Seni seviyorum Chloe. Ve bunu neden yaptığını biliyorum. Keşke dursan. Biraz yardım al."

Bir damla gözyaşının yanağımdan aşağı süzüldüğünü ve ardında tuzdan bir iz bıraktığını hissediyorum. Cooper'ın bacağına düşüyor ve küçük, koyu bir leke bırakıyor. Dudağımı ısırıyorum, sertçe, geri kalanının düşmesini engellemeye çalışıyorum.

"Yardıma ihtiyacım yok," diyorum avuçlarımla gözlerimi bastırarak. "Kendime yardım edebilirim."

"Seni üzdüğüm için özür dilerim," diyor. "Bu sadece içinde bulunduğun ilişki. Bu pek sağlıklı görünmüyor."

"Sorun değil," diyorum, başımı omzundan kaldırıp elimin tersiyle yanağımı silerek. "Ama bence gitmelisin."

Cooper başını eğiyor. Bir hafta içinde ikinci kez Daniel'ı kardeşime tercih etmekle tehdit ediyorum. Arka verandamda dururken nişan partisini düşünüyorum. Ona verdiğim ültimatomu.

Seni bu düğünde istiyorum. Ama olacak, sen olsan da olmasan da.

Ama şimdi gözlerindeki acıdan anlıyorum ki

Ben.

"Çabaladığını görebiliyorum," diyorum. "Ve anlıyorum, Cooper. Gerçekten anlıyorum.

Korumacısın, önemsiyorsun. Ama ne dersem diyeyim, Daniel senin için asla yeterince iyi olmayacak. O benim *nişanlım.* Gelecek ay onunla evleniyorum. Eğer o senin için yeterince iyi değilse, sanırım ben de değilim."

Cooper bir adım geri çekilir, parmakları açık avucunun içinde kıvrılır.

"Ben sadece sana yardım etmeye çalışıyorum," diyor. "Sana göz kulak olmak için. Bu benim işim. Ben senin *kardeşinim.*"

"Bu senin işin değil," diyorum. "Artık değil. Ve gitmen gerekiyor."

Bir süre daha bana bakıyor, gözleri benden tezgahın üzerindeki haplara doğru gidip geliyor. Kolunu uzatıyor, ben de onları kapıp alacağını sanıyorum ama onun yerine yedek anahtarlığımı bana uzatıyor. Bunu ona verdiğimi hatırlıyorum - yıllar önce, ilk taşındığımda, bunu almasını istemiştim. Yatak odamdaki şiltenin üzerinde bağdaş kurmuş otururken, alnımız yatak başlığımı monte etmekten terden sırılsıklam olmuşken, Çin yemeği kartonları yere dökülürken, "*Burada her zaman hoş karşılanırsın*," demiştim. Yağlı erişteler parke üzerinde yağlı lekeler bırakıyordu. *Ayrıca, ben yokken bitkilerimi sulayacak birine ihtiyacım olacak.* Şimdi işaret parmağından sarkan anahtara bakıyorum. Onu geri almak için kendimi zor tutuyorum çünkü bir kez aldığımda, bunun son olduğunu biliyorum. Geri verilemeyeceğini. Bunun yerine anahtarı yavaşça tezgâhın üzerine koyuyor, arkasını dönüyor ve kapıdan çıkıp gidiyor.

Anahtara bakıyorum, onu alıp dışarı çıkma ve tekrar eline tutuşturma dürtüsüyle savaşıyorum. Bunun yerine anahtarı ve Xanax'ı alıp çantama atıyorum ve kapıya doğru yürüyüp alarmı kuruyorum. Sonra Cooper'ın hala çoğunlukla dolu olan şarap şişesini alıp kendime bir bardak daha doldurduktan sonra artık soğumuş olan somonla birlikte onu da alıp oturma odasına geri dönüyorum, kanepeye yerleşip televizyonu açıyorum.

Bugün olan her şeyi düşünüyorum ve hemen bitkin düşüyorum. Lacey'i görmek, Aaron'la buluşmam. Daniel'la olan itiş kakış, Bert Rhodes'la olan etkileşim ve Dedektif Thomas'a gidip ona her şeyi anlatmam. Kardeşimle tartışmam, o hapları gördüğünde gözlerindeki endişe. Beni mutfak adasında tek başıma içerken gördüğünde.

Birdenbire, yorgunluktan da öte, kendimi yalnız hissettim.

Telefonumu elime alıyorum, arka plan elimde aydınlanana kadar ekrana dokunuyorum. Daniel'ı aramayı düşünüyorum ama sonra onu akşam yemeğinde, beş yıldızlı bir İtalyan restoranında bir şişe daha sipariş ederken, bir tane daha içmekte ısrar ederken kahkahalar atarken hayal ediyorum. Muhtemelen partinin can damarı o. Şakalar yapıyor, omuz atıyor. Bu düşünce beni daha da yalnız hissettiriyor, bu yüzden ekranı yukarı kaydırıp Rehberimi açıyorum.

Ve orada, en üstte, başka bir isimle karşılaştım: Aaron Jansen.

Aaron'ı arayabilirim, sanırım. Son konuşmamızdan bu yana olan biten her şeyi ona anlatabilirim. Muhtemelen bilmediği bir kasabada tek başına hiçbir şey yapmıyordur. Aslına bakarsanız o da muhtemelen benimle aynı şeyi yapıyor; kanepede oturuyor, yarı sarhoş, uzanmış bacaklarının arasına yemek artıkları tünemiş. Parmağım isminin üzerinde geziniyor ama ben dokunamadan ekran kararıyor. Bir dakika oturup merak ediyorum. Zihnim sanki kalın, yün bir battaniyeye sarılmış gibi biraz sisli. Karşı çıkmaya karar vererek telefonu yere bırakıyorum. Onun yerine gözlerimi kapatıyorum. Ona Bert Rhodes'un kapıma geldiğini söylediğimde nasıl tepki vereceğini hayal ediyorum. Onu içeri aldığımı itiraf ettikten sonra telefonda bana bağırdığını hayal ediyorum. Endişeleneceğini bildiğim için biraz sırıtıyorum. Benim için endişelenirdi. Ama sonra onu evden nasıl çıkardığımı, Dedektif Thomas'ı aradığımı, polise gittiğimi anlatırdım. Konuşmamızı kelime kelime aktarır ve gurur duyacağını bilerek tekrar gülümserdim.

Gözlerimi açıyorum ve somondan bir ısırık daha alıyorum, televizyonun uğultusu Zihnim çiğneme s e s i m e odaklanmaya başladıkça ses daha da uzaklaşıyor. Çatalın Pyrex'e çarpma sesi. Ağır nefes alışım. Televizyondaki görüntü ekranda bulanıklaşmaya başlıyor ve ben

her şarap yudumunda göz kapaklarımın daha da ağırlaştığını fark ediyorum. Çok geçmeden, uzuvlarım karıncalanmaya başladı.

Bunu hak ediyorum, diye düşünüyorum, kanepeye daha da gömülerek. Uyumayı hak ediyorum. Dinlenmeyi. Sadece çok yorgunum. Çok, çok yorgunum. Uzun bir gün oldu. Akşam yemeğimi sehpanın üzerine koymadan önce telefonumu kapatıyor ve karnımın üzerine koyuyorum. Şaraptan bir yudum daha alıyorum ve çenemden aşağı biraz damladığını hissediyorum. Sonra sadece bir saniyeliğine gözlerimi kapatıyorum ve uykuya daldığımı hissediyorum.

Uyandığımda dışarısı karanlıktı. Kafam karışmış, kanepede uzanırken gözlerim fal taşı gibi açılmış, yarısı boş şarap kadehi hâlâ kolumla karnımın arasında duruyordu. Mucizevi bir şekilde dökülmemişti. Doğruldum ve telefonuma dokunarak saati aradım, ta ki kapattığımı hatırlayana kadar. Gözlerimi kısarak televizyona baktım; haber bülteninde saatin onu biraz geçtiği yazıyordu. Zifiri karanlık oturma odam ürkütücü bir mavi parıltıyla kısmen aydınlanmıştı, bu yüzden uzaktan kumandaya uzandım ve kendimi kanepeden çekmeden önce televizyonu kapattım. Elimdeki şarap kadehine bakıyorum ve kalan sıvıyı içtikten sonra kadehi sehpanın üzerine koyup yukarı çıkıyorum ve yatağıma yığılıyorum.

Hemen yatağa gömülüyorum ve çok geçmeden bir rüyanın içindeyim - ya da belki de bir anı. Biraz her ikisine de benziyor, bir şekilde garip ama aynı zamanda tanıdık. On iki yaşındayım, okuma köşemde oturuyorum, yatak odam zifiri karanlık, küçük okuma ışığımın parıltısı yüzümü hafifçe aydınlatıyor. Gözlerim kucağımdaki kitabı gözden geçiriyor, sayfadaki kelimelere dalmışken dışarıdan gelen bir ses konsantrasyonumu bozuyor. Pencereden dışarı bakıyorum ve uzakta, karanlıkta bahçemizde sessizce ilerleyen bir figür görüyorum. Ses, arazimizin hemen ötesindeki ağaçlardan geliyor; her iki yönde de kilometrelerce uzanan bir bataklığın girişini çevreleyen ağaçlardan.

Gözlerimi kısarak şekle bakıyorum ve çok geçmeden bunun bir beden olduğunu anlıyorum. Arkasında bir şey sürükleyen yetişkin bir beden. Ses arka bahçeye doğru sürüklenmeye başlıyor ve çatlak açık penceremden sızıyor ve çok geçmeden bunun metalin toprağa sürtünmesi olduğunu anlıyorum.

Bu bir kürek.

Ceset pencereme yaklaşıyor ve ben de yüzümü cama dayayıp kitabımı köpek gibi ısırarak yere bırakıyorum. Hala karanlık ve ben hala

Bir yüzü ya da yüz hatlarını seçmekte zorlanıyorum. Ceset daha da yaklaştığında, neredeyse penceremin tam altında, bir projektör yanıyor ve kendimi ani parlaklık karşısında gözlerimi kısarken buluyorum, gözlerim ışığa alışmaya çalışırken elimi yüzüme siper ediyorum. Elimi kaldırıyorum ve penceremin altındaki kişi nihayet görebileceğim kadar aydınlandığında şaşkınlık üzerime çöküyor. Başta tahmin ettiğim gibi bu bir erkek bedeni değildi. Babam değildi, anının gerçekte olması gerektiği gibi.

Bu sefer bir kadın.

Başını gökyüzüne çeviriyor ve sanki orada olduğumu başından beri biliyormuş gibi bana bakıyor. Göz göze geliyoruz ve ilk başta onu tanıyamıyorum. Belli belirsiz tanıdık geliyor ama nasıl ya da neden olduğunu bilmiyorum. Tek tek yüz hatlarına bakıyorum -gözler, ağız, burun- ve işte o zaman anlıyorum. Yüzümdeki kanın çekildiğini hissediyorum.

Penceremin altındaki kadın *benim.*

On iki yaşındaki ben, yirmi yaş büyük kendimin gözlerine bakarken panik göğsümde dalgalanmaya başlıyor. Bert Rhodes'un gözleri gibi simsiyahtı. Birkaç kez göz kırpıyorum ve elindeki küreğe bakıyorum, kan olduğunu içimden bir şekilde anladığım kırmızı bir sıvıyla kaplı. Dudaklarında yavaşça bir gülümseme oluşuyor ve ben bir çığlık atıyorum.

Vücudum dikleşiyor ve ter içinde kalıyorum, çığlığım hala evin her yerinde çınlıyor. Ama sonra fark ettim ki çığlık atmıyorum. Ağzım açık, nefes nefeseyim ama ses çıkmıyor. Duyduğum ses başka bir yerden geliyor; yüksek, cırtlak bir ses, neredeyse bir siren gibi.

Bu bir alarm. *Benim* alarmım. Alarmım çalıyor.

Birden Bert Rhodes'u hatırladım. Evime geldiğini, pencerelerime sensörler yerleştirdiğini, matkabını bana doğru doğrulttuğunu hatırlıyorum. Uyarısını hatırlıyorum.

Hayatımı kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu hiç merak etmedim. Ben bir tane almaktan bahsediyorum.

Kendimi yataktan fırlatıyorum, alt kattaki ayak seslerinin çılgınca sesini duyuyorum. Muhtemelen onu devre dışı bırakmaya çalışıyor, yukarı gelip o kızları boğduğu gibi benim de ciğerlerimdeki yaşamı boğmadan önce zil sesini durdurmaya çalışıyor. Dolaba doğru koştum ve kapıyı açtım.

Ellerim yerde Daniel'ın silahının olduğu kutuyu arıyor. Hiç silah kullanmadım. Silahın nasıl kullanılacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Ama silah burada, dolu ve Bert yatak odama girdiğinde elimde olduğu sürece savaşma şansım varmış gibi hissedeceğim.

Kirli çamaşırları yere atarken merdivenlerden gelen ayak seslerini duyuyorum. *Hadi,* fısıldıyorum. *Hadi, nerede o?* Birkaç ayakkabı kutusu alıp açıyorum ve içlerinde botlardan başka bir şey göremeyince onları kenara fırlatıyorum. Ayak sesleri şimdi daha yakın, daha yüksek. Alarm hâlâ evin içinde çalıyor. Komşular kesinlikle uyanıktır diye düşünüyorum. Bundan kurtulamaz. Alarm bu şekilde çalarken beni öldüremez. Yine de ellerim köşeye itilmiş başka bir kutu bulana kadar aramaya devam ediyorum. Yakalıyorum, yaklaştırıyorum, avucumun içinde inceliyorum. Bir mücevher kutusuna benziyor - Daniel'ın neden bir mücevher kutusu olsun ki? Ama uzun, ince, bir silah için doğru boyutta, bu yüzden kapağını hızla açıyorum, kapalı kapımın hemen dışında bir kişinin varlığını hissediyorum.

Kucağımda açılan kutuya bakarken nefesim boğazımda düğümleniyor. İçinde silah yok ama çok daha korkunç bir şey var.

Uzun bir gümüş zinciri, ucunda tek bir incisi ve tepesinde kümelenmiş üç küçük elması olan bir kolye.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI YEDI

Chloeeee.

Yatak odamın kapısının dışında bir ses duyuyorum, alarmın çığlıklarından zar zor duyuluyor. Beni çağırıyor ama gözlerim hâlâ elimdeki kutuya takılı. Dolabın arkasına itilmiş olarak bulduğum kutuya. İçinde Aubrey Gravino'nun kolyesi olan kutu. Birden etrafımda dönen sesler buharlaşıp uçuyor ve ben yine on iki yaşındayım, ailemin yatak odasında oturmuş o minik balerinin dönüşünü izliyorum. Ölü deriden koparılmış mücevher yığınına bakarken çan seslerini, ritmik ninninin beni transa soktuğunu neredeyse duyabiliyorum.

CHLOE!

Yatak odamın kapısı gıcırdayarak açılmaya başladığında gözlerim yukarı bakıyor. İçgüdüsel olarak kutuyu kapatıp dolaba geri koyuyorum ve üzerine bir yığın giysi atıyorum. Etrafıma bakınıyorum, bir şey arıyorum, *herhangi bir* şey, kendimi silahlandırmak için, o sırada bir adamın bacağının yatak odasına girdiğini görüyorum, ardından bir ceset. Bert Rhodes'un ölü gözlerinin ve uzanmış kollarının bana doğru hızla geldiğini göreceğimden o kadar eminim ki, köşeyi dönüp yerde büzülmüş bana bakan Daniel'ın yüzünü bile fark etmiyorum.

"Chloe, Tanrım," diyor. "Ne yapıyorsun?"

"Daniel?" Kendimi yerden kaldırıp ona doğru koşmaya başlıyorum, ta ki kolyeyi hatırlayıp durana kadar. Biri onu o r a y a koymadıysa dolabımıza nasıl girmiş olabileceğini merak ediyorum... ve onu oraya *benim* koymadığımı biliyorum. Tereddüt ettim. "Burada ne yapıyorsun?"

"Seni ben aradım," diye bağırıyor. "Bu lanet şeyi nasıl kapatıyorsun?"

Onu geçip merdivenlerden aşağı koşmadan önce birkaç kez göz kırpıyorum, sisteme bir dizi rakam girip alarmı kapatıyorum. Kulakları sağır eden siren sesi yerini sağır edici bir sessizliğe bıraktı ve Daniel'ın arkamda, merdivenlerden bana baktığını hissedebiliyorum.

"Chloe," diyor. "Dolapta ne yapıyordun?"

"Silahı arıyordum," diye fısıldadım, arkamı dönmeye korkarak. "Bu gece eve geleceğini bilmiyordum. Yarın demiştin."

"Seni aradım," diyor tekrar. "Telefonun kapalıydı. Mesaj bıraktım."

Merdivenlerden inip bana doğru geldiğini duyuyorum. Arkamı dönmem gerektiğini biliyorum; onunla yüzleşmem gerektiğini biliyorum. Ama şu anda ona bakamıyorum. İfadesine bakmaya kendimi zorlayamıyorum çünkü ortaya çıkabilecek şeylerden çok korkuyorum.

"Bütün gece uzak kalmak istemedim," diyor. "Eve, sana dönmek istedim."

Kollarının belime dolandığını hissediyorum ve burnunu omzuma dayayıp boynumun kenarını öpmeden önce yavaşça içine çekerken dudağımı ısırıyorum. Farklı kokuyor. Bal ve vanilya parfümüyle karışmış ter gibi.

"Seni korkuttuysam özür dilerim," diyor. "Seni özledim."

Yutkunuyorum, bedenim onunkine karşı geriliyor. Bu gece daha önce hissettiğim ilaçlı sakinlik tamamen buharlaştı ve kalbimin şaşırtıcı bir güçle göğsüme çarptığını hissedebiliyorum. Daniel da bunu hissediyor gibi görünüyor ve beni daha sıkı sıkıyor.

"Ben de seni özledim," diye fısıldıyorum, çünkü başka ne diyeceğimi bilemiyorum. "Hadi yatağa dönelim," diyor, ellerini gömleğimde gezdiriyor ve
karnımın üzerinde. "Seni uyandırdığım için özür dilerim."

"Sorun değil," diyorum, uzaklaşmaya çalışıyorum. Ama ben bunu yapamadan, yüzüm ona dönük olacak şekilde beni çeviriyor ve kolları beni daha sıkı sarıyor, dudakları kulağıma sertçe bastırıyor. Yanağımda nefesinin sıcaklığını hissediyorum.

"Hey, korkmana gerek yok," diye fısıldıyor, parmakları saçlarımı tararken. "Ben yanındayım."

Babamın ağzından çıkan o sözleri hatırladıkça çenem sıkışıyor. Ben, o çakıllı yoldan aşağı koşarken ve merdivenlerimizden yukarı çıkarken, onun uzanmış kollarına çarpıyordum. O, bana sıkıca sarılmıştı. Vücudu bir sıcaklık, güvenlik ve koruma aracıydı, kulağıma fısıldıyordu.

Tuttum seni. Tuttum seni.

Daniel benim için hep böyle oldu: sıcaklık. Güvenlik. Sadece dış dünyadan değil, kendimden de korunma. Ama şu anda, onun kollarına kilitlenmişken, nefesinin sıcaklığı boynumda tüylerimi diken diken ederken,

Dolabımızın derinliklerinde ölü bir kızın kolyesi saklıyken, bu adamda her zaman düşündüğümden daha fazlası olup olmadığını merak etmeye başlıyorum. Biriyle ilişkiye girdiğim ve merak ettiğim tüm o zamanları düşünüyorum: Ne saklıyorlar? Bana söylemedikleri ne var?

Kardeşimin sözlerini, tüm uyarılarını düşünüyorum.

Bir yıl içinde birini nasıl bu kadar iyi tanıyabilirsin?

Daniel beni onun elinden kurtarıyor ve omuzlarımdan tutarak bana doğru gülümsüyor. Yorgun görünüyor, teni alışılmadık bir şekilde bollaşmış ve saçları dağılmış. Bu gece ne yaptığını, neden böyle göründüğünü merak ediyorum. Yüz hatlarını incelediğimi fark etmiş olacak ki elini yüzünde gezdiriyor ve göz kapaklarını aşağıya çekiyor.

"Uzun bir gündü," diyor iç çekerek. "Çok fazla araba kullandım. Duş alacağım, sonra da uyuyalım."

Başımı sallıyorum, arkasını dönüp merdivenlerden yukarı çıkmasını izliyorum. Duş başlığının tıslamasını duyana kadar kıpırdamayı reddediyorum ve ancak o zaman nefes veriyorum, yumruklarımı açıyorum ve onun arkasından gidip, ortak yatağımızın örtülerine olabildiğince sıkı bir şekilde sarılıyorum. Daniel duştan çıktığında uyuyormuş gibi yapıyorum, çıplak teni benimkine değdiğinde, elleri enseme masaj yapmaya başladığında ya da dakikalar sonra yorganın altından çıkıp parmak uçlarında yatak odasına geçip dolabın kapağını kapattığında irkilmemek için kendimi zor tutuyorum.

OceanofPDF.com

YIRMI SEKIZINCI BÖLÜM

Patlayan pastırma yağının kokusu ve Etta James'in koridorda dolaşan topraksı vokallerinin sesiyle uyanıyorum. Uykuya daldığımı hatırlamıyorum. Uyumamak için kendimi zor tutuyordum, Daniel'ın kollarının gövdemi saran ağırlığı beni bir ceset torbası gibi sıkıyordu. Ama sanırım bu kaçınılmazdı; sonsuza kadar mücadele edemezdim, özellikle de o eve gelmeden hemen önce içtiğim sakinleştirici kokteylden sonra. Yatakta doğruldum, kafatasımdaki hafif çarpıntıyı, gözlerimin şişkinliğinin görüşümü hilal şeklinde iki yarığa indirgemesini görmezden gelmeye çalıştım. Odanın etrafına bakıyorum, burada değil. Aşağıda, her zaman yaptığı gibi bana kahvaltı hazırlıyor.

Yorganın altından sıyrılıp merdivenlerden iniyorum ve mırıldanma sesini dinliyorum. Sesi duyuyorum ve aslında aşağıda olduğunu, muhtemelen pötikareli önlüğüyle hoplayıp zıplarken içine küçük resimler çizilmiş çikolatalı krepleri çevirdiğini doğruluyorum. Kürdanla bıyıkları çizilmiş bir kedi, gülümseyen bir yüz, şişkin bir kalp. Merdivenlerden çıkıp yatak odasına geri dönüyorum ve dolabımızın kapısını kaydırarak açıyorum.

Dün gece bulduğum kolye Aubrey Gravino'ya ait. Hiç şüphem yok. Sadece *KAYIP* fotoğrafında görmekle kalmadım, aynı zamanda eşleşen küpeyi de gördüm. Elime aldım, elmas üçlüsünü ve inci tepesini inceledim. Çamaşırları bir kenara itmeye başladım, şarap ve Xanax sistemimden tamamen çıktığı için zihnim daha az bulanıktı. Aaron'a anlattığım insanların listesini düşünüyorum. Babamın alıp dolabının arkasına sakladığı mücevherlerden haberdar olabilecek insanlar.

Ailem. Polis. Kurbanların aileleri.

Ve Daniel'a. Daniel'a anlatmıştım. Ona *her şeyi* anlatmıştım.

Daniel'i dahil etmeyi düşünmedim bile... çünkü neden düşüneyim ki? Neden kendi nişanlımdan şüphelenmek için bir nedenim olsun ki? Bu sorunun cevabını hâlâ bilmiyorum ama öğrenmem gereken bir soru.

Kutunun üzerine fırlattığımı hatırladığım LSU sweatshirt'ünü kaldırıyorum ve onu almak için elimi uzatıyorum... ama orada değil. Kutu orada değildi. Kenara itiyorum.

Daha fazla çamaşır, yığınla kıyafet alıp kenara atıyorum. Kollarımı yerde gezdiriyorum, bir kot pantolonun, dolanmış bir kemerin ya da serseri bir ayakkabının altında saklandığını hissetmeyi umuyorum.

Ama hissetmiyorum. Onu göremiyorum. Orada değil.

Bacaklarıma yaslanıyorum, mideme bir batma hissi yerleşiyor. Onu gördüğümü biliyorum. Kutuyu aldığımı, elimde tuttuğumu, kapağını açtığımı ve içinde kolyeyi gördüğümü hatırlıyorum... ama Daniel'ın dün gece kalkıp dolabın kapısını kapattığını da hatırlıyorum. Belki kutuyu o zaman da almıştır. Başka bir yere sakladı. Ya da belki bu sabah erken kalktı ve ben uyurken kutunun yerini değiştirdi.

Yavaşça nefes veriyorum, bir plan oluşturmaya çalışıyorum. O kolyeyi bulmalıyım. Evimde ne aradığını bilmem gerek. Bu kanıtı polise götürme düşüncesi -*Daniel*'*i* polise götürme düşüncesi- midemi bulandırıyor. Bu kadar saçma görünmesi neredeyse gülünç. Ama bunu görmezden gelemem. Görmemiş gibi davranamam. Dün gece Daniel'ın üzerindeki parfümün kokusunu almadığımı, yakasının terden nasıl ıslandığını fark etmediğimi. Birden başka bir anı yüzeye çıkıyor. Kardeşim, dün gece, yorgun gözleri o hap şişesinin üzerindeydi.

Çantası bu bokla dolu.

Lacey'nin otopsisini, adli tabibin onun kaskatı uzuvlarını dürtmesini düşünüyorum.

Saçında ağır Diazepam izleri bulduk.

Daniel uyuşturucuya sahip olacaktı. Daniel'ın fırsatı olacaktı. Günlerce ortadan kayboluyor, tek başına. Bilmediğim ya da hatırlamadığım bir iş seyahatine çıktığı ve onu sorgulamak yerine unuttuğum için kendimi suçladığım onca zamanı düşünüyorum. Dün Dedektif Thomas'a Bert Rhodes hakkında bundan çok daha azına dayanan bir ipucuyla gittim. Kendime karşı dürüst olmam gerekirse, koşullardan, şüpheden ve biraz da histeriden oluşan bir teoriydi. Ama bu... bu şüphe değil. Histeri de değil. Bu kanıt gibi görünüyor. Nişanlımın bir şekilde olmaması gereken bir şeye karıştığına dair sağlam, somut bir kanıt. Korkunç bir şeye.

Ayağa kalkıyorum, dolabın kapağını kapatıyorum ve yatağımın kenarına oturuyorum. Lavaboya indirilen bir tavanın takırtısını *duyuyorum*.

Musluk sıcak yüzeye su püskürtürken buhar çıkıyor. Neler olduğunu bilmem gerek. Kendim için değilse bile, o kızlar için. Aubrey için. Lacey için. Lena için. Eğer kolyeyi bulamazsam, bir şey bulmalıyım. Beni cevaplara götürecek bir şey.

Daniel'la yüzleşmeye hazır bir şekilde tekrar merdivenlerden iniyorum. Köşeyi döndüğümde onu mutfakta, küçük kahvaltı masamızın üzerine iki tabak krep ve pastırma koyarken buluyorum. Mutfak adasında buharı tüten iki fincan kahve ve kenarlarından ter damlayan bir sürahi portakal suyu var.

Sadece bir hafta önce bunun karma olduğunu düşünmüştüm. Olabilecek en kötü babaya karşılık mükemmel bir nişanlı. Şimdi o kadar emin değilim.

"Günaydın," diyorum kapı aralığında durarak. Başını kaldırıp bana bakıyor ve gülümsüyor. Samimi görünüyor.

"Günaydın," diyor bir kupa kaparak. Yanıma gelip bana uzatıyor ve başımın üstünü öpüyor. "Dün gece ilginç bir geceydi, ha?"

"Evet, bunun için üzgünüm," diyorum, dudaklarının az önce bıraktığı yeri kaşıyarak. "Sanırım biraz şoktaydım, bilirsin. Alarmla uyandım ve alt katta senin olduğunu bilmiyordum."

"Biliyorum, kendimi korkunç hissediyorum," diyor adaya yaslanarak. "Seni ölümüne korkutmuş olmalıyım."

"Evet," dedim. "Birazcık."

"En azından alarmın çalıştığını biliyoruz." Gülümsemeye çalışıyorum. "Evet."

Bu Daniel'a söyleyecek kelime bulmakta zorlandığım ilk sefer değil, ama genellikle bunun nedeni hiçbir şeyin söylenecek kadar iyi görünmemesidir. Hiçbir şey duygularımın ne kadar derin olduğunu, bu kadar kısa bir süre içinde ona ne kadar aşık olduğumu ifade edemiyor. Ama şimdi, nedenler o kadar farklı ki, aklımı toparlamak çok zor. Bunun gerçekten olduğuna inanmak çok zor. Bir an için gözlerim tezgahın üzerindeki çantama, içinde olduğunu bildiğim Xanax şişesine takılıyor. İki kadeh şarapla kovalamadan önce aldığım hapı, sanki bulutların arasından düşüyormuşum gibi kanepeye gömülüşümü, alarm çalmadan hemen önce yaşadığım anı gibi rüyayı düşünüyorum

Hayat. Üniversiteyi düşünüyorum, en son ne zaman böyle bir şey olmuştu. En son ne zaman alkolle uyuşturucuyu bu kadar pervasızca karıştırmıştım. O zaman polisin bana nasıl baktığını düşünüyorum, tıpkı dün öğleden sonra Dedektif Thomas'ın ofisinde bana baktığı gibi - Cooper'ın baktığı gibi - sessizce zihnimin, anılarımın geçerliliğini sorguluyor. Beni.

Bir an için kolyeyi hayal edip etmediğimi merak ettim. Belki de hiç orada değildi. Belki de sadece kafam karışmıştı, daha önce pek çok kez yaptığım gibi geçmişi şimdiki zamanla karıştırıyordum.

"Bana kızgınsın," diyor Daniel, masaya doğru yürüyüp oturuyor. Karşısındaki sandalyeyi işaret ediyor ve ben de onu takip ediyorum, oturmadan önce telefonumu tezgâha bırakıyorum ve altımdaki yemeğe bakıyorum. Güzel görünüyor ama aç değilim. "Ve seni suçlamıyorum. Ben yoktum... hem de çok. Tüm bunların ortasında seni burada tek başına bıraktım."

"Neyin ortasında?" Diye soruyorum, gözlerim kızarmış hamurun içinden çıkan çikolata parçalarına takılıyor. Çatalımı alıp bir tanesine tek bir çatal saplıyorum ve dişlerimle kazıyarak çıkarıyorum.

"Düğün," diyor. "Her şeyi planlamak. Ve, bilirsiniz, haberlerde neler olduğunu."

"Sorun değil. Meşgul olduğunu biliyorum."

"Ama bugün değil," diyor kahvaltısını kesip bir ısırık alırken. "Bugün meşgul değilim. Bugün seninim. Ve planlarımız var."

"Peki bu planlar tam olarak nedir?"

"Bu bir sürpriz. Rahat giyin, dışarıda olacağız. Yirmi dakika içinde hazır olabilir misin?"

Bunun iyi bir fikir olup olmadığını düşünerek bir an tereddüt ediyorum. Ağzımı açıyorum, bir bahane bulmaya başlıyorum ki telefonumun mutfak tezgahında titrediğini duyuyorum.

"Bir saniye," diyorum, sandalyemi geriye itiyorum, uzaklaşmak ve konuşmayı kesmek için bulduğum bahaneye minnettarım. Tezgâha doğru yürüyorum ve ekranda Cooper'ın adını görüyorum ve birden dün geceki tartışmamız çok önemsiz geliyor. Belki de Cooper haklıydı. Bunca zamandır belki de Daniel'da benim göremediğim bir şey görmüştü. Belki de beni uyarmaya çalışıyordu.

İçinde bulunduğun bu ilişki. Sağlıklı görünmüyor.

Parmağımı ekranda kaydırarak oturma odasına girdim. "Selam Coop," diyorum, sesim kısık. "Aradığına sevindim."

"Evet, ben de. Bak, Chloe. Dün gece için özür dilerim-"

"Sorun değil," diyorum. "Gerçekten, atlattım. Aşırı tepki verdim."

Hat sessiz ve nefesini duyabiliyorum. Sesi titrek geliyor, sanki hızlı yürüyormuş gibi, kaldırıma vuran ayakları omurgasına bir titreşim gönderiyor.

"Her şey yolunda mı?"

"Hayır," diyor. "Hayır, pek sayılmaz." "Ne oldu?"

"Annem arıyor," dedi sonunda. "Riverside bu sabah beni aradı, acil olduğunu söylediler."

"Acil olan neydi?"

"Görünüşe göre yemek yemeyi reddediyormuş," diyor. "Chloe, ölmek üzere olduğunu düşünüyorlar."

OceanofPDF.com

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

Beş dakikadan kısa bir sürede ön kapıdan çıktım; ayakkabılarımı zar zor giydim, garaj yolunda koşarken spor ayakkabılarımın arkasındaki kumaş topuklarıma batıyor.

"Chloe," diye sesleniyor Daniel arkamdan, açık eliyle kapıyı tokatlayıp geri iterek açıyor. "Nereye gidiyorsun?"

"Gitmem gerek," diye bağırıyorum.

"Annem arıyor." "Peki ya annen?"

O da evden aceleyle çıkıyor, beyaz bir tişörtü kafasına geçiriyor. Ben çantamı karıştırıyor, arabamın kilidini açacak anahtarları bulmaya çalışıyorum.

"Yemek yemiyor," diyorum. "Günlerdir bir şey yemedi. Gitmeliyim, gitmeliyim-"

Durdum, başımı ellerimin arasına aldım. Bunca yıldır annemi görmezden geldim. Ona kaşımayı reddettiğim bir kaşıntı gibi davrandım. Sanırım ona odaklanırsam, başka bir şeye odaklanmanın imkansız olacağını düşündüm. Ama görmezden gelirsem, sonunda acı kendiliğinden azalacaktı. Asla *geçmeyecekti* - hala orada olacağını biliyordum, her zaman orada olacaktı, izin verdiğim anda cildimde karıncalanmaya başlamaya hazır olacaktı - ama daha az fark edilir olacaktı, arka plan gürültüsü gibi. Statik. Tıpkı babam gibi, onun da ne olduğu gerçeği -kendisine ve bize yaptıkları- baş edilemeyecek kadar ağırdı. Onun gitmesini istemiştim. Ama asla, bir kez bile, gerçekten gitmiş *olsaydı* nasıl hissedeceğimi düşünmedim. Riverside'daki o küflü odada tek başına ölseydi, son sözlerini, son düşüncelerini ifade edemeseydi. Her zaman bildiğim farkındalık üzerime çöktü; nemli bir havlunun içinden nefes almaya çalışmak gibi yoğun ve boğucu.

Onu terk ettim. Annemi yalnız başına ölüme terk ettim.

"Chloe, bir saniye bekle," diyor Daniel. "Konuş benimle."

"Hayır," diyorum başımı sallayarak ve ellerimi tekrar çantama sokuyorum. "Şimdi olmaz, Daniel. Zamanım yok."

"Chloe-"

Arkamda metal şıngırtıları duyuyorum ve olduğum yerde donup kalıyorum, yavaşça arkamı dönüyorum. Daniel arkamda, anahtarlarımı havada tutuyor. Onlara uzanıyorum, ama o geri çekiyor, ulaşamayacağım bir yere.

"Seninle geliyorum," diyor. "Bunun için bana ihtiyacın

var." "Daniel, hayır. Sadece anahtarlarımı ver-"

"Evet," diyor. "Lanet olsun, Chloe. Tartışmaya açık değil. Şimdi arabaya bin."

Ona baktım, bu ani öfke patlaması karşısında şok olmuştum. Kızarmış tenine ve şişkin gözlerine. Sonra, neredeyse aynı anda, ifadesi eski haline dönüyor. "Özür dilerim," diyor nefes vererek ve bana doğru uzanarak. Elini ellerimi tuttu ve ben irkildim. "Chloe, özür dilerim. Ama beni kendinden uzaklaştırmayı bırakmalısın. Sana yardım etmeme izin ver."

Ona tekrar bakıyorum, yüzünün saniyeler içinde nasıl tamamen değiştiğine. Kaşlarındaki endişeye, alnındaki parlak ve derin kıvrımlara. Ellerimi teslimiyetle bırakıyorum; Daniel'ı orada istemiyorum. Onu annemle -ölmekte olan, savunmasız annemle- aynı odada istemiyorum ama savaşacak enerjim yok. Savaşacak *zamanım* yok.

"İyi," dedim. "Hızlı sür."

Otoparka girer girmez Cooper'ın arabasını tanıyorum; Daniel daha bizimkini parka bile alamadan dışarı fırlıyorum ve otomatik kapılardan koşarak geçiyorum. Arkamda Daniel'ın ayakkabılarının fayansları gıcırdatarak bana yetişmeye çalıştığını duyabiliyorum ama beklemiyorum. Annemin koridorundan sağa dönüyorum, kırık kapıların, televizyon ve radyoların sessiz mırıltılarının ve kendi kendilerine mırıldanan sakinlerin yanından koşarak geçiyorum. Odasına döndüğümde, önce kardeşimi görüyorum, başucunda oturuyor.

"Coop." Ona doğru koşuyorum, Cooper'ın beni kucaklamasına izin verirken annemin yatağına yığılıyorum. "O nasıl?"

Gözleri kapalı olan anneme bakıyorum. Zaten zayıf olan bedeni daha da zayıflamış görünüyor, sanki bir haftada on kilo vermiş gibi. Bilekleri kopacakmış gibi görünüyor, yanakları kağıt mendille kaplanmış iki oyuk mağara gibi.

"Sen Chloe olmalısın."

Odanın köşesinden gelen sesle irkildim; beyaz önlüğü ve kalçasına dayadığı panosuyla orada duran doktoru fark etmemiştim.

"Benim adım Doktor Glenn," diyor. "Riverside'daki nöbetçi doktorlardan biriyim. Cooper'la bu sabah telefonda konuştum ama tanıştığımızı sanmıyorum."

"Hayır, yapmadık," diyorum, ayağa kalkmaya zahmet etmeden. Tekrar anneme, göğsünün hafifçe inip kalkışına bakıyorum. "Bu ne zaman oldu?"

"Bir haftadan biraz az oldu."

"Bir *hafta* mı? Bunu neden şimdi öğreniyoruz?"

Koridordan gelen bir ses hepimizin dikkatini başka yöne çekiyor; bu Daniel, vücudu kapının pervazına çarpıyor. Alnında boncuk boncuk ter damladığını görüyorum ve elinin tersiyle terini siliyor.

"Onun burada ne işi var?" Cooper ayağa kalkmaya başladı ama ben elimi bacağına koydum.

"Sorun değil," diyorum. "Şimdi olmaz."

"Bu tür durumlarla başa çıkabilecek donanıma sahibiz; tahmin edebileceğiniz gibi, yaşlı hastalarda oldukça yaygın," diye devam ediyor doktor, gözleri Daniel ve bizim aramızda gidip geliyor. "Ama daha fazla devam ederse, onu Baton Rouge General'a nakletmemiz gerekecek."

"Altta yatan nedenin ne olduğunu biliyor muyuz?"

"Fiziksel olarak sağlığı gayet iyi. Yiyeceklere karşı isteksizliğe neden olabilecek herhangi bir hastalık tespit edemedik. Kısacası, bilmiyoruz ve bakımımızda olduğu onca yıl boyunca, onunla bir kez bile böyle bir sorun yaşamadık."

Tekrar ona, boynundaki sarkmış deriye, iki baget gibi dışarı fırlamış köprücük kemiklerine bakıyorum.

"Sanki bir sabah uyanmış ve zamanın geldiğine karar vermiş gibi."

Cooper'a bakıyorum, cevaplar arıyorum. Hayatım boyunca aradığım şeyi hep onun yüz ifadesinde bulmuşumdur. Bir gülümsemeyi bastırmaya çalışırken dudağının belli belirsiz seğirmesinde, düşünceli bir şekilde ağzının içini çiğnerken yanağının hafifçe çukurlaşmasında. Hatırlayabildiğim kadarıyla sadece bir kez bakışlarım

Boş bakışlardan başka bir şey yoktu; sadece bir kez Cooper'a dönmüş ve onun bile yardım edemeyeceğini, kimsenin yardım edemeyeceğini dehşetle fark etmiştim. Oturma odamızdaydık, bacaklarımız yerdeydi. Gözlerimiz televizyon ekranının ışıltısıyla aydınlanmış, babamızın karanlığı hakkında konuşmasını dinliyorduk, ayak bileklerimizdeki zincirler takırdıyor, serseri bir gözyaşının damlacıkları yasal defterini lekeliyordu.

Ama şimdi tekrar görüyorum. Cooper'ın gözleri benimkilerle buluşmuyor ama dümdüz ileriye bakıyor. Daniel'ınkilere bakıyor, ikisinin de vücudu tahta gibi kaskatı.

Doktor Glenn odadaki gerginlikten habersiz, "Annen iletişim kuramıyor elbette," diye devam ediyor. "Ama belki buraya gelerek iletişim kurmayı deneyebileceğinizi umuyorduk."

"Evet, elbette" diyorum, gözlerimi Cooper'dan ayırıp tekrar anneme bakıyorum. Elini tutup kendime doğru çekiyorum. Önce kıpırdamıyor, ta ki hafif bir tıkırtı hissedene kadar, parmakları bileğimin ince derisinde yavaşça hareket ediyor. Küçük hareket titreşimine bakıyorum. Gözleri hâlâ kapalı ama parmakları hareket ediyor.

Cooper'a, Daniel'a, Doktor Glenn'e bakıyorum. Hiçbiri fark etmemiş gibi görünüyor.

"Onunla biraz yalnız kalabilir miyim?" Kalp atışlarım boynuma doğru yükselirken soruyorum. Avuçlarım terden kayganlaşmaya başlıyor ama elini bırakmayı reddediyorum. "Lütfen?"

Doktor Glenn başını sallar, sessizce yatağının yanından geçip kapıdan çıkar.

"Sen de," diyorum, önce Daniel'a sonra Cooper'a bakarak. "İkinize de."

"Chloe," diye başlıyor Cooper ama ben başımı sallıyorum.

"Lütfen. Sadece birkaç dakika. Ne olur ne olmaz diye..."

"Elbette." Nazikçe başını sallıyor, elini benimkinin üzerine koyuyor ve sıkıyor. "Neye ihtiyacın olursa."

Sonra ayağa kalkar, Daniel'ı iterek geçer ve tek kelime etmeden koridora doğru yürür.

Şu anda annemle yalnızım ve son görüşmemize dair anılar aklımdan geçmeye başladı. Ona kayıp kızlar hakkında anlattıklarım, tüm bunların benzerlikleri. Deja vu. Ve eğer Doktor Glenn'in zaman çizgisi doğruysa, bu annemin yemek yemeyi bıraktığı zamana denk geliyordu.

Neden bu kadar endişelendiğimi bilmiyorum, demiştim. *Babam hapiste. Bu işe karışacak falan değil ya.*

Ben odadan aceleyle çıkmadan önce parmaklarını çılgınca tıklatması ziyaretimizi kısa kesti. Cooper'a, Daniel'a ya da bir başkasına annemin iletişim kurabildiğine inandığımı hiç söylemedim - parmaklarının nazik hareketi, bir dokunuş *Evet, seni duyuyorum* anlamına geliyor - *çünkü* dürüst olmak gerekirse, buna kendim inandığımdan bile emin değildim. Ama şimdi merak ediyorum.

"Anne," diye fısıldıyorum, bir şekilde kendimi hem gülünç hem de korkmuş hissediyorum. "Beni duyabiliyor musun?"

Dokun.

Parmaklarına baktım. Yine hareket ettiler, biliyorum.

"Bunun buraya son geldiğimde konuştuğumuz şeyle bir ilgisi var mı?"

Dokun, dokun.

Nefes veriyorum, gözlerim onun avucundan koridora kayıyor, kapı hâlâ açık.

"Öldürülen bu kızlar hakkında bir şey biliyor musunuz?"

Tap, tap, tap. Tap, tap.

Gözlerimi koridordan çekip tekrar elime, annemin avucumun içinde çılgınca seğiren parmaklarına çeviriyorum. Bu bir tesadüf olamaz; bir anlamı olmalı. Sonra bakışlarımı daha yukarıya, annemin yüzüne doğru çekiyorum ve anında vücudum geriye doğru uçuyor, adrenalin ve korkudan oluşan bir sarsıntı elimi annemin avucundan çekmeme ve inanamayarak ağzımı kapatmama neden oluyor.

Gözleri açık ve doğrudan bana bakıyor.

OceanofPDF.com

OTUZUNCU BÖLÜM

Daniel ve ben yine arabadayız, açık pencerelerimizden içeri giren ve bana çok ihtiyacım olan temiz havayı veren rüzgârın hafif vuruşları dışında sessiziz. Annemi, az önce odasında geçen konuşmayı düşünmeden edemiyorum.

"Heceleyebilir misin sence?" Kekelemiştim, onun geniş ve sulu gözlerine bakıyordum. Gözyaşları çimenlerin üzerindeki çiy taneleri gibi kirpiklerine yapışmış, titriyordu. Parmaklarına baktım, parmaklarımın arasında kasılıyordu. "Bana bir saniye ver."

Koridora geri döndüm ve kafamı bekleme odasına soktum. Daniel ve Cooper aralarındaki birkaç sandalyede oturuyorlardı, sessiz ve kaskatı kesilmişlerdi, sırtları bana dönüktü. Sonra koridoru geçip oturma alanına doğru ilerledim ve naftalin kokan, sayfaları kahverengiye boyanmış eski kitaplarla dolu masayı karıştırdım. Kimsenin izlemek istemediği bağışlanmış DVD'lerden rastgele bir demet aldım ve masa oyunlarına ulaşana kadar onları bir kenara ittim. Sonra aceleyle annemin odasına döndüm ve cebimden küçük, kadife bir çanta çıkardım. Scrabble taşları.

"Tamam," dedim, onları yorganının üzerine atarken ve her harf yukarı bakacak şekilde tam bir alfabemiz olana kadar teker teker ters çevirmeye başlarken kendimi utangaç hissediyordum. Bunun işe yarayabileceğini hayal bile edemiyordum ama denemek zorundaydım. "Bir harfi işaret edeceğim. Basitten başlayacağız: *Y* evet, *N* hayır demek. İstediğinize bastığımda dokunun."

Yatağının üzerindeki sıra sıra dizilmiş mektuplara baktım, annemle yirmi yıldır ilk kez gerçek bir konuşma yapma ihtimali hem heyecan verici hem de zihnimi uyuşturuyordu. Derin bir nefes aldım ve sonra konuşmaya başladım.

"Bunun nasıl işleyeceğini anlıyor musun?"

N'yi işaret ettim. Sonra *Y'yi* işaret ettim. *Tap.*

Nefes verdim, kalbim daha hızlı atıyordu. Bunca yıldır annem biliyordu. Anlıyordu. Beni konuşurken duyuyordu. Sadece ona anlatmak için hiç zaman ayırmamıştım.

onun da konuşmasını.

"Öldürülen bu kızlar hakkında bir şey biliyor musunuz?"

Hiçbir şey. Y-tap.

"Bu cinayetlerin Breaux Köprüsü ile bir ilgisi var mı?"

Hiçbir şey. Y-tap.

Durdum ve bir sonraki sorumu düşündüm. Fazla zamanımız olmadığını biliyordum; yakında Cooper, Daniel ya da Doktor Glenn içeri girecekti ve beni bu halde yakalamalarını istemiyordum. Tekrar fayanslara baktım ve son sorumu sordum.

"Bunu nasıl kanıtlayabilirim?"

A ile başlamıştım, parmağım sol üst köşedeki karoyu gösteriyordu, hiçbir şey yoktu. *B'ye* geçtim, sonra *C'*ye. Son olarak *D'*yi gösterdiğimde parmakları hareket *etti*.

"*D*?"

Dokun.

"Tamam, ilk harf, *D*."

Sonra *en* baştan başladım-A. *Dokun.*

Kalbim göğsümde küt küt

atmaya başladı. "*D-A*?"

Dokun.

Daniel'i heceliyordu. Sakin kalmaya çalışarak havayı büzdüğüm dudaklarımdan yavaşça üfledim. Parmaklarımı kaldırdım ve *N* harfini işaret ettim, gözlerim onun parmaklarını deliyordu... ta ki koridordan gelen bir ses beni harekete geçirene kadar.

"Chloe?" Cooper'ın açık kapıya yaklaştığını duyabiliyordum. "Chloe, iyi misin?"

Kolumu yatak örtüsünün üzerinde gezdirdim ve fayansları topladım, hepsini avucumun içine aldım ve tam Cooper kapıda belirirken arkamı döndüm.

"Sadece seni kontrol etmek istedim," dedi, gözleri benden anneme doğru kayarken. Bize doğru ilerleyip yatağın kenarına otururken dudaklarında nazik bir gülümseme belirdi. "Gözlerini açtırmışsın."

"Evet," dedim, avucumdaki ter fayansları yağlı hale getirmiş, tuttuğum yerde birbirlerine çarparak kayıyorlardı. "Evet, yaptım."

Daniel şimdi flaşörünü yakıyor ve çakıllı bir araba yoluna giriyoruz, ön camdan fırlayan çakıl taşlarının sesi onu camları kapatmaya zorluyor. Başımı yavaşça kaldırıyorum, hafızamdan silkiniyorum ve artık çevremizi tanımadığımı fark ediyorum.

"Neredeyiz biz?" diye soruyorum. Şimdi tozlu yan yollardan gidiyoruz; ne kadar zamandır araba sürdüğümüzü bilmiyorum ama bunun eve dönüş yolu olmadığını biliyorum.

"Neredeyse vardık," diyor Daniel bana gülümseyerek. "*Orası* neresi?"

"Göreceksin."

Birdenbire burası klostrofobik gelmeye başladı. Klimaya uzanıyorum ve düğmeyi sonuna kadar sağa iterek soğuk hava üflemesine doğru eğiliyorum.

"Daniel, eve gitmem gerek."

"Hayır," diyor. "Hayır Chloe, şu anda evde kendine acımana izin vermeyeceğim. Sana bugün için planlarım olduğunu söyledim ve onları yapacağız."

Derin bir nefes alıyorum, pencereme dönüyorum ve ormanın derinliklerine doğru ilerlerken ağaçların uçuşunu izliyorum. Daniel'ın adını heceleyen annemi düşünüyorum. Nasıl bilebilir ki? Hiç tanışmamışlarsa onun kim olduğunu nasıl bilebilirdi? Bu sabah hissettiğim tedirginlik hızla geri dönüyor. Telefonuma bakıyorum, sinyal bulmak için çabalarken bir görünüp bir kaybolan tek çubuk servise. Evimden kilometrelerce uzaktayım, ölü bir kızın kolyesini elinde tutan bir adamla arabada mahsur kalmışım, yardım çağırmanın bir yolu yok. Belki de dün gece beni kolyeyi tutarken gördü; belki de sandığım kadar çabuk dolaba geri koymamıştım. Ayaklarım çantamı sıyırıyor ve dibine özenle sıkıştırdığım biber gazımı düşünüyorum. En azından yanımda o var.

Saçmalama, Chloe. Sana zarar vermeyecek. Vermeyecek.

Bir şok dalgası bedenimi sarsıyor ve tıpkı annem gibi konuştuğumu fark ediyorum. Ben annemim. Şerif Dooley'in ofisinde oturmuş, babamla ilgili mantıklı açıklamalar yapan annemim.

Ona karşı yığılan kanıt dağı. İçimde biriken gözyaşları serbest kalmakla tehdit ederken gözlerim acıyor. Elimi kaldırıyorum ve Daniel'ın görmemesine dikkat ederek hızla siliyorum.

Riverside'da yatağa bağlı, hayatı kendi sorunlu zihninin giderek daralan duvarlarına h a p s o l m u ş annemi düşünüyorum. Ve şimdi anlıyorum. Bunu neden yaptığını anlıyorum. Hep zayıf olduğu için, yalnız kalmak istemediği için babama geri döndüğünü düşünmüştüm. Çünkü onu nasıl terk edeceğini bilmiyordu, onu terk etmek *istemiyordu*. Ama şimdi, şu anda, annemi daha önce hiç anlamadığım kadar iyi anlıyorum. Ona geri döndüğünü anlıyorum çünkü umutsuzca aksi yönü işaret edecek herhangi bir kanıt izi, bir canavara aşık olmadığını kanıtlayacak tutunabileceği bir şey kırıntısı arıyordu. Ve bunu bulamadığında, kendine iyice bir bakmak zorunda kaldı. Şu anda benim zihnimde dönüp duran ve onunkiyle aynı şekilde daralan soruları kendine sormak zorunda kaldı.

Bir canavara aşık *olduğu* gerçeğini kabul etmek zorunda kalmıştı. Ve eğer bir canavara aşıksa... bu onu ne yapıyordu?

Arabanın durmak için yuvarlanmaya başladığını hissediyorum. Tekrar camdan dışarı bakıyorum ve ormanın derinliklerinde olduğumuzu görüyorum, ağaçların arasındaki tek mola küçük, bataklık bir dere, muhtemelen daha büyük bir su kütlesinin girişi.

"Geldik," diyor, arabayı kapatıyor ve anahtarları cebine sokuyor. "Şimdi dışarı çık."

"*Burası* neresi?" Sesimi hafif tutmaya çalışarak tekrar soruyorum. "Göreceksin."

"Daniel," diyorum ama o çoktan arabadan inmiş, yolcu tarafına doğru yürüyor ve benim için kapımı açıyor. Eskiden centilmence bir hareket gibi gelen şey şimdi daha uğursuz geliyor, sanki beni isteğim dışında dışarı çıkmaya zorluyor. İsteksizce elini tutuyorum ve arabadan iniyorum, kapıyı arkamdan çarparak kapatırken yüzüm buruşuyor, çantam, telefonum ve biber gazım hala içeride.

"Gözlerini kapat."

"Daniel-"

"Kapat onları."

Gözlerimi kapatıyorum, etrafımızdaki mutlak sessizliği içime çekiyorum. Acaba onları, Aubrey ve Lacey'i buraya mı götürdü? Acaba burada mı yaptı? Burası mükemmel bir yer. İzole edilmiş, saklanmış. *Sana zarar vermez.* Etrafımızdaki sivrisineklerin vızıltısını, uzaktaki yaprakları hışırdatan bir hayvanın koşuşturmasını duyuyorum. *Vermeyecek.* Daniel'ın ayak seslerini duyuyorum, arabama doğru yürüyor, bagajın kilidini açıyor, bir şey çıkarıyor. *Sana zarar vermeyecek, Chloe.* Bir gümbürtü duyuyorum, içeriden çekilen şey her neyse yere düşüyor. Şimdi bana doğru yürüyor, elinde bir şey taşıyor. Yere sürtündüğünü duyuyorum. Metalin toprağa sürtünmesi.

Bir kürek.

Etrafımda dönüyorum, ormana doğru koşup saklanmaya hazırım. Avazım çıktığı kadar bağırmaya hazırım, her şeye rağmen burada başka biri olduğunu umuyorum. Beni duyacak biri. Yardım edecek biri. Daniel'la yüzleştiğimde, gözleri kocaman açılmıştı. Arkamı dönmemi beklemiyordu. Dövüşmemi beklemiyordu. Ellerine bakıyorum, avuçlarında tuttuğu uzun, ince şeye. Bana onunla vurmasını engellemek için kollarımı kaldırdığımda, ona iyice bakıyorum ve fark ediyorum ki... o bir kürek değil. Daniel kürek tutmuyor.

Bu bir kürek.

"Kanoya bineriz diye düşünmüştüm," diyor, gözlerini suya dikerek. Dönüp ağaçların ayrıldığı ve bataklık suyunun göründüğü küçük açıklığa bakıyorum. Yanında, kısmen yeşilliklerin arkasına gizlenmiş, içinde dört kayığın tünediği, yapraklarla, kirle ve örümcek ağlarıyla kaplı ahşap bir raf var. Nefes veriyorum.

"Burası oldukça gizli bir yer, ama ezelden beri buradaydı," diyor küreği utangaç bir tavırla elinde tutarken. Yaklaşıyor ve almam için bana uzatıyor. Kollarımda ağırlığını hissederek alıyorum. "Kanoları kullanmak serbest, sadece kendi küreğinizi getirmeniz gerekiyor. Arabama sığmazdı, bu yüzden anahtarlarını aldım ve bu sabah bagajına yükledim."

Ona bakıyorum, yakından inceliyorum. Eğer bu şeyi bir silah olarak kullanmayı planlasaydı, bana vermezdi. Küreğe ve sonra tekrar kanolara, suyun durgunluğuna, bulutsuz gökyüzüne bakıyorum. Arabaya bakıyorum - buradan tek çıkış yolum, biliyorum. Anahtarlar

cebinde; eve dönmek için başka yolum yok. Şu anda karar veriyorum, o harekete geçebiliyorsa ben de geçebilirim.

"Daniel," diyorum başımı öne eğerek. "Daniel, özür dilerim. Neyim var bilmiyorum."

"Gerginsin. Ve bu tamamen anlaşılabilir bir şey Chloe. Bu yüzden buradayız. Rahatlamana yardımcı olabilirim."

Ona bakıyorum, hâlâ ona güvenip güvenemeyeceğimden emin değilim. Son birkaç saat içinde ortaya çıkan kanıt selini görmezden gelemem. Kolye ve parfüm, Cooper'ın Riverside'da ona dik dik bakışı, sanki onda benim hissedemediğim bir şey hissediyormuş gibi - kötü bir şey, karanlık bir şey. Annemin uyarısı. Dün bileğimi tutup beni kanepeye yapıştırması; bu sabah anahtarlarımı ulaşamayacağım bir yere asarak beni terslemesi. Ama başka şeyler de var. Bir güvenlik sistemi kurdurdu. Annemi görmem için beni Riverside'a götürdü, sürpriz bir parti düzenledi ve sadece ikimiz için bir gün planladı. Bu tam da ilk tanıştığımız andan itibaren yaptığı romantik bir jestti, o kutuyu kollarımdan kaldırıp omzuna aldı. Hayatımızın geri kalanı boyunca tadını çıkarmayı dört gözle beklediğim türden bir jest. Kendinden emin sırıtışını -alışkanlık sanırım- görünce gülümsemeden edemiyorum ve işte o zaman kararımı veriyorum:

Daniel insanları incitebilir ama ben henüz Bana zarar vereceğinden korktum.

"Tamam," diyorum başımı sallayarak. "Tamam, hadi gidelim."

Daniel'ın gülümsemesi daha da büyür, kano standına doğru ilerler ve bir tanesini tahta mandallardan kaldırır. Kanoyu ormanın zemininde sürüklüyor ve suya itmeden önce ortasında biriken örümcek ağlarını temizleyerek döküntüleri fırçalıyor.

"Önce bayanlar," diyor kolunu uzatarak. Elimi tutmasına izin veriyorum ve tekneye doğru titrek bir ilk adım atıyorum, sonra beni aşağı indirirken içgüdüsel olarak omzunu tutuyorum. Yerleşmemi bekledikten sonra arkamdaki koltuğa atlıyor ve bizi topraktan itiyor, ben de yüzerek uzaklaştığımızı hissediyorum.

Açıklığı geçtikten sonra, buranın güzelliği karşısında soluğumu tutamıyorum. Bataklık geniş ve tembel, bulanık sudan çıkan selvi ağaçlarıyla dolu, dizleri yüzeye uzanan parmaklar gibi yüzeyi kırıyor

Tutacak bir şey arıyorum. İspanyol yosunlarından oluşan perdeler güneş ışığını milyonlarca pırıltılı iğneye dönüştürüyor, kurbağalar korosu ıslak ve gırtlaktan gelen sesleriyle hep bir ağızdan vıraklıyor. Yosunlar yüzeyde ağır ağır yüzüyor ve göz ucuyla bir timsahın yavaşça süzüldüğünü görüyorum; boncuk gibi gözleri, sıska bacaklarından zarifçe kalkıp ağaçların güvenliğine doğru kanat çırpmadan önce bir balıkçıl kuşunu izliyor.

"Çok güzel, değil mi?"

Daniel arkamda sessizce kürek çekiyor, kayığın yanından geçen suyun şırıltısı beni sersemletiyor. Gözlerim timsahta, onun sessizce, göz önünde gizlenişinde.

"Muhteşem," diyorum. "Bana şunu hatırlatıyor..."

Duruyorum, yarım kalan düşüncem havada asılı kalıyor.

"Bana evimi hatırlatıyor. Ama... iyi anlamda. Cooper ve ben bazen Martin Gölü'ne giderdik. Timsahları izlerdik."

"Eminim annen buna bayılmıştır."

Gülümsüyorum, hatırlıyorum. Ağaçların arasından nasıl çığlık attığımızı hatırlıyorum: *Sonra görüşürüz, timsah!* Çıplak ellerimizle kaplumbağaları yakalayışımızı, yaşlarını öğrenmek için kabuklarındaki halkaları sayışımızı. Yüzlerimizi savaş boyası gibi çamurla kaplamamız, evimizin ön kapısına çarpmadan önce çalıların arasında birbirimizi kovalamamız, annemizden azar işitmemiz, annemiz cildimizi etli ve çiğ olana kadar ovalamadan önce banyoya kadar kıs kıs gülmemiz. Tırnaklarımızı sivrisinek ısırıklarımıza batırırdık, bacaklarımıza insan tik-tak tahtaları gibi küçük *X'ler* çizerdik. Her nasılsa, sadece Daniel bu anıları benden alabilirdi. Sadece Daniel onları saklandıkları yerden, zihnimin gizli girintilerinden, babamın yüzünü televizyon ekranında gördüğüm anda onları sürgün ettiğim gizli odadan çıkarabilirdi, aldığı altı can için değil, yakalandığı için ağlıyordu. Sadece Daniel bana her şeyin o kadar da kötü olmadığını hatırlatabilirdi. Kanoya yaslandım ve gözlerimi kapattım.

"Burası benim en sevdiğim kısım," diyor teknemizi bir köşeye doğru iterken. I Gözlerimi açtım ve uzakta Cypress Stables'ı gördüm. "Sadece altı hafta daha."

Arazi sudan bakıldığında daha da nefes kesici, o büyük, beyaz çiftlik evi mükemmel bakımlı çimlerin üzerinde yükseliyor. Yuvarlak sütunlar, üç tarafı saran sundurmaları, sallanan sandalyeleri hala esintide dans ediyor. Sallanmalarını izliyorum, bir ileri bir geri, bir ileri bir geri. Kendimi o muhteşem ahşap merdivenlerden inerken, suya doğru, Daniel'e doğru yürürken hayal ediyorum.

Sonra birdenbire Dedektif Thomas'ın sözleri suyun üzerinde yankılanmaya başlıyor ve mükemmel hayalimi bozuyor.

Aubrey Gravino ile bağlantınız tam olarak nedir?

Benim yok. Aubrey Gravino'yu tanımıyorum. Sesi susturmaya çalışıyorum ama nedense aklımdan çıkaramıyorum. *Onu* aklımdan çıkaramıyorum. Lekeli gözleri ve küllü kahverengi saçları. Uzun, sıska kolları. Gençlik bronzluğundaki teni.

"Gördüğüm andan itibaren onu istedim," diyor Daniel arkamdan. Ama ben onun sözlerini zar zor algılıyorum. Rüzgârda bir ileri bir geri sallanan sallanan sandalyelere odaklanmış durumdayım. Şimdi boşlar, ama her zaman boş değillerdi. Önceden bir kız vardı. Güneşten ağarmış ve yıpranmış deri binici çizmeleriyle kolona karşı tembel tembel sallanan bronz tenli, sıska bir kız.

Bu benim torunum. Bu topraklar nesillerdir ailemize ait.

Daniel'ın el salladığını hatırlıyorum. Bacaklarını açışını ve elbisesini indirişini. El sallamadan önce başını eğişini. Verandanın ani boşluğunu. Sallanan sandalyenin yavaşlayarak durması.

Bazen okuldan sonra buraya gelmeyi sever. Verandada ödevini yapar.

İki hafta öncesine kadar, başaramadı.

OceanofPDF.com

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Dizüstü bilgisayarımda Aubrey'nin daha önce hiç görmediğim bir resmine bakıyorum. Küçük bir görüntü, yüzünü yakınlaştırdığım için biraz pikselli ama emin olmak için yeterince net. Bu o.

Yere oturmuş, bacaklarını beyaz bir elbisenin altına sokmuş, aynı deri binici çizmelerini dizlerine kadar çekmiş, ellerini mükemmel bakımlı, bozulmamış yeşil çimlerin üzerine koymuş. Bu bir aile portresi ve etrafı anne babasıyla çevrili. Büyükannesi ve büyükbabası. Teyzeleri, amcaları ve kuzenleri. Resim, düğünümde koridoru çerçevelediğini hayal ettiğim yosun tutmuş meşe ağaçlarıyla çerçevelenmiş; arka planda, duvağım arkamda, kendimi yürürken hayal ettiğim o beyaz merdivenler, o dev sundurmaya doğru yükseliyor. Hiç durmadan hareket eden sandalyelere.

Karton kahve fincanını dudaklarıma götürüyorum, gözlerim hâlâ görüntüyü tarıyor. Cypress Stables'ın resmi web sitesindeyim ve sahipleri hakkında bir şeyler okuyorum. Burası gerçekten de yüzyıllardır Gravino ailesine aitmiş. 1787'de şeker kamışı çiftliği olarak inşa edilen yer, zamanla bir at çiftliğine ve en sonunda da bir etkinlik alanına dönüşmüş. Yedi nesil boyunca Gravinolar burada yaşamış ve Louisiana'nın en iyi şeker kamışı şurubunu üretmişlerdir. Böylesine cazip bir arazi üzerinde oturduklarını fark ettiklerinde, çiftlik evini yenilediler ve ahırı dekore ettiler; tertemiz bir şekilde süslenmiş iç mekan ve titizlikle budanmış dış mekan düğünler, kurumsal etkinlikler ve diğer kutlamalar için mükemmel bir Louisiana zemini sağlıyor.

Aubrey'nin *KAYIP* resmini gördüğümdeki belirsiz aşinalığı hatırlıyorum. Onu bir şekilde tanıyormuşum gibi bir his vardı içimde. Ve şimdi nedenini biliyorum. Ahırları ziyaret ettiğimiz gün oradaydı. Araziyi gezdiğimizde, düğünümüz için yer ayırttığımızda oradaydı. Onu görmüştüm. *Daniel* onu görmüştü.

Ve şimdi, o öldü.

Gözlerim Aubrey'nin yüzünden ailesinin yüzüne kaydı. Neredeyse iki hafta önce haberlerde gördüğüm ailesine. Babası

ellerinin içine ağlıyordu. Annesi kameraya yalvarıyordu: *Bebeğimizi geri istiyoruz.* Sonra büyükannesine baktım. Aynı tatlı kadın iPad'le boğuşuyor, klima ve böcek ilacı vaatleriyle uydurma korkularımı yatıştırmaya çalışıyordu. Aubrey Gravino'nun yerel olarak ünlü bir aileden geldiği gerçeğinin bir noktada haberlerde bahsedildiğini hayal ediyorum, ama bunu bilmiyordum. Cesedinin bulunmasından sonra haberlerden kasıtlı olarak uzak duruyordum. Radyoyu kapatarak şehirde dolaşıyordum. Ve onun vesikalık fotoğrafının yerini Lacey'ninki aldığında, bu detayın artık bir önemi kalmamıştı. Medya yoluna devam etmişti. Dünya yoluna devam etmişti. Aubrey, diğer yüzlerin arasında kaybolmuş, belli belirsiz tanıdık bir yüzdü. Tıpkı onun gibi diğer kayıp kızların arasında.

"Doktor Davis?"

Kapının çalındığını duyuyorum ve dizüstü bilgisayarımdan başımı kaldırıp aralık kapının arkasından bana bakan Melissa'ya bakıyorum. Koşu şortu ve atlet giymiş, saçlarını topuz yapmış ve spor çantasını bir omzuna atmış. Saat sabahın altı buçuğu, ofisimin dışındaki gökyüzü siyahtan maviye yeni yeni dönüşmeye başlıyor. Başka kimse yokken uyanık geçirilen bir sabahın doğasında yalnızlık var - kahveyi açan kişi olmak, terk edilmiş bir otoyoldaki tek araba olmak, boş bir ofis binasına varmak ve ışıkları yakmak. Aubrey'nin görüntüsüne o kadar dalmıştım ki, etrafımı saran mutlak sessizlikten o kadar sağır olmuştum ki, onun içeri girdiğini bile duymamıştım.

"Günaydın." Gülümseyerek onu içeri davet ediyorum. "Erken gelmişsin."

"Ben de senin için aynısını söyleyebilirim." İçeri girip kapıyı arkasından kapattı ve alnından süzülen ter damlacıklarını sildi. "Bugün erken bir randevun var mı?"

İfadesinde bir panik seziyorum, takvimimdeki bir şeyi gözden kaçırmış olmasından ve şimdi de işe spor kıyafetleriyle gelmesinden korkuyor. Başımı sallıyorum.

"Hayır, sadece bazı işleri yetiştirmeye çalışıyorum. Geçen hafta... nasıldı biliyorsun. Dikkatim dağılmıştı."

"Evet, ikimiz de öyleydik."

Gerçek şu ki, Daniel ile aynı evde g e r e ğ i n d e n bir dakika bile fazla kalmaya dayanamazdım. O kayıkta otururken, su bizi sallıyordu.

Uzaktaki Cypress Ahırları'na bakarken, sonunda korkmak için kendime izin vermiştim. Sadece şüpheci değil... korkmuştum. Tam arkamda oturan adamdan korkuyordum, boynum ellerinin kavrama mesafesindeydi. Bir canavarla aynı çatıyı paylaşmaktan korkuyordum; tıpkı suyun yüzeyinde süzülen timsah gibi göz önünde saklanan bir canavarla. Tıpkı yirmi yıl önceki babam gibi. Vicdanımı rahatsız eden kolye, Cooper'ın güvensizliği ve annemin uyarısı bir yana, şimdi bir de bu vardı. Benimle bağlantılı başka bir ölü kız vardı, Daniel'la bağlantılı. Ve tıpkı benim Daniel'dan sır sakladığım gibi, o anda onun da benden sır s a k l a d ı ğ ı n d a n emindim. Cooper haklıydı. Birbirimizi tanımıyoruz. Evlenmek üzere nişanlandık. Aynı çatı altında yaşıyoruz, aynı yatakta yatıyoruz. Ama biz yabancıyız, bu adam ve ben. Onu tanımıyorum. Neler yapabileceğini bilmiyorum.

O zaman ona "Biraz başım ağrıyor," demiştim, tam olarak yalan söylemiyordum. Uzaktaki o eve, hayalet bacaklar tarafından itilen o boş sallanan sandalyelere bakarken midemde bir bulantı dalgası dolaşıyordu. Acaba Aubrey o anda kolyeyi takıyor muydu diye düşündüm, şimdi evimde bir yerlerde saklı duran kolyeyi. "Geri dönebilir miyiz?"

Daniel arkamda sessizdi; ne düşündüğünü merak ediyordum. Beni neden oraya götürmüştü? Tepkimi mi ölçüyordu? Bu onun için eğlencenin bir parçası mıydı -gerçeği gözümün önünde, zar zor ulaşabileceğim bir yerde saklamak? Beni uyarıyor muydu? Bildiğimi biliyor mu? Aaron'la Cypress Mezarlığı'nın özel bir anlamı olduğuna dair konuşmamı düşündüm. Bunu daha önce anlamalıydım. Aubrey'i ilk kez Cypress Stables'da görmüştüm ve cesedi Cypress Mezarlığı'nda bulunmuştu. Daha önce bu isim çok yaygın olduğu için bir şey düşünmemiştim ama şimdi, Lacey'nin cesedinin ofisimin arkasında ortaya çıkması gibi, bu da çok tesadüfi görünüyor. Şansa bırakılamayacak kadar mükemmel. Daniel cesedi bulunduğunda Aubrey'i tanımamı mı istedi? Yoksa bana bulmacanın başka bir parçasını gösterecek ve oluşmaya başlayan büyük resmi görmememi bekleyecek kadar kendinden emin miydi?

"Daniel?"

"Elbette." Sesi kırgın ve sessizdi. "Tabii, evet, geri dönebiliriz. Her şey yolunda mı, Chlo?"

Başımı salladım, gözlerimi çiftlik evinden ayırıp başka bir şeye odaklanmak için kendimi zorladım. Başka herhangi bir şeye. İskeleye geri döndük ve sessizce eve doğru yol aldık; Daniel gözlerini yola dikmiş, dudaklarını büzmüştü, ben ise başımı cama yaslamış, parmaklarımla şakağıma masaj yapıyordum. Garaj yoluna girdiğimizde, yatak odamıza çekilip kapıyı kilitlemeden ve yatağa girmeden önce biraz kestirmekle ilgili bir şeyler mırıldandım.

"Hey, Mel," diye soruyorum asistanıma bakarak. "Sana bir soru sorabilir miyim? Nişan partisiyle ilgili."

"Elbette." Gülümsüyor ve masamın karşısına oturuyor. "Daniel oraya ne zaman geldi?"

Yanağının içini çiğniyor, düşünüyor.

"Açıkçası senden çok daha önce gelmedim. Cooper, Shannon ve ben ilk gelenlerdik. Daniel işten geç geliyordu, bu yüzden o gelene kadar herkesi içeri aldık, siz gelmeden belki yirmi dakika önce."

Göğsümde yine o tanıdık acıyı hissediyorum. Cooper, duygularını bir kenara itmeye çalışıyordu. Her şeye rağmen ya da belki de her şey yüzünden yanımda olmaya çalışıyordu. Onu oturma odamın arka tarafında dururken hayal ediyorum, yüzü kalabalığın içinde gizlenmiş. Çığlık atmamı, kolumu çantama atıp çılgınca aramamı izliyor. Daniel beni içeri çekiyor, ellerim kalçalarımda, kalabalığın içinde çalışıyor. Eminim bu onun için çok fazla olurdu. Daniel'ın o yanardöner gülümsemesini, beni boyun eğmem için manipüle etmesini izlemek. Bu yüzden ben onu göremeden arkasını dönmüş, sigara paketiyle baş başa arka bahçeye kaçmıştı. Beni orada bekliyordu. Bunu daha önce nasıl fark etmediğimi bilmiyorum; sanırım inatçılık. Bencillik. Ama şimdi her şey apaçık ortadaydı: Cooper hep aynı şekilde yanımdaydı - sessizce, arka planda, Kerevit Festivali'ndeki diğer yüzler denizinin üzerinde başını sallayarak kalabalıktan ayrıldığı gibi. Yalnız olduğumda beni buluyor, beni rahatlatıyordu.

"Tamam." Başımı salladım, odaklanmaya çalıştım. O günü düşünmeye çalışıyorum. Lacey ofisimden altı buçukta ayrılmıştı; ben ise sekize doğru ayrılmış, notlarını saklamak, ofisimi toparlamak ve Aaron'dan gelen telefona cevap vermek için biraz zaman harcamıştım.

Sonra muhtemelen saat sekiz buçuk civarında evimin önüne gelmeden önce CVS'de bir mola verdim. Bu Daniel'a Lacey'yi ofis binamın önünden alıp çöp konteynerinin arkasına saklamadan önce onu tuttuğu yere götürmesi ve ben eve varmadan önce eve ulaşması için iki saat verirdi.

Bu mümkün müydü?

"Oraya vardığında ne yaptı?"

Melissa sandalyesinde kayar, bir ayağını diğerinin arkasına bağlar. İçeri girdiğinde olduğundan daha gergin; bu sorularda kişisel bir şeyler olduğunu biliyor.

"Tazelenmek için yukarı çıktı; sanırım duş aldı ve kıyafetlerini değiştirdi. Bütün gün araba kullandığını söyledi. Sonra aşağı indi, tam da farlarınızın garaj yoluna girdiğini gördüğümüz sırada. Birkaç kadeh şarap doldurdu ve sonra... sen içeri girdin."

Başımı sallıyorum, içimden çığlık atmak gelse de verdiği bilgiler için minnettar olduğumu belirtmek için tekrar gülümsüyorum. O anı o kadar mükemmel hatırlıyorum ki. İnsan denizinin ikiye ayrıldığını ve Daniel'ın kalabalığın arasından çıktığını gördüğüm o anı. Elinde şarap kadehleriyle bana doğru yürümeye başladığı o anı ve kolunu belime dolayıp beni kendine çektiği anda paniğe kapılmış bedenimi saran rahatlama dalgasını. Baharatlı vücut yıkamasının kokusunu, bembeyaz sırıtışını hatırlıyorum. Tam o anda yanımda o varken kendimi çok şanslı, çok şanslı hissettiğimi hatırlıyorum. Ama şimdi... O andan hemen *önce* ne yaptığını merak etmekten kendimi alamıyorum. Sabununun bu kadar güçlü kokmasının nedeni başka bir şeyin kokusunu yok etmek için bilerek köpürtmüş olmasıydı. Üzerini değiştirmeden önce giydiği kıyafetler artık evimizde miydi, yoksa onları yolun kenarında bir yere mi atmıştı ya da kibritle yakıp onu suçlarına bağlayabilecek her türlü kanıtı kül mü etmişti? O gece çıplak bedenlerimiz yatakta iç içe uzanırken teninin bir yerinde ondan izler var mıydı - saçının bir teli, kanının bir damlası, henüz bulunamamış bir yere gömülü sökülmüş bir tırnağı? Aubrey'i, kaybolduğu geceyi ve Daniel eve döndükten sonra birlikte neler yapmış olabileceğimizi merak ediyorum. Daniel uzun bir tatilden eve döndükten sonra her zaman yaptığı gibi duşa atladı mı?

Yalnız bir sürüş mü? O gece ona katılmaya karar verdim mi, banyo buharla buğulanırken onun için kıyafetlerini soydum mu? Onu yıkamasına yardım ettim mi?

Burnumu sıkıp gözlerimi kapatıyorum. Düşüncesi bile midemi bulandırıyor.

"Chloe?" Melissa'nın sesini duyuyorum, yumuşak, endişeli bir fısıltı. "İyi misin?"

"Evet," diyorum, başımı kaldırıp zayıfça gülümseyerek. Durumun ağırlığı omuzlarıma çöküyor. Açıkça dahil olmam bana yirmi yıl öncesini hatırlatıyor - görüp de fark etmemek. Farkında olmadan kızları bir avcıya yönlendirmemi ya da daha doğrusu bir avcıyı onlara yönlendirmemi. Merak etmekten kendimi alamıyorum - eğer ben olmasaydım, hala hayatta olurlar mıydı? Hepsi mi?

Birden kendimi yorgun hissettim. Çok, çok yorgun. Dün gece neredeyse hiç uyumadım, Daniel'ın teni bir fırın gibi ışıldıyor ve beni fazla yaklaşmamam konusunda uyarıyordu. Masamın çekmecesine, karanlıktan çağırılmayı bekleyen hap koleksiyonuna bakıyorum. Melissa'ya gitmesini söyleyebilirdim. Perdeleri kapatabilir, her şeyden kaçabilirdim. Saat daha sabahın yedisi bile değil; o günkü randevuları iptal etmek için bolca zaman var. Ama bunu yapamam. Yapamayacağımı biliyorum.

"Takvimim nasıl görünüyor?"

Melissa çantasına uzanır ve telefonunu çıkarır, takvim uygulamasına gider ve günün randevularına göz atar.

"Oldukça dolusun," diyor. "Geçen haftadan bir sürü program değişikliği var."

"Tamam, yarın ne olacak?"

"Yarın dörde kadar dolusun."

Başparmaklarımla şakaklarıma masaj yaparak iç geçiriyorum. Ne yapmam gerektiğini biliyorum, sadece bunu yapacak zamanım yok. Müşterilerimi iptal etmeye devam edemem, yoksa çok yakında hiç müşteri kalmayacak.

Ama yine de annemin parmaklarının avucumun içinde çılgınca dans ettiğini hayal ediyorum.

Bunu nasıl kanıtlayabilirim?

Daniel. Cevap Daniel.

Melissa işaret parmağıyla ekranı kaydırarak, "Perşembe günü oldukça açıksınız," diyor. "Sabahları randevu var, öğleden sonra yok."

"Tamam," diyorum, daha dik oturarak. "O günün geri kalanını bana ayır lütfen. Cuma gününü de. Bir seyahate çıkmam gerekiyor."

OceanofPDF.com

BÖLÜM OTUZ İKİ

"Seninle gurur duyuyorum, bebeğim."

Yatak odamızın zemininden başımı kaldırıp kapı çerçevesine yaslanmış, bana gülümseyen Daniel'a bakıyorum. Duştan yeni çıkmış, bembeyaz bir havluyu beline dolamış ve kollarını çıplak gövdesine kavuşturmuş. Yatak odasına doğru yürüyor ve dolapta asılı duran beyaz düğmeli gömlekleri karıştırmaya başlıyor. Bir an için ona, mükemmel bronzlaşmış vücuduna bakıyorum. Sıkı kolları, nemli teni. Gözlerimi kısıyorum ve karnından sırtına doğru uzanan bir çizik fark ediyorum. Taze görünüyor ve oraya nasıl geldiğini merak etmemeye çalışıyorum. Nereden geldiğini. Onun yerine bavuluma, içinde yığılı duran kıyafetlere bakıyorum. Çoğunlukla kot pantolon ve tişörtler, pratik şeyler ve görünüş için bir elbise ve birkaç stiletto atmam gerektiğini fark ediyorum - ne de olsa bekarlığa veda partisinde giyilecek türden şeyler.

"Orada kim olacak?"

"Küçük," diyorum çantanın köşesine birkaç topuklu ayakkabı yerleştirirken. Giymeyeceğimi bildiğim topuklu ayakkabılar. "Shannon, Melissa, birkaç eski iş arkadaşım. Büyük bir şey yapmak istemiyorum."

"Bence harika," diyor ve askıdan bir gömlek alıp sırtına geçiriyor. Bana doğru yürüyor, düğmeleri hâlâ açık. Normalde ayağa kalkar, kollarımı çıplak tenine dolar, parmaklarımı sırtındaki kaslara bastırırdım. Normalde, onu öperdim, belki de ikimiz de gün için ayrılmadan önce onu yatağa geri götürürdüm, artık vücut yıkaması gibi değil, birbirimiz gibi kokuyorduk.

Ama bugün olmaz. Bugün yapamam. Bunun yerine yerden ona gülümsüyorum, sonra tekrar kucağımdaki kıyafetlere bakıyorum ve dikkatle katlamakta olduğum gömleğe odaklanıyorum.

"Bu senin fikrindi," diyorum gözlerinden kaçmaya çalışarak. Şakağıma gömüldüklerini, sarmalların arasından geçmeye çalıştıklarını hissedebiliyorum. "Nişan partisinde, hatırladın mı?"

"Hatırlıyorum. Dinlediğine sevindim."

"Ve sen New Orleans'a gittiğinde, bunun eğlenceli olabileceğini düşündüm," diyorum ona bakarak. "Kolay bir yolculuk, çok pahalı değil."

Dudaklarının seğirdiğini görüyorum, gerçeği bilmeseydim asla fark edemeyeceğim görünmez bir titreşim; New Orleans'ta hiç bulunmamıştı. Bana o kadar detaylı anlattığı konferans -Cumartesi günü networking, ardından Pazar günü golf ve haftanın geri kalanında oturumlar- aslında hiç gerçekleşmemişti. Aslında bu bir yalan. Gerçekleşmişti. İlaç satış temsilcileri ülkenin dört bir yanından şehre akın etmişti ama Daniel yoktu. O orada değildi. Biliyorum çünkü konferansın web sitesini bulmuş, oteli aramış ve asistanının harcama raporu doldurduğunu iddia ederek faturasının bir kopyasını göndermelerini istemiştim. Ve orada değildi. Daniel Briggs konferansa kayıt yaptırmak bir yana, otele giriş ya da çıkış bile yapmamıştı. Lafayette'e yaptığı son seyahati doğrulamanın bir yolu yoktu ama bunun da yalan olduğuna dair içimde bir his vardı. Yaptığı tüm bu seyahatler, onu eve delicesine yorgun ama bir şekilde her zamankinden daha canlı getiren tüm bu uzun hafta sonları ve gece yolculukları, başka bir şeyi örtbas etmek içindi. Karanlık bir şey. Ve bundan emin olmanın tek bir yolu vardı.

Nişanlım hakkında bilmediğim o kadar çok şey var ki, ama yaşamak birlikte bir şeyi açıkça ortaya koydu: O bir alışkanlık yaratığı. Her gün eve geldiğinde evrak çantasını yemek odasının köşesine özenle yerleştiriyor, kilitliyor ve bir sonraki yolculuğuna hazır hale getiriyor. Ve her sabah koşuya çıkıyor - mahallede dört, beş, altı mil koşuyor ve ardından uzun, sıcak bir duş alıyor. Bu hafta her gün, o alnımdan öpüp evden çıktıktan sonra yemek odasına süzüldüm, parmaklarım şifreli kilidin üzerindeki rakamları ileri geri iterek şifreyi kırmaya çalıştım. Beklediğimden daha kolay olmuştu, bir bakıma tahmin edilebilir biriydi. Daniel'ın hayatında bir anlamı olabilecek tüm sayıları düşünmeye çalıştım -onun doğum günü, benim doğum günüm. Evimizin adresi. Ne de olsa Aaron bana bir şey öğrettiyse o da taklitçilerin duygusal olduklarıydı; hayatları gizli mesajlar, gizli kodlar etrafında dönüyordu. Günlerdir şansım yaver gitmeyince, yemek odasının zeminine oturup düşünmeye başladım, gözlerim onun evrak çantası ile yemek odamızın penceresi arasında gidip geliyordu, sadece onun ortaya çıkmasını bekliyordum.

Ama sonra tekrar ayağa kalktım, aklıma bir düşünce geldi.

Bir kombinasyon daha denemeden önce tekrar pencereden dışarı baktım: 72619. Rakamları kilidin yan tarafına kazınmış küçük tik işaretlerine göre hizaladığımı hatırlıyorum; sürgüyü ittiğimi, mandalın kilidi açıldığında o klik sesini duyduğumu hatırlıyorum. Çanta açıldığında menteşelerin gıcırtısını, içindekilerin düzgünce düzenlendiğini.

İşe yaramıştı. Kod işe yaramıştı. 72619. 26

Temmuz 2019.

Düğün günümüz.

"Shannon'a mesaj atıp bana fotoğraflarını göndermesini sağlayacağım," diyor Daniel ve şifonyere dönüp iç çamaşırı çekmecesini açıyor. Noel'de ona aldığım kırmızı ve yeşil flanel pantolonunu giyiyor ve gülüyor. "Bourbon Caddesi'ndeki o barmenlerin üstüne çıkarken çekilmiş fotoğraflarını istiyorum, hani şu küçük test tüpleri olanlardan-"

"Hayır," diyorum, muhtemelen çok hızlı. Ona doğru dönüyorum, gözlerinin bir parça kısılmasını izliyorum, sonra onu Shannon'a, Melissa'ya ya da herhangi birine mesaj atmamaya ikna edecek kadar inandırıcı bir bahane bulmaya çalışıyorum, çünkü hiçbiri bekârlığa veda partime gelmiyor. *Ben* bekarlığa veda partime bile gitmiyorum. Çünkü öyle bir şey yok.

"Lütfen yapma," diyorum gözlerimi indirerek. "Yani, bu benim bekârlığa veda partim Daniel. Kendimi aptal durumuna düşürmekten ve bunun senin telefonuna düşmesinden endişe ederek tüm zaman boyunca utanç içinde olmak istemiyorum."

"Hadi ama," diyor ellerini kalçalarına koyarak. "Ne zamandan beri birkaç kadeh fazla içki içmek konusunda kendine güvenmiyorsun?"

"İletişim kurmamamız gerekiyor!" Şakacı olmaya çalışarak söylüyorum. "Sadece bir hafta sonu. Ayrıca, cevap vereceklerinden bile şüpheliyim. Kuralları zaten okudum-aramak yok, mesaj atmak yok. İlişkimiz kesiliyor. Kız kıza hafta sonu."

"Peki," diyor ellerini teslimiyetle havaya kaldırarak. "New Orleans'ta olan New Orleans'ta kalır."

"Teşekkür ederim."

"Pazar günü evde olacaksın o zaman?"

Başımı sallıyorum, dört tam ve kesintisiz gün ihtimali beni halının içinde eritmeye yetiyor. Gerçekten rahatladım. Uzaklaşmak. Kendi evime her adım attığımda benden istenen rol yapmayı, sürekli rol yapmayı bırakıyorum. Ve umarım, bu yolculuktan sonra, artık rol yapmama gerek kalmayacak. Rol yapmama gerek kalmayacak. Dudakları boynuma her değdiğinde sırtımdan aşağıya süzülen ürpertiyi gizlemek için bedenimi onunkine bastırarak uyumama gerek kalmayacak. Bu yolculuktan sonra, sonunda polise gitmek için ihtiyacım olan kanıta sahip olacağım. Nihayet bana inanmalarını sağlamak için.

Ama bu, yapmak üzere olduğum şeyi daha kolay hale getirmiyor.

"Seni özleyeceğim," diyor yatağın kenarına oturarak. Alarmın çaldığı geceden beri mesafeliyim ve o bunu biliyor. Bunu hissedebiliyor, uzaklaştığımı hissedebiliyor. Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum ve kendimi ayağa kalkmaya, ona doğru yürümeye ve yanına oturmaya zorluyorum.

"Ben de seni özleyeceğim," diyorum, beni öpmek için kendine çekerken nefesimi tutarak. Başımı ellerinin arasında tutuyor, kafatasımı o tanıdık şekilde kucaklıyor. "Ama hey, gitmem gerek."

Geri çekiliyorum, ayağa kalkıp bavuluma doğru yürüyorum, kapağını kapatıp fermuarını çekiyorum.

"Bu sabah birkaç randevum var, sonra doğruca ofisten çıkıyorum. Melissa ve ben birlikte gideceğiz ve yolda Shannon'ı da alacağız."

"İyi eğlenceler." Gülümsüyor. Kısa bir an için, onu yatağın kenarında tek başına otururken, avuç içleri kucağında ağırlaşırken parmakları birbirine kenetlenmiş halde izlerken, onda daha önce hiç görmediğim bir hüzün hissediyorum. Daniel'dan önce, başkalarının yanında kendimi en yalnız hissettiğim zamanlarda kendimde fark ettiğim türden umutsuz bir özlem. Daha birkaç hafta önce, sevdiğiniz birine yalan söylediğinizde göğsünüzde hissettiğiniz o tanıdık sızı gibi, kendimi suçlu hissederdim. Onun arkasından iş çeviriyor, başkalarını bana yaptıkları için her zaman azarladığım gibi onun geçmişini araştırıyordum. Ama bu farklı, biliyorum. Bu ciddi bir durum. Çünkü Daniel ben değil, ben olmadığını biliyorum. Ama tıpkı babam gibi olabileceğinden giderek daha emin oluyorum.

İlk randevumdan otuz dakika önce, bir omzumda spor çantamla ofisime geliyorum. Melissa'nın masasının yanından hızla geçip, lattesinden bir yudum alırken ona el sallayarak yaklaşan seyahatimle ilgili uzun bir sohbetten kaçınmaya çalışıyorum. Ona bunun düğün planlaması için olduğunu söyledim, ancak bu çok belirsiz açıklamanın ötesinde, herhangi bir meşru ayrıntıdan yoksunum. Öncelikli kaygım Daniel'a inandırıcı bir mazeret sunmaktı ve şu ana kadar bunu oldukça iyi başardığımı düşünüyorum.

"Doktor Davis," diyor elindeki fincanı masanın üzerine koyarak. Onun sesine doğru dönmeden önce ofisimin kapısını yarılamıştım. "Üzgünüm ama bir ziyaretçiniz var. Ona randevunuz olduğunu söyledim ama... bekliyor."

Bekleme odama doğru dönüyorum, içeri girerken tamamen görmezden geldiğim köşedeki koltuk kümesine bakıyorum ve orada, onlardan birinin en ucunda oturan Dedektif Thomas var. Kucağında açık bir dergi tutuyor ve dergiyi kapatıp sehpanın üzerine atmadan önce bana doğru gülümsüyor.

"Günaydın," diyor beni selamlamak için ayağa kalkarken. "Bir yere mi gidiyorsun?"

Spor çantama bakıyorum, sonra da aramızdaki mesafeyi çoktan yarıya indirmiş olan dedektife dönüyorum.

"Sadece küçük bir gezi."

"Nereye?"

Yanağımın kenarını çiğniyorum, Melissa'nın arkamdaki varlığının çok farkındayım.

"New Orleans," diyorum. "Son dakika düğün işleri yapıyorum. Orada bazı butikler var, kontrol etmek istediğim farklı satıcılar."

Kendimi bir yalanın içinde bulduğumda, onu basitleştirmenin her zaman en iyisi olduğunu fark ettim. Mümkün olduğunca aynı versiyona sadık kalmak. Daniel benim New Orleans'ta olduğumu düşünüyorsa, Melissa ve Dedektif Thomas da aynı şeyi düşünebilir. Dedektif Thomas'ın parmağımdaki yüzüğe bakan gözlerini yakalıyorum, sonra tekrar yukarı bakıp hafifçe başını sallıyor.

"Bu sadece birkaç dakika sürecek."

Kolumu ofisime doğru uzatıyorum, arkamı dönüp Melissa'ya gülümsüyorum ve onu bekleme salonuna götürürken sakin bir hava vermeye çalışıyorum

ve göğsümde yükselen paniğe rağmen kontrol edebiliyorum. Dedektif beni içeri kadar takip ediyor ve kapıyı kapatıyor.

"Peki, sizin için ne yapabilirim, Dedektif?"

Masamın arkasına geçip çantamı yere bırakıyorum, sandalyemi çekip oturuyorum. Onun da beni takip edip aynısını yapacağını umuyorum ama o ayakta kalıyor.

"Bu haftayı sizin ipucunuzu takip ederek geçirdiğimi bilmenizi istedim. Bert Rhodes."

Kaşlarımı kaldırıyorum; Bert Rhodes'u unutmuşum. Geçen hafta boyunca dikkatimi başka yöne çeken o kadar çok şey oldu ki - dolabımızdaki kolye ve Aubrey Gravino'nun ortaya çıkması, Daniel'ın gömleğindeki parfüm ve konferansla ilgili yalanlar ve yan tarafındaki çizik. Annemle yaptığım ziyaret, Daniel'ın çantasında bulduğum ve şimdi kendi spor çantamın içine tıkıştırdığım şeyler. Aradığım kanıtlar ve bu hafta sonu bulmak için seyahat ettiğim kanıtlar. Bert Rhodes'un evimde elinde matkabı tuttuğu, gözlerini gözlerime diktiği anı şimdi bana çok uzak geliyor. Ama hala o felç hissini, korkuyu hatırlıyorum. Artan tehlike hissine rağmen ayaklarımın yere sağlam basışını. Ama şimdi tehlike yepyeni bir anlam kazandı. En azından Bert Rhodes ile aynı çatı altında yaşamıyordum; en azından arkamdan kilitlediğim kapılara erişmek için bir anahtarı yoktu. Geçen hafta için neredeyse nostaljik hissediyorum, *iyi* ve *kötü* arasındaki çizginin bu kadar net bir şekilde tanımlandığı o anı - koridorumda, sırtımı kapıya dayayarak - özlüyorum.

Dedektif Thomas ayağa kalkıyor ve birden ben de suçluluk hissediyorum. Onu bu tavşan deliğine gönderdiğim için suçluluk duyuyorum. Evet, Bert Rhodes kötü bir adam. Evet, onun yanında kendimi güvensiz hissettim. Ama geçen hafta ortaya çıkardığım kanıtlar onu işaret etmiyor ve bunu söylemem gerektiğini hissediyorum. Ama yine de merak ediyorum.

"Oh, gerçekten mi? Ne buldun?"

"Başlangıç olarak, yasaklama emri çıkartmak istiyor. Sana karşı."

"Ne?" İfadesinin şokuyla masamdan fırladım, sandalyemin gıcırtısı kara tahtaya çakılmış çivi gibi parke zemine çarptı. "Yasaklama emri de ne demek?"

"Lütfen oturun, Doktor Davis. Evinize yaptığı küçük ziyaret sırasında kendisini tehdit altında hissettiğini söyledi."

"Kendini tehdit altında mı hissetti?" Şimdi sesimi yükseltiyorum; Melissa'nın duyabildiğinden eminim, ama bu noktada umurumda değil. "Nasıl olur da kendini tehdit altında hisseder? *Ben* kendimi tehdit altında hissettim. Silahsızdım."

"Doktor Davis, oturun."

Bir an için ona bakıyorum, inanmazlığımı göz kırparak bastırıyorum ve sonra yavaşça sandalyeme oturuyorum.

"Onu sahte bahanelerle evinize çektiğinizi iddia ediyor," diye devam ediyor, masama bir adım daha yaklaşarak. "Bir işi tamamlayacağı izlenimiyle geldiğini, ancak içeri adım attığında başka niyetleriniz olduğunu anladığını söylüyor. Onu sorguluyormuşsunuz, damarına basıyormuşsunuz. Suçlayıcı bir şey itiraf etmesini sağlamaya çalışıyormuşsunuz."

"Bu çok saçma. Onu evime ben çağırmadım, nişanlım çağırdı."

Nişanlı *kelimesini* duyunca göğsümde bir kıpırtı hissediyorum ama kendimi onu bastırmaya zorluyorum.

"Peki nişanlın onun numarasını nereden buldu?" "Sanırım internet sitesinden."

"Peki neden web sitesine bakıyordunuz? Geçmişiniz düşünüldüğünde oldukça büyük bir tesadüf gibi görünüyor."

"Bak," diyorum ellerimi saçlarımın arasından geçirerek. Bunun nereye varacağını şimdiden görebiliyorum. "Web sitesini açmıştım, tamam mı? Bert Rhodes'un şehirde yaşadığını yeni fark etmiştim ve bunun ne kadar tesadüfi olduğunu düşünüyordum. O kızları ve onlara neler olduğunu anlamayı ne kadar çok istediğimi düşünüyordum. Nişanlım bilgisayarımda bunu görmüş ve benim haberim olmadan onu aramış. Sadece aptalca bir yanlış anlaşılmaydı."

Dedektif Thomas bana doğru başını salladı. Bana inanmıyor.

söyle.

"Hepsi bu mu?" Dilimden kızgınlık damlayarak soruyorum.

"Hayır, hepsi bu kadar değil" diyor. "Aynı zamanda bunun, sadece Bu senin başına ilk kez geliyor. Aslında ürkütücü derecede tanıdık geliyor. Takip, komplo teorileri. Uzaklaştırma emri bile. *Ethan Walker* ismi bir şey çağrıştırıyor mu?"

OceanofPDF.com

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Onu ilk kez bir ev partisinde, plastik bir bardağı neon kırmızısı bir sıvı soğutucusuna daldırırken gördüm. Onda tam olarak tanımlayamadığım belli bir nitelik vardı - ruhani, neredeyse, sanki odadaki diğer herkes karartılmıştı ve o orada parlayarak duruyordu, tüm ışığı merkezine çekiyordu.

Kendi bardağımdan bir yudum aldım ve yüzümü buruşturdum; kardeşlik partisi içkileri hiçbir zaman en yüksek kalitede olmamıştı ama asıl mesele bu değildi. Sadece biraz karıncalanma, biraz uyuşma hissedecek kadar içiyordum. Damarlarımda dolaşan Valium zaten sinirlerimi yatıştırmaya, zihnimi kimyasal kaynaklı bir sakinlik hissiyle kaplamaya yardımcı olmuştu. Fincanımda kalan son bir parmak sıvıya baktım ve onu geri devirip içtim.

"Adı Ethan."

Sol tarafıma baktım; oda arkadaşım Sarah yanımda duruyor ve gözlerini dikmiş baktığım çocuğa doğru başını sallıyordu. *Ethan.*

"Çok tatlı biri," dedi. "Gidip onunla konuşmalısın."

"Belki."

"Bütün gece ona bakıp durdun."

Yanaklarımdaki sıcaklık artarken ona doğru bir bakış

fırlattım. "Hayır, görmedim."

Sırıttı, bir yudum almadan önce kendi bardağındaki sıvıyı döndürdü.

"Peki, tamam," dedi. "Eğer sen onunla konuşmazsan, ben konuşurum."

Sarah'nın sarhoş vücut ısısı ve gürültüsünün yarattığı sisin içinden kararlı bir şekilde geçerek ona doğru ilerleyişini izledim. Duvara karşı her zamanki yerimde sabit bir şekilde durdum - odayı incelememe izin veren bir nokta, her zaman çevremden haberdar, asla arkadan yaklaşılacak, herhangi bir şekilde şaşıracak bir konumda değilim. Bu Sarah için çok tipik bir durumdu. Tüm üniversite arkadaşlığımız onun benim açıkça istediğim şeyleri almasıyla geçmişti -yurttaki en alt ranzayı, ardından şimdiki dairemizdeki gömme dolaplı yatak odasını, Anormal Psikoloji dersindeki son boş yeri, tek

Butiğin vitrininde asılı duran orta bej bir üst. Şu anda giydiği bir üst.

Ve şimdi, Ethan.

Ona yaklaşıp omzuna dokunuşunu izledim. Ona baktı, dostça sarılmadan önce genişçe gülümsedi. *Sorun* değil, diye düşündüm. *Zaten kontrol listesine uymuyor.* Ve bu doğruydu. Bana göre biraz fazla iriydi, Sarah'yı göğsüne bastırırken kollarındaki kaslar şişkinleşiyordu. Eğer isteseydi onu orada tutabilirdi; bir boa yılanı gibi, Sarah kopana kadar sıkmaya devam edebilirdi. O da fazla popüler görünüyordu. İstediğini elde etmeye çok alışmıştı. Hak sahibi gibi görünen, aniden fikrimi değiştirirsem kızacak bir adamla asla ilişkiye girmedim.

Ön kapıya baktım, bu havasız evden uzaklaşıp sonbaharda LSU'nun serin ve berrak havasına açılan bir kapı. Eve asla yalnız yürümemeye özen gösteririm ama şimdi Sarah bir süre daha burada kalacakmış gibi görünüyordu ve fazla seçeneğim yoktu. Evimin anahtarından sarkan bir biber gazı anahtarlığım vardı ve ne de olsa sadece birkaç blok ötedeydi. Bulunduğum yerde duraksadım, ona doğru yürüyüp veda mı etsem yoksa arkamı dönüp gitsem mi diye düşündüm. Zaten kimsenin fark edeceğinden de şüpheliydim.

Kararımı vermiştim, çıkmadan önce etrafa son bir kez bakmak için partinin kapısından geri dönüyordum ki bana baktıklarını fark ettim. Hem Ethan hem de Sarah bana doğru bakıyorlardı. Sarah, zarif elini dudaklarına götürmüş, Ethan ise gülümseyerek başını hafifçe sallayarak onun kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Kalp atışlarımın boğazıma doğru yükseldiğini hissettim; boş fincanıma baktım, umutsuzca orada yudumlayabileceğim bir şey olmasını diledim, sadece ellerime yanımda gevşekçe asılı durmak yerine yapacak bir şey vermek için. Ben yerimden kıpırdayamadan Ethan bana doğru yürümeye başladı ve sanki odada başka kimse yokmuş gibi gözlerime odaklandı. Onda beni geren bir şey vardı ve bu, erkeklerin beni genellikle gerdiği şekilde değildi -korumalı, gergin. Beni iyi bir şekilde, heyecanlı bir şekilde geriyordu. Elimdeki bardağı o kadar sert kavradım ki plastiğin çatladığını duydum. Sonunda bana yaklaştığında

Kalın kollarını benimkilere dayadı, böylece henley gömleğinin yumuşak pamuğunu tenimde hissedebildim.

"Merhaba," dedi, kocaman gülümseyerek. Dişleri çok beyaz, çok düzgündü. Alışveriş merkezindeki bir mağazanın önünden geçerken yüzünüze çarpan o serin koku gibi kokuyordu. Yonca ve sandal ağacı. O zamanlar bilmiyordum ama sonraki birkaç ay boyunca bu kokuyu çok iyi tanıyacaktım; vücudunun sıcaklığı gittikten çok sonra bile haftalarca yastığımın üzerinde kalışını. Onu her yerde tanıyacaktım; bulunduğu yerlerde, bulunmaması gereken yerlerde.

"Demek Sarah'nın oda arkadaşısın?" diye sordu beni dürterek. "Birbirimizi sınıftan tanıyoruz."

"Evet," dedim, şimdi kısmen kalabalığın içinde kaybolmuş olan arkadaşıma bakarak. Otomatik olarak en kötüsünü düşündüğüm için zihnimden ona sessiz bir özür gönderdim. "Ben Chloe."

"Ethan," dedi ve el sıkışmak yerine bana doğru bir içki uzattı. Aldım, ağır bardağı boş bardağımın içine kaydırdım ve çift katlı dudaktan içtim. "Sarah tıp okuduğundan bahsetmişti?"

"Psikoloji," dedim. "Önümüzdeki sonbaharda doktoramı burada yapmayı umuyorum - sonra da yüksek lisansımı."

"Vay canına," dedi. "Bu inanılmaz. Hey, burası biraz gürültülü, konuşmak için sessiz bir yer bulmak ister misin?"

O anda göğsümün belirgin bir şekilde düştüğünü hatırlıyorum; onun da diğerleri gibi olduğunun farkına varmıştım. Yine de onu yargılayamayacağımı hissediyordum. Bunu ben de yapmıştım. İnsanları kullanmıştım. Daha az yalnız hissetmek için bedenlerini kullanmıştım. Ama bu sefer farklı hissediyordum. Ben alıcı taraftaydım.

"Aslında ben de tam gitmek üzereydim-"

"Bu biraz tuhaf oldu," diye araya girerek elini kaldırdı. "Erkeklerin bunu çok söylediğini biliyorum. *Sessiz bir yerde, mesela* yatak odamda*,* değil mi? Kastettiğim bu değildi."

Ben dudağımın kenarını çiğneyerek ne demek istediğini çözmeye çalışırken o mahcup bir şekilde gülümsedi. Kontrol listeme, kendimi fiziksel ve duygusal olarak uzun süre güvende tutmak için kullandığım o denenmiş ve doğru sisteme uymuyordu. Mükemmel gülümsemesi ve sarı sörfçü saçlarıyla onu tanımak zordu. Zahmetsizmiş gibi görünen yontulmuş ön kolları

Aslında bir spor salonuna hiç adım atmamıştı. Onunla konuşmak bir şekilde hem güvenli hem de tehlikeli görünüyordu, tıpkı bir hız trenine binmek ve zincirlerin tıkırtısı vücudunuzu ileriye doğru hareket ettirmeye başladığında göğsünüzün geri çekildiğini hissetmek gibi, geri dönmek için çok geç.

"Oraya ne dersin?"

Eski, yapışkan bardaklarla kirlenmiş, tezgahların üzerine boş Natural Light bira kutuları yığılmış, kapısı menteşelerinden sökülmüş mutfağı işaret etti. Yine de boştu. Konuşmak için yeterince sessiz ama güvende hissetmek için yeterince görünürdü. Başımı salladım ve beni kalabalık koridordan geçirip floresanla aydınlatılmış odaya sokmasına izin verdim. Bir havlu aldı ve tezgahı sildi, sırıtarak iki kez sıvazladı. Tezgâha doğru yürüdüm ve ona yaslandım, ellerimi yüzeye koydum ve ayaklarım havada sallanırken kenarda oturana kadar kendimi yukarı kaldırdım. Yanımda oturdu ve eski plastik bardağını benimkine dayadı. İkimiz de birer yudum aldık ve plastiğin üstünden birbirimize baktık.

Ve sonraki dört saat boyunca orada oturduk.

OceanofPDF.com

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Doktor Davis, soruya cevap verebilir misiniz lütfen?"

Başımı kaldırıp Dedektif Thomas'a bakıyorum ve anıyı göz kırparak uzaklaştırmaya çalışıyorum. Tezgâha dökülen içeceklerin ellerimde bıraktığı yapışkanlığı, saatlerce hareketsiz oturmaktan bacaklarımdaki karıncalanmayı hâlâ hissedebiliyorum. Sohbete dalmıştım. O harap eski mutfağın dışındaki dünyadan habersiz. Etrafımızdaki partinin vızıltısı, aniden son kalan biz olana kadar buharlaşıyordu. Karanlıkta eve doğru sessiz bir yürüyüş, sonbahar rüzgârı kampüsteki ağaçların arasından süzülürken Ethan'ın parmağının hafifçe benimkine dolanması. Beni kaldırımdan daireme kadar götürmesi, ben kapının kilidini açıp ona iyi geceler dileyene kadar sokağın köşesinde beklemesi.

"Evet," diyorum sessizce, boğazımdaki düğüm sıkılıyor. "Evet, Ethan Walker'ı tanıyorum. Ama bunu zaten biliyorsun gibi geliyor."

"Bana onun hakkında ne söyleyebilirsin?"

"Üniversitedeyken erkek arkadaşımdı. Sekiz ay çıkmıştık."

"Peki neden ayrıldınız?"

"Üniversitedeydik," diye tekrarlıyorum. "O kadar da ciddi değildi. Sadece yürümedi."

"Ben öyle duymadım."

Şimdi ona ters ters bakıyorum, göğsümde kaynayan nefret beni bir an için ürkütüyor. Belli ki cevabı zaten biliyor. Sadece benden duymak istiyor.

Dedektif Thomas, "Neden bana tüm hikâyeyi kendi cümlelerinle anlatmıyorsun?" dedi. "En baştan başla."

Ofis kapımın üzerinde asılı olan saate bakarak iç geçiriyorum. İlk randevumun gelmesine on beş dakika var. Bu hikâyeyi daha önce yüzlerce kez anlattım -bölüm kayıtlarına bakabileceğini, muhtemelen aynı şeyi anlattığım bir kaydı dinleyebileceğini biliyorum- ama randevum geldiğinde bu adamın ofisimden gitmesini umutsuzca istiyorum.

"Ethan ve ben sekiz ay çıktık, dediğim gibi. O benim ilk gerçek erkek arkadaşımdı ve çok hızlı yakınlaştık. Bir çift çocuk için çok hızlı. Sürekli bizim evdeydi, neredeyse her gece. Ama o yazın başında, dersler bittikten hemen sonra uzaklaşmaya başladı. Tam da o sıralarda oda arkadaşım Sarah kayboldu."

"Kayıp vakası olarak mı rapor edildi?"

"Hayır," diyorum. "Sarah spontane biriydi; özgür bir ruhu vardı. Hafta sonu gezilerine ve bu tür şeylere çıkmasıyla bilinirdi ama bu konuda bir şeyler bana doğru gelmiyordu. Üç gündür ondan haber alamayınca endişelenmeye başladım."

"Bu normal görünüyor," diyor Dedektif Thomas. "Polise gittiniz mi?"

"Hayır," diyorum tekrar, kulağa nasıl geldiğini bilerek. "Unutmamalısın ki bu 2009 yılında oldu. İnsanlar cep telefonlarına bugünkü gibi bağlı değillerdi. Kendime belki de son dakikada bir seyahate çıkmış ve telefonunu geride bırakmıştır demeye çalıştım ama sonra Ethan'ın garip davranmaya başladığını fark ettim."

"Tam olarak nasıl garip?"

"Ne zaman onun adından bahsetsem telaşlanıyordu. Biraz saçmaladı ve konuyu değiştirdi. Gitmiş olmasından endişe duyuyor gibi bile görünmüyordu - sadece nerede olabileceğine dair belirsiz fikirler öne sürüyordu. *'Yaz tatilindeyiz, belki ailesini ziyarete gitmiştir'* gibi şeyler söylüyordu ama onları arayıp orada olduğundan emin olmak istediğimi söylediğimde bana aşırı tepki verdiğimi ve başkalarının işine *burnumu* sokmamam gerektiğini söyledi. Davranış biçiminin sanki onun bulunmasını istemiyormuş gibi olduğunu düşünmeye başladım."

Dedektif Thomas bana doğru başını sallıyor; tüm bunları karakoldaki kayıttan gerçekten daha önce duyup duymadığını merak ediyorum, ama ifadesi hiçbir şey ele vermiyor.

"Bir gün odasına girdim ve nereye gittiğine dair bir ipucu ya da başka bir şey bulabilir miyim diye etrafı kurcalamaya başladım. Bir not ya da başka bir şey gibi, bilmiyorum."

Yatak odasının kapısını tek parmağımla iterek açıp gıcırtısını dinlediğim anı çok canlı. İçeri adım attığımda, sessiz, sanki bir şeyleri kırıyormuşum gibi.

bir çeşit söylenmemiş kural. Sanki her an içeri dalıp beni çamaşırlarını karıştırırken ya da günlüğünü okurken yakalayabilirmiş gibi.

"Yorganını yatağından söktüm ve yatağında bir kan lekesi olduğunu fark ettim," diye devam ediyorum. "Büyük bir tane."

Hala çok net görebiliyorum. Kanı. Sarah'nın kanı. Yatağının alt yarısının neredeyse tamamını kaplayan leke, artık parlak değil, yanmış, paslı bir kırmızı. Elimi içine soktuğumu, derinlerde bir yerden sızan nemi hissettiğimi hatırlıyorum. Parmak uçlarımdaki kırmızı lekeler hâlâ ıslaktı. Hala taze.

"Kulağa tuhaf geldiğini biliyorum ama yatağında Ethan'ın *kokusunu* alabiliyordum," diyorum. "Çok... farklı bir kokusu vardı."

"Tamam," diyor. "Elbette, o noktada polise gittiniz."

"Hayır. Hayır, yapmadım. Biliyorum yapmalıydım ama-" Durdum, kendimi toparladım. Bunu doğru ifade ettiğimden emin olmalıyım. "Polise gitmeden önce işin içinde bir tür cinayet olduğundan kesinlikle emin olmak istedim. Baton Rouge'a ismimden ve geçmişimden kaçmak için taşınmıştım. Polisin bunu tekrar su yüzüne çıkarmasını istemedim. Sonunda bulmaya başladığım normalliği kaybetmek istemedim."

Başını sallıyor, gözlerinde yargı var.

"Ama tıpkı Lena'yı evime davet ettiğim ve babamla tanıştırdığım gibi, Sarah ve Ethan için de aynı şeyleri hissetmeye başlamıştım," diye devam ediyorum. "Ona dairemizin anahtarını vermiştim. Ve şimdi o kayıptı ve başının belada olabileceğini hissetmeye başlamıştım ve eğer Ethan'ın bununla bir ilgisi varsa, bunu anlamak için elimden gelen her şeyi yapmak zorunda hissediyordum. Kendimi sorumlu hissetmeye başlamıştım."

"Tamam," diyor. "Sonra ne oldu?"

"Ethan o hafta benden ayrıldı. Birdenbire ortaya çıktı. Gafil avlanmıştım ama bunun Sarah'nın kaybolduğu sırada gerçekleşmesi bana bir kanıt gibi geldi. Bir şeyler sakladığının kanıtı. Bana birkaç günlüğüne şehir dışına çıkacağını, ailesinin evine gidip *her şeyi gözden geçireceğini* söyledi. Ben de evine girmeye karar verdim."

Dedektif Thomas kaşlarını kaldırıyor ve o tekrar sözümü kesmeden önce konuşmaya devam etmek için kendimi zorluyorum.

"Polise götürmek için biraz kanıt bulabileceğimi düşündüm," diyorum, aklım babamın dolabındaki mücevher kutusunda, inkar edilemez kanıtın fiziksel somutlaşmış halinde. "Babamın cinayetlerinden kanıtın ne kadar önemli olduğunu biliyordum; o olmadan sadece şüphe olurdu. Bir tutuklama yapmak ya da bir suçlamayı ciddiye almak için bile yeterli değil. Tam olarak ne bulmayı umuyordum bilmiyorum. Sadece ellerimi koyabileceğim bir şey. Delirmediğimi hissettirecek bir şey."

Kendi *kelime* seçimimden -çılgınlık- hafifçe irkiliyorum ve devam ediyorum. "Kilitli olmadığını bildiğim bir pencereden içeri girdim ve etrafa bakıyordum. Ama çok geçmeden yatak odasından gelen bir ses duydum ve evde olduğunu anladım."

"Peki yatak odasına girdiğinizde ne buldunuz?"

"O da oradaydı," diyorum, yanaklarım hatırladıkça kızarıyor. "Sarah da oradaydı."

O anda - Ethan'ın yatak odasının kapısında durmuş, ona ve yırtık pırtık çarşaflarının arasına dolanmış Sarah'ya bakarken - tanıştığımız gece, o partideki sarılmalarını hatırladım. Sarah'nın elini dudaklarına götürüşünü ve Ethan'ın kulağına fısıldayarak yaklaşışını hatırladım. Ethan ve Sarah birbirlerini sınıftan beri tanıyorlardı, bu doğruydu. Ama daha sonra ilişkilerinin bundan ibaret olmadığını öğrenecektim. Bir önceki yıl takılmışlardı ve birkaç ay çıktıktan sonra, benden habersiz tekrar başlamışlardı. Sarah hakkında haklı olduğum ortaya çıktı. Her zaman istediğimi alırdı. Bizi tanıştırmak onun için bir oyundu, Ethan'ın önünde kendini sallamanın ve sonra gelip onu geri almanın, benden daha iyi olduğunu bir kez daha kanıtlamanın bir yoluydu.

"Peki böyle içeri dalmana nasıl tepki verdi? Dairesine girmene?"

"İyi değildi tabii ki," diyorum. "Bana bağırmaya başladı, aylardır benden ayrılmaya çalıştığını ama benim yapışkan olduğumu söyledi. Dinlemeyi reddettim. Beni dairesine giren çılgın eski kız arkadaşı olarak resmetti ... ve uzaklaştırma emri çıkarttı."

"Peki Sarah'nın yatağındaki kan lekesi?"

"Görünüşe göre kazara hamile kalmış," diyorum gerçek bir uyuşuklukla. "Ama düşük yapmış. Bu konuda oldukça üzgündü,

ama bunu bir sır olarak saklamak istiyordu. Öncelikle, kimsenin hamile kaldığını bilmesini istemiyordu ama özellikle de ev arkadaşının erkek arkadaşından olduğunu bilmelerini istemiyordu. Bir haftadır Ethan'ın dairesinde saklanıyor ve bunu atlatmaya çalışıyordu. Bu yüzden Ethan bu konuda çıldırmamı ve ailesini aramamı ya da Tanrı korusun, kayıp ihbarında bulunmamı istemedi."

Dedektif Thomas iç geçiriyor ve ben kendimi, gargarayla sarhoş olmaya çalıştığı için azarlanan bir ergen gibi aptal hissetmekten alıkoyamıyorum. *Kızgın değilim, hayal kırıklığına uğradım.* Bir şey söylemesini bekliyorum, herhangi bir şey, ama onun yerine bana doğru bakmaya devam ediyor, o sorgulayan gözlerle beni inceliyor.

"Neden bana bu hikâyeyi anlattırıyorsun?" Sonunda soruyorum, daha önceki kızgınlığım geri geliyor. "Belli ki bunu zaten biliyorsun. Bu davayla ne ilgisi var?"

"Çünkü bu anıyı anlatmanın benim gördüklerimi senin de görmene yardımcı olacağını umuyordum," diyor bana bir adım daha yaklaşarak. "Hayatında sevdiğin insanlar tarafından incitildin. Güvendiğin insanlar tarafından. Erkeklere karşı doğuştan gelen bir güvensizliğin var, bu çok açık ve babanın yaptıklarından sonra seni kim suçlayabilir ki? Ama erkek arkadaşının günün her saniyesi nerede olduğunu bilmiyor olman onun bir katil olduğu anlamına gelmez. Bunu zor yoldan öğrendin."

Boğazımın düğümlendiğini hissediyorum ve hemen Daniel'ı düşünüyorum -şu anda kendi isteğimle araştırdığım diğer erkek arkadaşımı (hayır, *nişanlımı*). Aklımda biriken şüpheleri, bu hafta sonu için yaptığım planları. Ethan'ın dairesinin camını kırmaktan farklı olmayan planlar, gerçekten. Bu bir mahremiyet ihlali. Günlüğü karıştırmak gibi bir şey. Gözlerim ayaklarımın dibinde duran, fermuarlı ve hazır spor çantasına kayıyor.

"Bert Rhodes'a güvenmiyor olmanız onun cinayet işleyebileceği anlamına da gelmiyor," diye devam ediyor. "Bu senin bir alışkanlığın gibi görünüyor - kendini seni ilgilendirmeyen çatışmaların içine sokmak, gizemi çözmeye ve kahraman olmaya çalışmak. Bunu neden yaptığını anlıyorum - babanı parmaklıklar ardına koyan kahraman sendin. Bunun senin görevin olduğunu hissediyorsun. Ama artık buna bir son vermen gerektiğini söylemek için buradayım."

Bu sözleri bir hafta içinde ikinci kez duyuyorum; sonuncusu Cooper'la, mutfağımda, gözleri haplarımın üzerindeydi.

Bunu neden yaptığını biliyorum. Keşke dursan.

"*Kendime* hiçbir şey *enjekte* etmiyorum," diyorum, parmaklarım avuçlarımın derinliklerine gömülüyor. "*Kahraman olmaya* çalışmıyorum, her ne demekse. Yardımcı olmaya çalışıyorum. Size bir ipucu vermeye çalışıyorum."

Dedektif Thomas, "Yanlış ipucu, hiç ipucu olmamasından daha kötüdür," diyor. "Bu adam için bir haftaya yakın zaman harcadık. Başka biri için harcayabileceğimiz bir hafta. Şimdi, burada kötü niyetli olduğunuza inanmıyorum - en iyi olduğunu düşündüğünüz şeyi yapmaya çalıştığınıza inanıyorum - ama fikrimi sorarsanız, bence biraz yardım almayı düşünmelisiniz."

Cooper'ın sesi, yalvarıyor.

Biraz yardım al.

"Ben bir psikoloğum," diyorum, gözlerim onunkilere dikilmiş, Cooper'a söylediğim sözleri tekrarlıyorum; yetişkin hayatım boyunca kendi zihnimde tekrarladığım sözleri. "Kendime nasıl yardım edeceğimi biliyorum."

Odaya bir sessizlik çöküyor ve kulağını kapalı kapıya dayamış olan Melissa'nın dışarıdaki nefes alışını neredeyse duyabiliyorum. Şüphesiz tüm konuşmamızı duymuştur. Bir sonraki hastam da öyle, muhtemelen şu anda dışarıda bekleme odasında oturuyor. Bir dedektifin psikoloğuna *yardıma ihtiyacı* olduğunu söylediğini duyduğunda gözlerinin açıldığını hayal ediyorum.

"Ethan Walker'ın yasaklama emri, sen onun dairesine girdikten sonra çıkarttığı. Üniversitede bazı madde bağımlılığı sorunlarınız olduğundan bahsetmiş. Reçeteli Diazepam'ı alkolle karıştırarak dikkatsizce kullanmışsın."

"Artık bunu yapmıyorum," diyorum, hap çekmecem bana doğru ışıldıyor. Bacak.

Saçında ağır Diazepam izleri bulduk.

"Eminim bu ilaçların oldukça ciddi yan etkileri olabileceğini biliyorsunuzdur. Etkileri. Paranoya, kafa karışıklığı. Gerçekle hayali birbirinden ayırmak zor olabilir."

Bazen neyin gerçek olup neyin olmadığını belirlemek benim için zor oluyor.

"Herhangi bir ilaç için reçetem yok," diyorum, tam olarak yalan sayılmaz. "Paranoyak değilim, kafam karışık değil. Sadece yardım etmeye çalışıyorum."

"Tamam." Dedektif Thomas başını sallıyor. Benim için üzüldüğünü söyleyebilirim; bana acıyor, bu da beni bir daha asla ciddiye almayacağı anlamına geliyor. Kendimi daha önce hissettiğimden daha yalnız hissetmenin mümkün olduğunu düşünmemiştim ama şu anda hissediyorum. Tamamen yalnız hissediyorum. "Peki, tamam. Sanırım burada işimiz bitti."

"Evet, sanırım öyle."

"Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim," diyor ve kapıya doğru yürüyor. Kapı koluna uzanıyor ve tereddüt ederek tekrar arkasını dönüyor. "Oh, bir şey daha var."

Kaşlarımı kaldırıyorum, devam etmesi için sessiz bir işaret.

"Sizi daha fazla suç mahallinde görürsek, gerekli disiplin işlemlerini uygulayacağız. Kanıtları tahrif etmek suçtur."

"Ne?" Gerçekten şaşkınlıkla sordum. "Ne demek kurcalamak
-?"

Cümlenin ortasında duruyorum ve neden **b a h s e t t i ğ i n i** anlıyorum.

Cypress
Mezarlık. Aubrey'in küpesi. Memur onu avucumdan kopardı.

Çok tanıdık geliyorsun ama bir türlü çıkaramıyorum. Daha önce tanıştık mı?

"Memur Doyle sizi ofisinize girdiğimiz anda Aubrey Gravino'nun suç mahallinden tanıdı. Bize bir şey söyleyecek misiniz diye bekliyorduk. Orada olduğunuzdan bahsedin. Bu oldukça büyük bir tesadüf."

Yutkundum, hareket edemeyecek kadar sersemlemiştim.

"Ama hiç söylemedin. *Bir şey* hatırladığın için karakola geldiğinde, bana bunu söyleyeceğini düşünmüştüm," diye devam ediyor. "Ama onun yerine, bir taklitçi hakkında bir teorin vardı. Çalıntı mücevherler. Bert Rhodes. Bana Lacey'nin cesedini görmenin bu teorinin katalizörü olduğunu söyledin. Ama bunu aklıma yerleştirmekte zorlandım, çünkü Memur Doyle'un seni o küpeyi tutarken görmesinden *sonraydı*. Hiç mantıklı gelmedi."

Dedektif Thomas'ın ofisindeki o öğleden sonrayı, bana tedirgin bir şekilde nasıl baktığını düşünüyorum. İnanmadan.

"Aubrey'nin küpesini nasıl almış olabilirim?" diye sordum. "Eğer gerçekten onu oraya benim *yerleştirdiğimi* düşünüyorsan, bu benim..."

Duruyorum, kelimeleri söyleyemiyorum. Tüm bunlarla bir ilgim olduğunu düşünmesi mümkün değil... değil mi?

"Ortalıkta dolaşan farklı teoriler var." Serçe tırnağını dişlerinin arasına sokup inceliyor. "Ama size DNA'sının üzerinde olmadığını söyleyebilirim. Hiçbir yerde. Sadece senin."

"Ne söylemeye çalışıyorsun?"

"O küpenin oraya nasıl ya da neden geldiğini kanıtlayamayacağımızı söylüyorum. Ama tüm bunları birbirine bağlayan ortak nokta sizsiniz gibi görünüyor. Bu yüzden kendini olduğundan daha fazla şüpheli gösterme."

Şimdi anlıyorum ki, Aubrey'in kolyesini evimde bir yerde saklı bulsam bile, polis bana asla inanmayacak. Belli ki onları belli bir yöne çekmek için kanıt yerleştirdiğimi, temelsiz fikirlerimden birini daha kanıtlamak için umutsuz bir girişimde bulunduğumu, suçu hayatımdaki bir başka güvenilmez adama attığımı düşünüyorlar. Ya da daha kötüsü, *benim* bu işle bir ilgim olduğunu düşünüyorlar. Ben, Lacey'i canlı gören son kişi. Ben, Aubrey'nin küpesini bulan ilk kişi. Ben, Dick Davis'in yaşayan, nefes alan DNA'sı. Bir canavarın yumurtası.

"Tamam," diyorum. Bu konuda onunla tartışmanın bir anlamı yok. Açıklamaya çalışmanın da bir anlamı yok. Dedektif Thomas'ın cevabımdan memnun bir şekilde tekrar başını salladığını ve arkasını dönüp ofisimin kapısının ardında kaybolduğunu görüyorum.

OceanofPDF.com

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Sabahın geri kalanı şaşkınlıkla geçti. Arka arkaya üç randevum var, hiçbirini net hatırlamıyorum. İlk kez masaüstümdeki küçük simgeler için şükrediyorum - daha sonra dikkatim daha az dağıldığında, daha meşgul olduğumda geri dönüp kayıtlarımı dinleyebilirim. Konuşmanın benim tarafımdan geldiğinden emin olduğum duygusuz mırıldanmaları hayal ederek utanıyorum; gerçek sorular sormak yerine yönettiğim uzak *mırıldanmalar*. Gözlerim yeniden odaklanmadan ve nerede olduğumu, ne yaptığımı hatırlamadan önce uzun, uzun sessizlikler. Dedektif Thomas dışarı çıktığında ilk randevum bekleme odasındaydı. Sonunda kendimi sandalyemden kaldırıp lobiye doğru yürüdüğümde yüzündeki ifadeyi gördüm; gözleri sanki ofisime gelmek mi yoksa kalkıp gitmek mi istediğine karar vermeye çalışıyormuş gibi benden kapıya doğru kaydı.

Saat 12:02'de masamdan kalkıyorum -çok hevesli görünmek istemiyorum- ve spor çantamı kaptığım gibi bilgisayarımı kapatıp çekmecemi açıyorum ve parmaklarımı hap denizinde gezdiriyorum. Köşede duran Diazepam'a bakıp geri dönüyorum, onun yerine ne olur ne olmaz diye bir şişe Xanax almaya karar veriyorum, çekmeceyi kilitleyip Melissa'nın yanından aceleyle geçip çıkarken kapıyı kilitlemesini söylüyorum.

"Pazartesi döneceksin, değil mi?" diyor ayağa kalkarken.

"Evet, Pazartesi," diyorum arkamı dönüp gülümsemeye çalışarak. "Sadece biraz düğün alışverişi yapıyorum. Son dakika işlerini hallediyorum."

"Doğru," diyor bana dikkatle bakarak. "New Orleans'ta. Bunu sen söylemiştin."

"Doğru." Söyleyecek başka bir şey, normal bir şey bulmaya çalışıyorum ama aramızdaki sessizlik garip ve rahatsız edici bir şekilde uzayıp gidiyor. "Peki, eğer hepsi bu kadarsa-"

"Chloe," diyor tırnak etlerini karıştırırken. Melissa ofiste asla ilk adımı kullanmaz; her zaman kişisel ilişkileriyle

ve profesyonel. Belli ki şimdi bana söyleyeceği şey kişisel. "Her şey yolunda mı? Sana neler oluyor?"

"Hiçbir şey," diyorum tekrar gülümseyerek. "Hiçbir şey olmuyor Melissa. Yani hastamın öldürülmesi ve bir ay sonra yapılacak düğünüm dışında."

Acınası şaka girişimime gülmeye çalışıyorum ama sesim boğuk çıkıyor. Onun yerine öksürüyorum. Melissa gülümsemiyor.

"Son zamanlarda çok stresliyim," diyorum. Bu ona uzun zamandır söylediğim ilk dürüst şey gibi geliyor. "Bir molaya ihtiyacım var. Akıl sağlığı molası."

"Tamam," diyor, tereddüt ederek. "Peki ya şu dedektif?"

"Sadece Lacey hakkında bazı sorular soruyordu, hepsi bu. Onu canlı gören son kişi bendim. Eğer en güçlü tanıkları bensem, belli ki şu anda ellerinde fazla bir şey yok."

"Tamam," diyor tekrar, bu sefer kendinden daha emin bir şekilde. "Tamam, iyi tatiller. Umarım yenilenmiş olarak geri dönersin."

Arabama doğru yürüyorum, spor çantamı önemsiz bir posta gibi yolcu koltuğuna atıyorum ve sürücü koltuğuna geçip motoru çalıştırıyorum. Sonra telefonumu çıkarıp rehberime giriyorum ve bir mesaj yazmaya başlıyorum.

Yola çıkıyorum.

Motele gitmek çok hızlı, ofisimden sadece kırk beş dakika uzaklıkta. Melissa'ya takvimimi bloke etmesini söyledikten hemen sonra Pazartesi günü odayı ayırttım. Google'da bulabildiğim üç yıldızdan fazla puanı olan ilk ucuz gece otelini bulmuştum - nakit ödemek istiyordum ve zaten odada fazla zaman geçirmeyeceğimi biliyordum. Otoparka girdim ve lobiye yürüdüm, anahtarımı alırken görevliyle havadan sudan konuşmaktan kaçındım.

"On iki numaralı oda," diyor ve önümde sallıyor. Tutuyorum, ona zayıf bir gülümseme atıyorum, sanki bir şey için özür diliyormuşum gibi. "Buz makinesinin hemen yanındasın, şanslısın."

Kapının kilidini açarken telefonumun cebimde titrediğini hissediyorum. Telefonu çıkarıp mesajı okuyorum, *buradayım ve* çantamı tek kişilik yatağa atmadan önce oda numarasını içeren bir mesaj atıyorum. Sonra odaya göz gezdiriyorum.

Sadece otoyol motellerinin olabileceği şekilde floresanla aydınlatılmış kasvetli bir yer. Yatağın üzerine eğri büğrü asılmış seri üretim sahil manzarası, yastığımın üzerine özenle yerleştirilmiş, parmaklarımın arasında ılık ve hafif yumuşak çikolata ile dekor çabaları neredeyse mekânı daha da hüzünlü hale getiriyor. Komodine bakıyorum, çekmeceyi açıyorum. İçinde kapağı yırtılmış bir İncil var. Banyoya giriyorum ve saçlarımı topuz yapmadan önce yüzüme su çarpıyorum. Kapı çalınıyor ve yavaşça nefes veriyorum, aynada kendime son bir kez bakıyorum, gözlerimin altında sert ışıkta daha da büyümüş gibi görünen torbaları görmezden gelmeye çalışıyorum. Kendimi düğmeyi çevirmeye zorluyorum ve kapıya doğru yürüyorum, kapalı perdelerin dışında bir siluet beliriyor. Düğmeyi sıkıca kavrıyorum ve kapıyı açıyorum.

Aaron kaldırımda duruyor, ellerini ceplerine sokmuş. Rahatsız görünüyor ve ben de onu suçlamıyorum. Ortamı yumuşatmak, dikkatleri Baton Rouge'un kenar mahallelerindeki sıradan bir motel odasında buluştuğumuz gerçeğinden uzaklaştırmak için gülümsemeye çalışıyorum. Ona neden burada olduğunu, gerçekte ne yaptığımızı söylemedim. Ona, mahalleme bir saatlik mesafede olmamıza rağmen neden bu gece kendi evimde uyuyamadığımı söylemedim. Pazartesi günü onu aradığımda söylediğim tek şey, görmezden gelmek istemeyeceği bir ipucum olduğuydu - takip etmek için yardımına ihtiyacım olan bir ipucu.

"Hey," diyorum kapıya yaslanarak. Vücut ağırlığımın altında inliyor, ben de kollarımı kavuşturarak doğruluyorum. "Geldiğiniz için teşekkürler. Çantamı alayım."

İçeri girmesini işaret ediyorum ve içeri giriyor, kapının eşiğinden bilinçli bir şekilde adım atıyor. Etrafına bakındı, yeni evimden hiç etkilenmemişti. Geçen hafta sonu ondan Bert Rhodes'u araştırmasını istediğimden beri neredeyse hiç konuşmadık ve bu sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor. Bert'le yaşadığım yüzleşme, karakola gidişim ve ardından Dedektif Thomas'ın soruşturmadan uzak durmam yönündeki tehdidi hakkında hiçbir fikri yok - şu anda yaptığımın tam tersi. Ayrıca şüphelerimin Bert Rhodes'dan nişanlıma kaydığını ve teorimin doğruluğunu kanıtlamak için ondan yardım istediğimi de bilmiyor.

"Hikaye nasıl gidiyor?" Benden daha fazla bir şey ortaya çıkarıp çıkaramadığını gerçekten merak ederek soruyorum.

"Editörüm bir şeyler bulmam için bana önümüzdeki haftanın sonuna kadar süre verdi," diyor ve yatağın kenarına gıcırdayarak oturuyor. "Aksi takdirde toparlanıp eve dönme vakti geldi."

"Eli boş mu?" "Bu

doğru."

"Ama bunca yolu geldin. Peki ya senin teorin? Taklitçi mi?" Aaron

omuz silkiyor.

"Hâlâ inanıyorum," diyor, tırnağıyla yorganın dikişini karıştırırken. "Ama dürüst olmak gerekirse, hiçbir yere varamıyorum."

"Belki ben yardımcı olabilirim."

Yatağa doğru yürüyorum ve yanına oturuyorum, yatağın kamburu bedenlerimizi birbirine yaklaştırıyor.

"Peki bu nasıl oluyor? Senin şu gizemli ipucunla bir ilgisi var mı?"

Ellerime bakıyorum. Yanıtımı dikkatli bir şekilde ifade etmeli, sadece Aaron'un bilmesi gereken bilgileri vermeliyim.

"Dianne adında bir kadınla konuşacağız," diyorum. "Kızı babamın cinayetleri sırasında kaybolmuş -yine genç ve çekici bir genç kız- ve tıpkı kurbanları gibi cesedi hiç bulunamamış."

"Tamam, ama baban onun cinayetini hiç itiraf etmedi, değil mi? Sadece Altı mı?"

"Hayır, yapmadı," diyorum. "Ve ona ait hiçbir mücevher de yoktu. O ama onu kaçıran kişi bulunamadığına göre, bence araştırmaya değer. Belki de taklitçi olabilir *diye* düşünüyordum. Her kimse. Belki de babamın suçlarını taklit etmeye düşündüğümüzden çok daha önce başlamıştı, belki de daha işlenirken. Bir süre ortalıktan kayboldu ve belki de şimdi, yirminci yıldönümünde tekrar ortaya çıkıyordur."

Aaron bana bakıyor ve ben onun ayağa kalkıp dışarı çıkmasını bekliyorum, böyle yarım yamalak bir ipucu için onu buraya kadar getirdiğim için aşağılanmış bir halde. Ama bunun yerine ellerini bacaklarına vuruyor ve batık yataktan kalkmadan önce yüksek sesle nefes veriyor.

"Peki, tamam," diyor ve kalkmama yardım etmek için elini uzatıyor. Hikâyeme gerçekten inanıp inanmadığını, beni körü körüne takip edecek kadar çaresiz olup olmadığını ya da sadece beni mutlu etmek için mi böyle davrandığını anlayamıyorum. Her iki durumda da minnettarım. "Hadi gidip Dianne'le konuşalım."

OceanofPDF.com

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Ben telefonumdaki yol tarifine bakarken Aaron arabayı sürüyor ve bizi yavaş yavaş orta sınıf modüler evlerden Baton Rouge'un zar zor tanınan harap bir köşesine dönüşen şehrin bir kısmının derinliklerine götürüyor. Bu o kadar yavaş oluyor ki, farkına bile varamıyorum; bir an pencereden şişme havuzda su sıçratan bir çocuğa bakıyorum - annesi ayaklarını ıslatıyor, elinde limonatayla telefonuyla oyalanıyor - ve sonra, çöp poşetleri ve birayla dolu bir alışveriş arabasını iten bir kadın iskeletine bakıyorum. Evler artık dökülüyor -pencerelerdeki demirler, soyulan boyalar- ve uzun, çakıllı bir yola sapıyoruz. Sonunda, vinil dış cephe kaplamasına 375 numara cıvatalanmış iki katlı bir ev görüyorum ve kenara çekmesini işaret ediyorum.

"Geldik," diyorum emniyet kemerimi çözerek. Dikiz aynasından kendime bir kez daha bakıyorum, motelden ayrılmadan önce taktığım kalın okuma gözlükleri yüzümü kısmen gizliyor. Kılık değiştirmek için bir çift gözlük takmak karikatür gibi hissettiriyor. Kötü bir filmden çıkmış gibi. Dianne'in benim bir fotoğrafımı gördüğünü hiç sanmıyorum, ama kesin olarak bilemem. Bu nedenle kendimi farklı göstermek istiyorum ve konuşmanın çoğunu Aaron'ın yapmasını istiyorum.

"Tamam, planımız neydi?"

"Kapıyı çalarız, ona Aubrey Gravino ve Lacey Deckler'ın ölümlerini araştırdığımızı söyleriz," derim. "Belki ona kimlik bilgilerinizi gösterirsiniz. Resmi görünmesini sağlayın."

"Tamam."

"Ona kızının yirmi yıl önce kaçırıldığını ve onu kaçıran kişinin hiç yakalanmadığını bildiğimizi söyleyin. Kızının davası hakkında bize bir şey söyleyip söyleyemeyeceğini merak ediyoruz."

Aaron soru sormadan başını sallıyor ve arka koltuktan bilgisayar çantasını alıp kucağına koyuyor. Gergin görünüyor ama bunu belli etmek istemediğini söyleyebilirim.

"Ve sen?"

Arabadan inip kapıyı arkamdan çarpmadan önce "Meslektaşınız," diyorum.

Eve doğru yürüyorum, havada ağır bir sigara dumanı kokusu var. Yeni yakılmış gibi kokmuyor, sanki biri az önce dışarıdaymış da yemekten önce gizlice sigara içiyormuş gibi. Sanki mekâna sinmiş, zaman ayarlı bir oda spreyinden küçük nefeslerle çıkan, kıyafetlerinize sinen ve asla gerçekten gitmeyen kalıcı bir aroma gibi kokuyor. Ön verandaya doğru merdivenleri tırmanırken Aaron'ın kapısını çarparak arkamdan aceleyle geldiğini duyuyorum. Arkamı dönüp ona bakıyorum ve kaşlarımı kaldırarak soruyorum: *Hazır mısın?* Aaron yumruğunu kaldırıp kapıya iki kez vurmadan önce başını hafifçe eğerek onaylıyor.

"Kim o?"

İçeriden tiz ve cırtlak bir kadın sesinin yükseldiğini duyuyorum. Aaron bana bakıyor ve bu sefer yumruğumu kaldırıp kapıyı tekrar çalıyorum. Kapı açıldığında kolum hâlâ havada, yaşlı görünümlü bir kadın kirli bir paravanın arkasından bize bakıyor. Ağın içine sıkışmış ölü bir sinek fark ediyorum.

"Ne?" diye sorar. "Kimsin sen? Ne istiyorsun?"

"Adım Aaron Jansen. *New York Times* muhabiriyim." Aaron gömleğine bakıyor ve yakasına iliştirilmiş basın rozetini gösteriyor. "Size birkaç soru sorabilir miyim diye merak ediyordum."

"Ne için muhabir?" diye soruyor kadın, gözleri Aaron'dan bana kayıyor. Bir an bana bakıyor, alnı buruşmuş, burnunun sağında koyu mavi bir gölge var. Gözleri jelatinimsi ve sarı, Goo Gone kıvamında, sanki gözyaşı kanalları bile havadaki nikotinden kurtulamıyor. "Bir gazete için çalıştığınızı söylemiştiniz?"

Bir an için beni tanımasından korktum. Kim olduğumu biliyor diye. Ama gözleri benimkilere yerleşir yerleşmez Aaron'a kayıyor ve gözlerini kısarak gömleğindeki kimliğe bakıyor.

"Evet, hanımefendi," diyor. "Aubrey Gravino ve Lacey Deckler'ın ölümleriyle ilgili bir hikâye yazıyorum ve sizin de yirmi yıl önce bir kızınızı kaybettiğinizi öğrendim. Kaybolan ve asla bulunamayan bir kız."

Gözlerim kadını tarıyor, yüz hatlarındaki yorgunluk, sanki dünyada kimseye güvenmiyormuş gibi. Yukarıdan aşağıya bakıyorum, giydiği yırtık pırtık, büyük beden kıyafetleri, mikroskobik güve delikleriyle kaplı kolları gözümün önüne geliyor. Artritik başparmakları bebek havuçları gibi kalın ve çarpık, kırmızı ve mor parıltılar kollarını gölgeliyor. Neredeyse küçük parmak izlerini seçebiliyorum ve o anda gözünün altındaki gölgenin aslında bir gölge olmadığını fark ediyorum. Bu bir çürük. Boğazımı temizliyorum, dikkati Aaron'dan kendime çeviriyorum.

"Size birkaç soru sormak istiyoruz," diyorum. "Kızınız hakkında. Ona ne olduğunu öğrenmek en az Aubrey ve Lacey'ye ne olduğunu öğrenmek kadar önemli, bunca yıl sonra bile. Ve bize yardımcı olabileceğinizi umuyorduk - umuyorduk -."

Kadın omzunun arkasına bakmadan önce tekrar bana bakıyor ve yenilgi gibi görünen bir şekilde iç çekiyor.

"Tamam," diyor, kapıyı iterek açıyor ve içeri girmemizi işaret ediyor. "Ama hızlı olmanız gerekecek. Kocam eve gelene k a d a r gitmiş olmanızı istiyorum."

İçeri giriyoruz ve mekanın pisliği tüm duyularımı bastırıyor; her yerde çöpler var, her odanın köşelerine yığılmış. Üzerine yemek bulaşmış kağıt tabaklar yerde kuleler oluşturuyor, ketçap lekeleri ve yağla lekelenmiş fast-food poşetlerinin etrafında sinekler vızıldıyor. Kanepenin kenarında uyuz bir kedi duruyor, kürkü yamalı ve ıslak, ona vuruyor ve ciyaklayarak yerde koşuşturmasına neden oluyor.

"Otur," diyor, kanepeyi işaret ederek. Aaron ve ben kısa bir süre birbirimize bakıyoruz, sonra tekrar kanepeye dönüyoruz, dergilerin ve kirli kıyafetlerin arkasından görünen yeterli kumaşı bulmaya çalışıyoruz. Üzerine oturmaya karar veriyorum, ağırlığımın altındaki kâğıtların çıtırtısı doğal olmayan bir şekilde yüksek. Sehpanın karşısındaki koltuğa oturuyor ve yüzeyden bir karton sigara alıyor - her yerde karton var gibi görünüyor, okuma gözlükleri gibi odanın her tarafına saçılmış - ince, ıslak dudaklarıyla paketten bir tane soyuyor. Bir çakmak kapıyor ve sigarayı aleve doğru kaldırıyor, dumanı bize doğru üflemeden önce derin bir nefes çekiyor. "Peki, ne bilmek istiyorsun?"

Aaron çantasından bir not defteri çıkarıyor ve temiz bir sayfaya çevirerek kalemini defalarca bacağına vuruyor.

"Dianne, kayıtlara geçmesi için bana tam adını söyleyerek başlayabilir misin?" dedi. "Sonra kızınızın kaybolması konusuna girebiliriz."

"Tamam." Bir duman bulutu daha çekerek iç geçiriyor. Nefesini verdiğinde, pencereden dışarı bakarken gözlerinin uzaklaşmasını izliyorum. "Benim adım Dianne Briggs. Ve kızım Sophie, yirmi yıl önce kayboldu."

OceanofPDF.com

BÖLÜM OTUZ YEDI

"Sophie hakkında bize ne söyleyebilirsiniz?"

Dianne sanki varlığımı tamamen unutmuş gibi bana doğru bakıyor. Müstakbel kayınvalidemle bu şekilde tanışıyor olmam yanlış geliyor. Belli ki kim olduğum hakkında hiçbir fikri yok ve ona adımı vermekten kaçındığım sürece bu böyle kalmalı. Artık Facebook'um yok, bu yüzden internette asla fotoğrafımı paylaşmıyorum ve paylaşsam bile Daniel artık ailesiyle konuşmuyor. Düğüne davet edilmediler. Acaba nişanlı olduğunu biliyor mu?

Sanki unutmuş gibi bir an soruyu düşündü ve elini kaldırıp kolundaki kösele gibi deriyi kaşıdı.

"Sophie hakkında size ne söyleyebilirim ki?" diye yineliyor, sigarasının son damlasını da içtikten sonra ahşap masanın üzerine bırakıyor. "Harika bir kızdı. Zeki, güzel. Sadece güzel. Bu o, işte orada."

Dianne duvardaki çerçeveli tek bir resmi işaret ediyor; soluk tenli, kıvırcık sarı saçlı, havuz suyuna benzeyen turkuaz fonda gülümseyen bir kızın yer aldığı bir okul portresi. Kızın sınıf fotoğrafının sergilenmesi bana tuhaf geliyor - bu fotoğraftan başka bir şey yok. Hüzünlü bir tür tapınak gibi sahnelenmiş ve doğal görünmüyor. Acaba Briggs ailesi kameraları pek sevmiyor muydu, yoksa hatırlamaya değer bir anları mı yoktu? Etrafta Daniel'in fotoğraflarını arıyorum ama hiç göremiyorum.

"Onun için büyük hayallerim vardı," diye devam ediyor. "Kaybolmadan önce." "Ne tür hayaller?"

Etrafımızdaki odayı işaret ederek, "Ah, bilirsin işte, sadece buradan çıkıyorum," diyor. "O bundan daha iyiydi. Bizden daha iyiydi."

"*Biz kimiz*?" Aaron kaleminin ucunu yanağına dayayarak soruyor. "Sen ve kocan mı?"

"Ben, kocam, oğlum. Her zaman buradan kurtulacak kişinin o olacağını düşünmüştüm. Kendi başına bir şeyler yapmak için."

Daniel'den bahsedilince göğsüm sıkışıyor; onun burada büyüdüğünü, sigara dumanı bulutları arasında diri diri gömüldüğünü hayal etmeye çalışıyorum.

çöp dağları. Onun hakkında yanıldığımı fark ettim. Mükemmel dişleri, pürüzsüz cildi, pahalı eğitimi ve yüksek maaşlı işi. Bunların hep onun yetiştirilme tarzının, ayrıcalığının bir ürünü olduğunu düşünmüştüm. Doğuştan benden, *hasarlı Chloe*'den daha iyi olduğunu. Ama öyle değil; o öyle değil. O da hasarlı.

O seni tanımıyor, Chloe. Sen de onu tanımıyorsun.

Artık bu kadar titiz ve temiz olmasına, kusursuz bir şekilde bir araya gelmesine şaşmamalı. *Bunun* tam tersi olmak için çok uğraşıyor.

Ya da belki de gerçekte kim olduğunu saklamaya çalışıyordur. "Bize kocanız ve oğlunuz hakkında ne söyleyebilirsiniz?"

"Kocam, Earl. Eminim fark etmişsinizdir, çok sinirlidir." Bana bakıyor, biraz sırıtıyor, sanki erkeklerle aramızda konuşulmayan bir bağ varmış gibi. Yaptıkları şeyler. *Erkekler erkektir.* Bakışlarımı gözünün altındaki morluktan başka yöne çeviriyorum ama bu kadın aptal değil. Beni bakarken yakalamış olmalı. "Ve oğlum, şey. Artık onun hakkında pek bir şey bilmiyorum. Ama her zaman elmanın ağaçtan çok uzağa düşmediğinden endişe etmişimdir."

Aaron ve ben birbirimize bakıyoruz ve devam etmesi için başımı sallıyorum. "Bununla ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, o da öfkeli biri."

Daniel'ın bileğimi sıkan elini düşünüyorum.

"Eskiden babasına karşı koymaya çalışırdı, içkili bir geceden sonra eve geldiğinde beni korurdu," diye devam ediyor. "Ama büyüdükçe, bilmiyorum. Denemeyi bıraktı, sadece olmasına izin verdi. Sanırım duyarsızlaştı. Sanırım bunun için kendimi suçlayabilirim."

"Tamam." Aaron başını sallıyor, not defterine bir şeyler karalıyor. "Peki oğlunuz nasıldı - pardon, adı ne demiştiniz?"

"Daniel," diyor. "Daniel Briggs."

Daniel'in tam adını Aaron'a söyleyip söylemediğimi hatırlamak için beynimi zorlarken midemde bir sıkışma hissediyorum. Bahsettiğimi sanmıyorum. Ona bakıyorum, not defterine ismi karalarken alnını çarpıtan konsantrasyona bakıyorum. Kaydedilmiş gibi görünmüyor.

"Peki, Daniel Sophie'nin kaybolmasına nasıl tepki verdi?" "Dürüst olmak gerekirse, umurunda değil gibiydi," diyerek Sophie'nin elindeki sigara paketine uzandı.

ve bir tane daha yaktı. "Bunu söylememin pek *anaç bir* davranış olmadığını biliyorum.

böyle şeyler, ama bu doğru. Küçük bir parçam hep merak etti..."

Durur, uzaklara bakar, sonra başını hafifçe sallar.

"Neyi merak ettin?" diye sordum. Şimdi bana bakıyor, şaşkınlığı geçmiş. Gözlerinde belli bir yoğunluk var ve bir an için kim olduğumu bildiğine ikna oluyorum. *Benimle,* Chloe Davis'le, oğluyla nişanlı olan kadınla konuşuyor. Beni uyarmaya çalışıyordu.

"Bununla bir ilgisi olup olmadığını merak ettim."

"Bunu sana söyleten ne?" Aaron soruyor, sesi her soruda daha da yükseliyor. Şimdi daha hızlı yazıyor, her ayrıntıyı hatırlamaya çalışıyor. "Bu oldukça büyük bir suçlama."

"Bilmiyorum, sadece bir his," diyor. "Sanırım buna annelik içgüdüsü diyebilirsiniz. İlk kaybolduğunda Daniel'a nerede olduğunu bilip bilmediğini sorardım ve her zaman yalan söylediğini anlardım. Bir şeyler saklıyordu. Ve bazen, haberleri izlerken, onun kayboluşuyla ilgili haberleri dinlerken, onu *gülümserken* yakalardım - hayır, sırıtır gibi, sanki dünyanın geri kalanının bilmediği bir sırra gülüyormuş gibi."

Aaron'ın bana baktığını hissedebiliyorum ama onu görmezden gelerek Dianne'e odaklanmaya devam ediyorum.

"Peki Daniel şimdi nerede?"

"Hiçbir fikrim yok," diyor Dianne kanepeye yaslanarak. "Liseden mezun olduktan bir gün sonra taşındı ve o zamandan beri ondan haber almadım."

"Etrafa bakmamızın bir sakıncası var mı?" Aaron çok fazla şey ortaya çıkarmadan önce bu konuşmayı kısa kesmeye hevesli bir şekilde soruyorum. "Belki Daniel'ın odasını kurcalarız, bakalım bizi doğru yöne götürecek bir şey bulabilecek miyiz?"

Kolunu uzatarak merdiveni işaret ediyor.

"Buyurun," diyor. "Bunu yirmi yıl önce polise anlatmıştım, bir şey çıkmadı. Onlara göre, hiçbir genç çocuğun yaptığı yanına kâr kalamazdı."

Ayağa kalkıyorum, oturma odasındaki engellerin üzerinden abartılı adımlarla geçiyorum ve bej renkli halının kirli ve lekeli olduğu merdivenlere doğru ilerliyorum.

Onları teker teker alırken Dianne, "Sağdan ilk," diye bağırıyor. "Yıllardır o odaya dokunmadım."

Üst kata çıkıyorum ve kapalı kapıya bakıyorum. Elim topuzu buluyor ve çevirerek açıyorum, genç bir çocuğun yatak odası ortaya çıkıyor, tüm ışıklar kapalı, pencereden giren güneş ışığı havada uçuşan toz zerreciklerini ortaya çıkarıyor.

"Sophie'nin de," diye devam ediyor, sesi mesafeli. Aaron'un koltuktan kalkıp arkamdan üst kata çıktığını duyuyorum. "Artık oraya gitmem için bir neden yok. Doğrusu, onlarla ne yapacağımı gerçekten bilmiyordum."

Kaldırımdaki bir çatlağa basan bir çocuk gibi havayı yanaklarımda tutarak içeri giriyorum, tuhaf bir batıl inanç. Sanki nefes alırsam kötü şeyler olacakmış gibi. Burası Daniel'ın yatak odası. Duvarda posterler var, Nirvana ve Red Hot Chili Peppers gibi 90'ların rock grupları kenarlarından yıpranıyor. Mavi-yeşil ekoseli yorgan, sanki yeni uyanmış ve dışarı çıkmış gibi yerdeki şiltenin üzerinde dağınık bir şekilde duruyordu. Daniel'i yatağında uzanmış, babasının sarhoş ve düzensiz bir şekilde eve gelişini dinlerken hayal ediyorum. Öfkeli. Gürültülü. Çığlıkları, tencere ve tavaların şangırtısını, duvara çarpan bir bedenin sesini hayal ediyorum. Onu hareketsiz, tüm bunları dinlerken hayal ediyorum. Gülümsüyor. *Duyarsızlaşmış.*

Aaron arkamdan yaklaşarak, "Gitsek iyi olacak," diye fısıldıyor. "Sanırım almaya geldiğimiz şeyi aldık."

Ama ben dinlemiyorum. Dinleyemiyorum. Yürümeye devam ediyorum, Daniel'ın geçmişinden kalan bu yeri içime çekiyorum. Parmaklarımı duvar boyunca izleyerek, sayfaları sararmış tozlu kitapların, birkaç deste iskambil kağıdının, eldivende duran eski bir beyzbol topunun bulunduğu bir kitaplığa ulaşıyorum. Gözlerim kitap isimlerini tarıyor - Stephen King, Lois Lowry, Michael Crichton. Hepsi çok ergen, çok normal görünüyor.

"Chloe," diyor Aaron ama birden kulaklarımda pamuk varmış gibi hissediyorum. Akan kanımın sesinden onu zar zor duyabiliyorum. Kolumu uzatıp bir kitap kapıyorum ve onu yuvasından çekip çıkarıyorum. Tanıştığımız o ilk gün Daniel'ın sesini duyuyorum zihnimde. Aynı kitabı kutumdan çıkarıp parmaklarını kapağın üzerinde gezdirdiği gün, *İyi ve Kötünün Bahçesinde Gece Yarısı* kitabımı tutarken gözlerindeki o parıltı.

Yargılamak yok, demişti sayfalarını çevirirken. *Bu kitaba bayıldım.*

Kapaktaki tozu üfledim, böylece boynu bana sorar gibi eğilmiş genç, masum bir kızın o ünlü heykeline bakıyorum: *Neden?* Parmaklarımı onun yaptığı gibi parlak kapağın üzerinde gezdiriyorum. Sonra yan çeviriyorum ve sayfalarda bir boşluk görüyorum, tıpkı onun kartvizitinin benimkinin içine sıkıştırdıktan sonra bıraktığı boşluk gibi.

Cinayetle ilgili bir şeyin mi var?

"Chloe," diyor Aaron yine, ama onu duymazdan geliyorum. Bunun yerine derin bir nefes alıyorum ve tırnağımı çatlağa sokup sayfaları çevirerek açıyorum. Aşağı bakıyorum ve gözlerim bir ismi tararken göğsümde aynı kıvrımı hissediyorum. Ama bu sefer Daniel'ın adı değildi. Ve bir kartvizit de değil. Yirmi yıldır bu sayfaların arasında sıkışıp kalmış eski gazete kupürlerinden oluşan bir koleksiyon. Ellerim titriyor ama kendimi onları almaya zorluyorum. En üstte kalın harflerle yazılmış ilk manşeti okumak için.

RICHARD DAVIS BREAUX KÖPRÜSÜ SERİ KATİLİ OLARAK ADLANDIRILDI,
CESETLER HALA BULUNAMADI

Ve orada, bana bakıyor, babamın bir fotoğrafı.

OceanofPDF.com

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Chloe, bu da ne?"

Aaron'un sesi uzaklardan geliyor, sanki bir tünelin diğer ucundan bana sesleniyor. Babamın gözlerine bakmadan duramıyorum. Küçük bir kızken, on iki yaşındayken, oturma odamın zemininde çömelmiş, televizyon ekranının parazitinden onlara baktığımdan beri görmediğim gözlere. Şu anda Daniel'a babamdan bahsettiğim geceyi düşünüyorum, suçlarını böylesine dehşet verici bir şekilde detaylandırmamı dinlerken yüz hatlarına kazınan endişeyi. Başını sallayışını, hiç duymadığını, hiçbir fikri olmadığını iddia edişini.

Ama bu bir yalandı. Hepsi yalandı. Babamı zaten biliyordu. Onun suçlarını biliyordu. Her ayrıntıyı anlatan bir makaleyi çocukluk odasında saklıyordu, bir romanın sayfaları arasında bir kitap ayracı gibi gizlenmişti. O kızları nasıl kaçırdığını ve cesetlerini gizli bir yere, asla bulunamayacak bir yere nasıl sakladığını biliyordu.

Daniel kız kardeşine de benzer bir şey yapmış mıydı, korkunç bir şey? Babam ona ilham kaynağı olmuş muydu?

Hâlâ öyle mi? "Chloe?"

Aaron'a bakıyorum, gözlerim yaşlarla ıslanıyor. Birden Daniel'ın babamdan haberdar olmasının, onun da benden haberdar olduğu anlamına geldiğini fark ediyorum. Hastanede nasıl karşılaştığımızı düşünüyorum; kadersel bir tesadüf mü, yoksa titiz bir planlamanın, doğru zamanda doğru yerde olmanın sonucu mu? O hastanede çalıştığım herkes tarafından biliniyordu; gazetedeki o haber bunun kanıtıydı. Sanki beni önceden tanıyormuş gibi bana nasıl baktığını düşündüm. Gözleri sanki tanıdıkmış gibi yüzümü tarıyordu. Eşyalarımın olduğu kutuya kafasını sokuşunu; ona adımı söylediğimde yüzünde beliren gülümsemeyi. O andan sonra anında bana aşık olmuş gibi görünmesi, her nasılsa her şeyin ve herkesin içine sorunsuzca süzülebildiği gibi benim hayatıma da sorunsuzca süzülmesi.

Burada oturduğuma inanamıyorum. Seninle birlikte.

Acaba tüm bunlar onun planının bir parçası mıydı? Eğer ben de onun planının bir parçasıysam.

Zarar görmüş Chloe, masum kurbanlarından biri daha.

"Gitmemiz gerek," diye fısıldıyorum, titreyen ellerim kupürü katlayıp arka cebime sokuyor. "Ben... Benim gitmem gerek."

Aaron'un yanından hızla geçip merdivenlerden iniyorum ve Daniel'ın annesine doğru yürüyorum, hala oturma odasındaki kanepede oturuyor, gözlerinde dalgın bir ifade var. Ona doğru yürüdüğümüzü görünce başını kaldırıp bize bakıyor ve zayıfça gülümsüyor.

"İşe yarar bir şey buldun mu?"

Başımı sallıyorum, Aaron'un gözlerinin yüzümün yan tarafına yapıştığını ve şüpheyle izlediğini hissediyorum. Sanki o da bunu bekliyormuş gibi hafifçe başını sallıyor.

"Yapacağını düşünmemiştim."

Bunca yıl sonra bile sesindeki hayal kırıklığı hissediliyor. Bunun nasıl bir şey olduğunu anlıyorum: her zaman merak etmek, asla gerçekten bırakamamak. Ama aynı zamanda bunu asla kabul etmek istememek - bir gün gerçeği öğreneceğinize dair hâlâ umut besliyorsunuz. Anlayacağınızı. Ve belki de sonunda, bir şekilde, beklediğinize değecek. Birden kendimi tanımadığım bu kadına doğru çekilirken buldum. Birbirimize bağlı olduğumuzu fark ettim. Annemle benim birbirimize bağlı olduğumuz gibi bağlıyız. Aynı adamı, aynı canavarı seviyoruz. Kanepeye doğru yürüyüp minderin kenarına oturuyorum. Sonra elimi onunkinin üzerine koyuyorum.

"Bizimle konuştuğunuz için teşekkür ederim," diyorum nazikçe sıkarak. "Bunun kolay olmadığına eminim."

Başını sallıyor, onunkini kavrayan elime bakıyor. Yavaşça, sanki bir şeyi inceliyormuş gibi başını hafifçe yana eğdiğini görüyorum. Elini çevirip benimkini tutuyor ve daha sıkı sıkıyor.

"Bunu nereden buldun?"

Yere bakıyorum ve Daniel'ın aile yadigârı nişan yüzüğümün parmağımda parladığını fark ediyorum. Elimi yukarı kaldırıp daha yakından incelerken göğsümde panik yükseliyor.

"Bu yüzüğü nereden aldın?" diye tekrar soruyor, gözleri artık benimkilere kilitlenmiş. "Bu Sophie'nin yüzüğü."

"Ne-ne?" Kekeliyorum, elimi geri çekmeye çalışıyorum. Ama elimi çok sıkı tutuyor; bırakmıyor. "Pardon, ne demek *Sophie'nin yüzüğü*?"

"Bu kızımın yüzüğü," diyor tekrar, daha yüksek sesle, gözleri bir kez daha yüzüğü, oval kesim pırlantayı ve taşlardan oluşan haleyi delip geçiyor. İnce, kemikli parmağıma biraz büyük gelen 14 karatlık bulanık bant. "Bu yüzük nesillerdir ailemde. Bu benim nişan yüzüğümdü ve Sophie on üç yaşına geldiğinde ona verdim. Her zaman bu yüzüğü taktı. *Her zaman.* O gün takıyordu..."

Şimdi bana bakıyor, gözleri kocaman, dehşet

içinde. "Kaybolduğu gün."

Ayağa kalkıp elimi onun elinden çekiyorum.

"Üzgünüm, gitmemiz gerek," diyorum Aaron'ın yanından geçip kapıyı açarak. "Aaron, hadi."

Kadın arkamızdan "Kimsiniz siz?" diye bağırıyor, şok onu kanepeye yapıştırıyor. *"Siz de kimsiniz?"*

Kapıdan koşarak çıktım ve ön merdivenlerden indim. Başım dönüyor, sarhoş hissediyorum. Yüzüğü çıkarmayı nasıl unutmuş olabilirim? Bunu nasıl *unutmuş* olabilirim? Arabaya ulaştım ve kolu çektim ama kapı yerinden oynamadı. Kapı kilitliydi.

"Aaron?" Bağırıyorum. Sesim boğuk geliyor, sanki boynumda bir el varmış da onu sıkıyormuş gibi. "Aaron, kapının kilidini açabilir misin?"

"SEN KİMSİN?" diye bağırıyor kadın arkamdan. Ayağa kalkıp evin içinde koştuğunu duyabiliyorum. Paravan kapı açılıp tokatlanarak kapanıyor ve ben arkamı dönemeden arabanın kilidinin açıldığını duyuyorum. Kolu tekrar tutup kapıyı açıyorum ve kendimi içeri atıyorum. Aaron hemen arkamda, sürücü koltuğuna koşuyor ve motoru çalıştırıyor.

"KIZIM NEREDE?"

Araba ileri doğru yalpalıyor, takla atıyor ve yola geri dönüyor. Dikiz aynasına bakıyorum, kaldırdığımız toz bulutuna, Daniel'ın peşimizden koşan annesine, her geçen saniye biraz daha uzaklaşan annesine.

"KIZIM NEREDE? LÜTFEN!"

Ellerini çırpıyor, çılgınca koşuyor, ta ki aniden dizlerinin üzerine çöküp başını ellerinin arasına alıp ağlayana kadar.

Kasabanın içinden geçip otoyola doğru ilerlerken araba sessiz. Ellerim kucağımda titriyor, sokakta bizi kovalayan zavallı kadının görüntüsü midemi sıkıştırıyor. Parmağımdaki yüzük aniden boğucu bir his veriyor ve diğer elimle onu tutup çılgınca çıkararak yere fırlatıyorum. Daniel'ın onu kız kardeşinin soğuk, ölü elinden nazikçe çıkardığını hayal ederek yere bakıyorum.

"Chloe," diye fısıldıyor Aaron, gözleri hâlâ yolda. "Neydi o?"

"Özür dilerim," diyorum. "Özür dilerim Aaron. Çok üzgünüm."

"Chloe," diyor tekrar, bu sefer daha yüksek sesle. Daha sinirli. "O da neydi öyle?"

"Özür dilerim," diye tekrarlıyorum, sesim titriyor. "Bilmiyordum."

"Kim o?" diye tekrar soruyor, elleri direksiyonu kavrıyor. "O kadını nasıl buldun?"

Soruya cevap veremediğim için yanında sessiz kalıyorum. Yüzü bana doğru dönüyor, ağzı bir karış açık.

"Nişanlının adı Daniel değil mi?"

Cevap vermedim.

"Chloe, *cevap ver bana.* Nişanlının adı Daniel değil

mi?" Başımı sallıyorum, gözyaşlarım yanağımdan

aşağı süzülüyor.

"Evet," dedim. "Evet, ama Aaron, bilmiyordum."

"Ne oluyor lan," diyor başını sallayarak. "Chloe, ne oluyor lan. O kadına adımı söyledim. Nerede çalıştığımı biliyor. Tanrım, bu yüzden işimi kaybedeceğim."

"Özür dilerim," diyorum tekrar. "Aaron, lütfen. Bunu görmeme yardım eden sendin - babamın mücevherlerinden bahsediyordun, kim bilebilirdi ki? *Daniel.* Daniel biliyordu. Daniel her şeyi biliyordu."

"Peki bu sadece bir önsezi miydi, yoksa...?"

"Dolabımızda bir kolye buldum. Aubrey'nin kaybolduğu gün takmış olabileceği kolyeye çok benzeyen bir kolye."

"Yüce İsa," diyor tekrar.

"Sonra bir şeyler fark etmeye başladım. Seyahatlerinden eve döndüğünde nasıl farklı koktuğunu fark ettim. Parfüm gibi kokuyordu. Başka kadınlar gibi. Aubrey ve Lacey kaçırıldığında şehir dışında olduğunu iddia ediyordu ama bana söylediği yerde değildi. Günlerce nereye gideceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Evrak çantasına bakıp makbuzlarını bulana kadar ne yapacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu."

Aaron sonunda bana bakıyor, sanki ben onun varlığının baş belasıymışım gibi. Sanki burada, benimle olmaktansa dünyanın herhangi bir yerinde olmayı tercih edermiş gibi.

"Ne tür makbuzlar?"

"Sana moteli göstereceğim," diyorum. "Aaron, lütfen. Bu konuda bana yardım etmen gerek."

Tereddüt ediyor, parmakları direksiyona vuruyor.

"Sana daha önce de söyledim," diyor, her zamankinden daha sessiz. "Benim işimde güven her şeydir. Dürüstlük her şeydir."

"Biliyorum," diyorum. "Ve söz veriyorum, hemen şimdi sana her şeyi anlatacağım."

Otoparka giriyoruz, önümüzde kasvetli bir motel var. Aaron kontağı kapatıyor, sessizce yanıma oturuyor.

"Lütfen içeri gel," diyorum elimi bacağına götürerek. Dokununca irkiliyor ama kararlılığının eridiğini görebiliyorum. Sessizce emniyet kemerini çözüyor ve kapıyı iterek açıyor, tek kelime etmeden dışarı çıkıyor.

Odamın kapısını açtığımda gıcırdıyor ve ikimiz de içeri girip arkamızdan kapatıyoruz. Soğuk ve karanlık. Perdeler sıkıca çekilmiş, çantam hâlâ yatağın üzerinde duruyor. Komodine doğru yürüyorum ve ışığı açıyorum, floresan ışığı kapının yanında duran Aaron'ın yüzüne gölgeler düşürüyor.

"İşte bunu buldum," diyorum spor çantamın fermuarını açarak. İçine uzanıyorum ve elim üstte nazikçe duran Xanax şişesine değiyor, ama onu bir kenara itiyorum. Onun yerine beyaz bir zarfa uzanıyorum. Zarfı alırken parmaklarım titriyor, tıpkı Daniel'ın yemek odasının zemininde açılmış evrak çantasını karıştırırken, manila klasörlerde ve üç halkalı ciltlerde düzenlenmiş kâğıtları karıştırırken titredikleri gibi. Beyzbol kartları gibi anıtlaştırılmış, şeffaf ayraçlar içinde düzenlenmiş ilaç numuneleri paketleri vardı. İsimleri kendi masamın çekmecesinden hatırlıyordum: Alprazolam, Chlordiazepoxide, Diazepam. Boğazıma bir şeylerin düğümlendiğini hissettiğimi hatırlıyorum.

Sonuncusunu okurken boğazım düğümlendi, tek bir saç telinin tüy gibi yere süzüldüğünü hayal ettim. Sonra aradığım şeyi bulana kadar sayfaları çevirmeye devam etmek için kendimi zorladım.

Makbuzlar. Makbuzları görmem gerekiyordu. Çünkü Daniel'ın otellerden yemeklere, benzin istasyonlarından araba tamirlerine kadar her şeyi sakladığını biliyordum. Hepsi gider olarak yazılabilirdi.

Şimdi zarfın kapağını açıyorum ve içindekileri yatağa atıyorum, bir yığın makbuz yorganın üzerinde uçuşuyor. Her birini çevirmeye başlıyorum, gözlerim alttaki çeşitli adresleri tarıyor.

"Baton Rouge'dan gelen makbuzlar var elbette," diyorum. "Jackson'daki restoranlar, Alexandria'daki oteller. Tüm bu makbuzlar onun tüm gün nereye gittiğinin bir resmini çiziyor ve en alttaki tarihler bize ne zaman orada olduğunu söyleyebilir."

Aaron yanıma gelip oturuyor, bacağını bacağıma bastırıyor. Üstteki fişi aldı ve ona baktı, gözleri alttakine odaklanmıştı.

"Angola," diyor. "Orası onun bölgesinde mi?"

"Hayır," diyorum başımı sallayarak. "Ama oraya çok gidiyor. Benim dikkatimi çeken de bu oldu."

"Neden?"

Başparmağımın ve işaret parmağımın uçları arasında bir mesafede tutarak ondan koparıyorum, sanki zehirliymiş gibi. Sanki ısırabilirmiş gibi.

"Angola Amerika'daki en büyük maksimum güvenlikli hapishaneye ev sahipliği yapıyor," diyorum. "Louisiana Eyalet Hapishanesi."

Aaron başını kaldırdı. Kaşlarını kaldırarak bana doğru döndü.

"Babamın evi."

"Vay anasını."

"Belki birbirlerini tanıyorlardır," diye devam ediyorum fişe bakarak. Bir şişe su, yirmi dolar değerinde benzin. Bir paket ay çekirdeği. Babamın bütün poşeti ağzına götürüp bir avuç tırnağı çiğner gibi çıtırdatışını hatırlıyorum. Kabukların evin içinde her şeye yapışmış bir şekilde bulunuşunu. Mutfak masasının çatlakları arasına sıkışmış, ayakkabımın altında sıkışmış. Bir su bardağının dibinde toplanır, tükürüğün içinde boğulurdu.

Daniel'i parmaklarıyla heceleyen annemi düşünüyorum.

"Bunu bu yüzden yapıyor olmalı," diyorum. "Beni bu yüzden buldu. Birbirleriyle bağlantılılar."

"Chloe, polise gitmen gerek."

"Polis bana inanmayacak Aaron. Zaten denedim." "Çoktan denedim de ne demek?"

"Benim bir geçmişim var. Bana karşı çalışan bir geçmiş. Deli olduğumu düşünüyorlar-"

"Sen deli değilsin."

Sözleri beni yarıda kesti. Sanki ağzını açmış ve Fransızca konuşmaya başlamış gibi, duyduklarım karşısında neredeyse afalladım. Çünkü haftalardır ilk kez biri bana inanıyor. Birisi benim tarafımda. Ve inanılmak çok iyi hissettiriyor; birinin bana şüphe, endişe ya da öfke yerine gerçek bir şefkatle bakması. Aaron'la yaşadığım tüm küçük anları düşünüyorum, dışarı itmeye çalıştığım, hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi davranmaya çalıştığım anları. Köprünün yanında birlikte oturup anılardan bahsettik. Sarhoş ve yalnız olduğum o gece kanepede onu nasıl aramak istediğimi. Konuşmaya devam etmek istediğini anlayabiliyorum, bu yüzden öne doğru eğilip başka bir şey söyleyemeden onu bir kez öpüyorum. Bu his kaybolmadan önce.

"Chloe." Yüzlerimiz birbirine yakın, alınlarımız birbirine yapışık. Bana çekilmek ister gibi bakıyor, sanki çekilmesi gerekiyormuş gibi, ama onun yerine eli bacağıma, sonra koluma ve saçlarıma uzanıyor. Çok geçmeden o da beni öpüyor, dudakları sertçe dudaklarıma yapışıyor, parmakları bulabildikleri her şeyi kavrıyor. Gömleğinin ve pantolonunun düğmelerine doğru ilerlemeden önce kendi ellerimi saçlarının arasından geçiriyorum. Yine üniversitedeyim, kendi kalbimi daha az yalnız hissettirmek için kendimi atan başka bir kalbe atıyorum. Beni nazikçe yere yatırıyor, vücudu benimkine yaslanıyor, kalın kolları ellerimi başımın üzerine kaldırıp bileklerimi sabitliyor. Dudakları boynumda, göğsümde geziniyor ve Aaron'ın içimde kaydığını hissederek birkaç dakikalığına kendimi unutmaya bırakıyorum.

İşimiz bittiğinde dışarısı karanlıktı, tek ışık komodinin loş ışığından geliyordu. Aaron yanımda yatıyor, parmakları saçlarımla oynuyor. Tek kelime bile konuşmadık.

"Sana inanıyorum," dedi sonunda. "Daniel hakkında. Bunu biliyorsun, değil mi?" "Evet." Başımı salladım. "Evet, biliyorum."

"Yani yarın polise mi gideceksiniz?"

"Aaron, bana inanmayacaklar. Sana söylüyorum. Düşünmeye başlıyorum-" Tereddüt ediyorum, yana dönüyorum, böylece ona bakıyorum. Hâlâ tavana bakıyor, karanlıkta bir siluet gibi. "Belki de gidip onu görmem gerekiyordur diye düşünmeye başladım. Babamı."

Oturuyor, çıplak sırtını yatak başlığına yaslıyor. Başı benimkine bakacak şekilde dönüyor.

"Belki de cevapları olan tek kişinin o olduğunu düşünmeye başlıyorum," diye devam ediyorum. "Belki de anlamama yardım edebilecek tek kişi odur-"

"Bu tehlikeli, Chloe."

"Nasıl tehlikeli olabilir? O hapiste Aaron. Bana zarar veremez."

"Evet, yapabilir. Parmaklıkların arkasından da sana zarar verebilir. Belki fiziksel olarak değil ama..."

Durur, ellerini yüzünde gezdirir.

"Üzerinde uyu," diyor. "Üzerinde uyuyacağına söz verir misin? Yarın karar verebiliriz. Ve eğer seninle gelmemi istersen, gelirim. Seninle birlikte onunla konuşurum."

"Tamam," dedim sonunda.

"Tamam, yapacağım." "Güzel."

Bacaklarını yataktan dışarı fırlatıyor, eğilip yerden kot pantolonunu alıyor. Pantolonunu giyip banyoya girmesini ve ışığı açmasını izliyorum. Musluğun gıcırtısını ve akan suyun sesini duyarak gözlerimi kapatıyorum. Gözlerimi açtığımda, elinde bir bardak suyla tekrar yatak odasına doğru yürüyordu.

"Bir süreliğine gitmem gerekiyor," diyor ve bana doğru itiyor. Aldım ve bir yudum aldım. "Editörüm bütün gün benden haber alamadı. İyi olacak mısın?"

"İyi olacağım," diyorum ve yastığıma geri dönüyorum. Aaron'ın yere bakıp gözlerinin yerdeki bir şeye takılmasını izliyorum. Eğiliyor ve hâlâ çantamın üstünde duran Xanax şişemi alıyor.

"Bunlardan bir tane ister misin? Uykuya dalmana yardımcı olması için?"

Şişeye, içindeki hap koleksiyonuna bakıyorum. Aaron onları nazikçe sallıyor, kaşları kalkıyor ve ben başımı sallayıp elimi uzatıyorum.

"İki tane alsam beni yargılar mıydınız?"

"Hayır." Gülümsüyor, kapağını açıyor ve avucuma iki tane boşaltıyor. "Çok kötü bir gün geçirdin."

Avucumdaki hapları inceliyorum ve onları geri atıyorum, suyla birlikte yutuyorum, her birinin yemek borumdan aşağıya, geri çıkmaya çalışan sivri tırnaklar gibi yırtıldığını hissediyorum.

"Elimde değil ama kendimi sorumlu hissediyorum," diyorum başımı yatak başlığına yaslayarak. Lena'yı düşünüyorum. Aubrey'i. Lacey'i. Ölümleri vicdanımı sızlatan tüm kızları. İstemeden de olsa bir canavarın eline düşürdüğüm tüm kızları - önce babamı. Ve şimdi, Daniel.

"Sorumlusu sen değilsin," diyor Aaron, yatağın kenarına oturarak. Elini kaldırıyor ve saçlarımın arasından geçiriyor. Oda hafifçe dönmeye başlıyor, göz kapaklarım sarkmaya başlıyor. Gözlerimi kapattığımda, rüyamdaki bir görüntü zihnimde canlanıyor; çocukluğumun penceresinin altında durmuş, elinde kanla kaplı bir kürek tutan ben.

"Benim hatam," diyorum, kelimelerim bulanıklaşıyor. Aaron'ın alnımdaki sıcak ellerini hâlâ hissedebiliyorum. "Hepsi benim hatam."

"Biraz uyu," dediğini duyuyorum, neredeyse bir yankı gibi. Eğilip alnımdan öpüyor, dudakları tenime yapışıyor. "Kapıyı arkamdan kilitleyeceğim."

Uzaklara daldığımı hissetmeden önce bir kez başımı sallıyorum.

OceanofPDF.com

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Yatağımın başucundaki komodinin üzerinde titreyen telefonumun sesiyle uyanıyorum, yan tarafa devrilene ve yere düşene kadar ahşap üzerinde şiddetle sallanıyor. Sersemlemiş bir halde gözlerimi açıyorum ve çalar saate bakıyorum.

Saat akşam 10.

Gözlerimi daha geniş açmaya çalışıyorum ama görüşüm bulanık, başım ağrıyor. Daniel'in evine yaptığım yolculuğu düşünüyorum - annesinin o harap eski kulübedeki halini, o kitabın sayfaları arasına sıkışmış gazete kupürünü. Birden midemin bulandığını hissediyorum ve kendimi yataktan sürükleyerek banyoya koşuyorum, klozete atmadan önce klozet kapağını açıyorum. Safradan başka bir şey çıkmıyor, asit sarısı ve dilimi yakıyor. Boğazımın arkasından ince bir tükürük ipi sarkıyor ve öğürmeme neden oluyor. Elimin tersiyle ağzımı siliyorum ve yatak odasına girip yatağın kenarına tünüyorum. Masanın üzerindeki su bardağına uzanıyorum ama bardağın yan yatmış olduğunu görüyorum, ağzından halıya su damlıyor. Telefonum onu devirmiş olmalı. Onun yerine uzanıp telefonumu aldım ve ekranı aydınlatmak için yan tarafına bastım.

Aaron'dan birkaç cevapsız arama, kontrol eden birkaç mesaj var. Bir anda, vücudunun üstümdeki hissini hatırlıyorum. Elleri bileklerimde, dudakları boynumda. Yaptığımız şey bir hataydı ama bununla daha sonra ilgilenmem gerekecek. Cevapsız aramaların ve kısa mesajların geri kalanına ulaşmak için kaydırmam gerekiyor - çoğunlukla Shannon'dan geliyorlar, birkaç tane de Daniel'dan. *Nasıl bu kadar çok cevapsız çağrım var?* Merak ediyorum. Saat daha on, en fazla dört saattir uyuyorum. Sonra ekrandaki tarihi fark ediyorum.

Cuma günü saat 10.

Bütün gün uyudum.

Telefonumun kilidini açıp mesajlarıma bakıyorum, her birine göz gezdirirken içimi bir telaş kaplıyor.

Chloe, ara beni lütfen. Bu çok önemli.
Chloe, neredesin?

Chloe, beni hemen ara.

Kahretsin, diye düşünüyorum, şakaklarımı ovuşturarak. Hâlâ zonkluyor, hâlâ protesto çığlıkları atıyorlar. Aç karnına iki Xanax almak açıkça bir hataydı, ama bunu yaparken biliyordum. Tek istediğim uyumaktı. Unutmak. Ne de olsa bir haftadır Daniel bana yaslanmışken zar zor uyuyabilmiştim. Belli ki beni yakalamıştı.

Shannon'ın adına ilerleyip *Ara'*ya basıyorum ve telefon çalarken kulağıma götürüyorum. Belli ki yalanımı fark etmişler. Daniel, yapmamasını söylememe rağmen, söylediği gibi ona mesaj atmış olmalı. Sonra, ikisine de yalan söylediğimi, nereye gittiğime ve kiminle olduğuma dair geçerli bir açıklama yapmadan kaybolduğumu anladıklarında paniğe kapılmış olmalılar. Ama şu anda gerçekten umurumda değil. Eve, Daniel'a gitmiyorum. Polise gidebileceğim konusunda da hâlâ ikna olmuş değilim - Dedektif Thomas soruşturmanın dışında kalmam gerektiğini açıkça belirtti. Ama gazete makalesi, nişan yüzüğü, Angola makbuzları ve Daniel'in annesiyle yaptığım konuşma sayesinde belki bu sefer dikkatlerini çekebilirim. Belki dinlemelerini sağlayabilirim.

Sonra aklıma geldi: Nişan yüzüğü. Aaron'un arabasında parmağımdan çıkarıp yere atmıştım. Geri aldığımı hiç sanmıyorum. Dönüp parmaklarımı yataktaki buruşuk yorganın üzerinde gezdirmeden önce boş elime bakıyorum. Avucum sert bir şeye çarpıyor ve battaniyeyi geri çeviriyorum ama bu yüzük değil. Aaron'ın basın rozeti, çarşafların arasına gizlenmiş. Bir anda kendimi gömleğinin düğmelerini açarken, omuzlarından silkerken görüyorum. Onu alıyorum, yaklaştırıyorum. Resmine bakıyorum ve bir an için dün gecenin bir hata olup olmadığını merak ediyorum. Belki de kaderin garip bir cilvesiyle birbirimizi böyle bulmamız gerekiyordu.

Telefon çalmayı kesiyor ve Shannon cevap verdiğinde bir şeylerin ters gittiğini hemen anlıyorum. Burnunu çekiyor.

"Chloe, hangi cehennemdesin?"

Sesi boğuk, sanki çivi gargarası yapıyormuş gibi.

"Shannon," diyorum daha dik oturarak. Aaron'ın rozetini cebime sokuyorum. "Her şey yolunda mı?"

"Hayır, her şey yolunda değil," diye tersliyor. Boğazından küçük bir hıçkırık dökülür. "Neredesin sen?"

"Ben... şehirdeyim. Sadece biraz kafamı boşaltmam gerekiyordu. Neler oluyor?"

Hoparlörden bir hıçkırık daha yükseliyor -bu sefer daha yüksek sesle- ve bu ses sanki telefonun içinden bana tokat atmış gibi fiziksel olarak geri çekilmeme neden oluyor. Kolumu uzatıyorum, tam bir düşünce oluşturmak için yeterli kelimeleri bir araya getirmeye çalışırken hattın diğer tarafındaki feryatları dinliyorum.

"Ben... Riley..." diyor ve o anda tekrar hasta olacakmışım gibi hissediyorum. Daha söylemeye fırsat bulamadan ne diyeceğini biliyordum. "O... o *gitti.*"

"Ne demek 'gitti'?" Ne demek istediğini bilmeme rağmen soruyorum. Bunu içten içe biliyorum. Riley'yi nişan partimizde, oturma odamızda, sıska bacaklarını çaprazlamış bir şekilde otururken hayal ediyorum. Ayakları sandalyenin ayağına vuruyor. Bir elinde telefonu, diğerinde saçları savruluyor.

Daniel'ı düşünüyorum, ona nasıl baktığını. Shannon'a söylediği sözler, bir zamanlar güven verici olduğunu düşündüğüm sözler, şimdi anlamları çok daha uğursuz.

Bir gün, onlar sadece uzak anılar olacak.

"Yani, o *gitti.*" Arka arkaya üç küçük nefes alıyor. "Bu sabah uyandığımızda odasında değildi. Yine gizlice pencereden dışarı çıktı ama eve gelmedi. Bütün bir gün oldu."

"Daniel'ı aradın mı?" Sesimdeki gerginliğin hiçbir şeyi ele vermemesini umarak soruyorum. "Yani, bana ulaşamadığında?"

"Evet," diyor, sesi artık gergin. "Birlikte olduğumuz izlenimine kapılmıştı. Senin bekârlığa veda partinde."

Gözlerimi kapatıyorum, başımı eğiyorum.

"Belli ki ikinizin arasında bir şeyler var. Bize bir konuda yalan söylüyordunuz. Ama biliyor musun Chloe? Bunun için zamanım yok. Sadece kızımın nerede olduğunu bilmek istiyorum."

Sessizim, nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Kızının başı dertte, Riley'nin başı dertte ve nedenini bildiğimden oldukça eminim. Ama bunu nasıl kırabilirim?

Ona nasıl haber veririm? Daniel'ın muhtemelen onu kaçırdığını ona nasıl söylerim? Shannon çarşafını yatak odasının penceresinden dışarı atıp karanlığa doğru tırmandığında Daniel'in muhtemelen orada beklediğini? Orada olacağını bildiğini çünkü Shannon'ın o gece evimizde bunu ona kendisinin söylediğini? *Ben* gittiğim için dün geceyi seçtiğini ve ona istediği gibi dolaşma özgürlüğü verdiğini mi?

Kızının muhtemelen benim yüzümden öldüğünü ona nasıl söylerim?

"Oraya geleceğim," dedim. "Şimdi geleceğim ve her şeyi açıkla."

"Şu anda evde değilim," diyor. "Arabadayım, etrafta dolaşıyorum. Kızımı arıyorum. Ama yardımınız işimize yarayabilir."

"Elbette," diyorum. "Sadece nerede olacağımı söyle."

Evlerinin on mil yarıçapındaki her ara sokağa girme talimatıyla telefonu kapatıyorum. Yataktan kalkıp aşağıya bakıyorum, spor çantam ayaklarımın dibinde duruyor, Daniel'ın makbuzları beyaz zarfın üzerine yığılmış. Uzanıp her şeyi çantamın içine geri itiyorum ve sapından tutup omzuma atıyorum. Sonra tekrar telefonuma, Daniel'dan gelen mesajlara bakıyorum.

> Chloe, beni arayabilir misin, lütfen?
> Chloe, neredesin?

Bir sesli mesaj aldım ve bir an için silmeyi düşündüm. Şu anda onun sesini duyamıyorum. Bahanelerini duyamıyorum. Ama ya Riley onun elindeyse? Ya onu hâlâ kurtarabilirsem? Kayda basıyorum ve telefonu kulağıma götürüyorum. Sesi beynime sızıyor, yağ gibi kaygan, her köşeyi, her boşluğu dolduruyor. Her şeyi kaplıyor.

> Selam, Chloe. Dinle... Şu anda sana neler olduğunu gerçekten bilmiyorum. Bekarlığa veda partinde değilsin. Az önce Shannon'la konuştum. Nerede olduğunu bilmiyorum ama belli ki bir sorun var.

Hat çok uzun süre sessiz kaldı. Sesli mesajın bitip bitmediğini görmek için telefonuma bakıyorum ama zamanlayıcı hâlâ ilerliyor. Sonunda tekrar konuştu.

Sen eve dönene kadar ben gitmiş olacağım. Şu anda nerede olduğunu Tanrı bilir. Yarın sabah gitmiş olacağım. Burası senin evin. Halletmeye çalıştığın şey her neyse, bunu buradan yapamayacağını düşünmemelisin.

Göğsüm daralıyor. Gidiyor. *Kaçıyor.*

Seni seviyorum, diyor. Daha çok bir iç çekiş gibi geliyor. *Bildiğinden daha fazla.* Kayıt aniden sona eriyor ve ben motel odasının ortasında öylece kalakalıyorum, Daniel'ın sesi hala etrafımda yankılanıyor. *Yarın sabah gitmiş olacağım.* Çalar saate tekrar bakıyorum, saat on buçuk olmuş.

Belki hâlâ oradadır. Belki hâlâ evdedir. Belki o gitmeden oraya varıp nereye kaçtığını öğrenebilir ve polise haber verebilirim.

Hızlı adımlarla kapıya doğru yürüyüp otoparka giriyorum. Güneş çoktan ağaçların altına inmiş, sokak lambalarının parıltısı dallarını budaklı gölgelere dönüştürüyor. İzlerimde duruyorum, içgüdüsel olarak karanlıktan tedirgin oluyorum. Gecenin pelerini. Ama sonra Riley'i düşünüyorum. Aubrey ve Lacey'i. Lena'yı düşünüyorum. Kızları, dışarıdaki tüm kayıp kızları düşünüyorum ve kendimi gerçeğe doğru yürümeye devam etmeye zorluyorum.

OceanofPDF.com

KIRKINCI BÖLÜM

Sokağımıza girer girmez farlarımı kapatıyorum, ama bunun anlamsız olduğunu hemen fark ediyorum. Daniel geldiğimi görmeyecek, çünkü Daniel çoktan gitmiş. Arabam boş garaj yolumuzdan sürünerek geçtiği anda anlıyorum. Hem içerideki hem de dışarıdaki ışıklar sönmüştü. Evim bir kez daha ölü gibi görünüyor.

Başımı direksiyona yasladım. Çok geç kaldım. Şimdiye kadar Riley ile birlikte her yerde olabilirdi. Son hareketlerini hayal etmeye çalışarak beynimi zorluyorum. Nereye gideceğini hayal etmeye çalışıyorum.

Sonra başımı kaldırdım. Aklıma bir fikir geldi.

Kamerayı hatırlıyorum, Bert Rhodes'un oturma odamın köşesine yerleştirdiği o iğne deliğini. Telefonumu çıkarıp güvenlik uygulamasına dokunuyorum, ekranımdaki görüntü yüklenmeye başladığında nefesimi tutuyorum. Bu benim oturma odam-karanlık, boş. Daniel'ı gölgelerin arasında saklanmış, içeri girmemi beklerken görmeyi umuyorum. Ekranın altındaki kaydırıcıya basıp zamanda geriye doğru hareket ettiriyorum, evimin aydınlanmasını ve Daniel'in nihayet görünmesini izliyorum.

Otuz dakika önce buradaydı. Evin içinde dolaşıyor, tezgahı silmek, postaları iki, üç kez istifledikten sonra biraz farklı bir yere yerleştirmek gibi çıldırtıcı derecede normal işlerle meşgul oluyordu. Onu izlerken aklıma yine o kelimeler geliyor: *seri katil.* Yirmi yıl önce babamın bulaşıkları elde yıkamasını ve kenarlarını kırmamaya dikkat ederek her birini titizlikle kurulamasını izlerken olduğu gibi ağzımda tuhaf bir tat bırakıyor. *Seri katil.* Neden böyle bir şeyi önemsesin ki? Bir seri katil bir hayatı bile korumayı önemsemezken neden büyükannemin porselenlerini korumayı önemsesin ki?

Daniel kanepeye doğru yürüyüp kenarına oturuyor ve parmaklarını dalgın dalgın çenesinde gezdiriyor. Onu bundan önce pek çok kez izledim, kimsenin bakmadığını düşündüğü zamanlarda yaptığı küçük şeyleri gözlemledim. Mutfakta yemek hazırlayışını izledim, kadehimi bir şişe şarabın son damlalarıyla dolduruşunu fark ettim.

parmağını dudağında gezdirip yalayarak temizliyor. Duştan çıkışını, tarağını alıp düzgünce bir kenara itmeden önce alnına dökülen nemli saç tellerini karıştırışını izledim. Ve onu her izlediğimde, o küçük özel anlardan birine her tanık olduğumda, sanki gerçek olamazmış gibi bir huşu duygusuyla karşılaştım.

Ve şimdi nedenini biliyorum.

O gerçek değil. Gerçek değil. Tanıdığım Daniel, aşık olduğum Daniel, bir adamın karikatürü, gerçek yüzünü gizlemek için taktığı bir maske. Tıpkı o kızları cezbettiği gibi beni de cezbetti; bana görmek istediğim her şeyi gösterdi, duymak istediğim her şeyi söyledi. Beni güvende hissettirdi, sevildiğimi hissettirdi.

Ama şimdi tüm o *diğer* anları düşünüyorum - bana gerçek benliğinin parçalarını gösterdiği anları. Maskesinin bir dakikalığına kaymasına izin verdiği anlar. Bunu daha önce görmeliydim.

Sonuçta, Harun'un iki farklı tür taklitçi tanımına geri dönüyoruz: saygı duyanlar ve sövenler. Belli ki Daniel babama saygı duyuyor. Yirmi yıldır onu takip ediyor, on yedi yaşından beri işlediği suçlara ayna tutuyor. Onu hapishanede ziyaret ediyor ama bir noktadan sonra bu yeterli gelmiyor. Artık öldürmek yetmiyordu. Bir can alıp bir yere atmak yetmiyordu; bir can alıp onu elinde tutması gerekiyordu. *Benim* hayatımı alıp, babamın yaptığı gibi gasp etmesi gerekiyordu. Babamın yaptığı gibi beni her gün kandırması gerekiyordu. Şimdi onu izliyorum, kız kardeşinin yüzüğünü parmağıma takan, bölgesini işaretleyen o elleri. Beni öperken boğazımı kavrayan, biraz fazla sıkan o elleri. Benimle alay ediyor, beni test ediyor. Karanlık bir dolap köşesinde güvenle saklanan bir mücevher parçasından farkım yok - onun ödülü, başarılarının yaşayan, nefes alan bir hatırlatıcısı. Şimdi onu izliyorum ve öfkenin yükselen bir dalga gibi göğsümde kabardığını, gittikçe yükseldiğini, beni aşağı çektiğini, canlı canlı boğduğunu hissediyorum.

Daniel'ın ayağa kalkıp arka cebine uzanışını izliyorum. Çekiyor
Bir şey çıkarıyor, bir süre ona bakıyor. Gözlerimi kısarak seçmeye çalışıyorum ama çok küçük. Cep telefonumun ekranını iki parmağımla sıkıştırıp elini yakınlaştırıyorum ve i ş t e o zaman tanıyorum: elinin içinde birikmiş ince gümüş zincir

bileğinin kenarından dökülüyor. Işıkta parlayan küçük bir elmas kümesi.

Yataktan kalkışını, sürünerek yatak odasına geçişini ve dolap kapısını iterek kapatışını düşünüyorum. Sıcaklığın göğsümden boğazıma, yanaklarıma ve gözlerime doğru yayıldığını hissediyorum.

Haklıydım. Aldı.

Daniel'ın bir anlığına da olsa kendimden, akıl sağlığımdan şüphe etmeme neden olduğu onca zamanı düşünüyorum. *New Orleans'a gidiyorum, hatırlamıyor musun?* Gördüğüm şeyleri, kalbimde doğru olduğunu bildiğim şeyleri ikinci kez sorguluyorum. Sonunda nefesini verene kadar avucunun içine bakmaya devam ediyor ve onu tekrar cebine sokuyor. Ön kapıya doğru yürüyor ve işte o zaman koridorda duran bir bavul fark ediyorum, dizüstü bilgisayar çantası hafifçe duvara yaslanmış. İkisini de alıp arkasını döndü. Son bir kez odayı gözden geçirdi. Sonra parmağını ışık düğmesine g ö t ü r ü y o r ve tıpkı bir çift büzülmüş dudağın nefeslerini aleve yönlendirmesi gibi her şey kararıyor.

Telefonumu bardak tutucuma yerleştirip az önce izlediğim şeyi çözmeye çalışıyorum. Fazla bir şey değil ama yine de bir şey. Yarım saat önce Daniel buradaydı. Benden çok uzakta değil. Sadece nereye gideceğini bulmam gerekiyor. Olasılıklar sonsuz, gerçekten. Her yere gidebilir. Bir bavulu var. Ülkeyi boydan boya geçip bir otel odasına yerleşmeye hazırlanıyor olabilir. Belki güneye, Meksika'ya bile gidebilir - sınır on saatten az uzaklıkta. Sabaha orada olabilir.

Ama sonra o kolyeyi düşünüyorum, avucunda duran gümüşü okşayan parmağını. Riley'i düşünüyorum, hala kayıp. Cesedi henüz bulunmadı. Ve fark ediyorum: Kaçmıyor, çünkü henüz işi bitmedi. Hâlâ yapacak işleri var.

Adli tabip kurbanların cesetlerinin öldükten sonra taşındığını tespit etmişti. Kayboldukları yere geri bırakılmadan önce başka bir yerde ölmüşler. Eğer durum buysa, *Riley nerede?* Onu nerede tutuyor olabilir? Hepsini nerede tutuyordu?

Ve sonra aklıma geldi. Biliyorum. Bir şekilde, derinlerde, hücresel bir seviyede. Biliyorum.

Kendimi bundan vazgeçiremeden arabamı çalıştırıyorum, farları yakıyorum ve yola koyuluyorum. Olmak üzere olduğum yerden başka her şeyi ve her yeri düşünerek dikkatimi dağıtmaya çalışıyorum ama dakikalar ilerledikçe kalp atışlarımın hızlandığını hissedebiliyorum. Her geçen kilometreyle birlikte nefes almak daha da zorlaşıyor. Otuz dakika geçiyor, sonra kırk. Neredeyse vardığımı biliyorum. Arabamdaki saate bakıyorum - gece yarısından hemen önce- ve gözlerimi gösterge panelinden ayırıp tekrar yola çevirdiğimde, işte o zaman onu görüyorum, uzakta yavaşça yaklaşıyor. O eski, tanıdık tabela, kenarları paslanmış ve yılların çamuru ve kiri metale yapıştığı için kirlenmiş. Avuçlarımın terden kayganlaştığını hissediyorum, yaklaştıkça paniğe kapılıyorum. Titrek bir ışık onu hastalıklı bir parıltıyla aydınlatıyor.

BREAUX KÖPRÜSÜ'NE HOŞ GELDINIZ:
DÜNYANIN KEREVİT BAŞKENTİ

Ben eve gidiyorum.

OceanofPDF.com

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Sinyalimi yaktım ve bir sonraki çıkışa girdim. Breaux Köprüsü. On yıldan uzun bir süre önce üniversite için ayrıldığımdan beri görmediğim bir yer; bir daha görmeyi hiç beklemediğim bir yer.

Yosun yeşili tenteli eski tuğla binaların sıralandığı kasabanın içinden geçiyorum. Zihnimde burası keskin, temiz bir çizgiyle ayrılmış gibi görünüyor: *öncesi* ve *sonrası.* Çizginin bir tarafında anılar parlak ve mutlu. Benzin istasyonunda kar külahları ve konsinye patenlerle dolu küçük bir kasaba çocukluğu; her gün öğleden sonra üçte içeri daldığım, fırından hala sıcak olan ücretsiz bir dilim ekşi maya aldığım fırın. Okuldan eve yürürken çenemden aşağı erimiş tereyağı damlar, kaldırımdaki çatlakların üzerinden atlar, anneme bulanık bir meyve suyu bardağında sunacağım çiçekli yabani otlardan bir buket toplardım.

Diğer tarafta, şişmiş bir bulut her şeyin üzerinde geziniyor.

Her yıl festivalin düzenlendiği boş panayır alanının önünden geçiyorum. Lena'yla durduğum yeri görüyorum, alnım onun sıcak karnına dayanmış, terinin nemi tenime yapışmış. Ellerimde metalik bir ateş böceği parlıyor. Tarlanın öbür ucuna, babamın uzakta durup bize baktığı noktaya bakıyorum. Ona. Eski okulumun önünden geçiyorum, son sınıf öğrencisi bir çocuğun kafamı metale çarptığı, babamın kız kardeşine yaptığını bana da yapmakla tehdit ettiği çöp konteynerinin yanından geçiyorum.

Daniel'in haftalardır aynı rotayı kullandığını fark ediyorum, yorgun, terli ve hayat dolu bir şekilde eve dönmeden önce gecenin içinde kayboluyor. Sokağıma yaklaşıyorum ve eski araba yolumdan hemen önce yolun kenarına çekiyorum. Eskiden koştuğum, ağaçların arasında kaybolmadan önce toz kaldıran o uzun yola bakıyorum. Verandanın basamaklarını koşarak çıkıp babamın uzanmış kollarına çarpıyorum. Burası kayıp bir kızı götürmek için mükemmel bir yer: on dönümlük ıssız bir arazide yer alan terk edilmiş eski bir ev. Kimsenin ziyaret etmediği, kimsenin dokunmadığı bir ev. Kimsenin ziyaret etmediği, kimsenin dokunmadığı bir ev.

Dick Davis'in yatak odama girip bana iyi geceler öpücüğü vermeden önce altı kurbanını gömdüğü yer.

Daniel'la yaptığımız o konuşmayı düşünüyorum, ikimiz de oturma odamdaki kanepeye uzanmıştık. Ona her şeyi ilk kez anlattığım konuşmayı ve onun beni nasıl dikkatle dinlediğini. Lena ve göbeğindeki yüzük, karanlıkta parlayan tek bir ateşböceği. Babam, ağaçların arasında bir gölge. Dolapta sırlarını sakladığı kutu.

Ve evimi. Ona evimden bahsetmiştim. Her şeyin merkez üssü.

Babam hapse girdikten ve annem artık bu mülkle ilgilenemeyecek duruma geldikten sonra sorumluluk bize, Cooper ve bana kalmıştı. Ama tıpkı annemi Riverside'a terk ettiğimiz gibi, burayı da terk etmeyi seçtik. Onunla uğraşmak istemedik, hala içinde yaşayan anılarla yüzleşmek istemedik. Bunun yerine burayı öylece bıraktık, yıllarca boş durdu, mobilyalarımız hala aynı şekilde düzenlenmişti, muhtemelen içerideki her şeyi kalın bir örümcek ağı tabakası kaplamıştı. Annemin dolabındaki ahşap kiriş hala boynunun baskısından kırılıyor, babamın piposunun külü hala oturma odasındaki halıyı boyuyor. Hepsi geçmişimin bir anlık görüntüsü, zamanda donmuş, toz zerrecikleri havada asılı, sanki biri sadece *Pause* tuşuna basmış gibi. Sonra arkasını döndü, kapıyı kapattı ve gitti.

Ve Daniel biliyordu. Daniel burada olduğunu biliyordu. Boş olduğunu biliyordu - hazır ve onu bekliyordu.

Ellerim direksiyonu sıkıyor, kalbim göğsümde çarpıyor. Ne yapacağımı düşünerek birkaç saniye sessizce oturuyorum. Dedektif Thomas'ı arayıp benimle burada buluşmasını istemeyi düşünüyorum. Ama o tam olarak ne yapacaktı? Elimde ne kanıt var? Sonra babamı düşünüyorum, geceleri bir omzunda kürekle bu ormanda yol alırken. Kendimi düşünüyorum, on iki yaşındaydım, açık penceremden izliyordum.

İzliyor, bekliyor ama hiçbir şey yapmıyor.

Riley orada olabilir. Başı belada olabilirdi. Çantamı kaptım, titreyen elim ağzını açarak içindeki silahı ortaya çıkardı - seyahate çıkmadan önce dolaptan aldığım silahı.

alarmın çaldığı o geceyi arıyorum. Sonra arabadan inmeden önce bir nefes alıyorum ve kapıyı sessiz bir *tıkırtıyla* kapatıyorum.

Hava haşlanmış yumurta geğirmesi gibi ılık ve nemli, bataklıktan gelen kükürt yaz sıcağında bunaltıcı. Parmak uçlarımda araba yoluna doğru ilerliyorum ve bir süre orada durup eve doğru giden yola bakıyorum. Her iki taraftaki orman zifiri karanlık, ama kendimi ileriye doğru bir adım atmaya zorluyorum. Ve sonra bir adım daha. Bir adım daha. Çok geçmeden eve yaklaşıyorum. Burada karanlığın ne kadar mutlak olduğunu unutmuşum, sokaktan ya da komşu evlerden ışık gelmiyor ama bu mükemmel, mürekkep gibi kontrastla ay ışığı her zaman çok parlak parlıyor. Tepemdeki dolunaya bakıyorum, hiçbir şey görünmüyor. Evin üzerine bir spot ışığı gibi vurarak parlamasını sağlıyor. Şimdi onu mükemmel bir şekilde görebiliyorum - yontulmuş beyaz boya, yılların sıcağı ve nemi altında soyulan ahşap kaplama, ayaklarımın altında yabani olarak büyüyen çimenler. Sarmaşıklar evin yan tarafında damarlar gibi uzanıyor, ona şeytani bir yaşamla titreşen başka bir dünya görünümü veriyor. Gıcırdamaya eğilimli noktalardan kaçınarak merdivenlerden yukarı doğru sürünmeye başlıyorum, ama panjurların açık olduğunu fark ediyorum - ve ay bu kadar parlakken, Daniel içerideyse, görülebileceğimi biliyorum. Onun yerine dönüp arkaya doğru yürüyorum. Arka bahçeyi her zaman olduğu gibi darmadağın eden ıvır zıvıra bakıyorum - evin arkasına yığılmış eski kontrplak yığınlarının yanı sıra bir kürek ve içine başka bahçe aletleri yüklenmiş bir el arabası var. Annemi elleri ve dizleri üzerinde, toprağı derisine bastırırken, alnında bir toprak çizgisi olduğunu hayal ediyorum. Pencerelerden bakmaya çalışıyorum, ama burada panjurların hepsi kapalı, evin bu tarafındaki ışık eksikliği boşluklardan bir şey görmeyi imkansız kılıyor. Kapı kolunu çevirmeye, hafifçe sallamaya çalışıyorum ama açılmıyor. Kapı kilitli.

Ellerimi kalçalarıma koyarak nefes veriyorum.

O zaman bir fikrim var.

Kapıya bakıyorum, Lena'yla geçirdiğim o günü zihnimde canlandırıyorum; elimde kütüphane kartı, kardeşimin yatak odasına giriyorum.

Önce menteşeleri kontrol edin. Eğer göremiyorsanız, bu doğru kilit türüdür.

Cebimi karıştırıyorum ve Aaron'ın rozetini çıkarıyorum, motel odasındaki çarşafların altında bulduktan sonra hâlâ kot pantolonumun içinde sıkışmıştı. Onu büküyorum

ellerimle - yeterince sağlam - ve Lena'nın bana öğrettiği gibi açılı bir şekilde boşluğa yerleştiriyorum.

Köşeyi yerleştirdikten sonra düzeltin.

Kartı oynatmaya başlıyorum, hafif bir baskı uyguluyorum, ileri geri hareket ettiriyorum. Daha derine itiyorum, boştaki elim düğmeyi çeviriyorta ki sonunda bir tık sesi duyana kadar.

OceanofPDF.com

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Arka kapı itilerek açılıyor ve kartı kurtarmak için sertçe çekiyorum, içeri adım atarken elime sarıyorum. Koridorda yolumu bulmaya çalışıyorum, kendimi düz tutmak için parmaklarımı tanıdık duvarlarda gezdiriyorum. Karanlık kafa karıştırıcı; her yönden gıcırtılar duyuyorum, ama bunlar sadece eski bir evin sesleri mi yoksa arkamda sürünerek yaklaşan, kollarını uzatmış, saldırmaya hazır Daniel mı bilmiyorum.

Koridorun oturma odamıza açıldığını hissediyorum ve içeri adım attığımda oda, panjurların arasından ayın ışığıyla aydınlanıyor ve görebileceğim kadar parlak hale geliyor. Etrafıma bir göz atıyorum. Odanın gölgeleri tam da hatırladığım gibi görünüyor: Köşede babamın eski La-Z-Boy koltuğu, derisi solmuş ve çatlamış. Yerdeki televizyonun ekranında parmaklarımın cama bastırdığı yerlerden kalan lekeler. Daniel'ın gittiği yer burasıydı: bu ev. Bu korkunç, berbat ev onun her hafta ortadan kaybolduğu yer. Kurbanlarını götürdüğü, kaybolduğu yere dönüp cesetlerini atmadan önce onlara kim bilir ne yaptığı yer. Sağıma bakıyorum ve o zaman yerde alışılmadık bir şekil fark ediyorum, tahta yığını gibi uzun ve zayıf.

Vücut gibi bir şekil. Genç bir kızın vücudu.

"Riley?" Oturma odasını geçip gölgeye doğru koşarak fısıldıyorum. Ona ulaşmadan önce, onun olduğunu görebiliyorum: gözleri kapalı, ağzı kapalı, saçları yanaklarına dağılmış ve göğsüne dökülüyor. Karanlıkta bile, ya da belki de karanlık yüzünden, yüzünün solgunluğu ürkütücü - bir hayalet gibi görünüyor, dudakları mavi, cildindeki tüm kan çekilmiş, ona yarı saydam bir parlaklık veriyor.

"Riley," diyorum tekrar, parmaklarım kolunu sallıyor. Hareket etmiyor; konuşmuyor. Bileklerine, damarlarında oluşmaya başlayan kırmızı çizgiye bakıyorum. Boynuna bakıyorum, kendimi o silik, parmak şeklindeki morlukların deride mermerleşmeye başladığını görmeye hazırlıyorum ama orada değiller. Henüz yok.

"Riley," diye tekrarlıyorum, onu hafifçe sarsarak. "Riley, hadi."

Parmaklarımı kulağının altına götürüyorum ve nefesimi tutuyorum, bir şey hissetmeyi umuyorum, herhangi bir şey. Ve orada - çok az, ama orada. Hafif bir çarpıntı, kalp atışı, yavaş ve yorucu. Hâlâ yaşıyor.

"Hadi," diye fısıldıyorum, onu kaldırmaya çalışıyorum. Vücudu ölü ağırlığında, ama kollarını tuttuğumda gözlerinin titrediğini, hızlı bir yan yana hareket ettiğini ve hafif bir inilti çıkardığını görüyorum. Diazepam yüzünden olduğunu fark ettim. Ağır bir şekilde uyuşturulmuş. "Seni buradan çıkaracağım. Söz veriyorum seni buradan çıkaracağım.
-"

"Chloe?"

Hemen kalbim duruyor, arkamda biri var. Sesini tanıyorum, adımın dilinde erimeden önce ağzında bir pastil gibi yuvarlanışını. Nerede olsa tanırım.

Ama Daniel'a ait değil.

Yavaşça ayağa kalkıyorum ve arkamdaki figürle yüzleşmek için dönüyorum. Oda, yüz hatlarını seçebilmem için yeterince aydınlık.

"Aaron." Neden burada, bu *evde* -benim evimde- durduğuna dair bir açıklama, bir neden düşünmeye çalışıyorum ama zihnim bomboş. "Burada ne işin var?"

Ay bir bulutun arkasına dalıyor ve aniden oda karanlığa gömülüyor. Gözlerim açılıyor, görmeye çalışıyorum ve ışık panjurlardan tekrar süzüldüğünde Aaron bir, belki de iki adım daha yakın görünüyor.

"Ben de sana aynı soruyu sorabilirim."

Başımı yana çevirip Riley'ye bakıyorum ve bunun nasıl görünmesi gerektiğini fark ediyorum. Ben, karanlıkta baygın bir kızın üzerine diz çökmüştüm. Dedektif Thomas'ın ofisimde dolanıp durduğunu, bana nasıl şüpheyle baktığını düşünüyorum. Aubrey'nin küpesindeki parmak izlerimi. Suçlayıcı sözleri.

Tüm bunları birbirine bağlayan ortak nokta sizsiniz gibi görünüyor.

Riley'ye işaret ediyorum ve ağzımı açıp konuşmaya çalışıyorum ama boğazıma bir şeylerin düğümlendiğini hissediyorum. Durup temizliyorum.

"Tanrı'ya şükür yaşıyor," diye araya giriyor Aaron, bir adım daha yaklaşarak. "Onu az önce kendim buldum. Onu uyandırmaya çalıştım ama başaramadım. Polisi aradım. Yoldalar."

Ona bakıyorum, hâlâ konuşamıyorum. Tereddüt ettiğimi hissediyor ve konuşmaya devam ediyor.

"Bu evden bahsettiğini hatırladım. Burada nasıl boş durduğunu. Belki burada olabileceğini düşündüm. Seni birkaç kez aradım." Kollarını kaldırıp odayı işaret eder gibi yaptıktan sonra tekrar yanlarına bıraktı. "Sanırım aynı fikirdeydik."

Başımı sallayarak nefes veriyorum. Dün geceyi, motel odamdaki Aaron'ı düşünüyorum. Saçlarımın arasından yılan gibi kıvrılan hevesli ellerini; sonrasında sessizce uzanışımızı. Kulağımdaki sesi: *Sana inanıyorum.*

"Ona yardım etmeliyiz," diyorum sesimi bularak. Riley'ye dönüp yanına çömeliyorum ve tekrar nabzını kontrol ediyorum. "Onu kusturmamız ya da başka bir şey yapmamız gerek-"

"Polis geliyor," diyor Aaron tekrar. "Chloe, her şey yoluna girecek. O iyi olacak."

"Daniel yakın olmalı," diyorum parmaklarımı yanağına sürterek. Soğuk geliyor. "Uyandığımda bir sürü cevapsız arama vardı. Bana sesli mesaj bırakmış ve ben de belki-"

Sonra duruyorum, o gecenin akışını tekrar hatırlıyorum. Uykuya daldığımı, Aaron'ın bana iyi geceler öpücüğü verirken çatlamış dudaklarının alnıma yapıştığını. Yavaşça ayağa kalkıp arkamı dönüyorum. Birden sırtımın ona dönük olmasını istemedim.

"Bekle bir saniye." Düşüncelerim çamura bata çıka ilerliyormuş gibi yavaş hareket ediyor. "Riley'nin kayıp olduğunu nereden biliyordun?"

Aaron gittikten tam bir gün sonra uyandığımı hatırlıyorum. Shannon'ı aradığımı, o yavaş, ıslak hıçkırıkları.

Riley gitti.

"Haberlerde var," diyor. Ama bunu söyleme biçiminde bir şey var - soğuk ve prova edilmiş - tam olarak inanmıyorum.

Aramıza daha fazla mesafe koymaya çalışarak geriye doğru küçük bir adım atıyorum. Aaron ve Riley arasında sağlam durmaya çalışıyorum. Ben uzaklaşırken yüz ifadesinin değişmesini izliyorum; dudakları hafifçe sertleşerek ince, sıkı bir çizgi haline geliyor; çene kasları geriliyor, parmakları avuçlarının içinde kıvrılıyor.

"Chloe, hadi ama," diyor gülümsemeye çalışarak. "Bir arama ekibi ve her şey var. Bütün kasaba onu arıyor. Herkes biliyor."

Ellerimi tutmak ister gibi kollarını uzattı, ama ona doğru ilerlemek yerine kendi ellerimi kaldırarak durmasını işaret ettim

hareket ediyor.

"Benim," diyor. "Ben Aaron. Chloe, beni *tanıyorsun*."

Ay yine panjurların arasından süzülüyor ve işte o zaman onu görüyorum, aramızda yerde yatıyor. Riley'ye koşarken düşürmüş olmalıyım, ellerim çılgınca vücudunda nabız arıyordu: Aaron'ın basın kartı. Arka kapıyı kırmak için kullandığım kart. Ama şimdi bir şeyler farklı görünüyordu.

Gözlerimi Aaron'dan ayırmayı reddederek yavaşça eğiliyor ve onu elime alıyorum. Yüzüme yaklaştırıp daha yakından bakıyorum ve işte o zaman çatladığını fark ediyorum, kapıdan gelen kuvvet kırılmasına neden olmuş. Kenarları yıpranıyor. Yırtık kağıda hafifçe dokunup çekiyorum ve yüzün tamamı soyulmaya başlıyor. Omurgamdan aşağıya doğru bir ürperti hissediyorum.

Bu gerçek bir basın rozeti değil. Sahte.

Aaron'a bakıyorum, orada duruyor, izliyor. Sonra bu kartı ilk gördüğüm zamanı hatırlıyorum, o kafede, gömleğine uygun bir şekilde iliştirilmişti. Okunması kolay, *New York Times* logosu büyük ve kalın, en üste basılmıştı. Aaron'la ilk kez o zaman tanışmıştım ama onu ilk kez o zaman görmemiştim. O olduğunu anlamıştım çünkü ofisimde fotoğrafını görmüştüm, internette vesikalık fotoğrafına bakarken Ativan bacaklarımın karıncalanmasına neden olmuştu -küçük ve grenli, siyah-beyaz. Kareli düğmeli ceketi ve kaplumbağa kabuğu gözlükleri. O kafeye girdiğinde giydiği kıyafetin aynısıydı, kollarını dirseklerine kadar kıvırmıştı. Ve şimdi, içime bir korku çöktüğünü fark ediyorum: Bunu bilerek yapmıştı. Hepsi kasıtlıydı. Kıyafeti, tanıyacağımı bildiği bir şeydi. *Aaron Jansen* adının kolayca görülebilecek bir yere basılı olduğu basın rozeti. Fotoğrafından farklı göründüğünü düşündüğümü hatırlıyorum, beklediğimden farklı... daha iri, daha boğuk. Kolları çok kalın, sesi iki oktav fazla kısıktı. Ama daha kendini tanıtmadan, adını bile söylemeden bu adamın Aaron Jansen olduğunu düşünmüştüm. Ve o kafeye girme şekli - yavaşça, kendinden emin bir şekilde - sanki orada olduğumu, nerede oturduğumu biliyormuş gibi. Sanki onu izlediğimi biliyormuş gibi bir gösteri yapıyordu.

Çünkü o da beni izliyordu.

"Kimsin sen?" Şimdi soruyorum, karanlıkta yüzü birden tanınmaz hale geliyor.

Yerinde duruyor, sessiz. Onda daha önce hiç fark etmediğim bir boşluk var, sanki içindeki tüm yumurta sarısı çekilmiş, vücudu çatlamış bir kabuk gibi. Bir an için soruyu düşünüyor, en iyi nasıl yanıt vereceğine karar vermeye çalışıyor gibi görünüyor.

"Ben hiç kimseyim," diyor sonunda. "Bunu sen mi yaptın?"

Sanki kelimeleri arıyormuş gibi ağzını açıp tekrar kapatmasını izliyorum. Cevap vermiyor ve ben kendimi şimdiye kadar yaptığımız tüm konuşmaları düşünürken buluyorum. Sözleri artık yüksek sesle, kulaklarımda nabzını duyabildiğim kan gibi etrafımda yankılanıyor.

Taklitçiler cinayet işler çünkü başka bir katili takıntı haline getirmişlerdir.

Tüm bunların başlangıcında hayatıma giren bu adama, bu yabancıya bakıyorum. Taklitçi teorisini ilk paylaşan, sonunda ben de inanana kadar beni dürtmeye devam eden adama. Sorduğu o sorular, her zaman araştıran, yakınıma eğilen: *Bunun olmasının bir nedeni var, tam burada, şu anda.* Lena'dan bahsettiğimde sesine çocuksu bir baş dönmesi yayılmıştı, sanki kendine engel olamıyordu, bilmek zorundaydı: *Nasıl biriydi?*

"Cevap ver," diyorum sesimin titremesini engellemeye çalışarak. "Sen mi yaptın?"

"Bak, Chloe. Düşündüğün gibi değil."

Onu yatağımda düşünüyorum, elleri bileklerimde, dudakları boynumda. Ayağa kalkışını, kot pantolonunu çekişini düşünüyorum. Parmaklarını saçlarımda gezdirmeden önce bana bir bardak su getirdiğini, karanlığa geri adım atmadan önce beni uyuttuğunu. Riley'nin kaybolduğu geceydi. Ben uyurken, alnım ter içindeyken, uzuvlarım hâlâ onun dokunuşuyla zonkluyorken, onun tarafından götürüldüğü geceydi. Midemin çukurundan tiksintinin yükseldiğini hissettim. Ama sonuçta bana söylediği buydu - o gün nehirde, ayaklarımızın arasında karton kahve fincanları, uzaktaki köprüye bakarken, bir sis örtüsünün altından hafifçe ortaya çıkarken.

Bu bir oyun.

Sadece oyunun ona ait olduğunu fark etmemiştim.

"Polisi arayacağım," diyorum, artık polisi kendisinin aramadığını biliyorum. Gelmeyeceklerini de. Elimi çantamın içine sokup telefonumu arıyorum. Parmaklarım titriyor, içindeki her şeye sürtünüyor ve sonra aklıma geliyor: Telefonum arabada, hâlâ bardak tutucumun içinde. Daniel'ı kameramdan izledikten sonra Breaux Köprüsü'ne doğru düşüncesizce sürüp arabayı park edip içeri girmeden önce koyduğum yerde duruyordu. Nasıl unutmuş olabilirim? Telefonumu nasıl unutmuş olabilirim?

"Chloe, hadi," diyor, yaklaşarak. Şu anda benden sadece birkaç metre uzakta, dokunabilecek kadar yakın. "Açıklamama izin ver."

"Bunu neden yaptın?" Elim hâlâ çantamın içinde, dudağım titreyerek soruyorum. "O kızları neden öldürdün?"

Kelimeler dudaklarımdan döküldüğü anda tekrar hissediyorum: deja vu, bir dalga gibi üzerime çöküyor. Yirmi yıl önce tam da bu odada oturduğumu hatırlıyorum. Parmaklarımı televizyona bastırmış, hakimin babama aynı soruyu sormasını dinliyordum. Herkes beklerken mahkeme salonunun sessizliği, ben beklerken, gerçeği öğrenmek için çaresizce.

"Benim hatam değildi," diyor sonunda, gözlerinde bir nem. "Değildi."

"Senin hatan değildi," diye tekrarlıyorum. "İki kızı öldürdün ve bu senin hatan değildi."

"Hayır, yani... Öyleydi. Evet, öyleydi. Ama aynı zamanda, değildi-"

Bu adama baktığımda babamı görüyorum. Onu televizyon ekranında görüyorum, kolları arkasında zincirlenmiş, ben yerde oturmuş her sözünü içime çekerken. İçinde derinlerde bir yerde yaşayan şeytanı görüyorum; karnında kıvrılmış, yavaş yavaş büyüyen, ta ki bir gün patlayana kadar ıslak, zonklayan bir cenin. Babam ve onun karanlığı; köşedeki o gölge, onu içine çekiyor, bütünüyle yutuyor. İtiraf ederken mahkeme salonunun sessizliği, gözlerinde yaşlar. Yargıcın sesi, inanmayan. İğrenme dolu.

Ve siz bana bu karanlığın sizi o kızları öldürmeye zorladığını mı söylüyorsunuz?

"Tıpkı onun gibisin," diyorum. "Yaptığın şey için başka bir şeyi suçlamaya çalışıyorsun."

"Hayır. Hayır, öyle değil."

Tırnaklarımın avuç içlerime battığını ve kan çektiğini hissedebiliyordum. O gün onu izlerken göğsümde kabaran öfke ve hiddeti; onu ağlarken gördüğümde duyduğum kayıtsızlığı. O anda ondan nasıl nefret ettiğimi hatırlıyorum. Vücudumdaki her hücreyle ondan nefret etmiştim.

Onu nasıl öldürdüğümü hatırlıyorum. Zihnimde onu ben öldürmüştüm.

"Chloe, sadece beni dinle," diyor birkaç adım daha yaklaşarak. Ona bakıyorum.

Kollarını bana doğru uzattı, yumuşak ellerini uzattı. Tenime dokunan, parmaklarımla iç içe geçen aynı eller. Babamın kollarına koştuğum gibi onun kollarına da koşmuştum, güvenliği hep yanlış yerlerde aramıştım. "Bana bunu o yaptırdı-"

Görmeden önce duyuyorum, ne yaptığımın farkına bile varamıyorum. Sanki başka birinin başına gelenleri izliyorum: çantamdan çıkan kolum, elimdeki silah. Bir fişek gibi gürültüyle patlayan tek bir silah sesi, kolumu geriye savuruyor. Bacakları parke üzerinde sendeleyerek geri giderken parlak bir ışık parlaması, şaşkınlıkla bana bakmadan önce karnında genişleyen kırmızı havuza bakıyor. Ay ışığı cam gibi ve şaşkın gözlerinin üzerinde uzanıyor. Kırmızı ve ıslak dudakları sanki konuşmaya çalışıyormuş gibi yavaşça aralanıyor.

Sonra vücudunun yere yığılışını izliyorum.

OceanofPDF.com

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Breaux Bridge polis departmanında oturuyorum, sorgu odasının tavanına sabitlenmiş ucuz ampuller tenimi radyoaktif bir yosun yeşili gibi parlatıyor. Omuzlarıma örttükleri battaniye cırt cırtlı gibi cızırtılı ama onu çıkaramayacak kadar üşüyorum.

"Pekâlâ, Chloe. Neden bize olanları bir kez daha anlatmıyorsun?"

Dedektif Thomas'a bakıyorum. Memur Doyle ve adını çoktan unuttuğum bir Breaux Bridge polisiyle birlikte masanın diğer tarafında oturuyor.

"Ona zaten söyledim," diyorum, adı açıklanmayan memura bakarak. "Kasete kaydetmiş."

"Benim için sadece bir kez daha," diyor. "Sonra seni eve götürebiliriz."

Nefes veriyorum, elim önümdeki masada duran kâğıt kahve fincanına uzanıyor. Bu geceki üçüncü fincanım ve dudaklarıma götürdüğümde, derime kurumuş mikroskobik kan lekelerini fark ediyorum. Fincanı yere bırakıyorum, tırnağımla bir noktayı yokluyorum ve boya gibi dökülmesini izliyorum.

"Aaron Jansen olduğunu bildiğim adamla birkaç hafta önce tanıştım," diyorum. "Bana babam hakkında bir hikâye yazdığını söyledi. *New York Times* için çalışan bir muhabir olduğunu söyledi. Sonunda, Aubrey Gravino ve Lacey Deckler'ın ortadan kaybolması nedeniyle hikayesinin değiştiğini iddia etti. Bunun bir taklitçinin işi olduğuna inandığını ve olayı çözmek için benden yardım istediğini söyledi."

Dedektif Thomas başını sallayarak devam etmemi istedi.

"Konuşmalarımız boyunca ona inanmaya başladım. Çok fazla benzerlik vardı: kurbanlar, kayıp mücevherler. Yıldönümü yaklaşıyordu. Başlangıçta Bert Rhodes olabileceğine inandım - bunu size söylemiştim - ama o gecenin ilerleyen saatlerinde dolabımda bir şey buldum. Aubrey'nin küpeleriyle eşleşen bir kolye."

"Peki bu kanıtı bulduğunuzda neden bize getirmediniz?"

"Denedim," diyorum. "Ama ertesi sabah gitmişti. Nişanlım onu aldı. -Telefonumda elinde tuttuğu bir video var- ve işte o zaman bu işle bir ilgisi olabileceğine inanmaya başladım. Ama bende olsa bile, son konuşmamızda söylediğim hiçbir şeye inanmadığını açıkça belirtmiştin. Bana resmen siktir git dedin."

Odanın öbür ucundan bana bakıyor, rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor. Ben de ona bakıyorum.

"Her neyse, bundan daha fazlası var. Babamı hapishanede ziyaret ediyordu. Çantasında Diazepam buldum. Öz kız kardeşi yirmi yıl önce kaybolmuştu ve annesini ziyaret ettiğimde bana aslında onun bu olayla bir ilgisi olabileceğini düşündüğünü söyledi-"

"Tamam," diye araya giriyor dedektif, parmaklarını uzatarak bir elini kaldırıyor. "Her seferinde bir şey. Sizi bu gece Breaux Köprüsü'ne getiren neydi? Riley Tack'in burada olacağını nereden biliyordunuz?"

Riley'nin hayalet gibi solgun görüntüsü hala zihnime kazınmış durumda. Ön bahçede durmuş, arabamdan aldığım telefonu elime almış, vücudum kaskatı kesilmiş ve gözlerim odaklanmamış bir şekilde beklerken ambulansın yolumdan aşağı uçarak gelişi. O eve geri dönemedim, yerdeki cesetle yüzleşemedim. Sağlık görevlileri onu bir sedyeye bağlayarak arka tarafa götürüyorlardı, damarlarına sıvı dolu torbalar akıyordu.

"Daniel bana bir sesli mesaj bıraktı ve gideceğini söyledi," diyorum. "Nereye gitmiş olabileceğini, kızları nereye getirmiş olabileceğini anlamaya çalışıyordum. İçimde onları buraya getirdiğine dair bir his vardı. Bilmiyorum."

"Tamam." Dedektif Thomas başını sallar. "Peki Daniel şimdi nerede?"

Ona bakıyorum, gözlerim sert ışıklardan, acı kahveden, uykusuzluktan yanıyor. Her şeyden.

"Bilmiyorum," diyorum tekrar. "O gitti."

Oda, teneke bir kutunun içine hapsolmuş tek bir sinek gibi, tepedeki ışıkların vızıltısı dışında sessizdir. Aaron o kızları öldürdü. Riley'i öldürmeye çalıştı. Sonunda cevaplarımı aldım ama hâlâ anlamadığım çok şey var. Mantıklı gelmeyen o kadar çok şey var ki.

"Bana inanmadığını biliyorum," diyorum başımı kaldırarak. "Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama sana doğruyu söylüyorum. Hiçbir fikrim yoktu-"

"Sana inanıyorum Chloe," diye araya giriyor Dedektif Thomas. "İnanıyorum."

İçimden akıp giden rahatlamayı belli etmemeye çalışarak başımı sallıyorum. Ne söylemesini bekliyordum bilmiyorum ama bu değildi. Bir tartışma, üretemediğim bir kanıt talebi bekliyordum. Ve sonra fark ettim: Benim bilmediğim bir şey biliyor olmalı.

"Onun kim olduğunu biliyorsun," diyorum, yavaş yavaş anlıyorum. "Aaron demek istedim. Onun gerçekte kim olduğunu biliyorsun."

Dedektif bana bakıyor, yüz ifadesi okunmuyor. "Bana söylemek zorundasınız. Bilmeyi hak ediyorum."

"Adı Tyler Price'dı," diyor sonunda, çantasını masanın üzerine çekerken eğiliyor. Çantayı açıyor, bir sabıka fotoğrafı çıkarıyor ve aramıza yerleştiriyor. Aaron'ın yüzüne bakıyorum - hayır, *Tyler'ın* yüzüne. Tyler'a benziyor ama gözlerini büyüten gözlükleri, daracık düğmeli takımları ve kısa kesilmiş saçları olmadan farklı. Herkesin tanıyabileceği o genel yüzlerden birine sahip - silik yüz hatları, kolayca tanımlanabilecek izler yok - ama internette gördüğüm vesikalık fotoğrafla, gerçek Aaron Jansen'le belli belirsiz bir benzerlik var. Belki ikinci bir kuzen olarak geçebilir. Bir ağabey. Liselilere içki ısmarlayan, sonra da partiye gelip bir köşeye çekilen türden. Sessizce birasını yudumlar, gözlemler.

Yutkunuyorum, gözlerim masayı deliyor. Tyler Price. Buna kandığım için, görmemi istediği şeyi bu kadar kolay gördüğüm için kendime kızıyorum ama aynı zamanda belki de görmek istediğim şeyi *görmüştüm*. Ne de olsa bir müttefike ihtiyacım vardı. Benim tarafımda birine. Ama bu onun için sadece bir oyundu. Hepsi bir oyundu. Ve Aaron Jansen bir karakterden başka bir şey değildi.

"Kimliğini hemen tespit edebildik," diye devam ediyor Dedektif Thomas. "Breaux Bridge'den."

Başımı kaldırıyorum, gözlerim kocaman.

"Ne?"

"Bir süre önce bazı küçük suçlardan dolayı zaten sistemlerindeydi. Marihuana bulundurmak, izinsiz girmek. Dokuzuncu sınıftan hemen önce okulu bırakmış."

Bir anıyı canlandırmaya çalışarak resmine bakıyorum. Tyler Price'la ilgili herhangi bir anıyı. Ne de olsa Breaux Bridge küçük bir kasabaydı ve benim hiçbir zaman fazla arkadaşım olmadı.

"Onun hakkında başka ne biliyorsun?"

"Cypress Mezarlığı'nda görülmüş," diyor ve çantasından bir resim daha çıkarıyor. Bu kez arama ekibinin fotoğrafı; Tyler uzakta, gözlüklerini çıkarmış, beyzbol şapkasını alnına kadar indirmiş. "Katillerin suç mahallerini tekrar ziyaret ettikleri bilinir, özellikle de suçu tekrar işleyenlerin. Görünüşe göre Tyler seninle bir adım daha ileri gitmiş. Sadece olay yerlerini tekrar ziyaret etmekle kalmamış, davanın kendisine de dahil olmuş. Uzaktan tabii ki. Bu duyulmamış bir şey değil."

Tyler oradaydı, her yerdeydi. Mezarlığı düşünüyorum, her zaman sırtımda hissettiğim o gözleri. Mezar taşlarının arasından geçerken, toprağın içinde çömelmiş beni izliyordu. Aubrey'nin küpesini eldivenli bir elinde tuttuğunu, ayakkabısını bağlamak için çömeldiğini ve onu orada bırakıp benim bulmamı beklediğini hayal ediyorum. Telefonunda bana gösterdiği resmimi. İnternetten bulmadığını fark ettim. Kendisi çekmiş.

Ve sonra aklıma geldi.

Babamın tutuklanmasından sonraki çocukluğumu düşünüyorum. Evimizin etrafında bulduğumuz ayak izlerini. Pencerelerimizden bakarken yakaladığım o isimsiz çocuk. Hastalıklı bir merak, ölüme karşı bir hayranlık.

Kimsin sen? Çığlık atarak ileri atılmıştım. Cevabı, yirmi yıl sonra dün gece olduğu gibi o zaman da aynıydı.

Ben hiç kimseyim.

"Şu anda arabasını inceliyoruz," diye devam ediyor Dedektif Thomas, ama onu zar zor duyabiliyorum. "Cebinde Diazepam bulduk. Şu anda Riley'ye ait olduğunu düşündüğümüz altın bir yüzük. Bir bilezik. Üzerinde metal bir haç olan tahta boncuklar."

Parmaklarımla burnumu sıkıyorum. Her şey çok fazla.

"Hey," diyor, gözlerimi görebilmek için başını eğerek. Yorgun gözlerle bakıyorum. "Bu senin hatan değil."

"Ama öyle," diyorum. "Bu benim hatam. Onları benim yüzümden buldu. Benim yüzümden *öldüler*. Onu tanımalıydım-"

Avucunu uzatır, başını hafifçe sallar.

"Oraya hiç girme bile," diyor. "Yirmi yıl önceydi. Sen daha çocuktun."

O haklı, biliyorum. Ben sadece bir çocuktum, sadece 12 yaşındaydım. Ama yine de. "Başka kim çocuk biliyor musun?" diye soruyor.
Kaşlarımı kaldırarak ona baktım.
"Kim?"
"Riley," diyor. "Ve senin sayende hayatta kalmayı başardı."

OceanofPDF.com

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Dedektif Thomas karakoldan çıkarken ellerini kalçalarına dayamış, sanki bir otoparkta değil de bir dağın zirvesinde duruyor ve çevremizi inceliyor. Saat sabahın altısı. Hava bir şekilde hem bunaltıcı hem de serin, sabahın erken saatlerine özgü bir anormallik ve uzaktaki kuş cıvıltılarının, pamuk şekeri gibi gökyüzünün, işe giden ilk birkaç sürücünün keskin bir şekilde farkındayım. Gözlerimi kısıyorum, kendimi sisli ve şaşkın hissediyorum. Bir polis karakolunun içinde zaman duygusu yoktur; ne pencere, ne de saat. Sabahın dördünde size zorla kafein verilirken, dinlenme odasının mutfağında ısınan, görevdeki bir polisin hafif ekşi yemek artıklarının kokusunu alırken dünya etrafınızda sürünüyor. Zihnim hala dün geceye takılıp kalmışken, beynimin nasıl olup da güneşin doğduğunu, yeni bir günün başladığını anlamakta zorlandığını hissedebiliyorum.

Boynumdan aşağı bir damla ter damlıyor ve elimi geriye uzatıp tuzlu suyun parmaklarımın arasından kan gibi aktığını hissediyorum. Düşünebildiğim tek şey bu-kan, birikme şekli, en az direnç gösteren yol boyunca kıvrıla kıvrıla ilerlemesi. Aşağıya bakıp Tyler'ın karnını gördüğümden beri, gömleğinin üzerinde yavaşça genişleyen o karanlık su birikintisi. Yerden süzülüp yavaşça bana doğru ilerleyişini. Ayakkabılarımı sarmış, tabanlarını lekelemişti. Sanki biri lastik bir hortuma makas tutmuş ve sıvının fışkırmasına izin vermiş gibi akmaya devam ediyordu.

"Dinleyin, daha önce söylediklerinizi." Dedektif Thomas sessizliği bozuyor. "Nişanlınız hakkında."

Hâlâ ayakkabılarıma, altındaki kırmızı çizgiye bakıyorum. Bilmesem, dökülen boyanın içine basabilirdim.

"Emin misin?" diye soruyor. "Bir açıklaması olabilir-"

"Eminim," diye araya giriyorum.

"Telefonundaki video. Elinde ne olduğunu tam olarak göremiyorsun. Her şey olabilir."

"Eminim."

Doğrulup kendi kendine başını sallamadan önce yüzümün yan tarafına baktığını hissedebiliyorum.

"Tamam," diyor. "Onu bulacağız. Ona birkaç soru sorun."

Tyler'ın bana söylediği son sözleri düşünüyorum, evimde, zihnimde yankılanıyor.

Bunu bana o yaptırdı.

"Teşekkür ederim."

"Ama o zamana kadar eve git. Biraz dinlen. Her ihtimale karşı mahallenizde devriye gezen bir sivil polisim olacak."

"Evet," dedim. "Evet,

tamam." "Seni bırakmamı

ister misin?"

Dedektif Thomas beni arabama geri bıraktı, hala çocukluk evimin önündeki yolda park halindeydi. Kafamı kaldırıp bakmıyorum, bunun yerine onun aracından inip sürücü koltuğuna oturuyorum, gözlerim çakıl taşlarında, motoru çalıştırıp uzaklaşıyorum. Baton Rouge'a dönüş yolunda fazla bir şey düşünmüyorum, gözlerim şaşı hissedene kadar otoyoldaki sarı çizgiye odaklanıyor. Beni elli üç mil kuzeydoğudaki Angola'ya davet eden bir tabelayı geçiyorum ve direksiyonu biraz daha sıkı kavrıyorum. Her şey dönüp dolaşıp ona geliyor: babama. Daniel'ın makbuzları, Tyler'ın o gece motelde onu görmeye gitmemi engellemeye çalışması. *Chloe, bu tehlikeli.* Babam bir şeyler biliyor. Tüm bunların anahtarı o. Tyler, Daniel, o ölü kızlar ve benim aramdaki ortak bağ o, hepimizi aynı ağa yakalanmış sinekler gibi birbirimize bağlıyor. Cevaplar onda, başka kimsede değil. Bunu biliyordum elbette. Onu ziyaret etme fikriyle oynuyordum, bir kil yumağı üzerinde çalışan parmaklar gibi zihnimde döndürüp duruyordum, bir şekil oluşmasını umuyordum. Bir cevap ortaya çıksın diye.

Ama hiçbir şey olmadı.

Ön kapıdan içeri adımımı atıyorum ve artık alarmımın tanıdık bir rahatlığı olan çan seslerini duymayı bekliyorum, ama hiçbir şey olmuyor. Tuş takımına bakıyorum, ayarlanmamış olduğunu fark ediyorum. Sonra Daniel'ı cep telefonumdan izlediğimi hatırlıyorum, ışıkları kapatıyordu, en son çıkan oydu. Şifreyi tuş takımına giriyorum ve üst kata, doğruca banyoya yürüyorum, çantamı klozetin üzerine bırakıyorum. Musluğu gidebildiği kadar sola çevirerek banyo yapıyorum, kaynar suyun etimi yakıp Tyler'ı derimden temizlemesini umuyorum.

Ayak parmağımı küvete daldırıyorum ve içeri kayıyorum, vücudum kızgın bir pembeye dönüyor. Su göğsüme, köprücük kemiklerime kadar yükseliyor. O kadar derine batıyorum ki yüzüm hariç her şey su altında kalıyor; kalp atışlarımı kulaklarımda duyuyorum. Çantama, içindeki hap şişesine bakıyorum. Hepsini içip uykuya daldığımı hayal ediyorum. Derinlere daldıkça dudaklarımdan çıkan küçük baloncuklar, sonunda sonuncusu patlayana kadar. En azından huzurlu olurdu. Sıcaklıkla çevrili. Beni bulmalarının ne kadar süreceğini merak ediyorum. Muhtemelen günler. Belki de haftalar. Derim yüzülmeye başlardı, küçük kanatlar zambak yastıkları gibi yüzeye çıkardı.

Suya bakıyorum, soluk bir pembeye dönüştüğünü fark ediyorum. Bir bez alıp cildimi ovmaya başlıyorum, Tyler'ın kanının kalıntıları hala kollarıma yapışmış durumda. Kan kaybolduktan sonra bile ovalamaya devam ediyorum, sertçe bastırıyorum. Canımı acıtıyor. Sonra öne eğilip giderin tıpasını çekiyorum ve son damla da gidene kadar oturuyorum.

Alt kata inip mutfağa girmeden ve bir bardak su doldurmadan önce üzerime bir eşofman altı ve bir sweatshirt giyiyorum. Hepsini içiyorum, dibine ulaştığımda iç çekiyorum ve başımı öne eğiyorum. Sonra yukarı bakıp dinliyorum. Tüylerimin diken diken olduğunu hissediyorum ve bardağı yavaşça yere bırakıp oturma odasına doğru yavaş bir adım atıyorum. Bir şeyler duyabiliyorum. Boğuk bir şey. İnce bir hareket, yalnız olduğumun bu kadar farkında olmasam fark etmeyeceğim türden bir şey.

Oturma odama giriyorum ve gözlerim Daniel'a takıldığında vücudumun kaskatı kesildiğini hissediyorum.

"Hey, Chloe."

Ona sessizce bakıyorum, orada duruyorum, kendimi yukarıda küvette, gözlerim kapalı hayal ediyorum. Gözlerimi açtığımda Daniel'ın üzerimde gezindiğini hayal ediyorum. Elleri uzanmış, beni tutuyor. Ağzım açık çığlıklar ve akan su, eski bir araba gibi çırpınarak ölmek.

"Seni korkutmak istemedim."

Tuş takımına baktım, alarm açık bırakılmıştı. Ve o zaman fark ediyorum: Hiç gitmemiş. Onu ön kapının yanında dururken, düğmeyi çevirmeden önce nefes verirken hayal ediyorum. Kamera kararıyor.

Ama kapıyı açtığını hiç görmedim. Gittiğini hiç görmedim.

Daniel aklımdan geçenleri okuyarak, "Gittiğimi düşünmeden eve gelmeyeceğini biliyordum," diyor. "Ben sadece konuşabilmek için seni beklemeyi planlıyordum. Hatta dün gece seni dışarıda, evin yanında park halinde gördüm. Ama sonra gittin. Ve geri dönmedin."

"Dışarıda sivil bir polis var," diye yalan söyledim. Arabayı çektiğimde bir tane bile görmedim ama olabilirdi. Olabilirdi. "Seni arıyorlar."

"Açıklamama izin verin." "Annenle tanıştım."

Şaşırmış görünüyor; bunu beklemiyordu. Burada bir planım yok ama Daniel'ı evimde, kendini beğenmiş bir halde görünce birden sinirlendim.

"Bana senin hakkında her şeyi anlattı," diyorum. "Babanı, onun şiddetini. Bir süre müdahale etmeye çalışmışsın ama sonunda durmuşsun. Oluruna bırakmışsın."

Daniel parmaklarını avuçlarının içine kıvırır, gevşek bir yumruk yapar.

"Ona olan bu mu?" diye sordum. "Sophie'ye mi? Kum torbanız mıydı?"

Sophie Briggs'in arkadaşının evinden eve döndüğünü hayal ediyorum, pembe spor ayakkabılarıyla merdivenleri tırmanıyor, kapıyı tokatlıyor. İçeri girdiğinde Daniel'ı kanepede kamburlaşmış, ölü gözlerle ve hastalıklı bir sırıtışla görüyor. Onun yanından koşarak geçtiğini, halı kaplı merdivenlerden yatak odasına doğru koşarken çöplere takıldığını hayal ediyorum. Daniel arkasında, yaklaşıyor, tirbuşon at kuyruğunu yakalıyor ve sertçe çekiştiriyor. Boynunu geriye doğru çekerken, bir dal çatırdıyor. Kimsenin duymadığı boğuk bir çığlık.

"Belki de bunu yapmak istemedin. Belki de çok ileri gittin."

Bedeni merdivenin dibindeydi, uzuvları ıslak erişte gibi sarkıyordu. Daniel öne doğru eğilip elini kaldırmadan önce omzunu sıktı ve ağırlığın düşmesine izin verdi. Yüzüğünü nazikçe parmağından çekip cebine itti. Bazen kötü alışkanlıklar böyle başlar: bir kaza, kırık bir serçe parmağın uyuşturucu bağımlılığına yol açması gibi. Acı çekmeseydiniz, sevdiğinizi bile bilemezdiniz.

"Kız kardeşimi öldürdüğümü mü düşünüyorsun?" diye soruyor.

"Mesele bu mu?" "Kız kardeşini öldürdüğünü biliyorum."

"Chloe-"

Cümlesinin ortasında durup beni inceliyor. Şu an bana bakışında şaşkınlık, öfke ya da özlem yok. Daha önce defalarca gördüğüm o bakış. Kendi kardeşimin, polisin gözlerinde gördüğüm bakış. Ethan, Sarah ve Dedektif Thomas'ta. Aynada kendi yansımama bakarken, gerçeği hayalden; *o zamanı şimdiden* ayırmaya çalışırken. Bu, nişanlımın gözlerinde görmekten korktuğum bakıştı; tüm bu aylar boyunca, umutsuzca kaçınmaya çalıştığım bakış. Ama şimdi, işte burada.

Güvenliğim için değil ama aklım için endişelendiğime dair o ilk ipucu. Bu acıma, bu korku.

"Kız kardeşimi ben öldürmedim," diyor yavaşça. "Onu kurtardım."

OceanofPDF.com

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

Earl Briggs Jim Beam Kentucky Straight içerdi. Oturma odasındaki masanın üzerinde açık bir şekilde durduğu için her zaman hafif ılıktı, pencerelerden gelen ışık huzmeleri şişeden fosilleşmiş kehribar gibi yansıyordu. Her zaman highball bardağında, ağzına kadar sıvı doluydu. Dudaklarını benzin birikintisi gibi sürekli bir kayganlıkla kaplıyor, nefesine tıbbi bir koku veriyordu. Güneşte bırakılmış karamela gibi hastalıklı bir tatlılık.

"Şişenin ne kadar dolu olduğuna bakarak nasıl bir gün olacağını hep bilirdim," diyor Daniel, kanepeye çöküp yere bakarak. Normalde ona doğru yürür, kolumu sırtına dolardım. Tırnaklarımı kürek kemiklerinin arasındaki küçük deri parçasında gezdirirdim. Normalde. Onun yerine ayakta durdum. "Bunu bir kum saati gibi düşünmeye başladım, anlıyor musun? Dolu başlıyordu, sonra yavaş yavaş yok oluşunu izliyorduk. Boşaldığında, uzak durmamız gerektiğini biliyorduk."

Babamın da şeytanları vardı elbette ama içki bunlardan biri değildi. Avluda geçirdiği bir öğleden sonra, terli bir şişeyi hak eden terli bir boyunla bir Bud Light açtığını hayal meyal hatırlıyorum. Nadiren içki içerdi, sadece özel durumlarda. Neredeyse içki içmesini tercih ederdim. Herkesin kötü alışkanlıkları vardır: Bazı insanlar sarhoşken sigara içer; Dick Davis öldürür. Ama hayır, öyle değildi. Şiddeti tetiklemek için herhangi bir kimyasal maddeye ihtiyacı yoktu. Bu özel şeytanı anlayamıyorum.

"Yıllarca annemin peşini bırakmadı," diyor Daniel. "Her konuda.
En küçük şey bile onu kızdırırdı."

Dianne'in gözünün altındaki morluğu düşünüyorum, kolları yumuşatılmış et gibi kıpkırmızı. *Kocam, Earl. Çok sinirli.*

"Neden öylece gitmediğini anlayamıyordum," diyor. "Bizi alıp gitti. Ama hiç gitmedi. Sanırım biz de yolumuzu bulmayı öğrendik. Sophie ve ben. Mesafemizi koruduk, etrafından dolaştık. Ama sonra bir gün, okuldan eve geldim-"

Fiziksel acı çekiyor gibi görünüyor, sanki bir taşı yutmaya çalışıyor. Gözlerini sıkıca kapatıp bana bakıyor.

"Onu çok fena dövdü, Chloe. Kendi kızını. Ve bu en kötüsü bile değil. Annem onu durdurmadı."

Kendimi hayal etmeye bırakıyorum: on yedi yaşında genç bir Daniel, omzuna asılı sırt çantasıyla eve doğru ilerlerken ön kapıdan süzülen o tanıdık feryatları dinliyor. İçeri giriyor, oturma odası dumanla dolu. Ama her zamanki sahne yerine annesinin mutfak lavabosunun üzerine eğilmiş, akan suyun sesini bastırmaya çalıştığını görüyor.

"Tanrım, ona bir şeyler yaptırmaya çalıştım. Ona karşı durması için. Ama o sadece olmasına izin verdi. Sophie ondan daha iyi sanırım. Gerçekten rahatladığını düşünüyorum."

Onu koridorda koşarken, çöp yığınlarının, uyuz kedinin ve halıya atılmış sigara izmaritlerinin arasından geçerken hayal ediyorum. Kilitli bir kapıya vuruyor, çığlıkları sağır kulaklara ulaşıyor. Mutfağa koşmak, annesinin kolunu sallamak. *BİR ŞEY YAP.* Annemle babamın yatak odasına girdiğimde hissettiğim panik duygusunun aynısını hayal ediyorum, annemin neredeyse cansız bedeni dolabın içinde bir yığın haline gelmiş, sanki çamaşır sepetinin kenarından dökülen kirli kıyafetlerden başka bir şey değilmiş gibi. Cooper, bakıyordu. Hiçbir şey yapmıyordu. Tek başımıza olduğumuzun farkına varmıştık.

"İşte o zaman gitmesi gerektiğini anladım. Eğer onu oradan çıkarmazsam, asla gitmeyecekti. Anneme dönüşecekti, ya da daha kötüsü. Ölebilirdi."

Ona doğru bir adım atmama izin veriyorum, tek bir adım. Fark etmemiş gibi görünüyor; şimdi anıların içinde kaybolmuş, özgürce dökülmesine izin veriyor. Roller değişti. "Babanın Breaux Bridge'de olduğunu duydum ve orada Fikri buldum. İlham geldi. Onu ortadan kaldırmak için."

Babamın sabıka fotoğrafı kitaplığına itilmişti.

RICHARD DAVIS BREAUX KÖPRÜSÜ SERİ KATİLİ OLARAK ADLANDIRILDI, CESETLER HALA BULUNAMADI.

"Okuldan sonra bir arkadaşının evine gitti ve bir daha eve dönmedi. Ailem ertesi geceye kadar gittiğini bile fark etmemiş. Yirmi dört saat kayıp... hiçbir şey yok." Elini sallıyor, *puf* hareketi yapıyor. "Bir şey söylemelerini bekleyip durdum. Orada oturup fark etmelerini bekledim. Polisi aramalarını *falan.* Ama hiç aramadılar. Daha on üç yaşındaydı." İnançsızlıkla başını sallıyor. "Ertesi gün arkadaşının annesi aradı, evine gittiği arkadaşının - sanırım ders kitabını orada bırakmıştı, artık ona ihtiyacı olmayacağını biliyordu - ve o zaman fark ettiler. Başka birinin ailesi onlardan önce fark etmiş. O zamana kadar herkes onun başına gelenlerin diğer kızların başına gelenlerle aynı olduğunu düşünmüş. O kaçırılmıştı."

Sophie'yi, oturma odasındaki portatif masanın üzerine yerleştirdikleri mutfak tezgahı gibi olan o köhne televizyonda hayal ediyorum. Aynı okul fotoğrafı, onun *tek* fotoğrafı, ekranda yanıp sönüyordu. Daniel köşede sessizce gülümserken Dianne gerçeği bilerek onu izliyordu.

"O zaman nerede?" diye sordum. "Eğer hala yaşıyorsa-"

"Hattiesburg, Mississippi." Abartılı bir tını ile söylüyor, sanki yanlış yere gitmiş bir yolcu haritadan okuyormuş gibi. "Küçük tuğla ev, yeşil panjurlar. Araba kullanırken fırsat buldukça uğrayıp onu görüyorum."

Gözlerimi kapatıyorum. Bu şehri makbuzlarından birinden hatırlıyorum. Hattiesburg, Mississippi. Ricky's adında bir lokanta. Tavuklu Sezar salata ve çizburger, orta pişmiş. İki kadeh şarap. Yüzde yirmi bahşiş.

"O iyi, Chloe. Yaşıyor. Güvende. Tek istediğim buydu." Şimdi mantıklı gelmeye başladı ama beklediğim şekilde değil.

Hala ona tam olarak inanabileceğimden emin değilim. Çünkü hâlâ açıklanması gereken çok şey var.

"Neden bana söylemedin?"

"Ben istedim." Sesindeki yalvarmayı, ağlayacakmış gibi titremesini görmezden gelmeye çalışıyorum. "Neredeyse kaç kez çıkıp söyleyecektim bilemezsin."

"O zaman neden yapmadın? Sana ailemden bahsetmiştim."

"İşte tam da bu yüzden," diyor saçlarının ucunu çekiştirerek. Sesi sinirli geliyor, sanki bulaşıklar için tartışıyormuşuz gibi. "Senin kim olduğunu hep biliyordum Chloe. Seni o lobide gördüğüm anda anlamıştım. Ve sonra

O gün barda bu konuyu açmadın ve ben de senin için açmak istemedim. Bu söylemeye zorlanacağın türden bir şey değil."

O küçük dürtmeler, bakmaktan kendini alamaması. Kanepedeki o geceyi düşünüyorum ve yüzüm kanla kızarıyor.

"Sana her şeyi anlatmama izin verdin ve zaten bilmiyormuş gibi davrandın."

Yalanlarının büyüklüğü üzerime çökerken öfkelenmekten kendimi alamıyorum. Beni inandırdığı şeylere, bana hissettirdiklerine.

"Ne söylemem gerekiyordu? Cümlenin ortasında seni durdurayım mı? *Evet, Dick Davis. Kız kardeşimi öldürmüş gibi yapma fikrini bana o verdi."* Kendini küçümseyen küçük bir kahkaha attı, sonra neredeyse aynı anda yüzü tekrar ciddileşti. "O ana kadar olan her şeyin yalan olduğunu düşünmeni istemedim."

O geceyi çok canlı hatırlıyorum, ona her şeyi anlattıktan sonra kendimi nasıl hafiflemiş hissettiğimi. İçim çiğ ama temizdi, hastalığı dışarı atmak için sözlü bir arınma. Parmağını çeneme koyup yukarı kaldırmıştı. İlk defa bu kelimeleri söyledi. *Seni seviyorum.*

"Öyle değil miydi?"

Daniel iç çeker, ellerini kalçalarının üzerine koyar. "Seni suçlamıyorum. Kızgın olduğun için. Her türlü hakka sahipsin. Ama ben bir katil değilim, Chloe. Böyle düşündüğüne inanamıyorum bile."

"O zaman babamla ne yapıyorsun?"

Bana bakıyor. Gözleri yorgun görünüyor, sanki güneşe doğru delinmiş gibiler.

"Eğer tüm bunların masum bir açıklaması varsa, saklayacak bir şeyiniz yoksa, o zaman neden onu ziyaret ediyorsunuz?" Devam ediyorum. "Onu nereden tanıyorsun?"

Biraz sönmesini izliyorum, sanki bir yerden sızıntı yapmış gibi. Eski bir balon köşede bilinçsizce asılı duruyor, büzüşerek bir hiç haline geliyor. Sonra elini cebine atıp uzun, gümüş bir kolye çıkarıyor. Başparmağının ortadaki inciyi parlatışını izliyorum, küçük küçük daireler çiziyor, tekrar tekrar. Bir tavşanın ayak tılsımını ya da yeni doğmuş bir bebeğin yanağını ovmak gibi yumuşak ve olgunlaşmış bir şeftali gibi sulu hissettiriyor. Lacey'nin ofisimde tespihini ileri geri, yukarı aşağı ovuşturduğu bir an gözümün önüne geliyor.

Sonunda konuştu.

OceanofPDF.com

KIRK ALTINCI BÖLÜM

Mutfak masamda oturmuş, iki dolu bardağın arasında açık bir kırmızı şişe havalandırıyorum. Birini elimde çeviriyor, narin sapını parmaklarımın arasında ileri geri sürtüyorum. Solumda, kapağı açılmış turuncu bir şişe var.

Duvardaki saate bakıyorum, akrep ve yelkovan yediyi gösteriyor. Dışarıdaki manolya ağacının büyümüş dalları penceremi tırmalıyor, tırnaklar cama değiyor. Kapımın çalındığını duymadan önce neredeyse hissedebiliyorum, o anki beklenti dolu sessizlik, şimşek çaktıktan sonraki saniyeler gibi havada asılı duruyor ve gök gürültüsünün gelmesini bekliyorsunuz. Sonra o hızlı, kapalı yumruk darbesi -her zaman aynı, parmak izi gibi benzersiz- ve ardından tanıdık bir ses.

"Chlo, benim. Beni içeri al."

"Açık," diye bağırıyorum, gözlerim dümdüz karşıya bakıyor. Kapının gıcırtısını, alarmımın çift çan sesini duyuyorum. Kardeşimin ağır adımları içeri giriyor ve kapıyı arkasından kapatıyor. Adaya doğru yürüyor, duruşunun sertleştiğini hissetmeden önce şakağıma bir öpücük konduruyor.

"Endişelenme," diyorum, gözlerinin hapların üzerinde olduğunu hissederek. "Ben iyiyim."

Nefes veriyor, benimkinin yanındaki bar taburesini çekip oturuyor. Bir süre sessiz kaldık, cesaret oyunu oynadık. Her birimiz diğerinin önce davranmasını bekliyoruz.

"Bak, son birkaç haftanın senin için zor geçtiğini biliyorum." Ellerini tezgâhın üzerine koyarak pes etti. "Benim için de zordu."

Cevap vermiyorum.

"Nasılsın?"

Şarabımı kaldırıyorum, dudaklarım bardağın kenarını sıyırıyor. Onları orada tutuyorum ve nefesimin tekrar kaybolmadan önce küçük puflar halinde çıkmasını izliyorum.

"Birini öldürdüm," diyorum sonunda. "Sence nasıl dayanıyorum?"

"Bunun nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum."

Başımı salladım, bir yudum aldım ve bardağımı tezgâha bıraktım. Sonra Cooper'a dönüyorum. "Gerçekten bana yalnız mı içireceksin?"

Bana bakıyor, gözleri bir şey arıyormuş gibi yüzümü inceliyor. Tanıdık bir şey. Bulamayınca ikinci bardağa uzanıyor ve kendisi de bir yudum alıyor. Nefes veriyor, boynunu uzatıyor.

"Daniel için üzgünüm. Onu sevdiğini biliyorum. Sadece onda bir şeyler olduğunu hep biliyordum..." Durur, tereddüt eder. "Her neyse, artık bitti. Güvende olduğun için mutluyum."

Cooper birkaç yudum daha alırken sessizce bekliyorum, alkol damarlarında dolaşmaya başlıyor, kaslarını gevşetiyor, ta ki ben ona tekrar bakana kadar, gözlerim onunkilere dikiliyor.

"Bana Tyler Price'dan bahset."

Yüz ifadesindeki şok dalgasını izliyorum, sadece bir saniyeliğine. Minyatür bir deprem gibi bir sarsıntı, sonra kendini tekrar toparlıyor, yüzü taş gibi.

"Ne demek istiyorsun? Size haberlerde ne gördüğümü söyleyebilirim."

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Hayır, onun gerçekten nasıl biri olduğunu bilmek istiyorum.

Ne de olsa onu tanıyordunuz. Arkadaştınız."

Bana bakıyor, gözleri tekrar haplara kayıyor. "Chloe, hiç mantıklı konuşmuyorsun. O adamla hiç tanışmadım. Evet,

Evdendi ama hiç kimseydi. Yalnız biriydi."

"Yalnız biri," diye tekrarlıyorum, sapı elimde çeviriyorum, dönen bardak mermere ritmik bir *vınlama* yapıyor. "Doğru. O zaman Riverside'a nasıl girdi?"

O sabah annemle birlikte ziyaretçi defterinde Aaron'un adını gördüğümüz anı hatırlıyorum. Odasına bir yabancının girmesine izin vermeleri ihtimali beni çok kızdırmıştı. O kadar öfkeliydim ki, dinlemiyordum, kelimeler kayda geçmemişti.

Tatlım, yetkisi olmayanları içeri almıyoruz.

"Tanrım, sana şu lanet şeyleri almayı bırakmanı söyleyip duruyorum," diyor şişeye uzanarak. Şişeyi eline alıyor ve ellerindeki ağırlıksızlığı hissedebiliyorum. "Tanrım, hepsini aldın mı?"

"Sorun haplar değil, Cooper. Hapları siktir et."

Bana yirmi yıl önce, televizyon ekranında babama bakarken, bu kelimeleri dişlerimin arasından tükürük gibi, cesur ve iğrenç bir şekilde geçirirken bana baktığı gibi bakıyor. *Lanet olası korkak.*

"Onu tanıyordun Cooper. Sen herkesi tanırdın."

Tyler'ı bir ergen olarak hayal ediyorum, sıska ve beceriksiz, neredeyse her zaman yalnız. Kerevit Festivali'nde ağabeyimi takip eden, onu evine kadar izleyen, penceresinin önünde bekleyen yüzsüz, isimsiz bir beden. Onun emirlerini yerine getiren. Ne de olsa ağabeyim herkes için bir arkadaştı. Onlara kendilerini sıcak, güvende ve kabul edilmiş hissettirirdi.

Tyler'la suda Lena hakkında yaptığımız konuşmayı düşünüyorum. Bana ne kadar iyi davrandığını, benimle nasıl ilgilendiğini.

Bu bir arkadaş, demişti başını sallayarak. Bilmek. *Bana sorarsanız en iyisi.*

"Ona ulaştın," diyorum. "Onu aradınız. Onu buraya getirdiniz."

Cooper şimdi bana bakıyor, ağzı menteşesi gevşemiş bir dolap gibi açık. Kelimelerin çiğnenmemiş bir ekmek parçası gibi boğazında düğümlendiğini görebiliyorum ve işte bu yüzden haklı olduğumu biliyorum. Çünkü Cooper'ın her zaman söyleyecek bir şeyi vardır. Her zaman kelimeleri vardır, *doğru* kelimeleri.

Sen benim küçük kardeşimsin, Chloe. Senin için en iyisini istiyorum.

"Chloe," diye fısıldıyor, gözleri kocaman. Şimdi fark ediyorum; boynundaki nabız atışını, terden kayganlaşmış parmaklarını birbirine sürtüşünü. "Sen neden bahsediyorsun? Bunu neden yapayım ki?"

Daniel'ı daha bu sabah oturma odamda, kolyesi parmaklarının arasında dolanırken hayal ediyorum. Bana her şeyi anlatmaya başlarken sesindeki tereddüt, gözlerindeki hüzün, sanki bana ötenazi yapmak üzereymiş gibi - çünkü sanırım öyleydi. Oturma odamda insancıl bir şekilde katledilmek üzereydim. Onu nazikçe yere bırak.

"Bana babandan ilk kez bahsettiğinde," demişti Daniel, "Breaux Bridge'de olan her şeyi, yaptığı her şeyi zaten biliyordum. Ya da en azından bildiğimi sanıyordum. Ama anlattığın o kadar çok şey vardı ki beni şaşırttı."

O geceyi düşünüyorum, ilişkimizin çok erken dönemlerini, Daniel'ın parmaklarının saçlarıma masaj yaptığını. Ben ona her şeyi anlatıyordum; babamı, Lena'yı, o gün festivalde onu nasıl izlediğini, ellerini ceplerinin derinliklerine sokuşunu. Arka bahçemde süzülen o figür, mücevher kutusu.

Dolaptaki dans eden balerin ve hâlâ zihnimde çaldığını duyabildiğim, rüyalarıma giren çan sesleri.

"Bu bana çok garip geldi. Hayatım boyunca babanın kim olduğunu bildiğimi sanmıştım. Sadece saf kötülük. Küçük kızları öldürüyordu." Daniel'ı yatak odasında, elinde o makaleyle hayal etmeye çalışan ergenlik çağındaki bir çocuk olarak hayal ettim. Haberler hepimizi siyah-beyaza boyamıştı: Annem, kolaylaştırıcı. Cooper, altın çocuk. Ben, küçük kız, sürekli hatırlatan. Ve babam, şeytanın ta kendisi. Tek boyutlu ve kötü. "Ama seni onun hakkında konuşurken dinledikçe, bilemiyorum. Bazı şeyler uymuyordu."

Çünkü Daniel'la, sadece Daniel'la, her şeyin o kadar da kötü olmadığından bahsedebilirdim. Güzel anılardan da bahsedebilirdim. Babamın merdivenleri banyo havlularıyla nasıl kapladığını, hiç kızak kaymadığımız için bizi çamaşır kutularıyla nasıl aşağı ittiğini anlatabilirdim. Haber geldiğinde nasıl gerçekten korkmuş göründüğünü - ben, mutfakta, nane yeşili battaniyemi bükerken, ekrandaki parlak kırmızı çubuk. *YEREL BREAUX KÖPRÜSÜ KIZI KAYBOLDU.* Bana sıkıca sarılması, verandanın merdivenlerinde beni beklemesi, geceleri penceremin kilitli olduğundan emin olması.

"Eğer bunları yaptıysa, eğer o kızları öldürdüyse, o zaman neden seni korumaya çalışsın ki?" Daniel sormuştu. "Neden endişelensin ki?"

Gözlerim yanmaya başladı. Bu soruya verecek bir cevabım yoktu. Hayatım boyunca kendime sorduğum soru buydu. Bunlar anlamlandırmaya çalıştığım anıların ta kendisiydi - babamla olan ve onun dönüştüğü canavarla çok çelişkili görünen anılar. Bulaşıkları elde yıkıyor, alıştırma tekerleklerimi çıkarıyor; bir gün tırnaklarını boyamama izin veriyor, ertesi gün bana olta atmayı öğretiyordu. İlk balığımı yakaladıktan sonra ağladığımı hatırlıyorum, babam parmaklarını solungaçlarına sokup kanamayı durdurmaya çalışırken küçük büzülmüş dudakları nefes nefese kalmıştı. Onu yememiz gerekiyordu ama ben o kadar perişan olmuştum ki babam onu geri attı. Yaşamasına izin verdi.

"Yani bana tutuklandığı geceyi anlattığında - nasıl kavga etmediğini, kaçmaya çalışmadığını," demişti Daniel, kaşlarını kaldırarak yaklaşarak. Sonunda anlayacağımı umuyordu. *Sonunda* anlayacağımı. Kendisi söylemek zorunda kalmayacaktı. Belki de öldürme olayı

Tetik onun dilinde değil, benim zihnimde patlayacaktı. "Bunun yerine, sadece o iki kelimeyi fısıldadı."

Babam, elleri kelepçeli, son bir an için zorlanıyordu. Önce bana, sonra Cooper'a bakışı. Gözleri neredeyse doğrudan kardeşime odaklanmıştı, sanki odadaki tek kişi oymuş gibi. İşte o zaman mideme bir yumruk yemiş gibi oldum. *Onunla* konuşuyordu*,* benimle değil. Cooper'la konuşuyordu.

Ona anlatıyor, ona soruyor, ona yalvarıyordu.

İyi ol.

"Breaux Bridge'deki o kızları sen öldürdün," diyorum şimdi, gözlerim kardeşimin üzerinde. Tadına anlam vermeye çalışarak dilimde evirip çevirdiğim kelimeler. "Lena'yı sen öldürdün."

Cooper sessizdir, gözleri camlaşmaya başlamıştır. Kadehin dibinde kalan şaraba bakıyor ve kadehi dudaklarına götürüp kalanını yudumluyor.

"Daniel her şeyi çözdü," diyorum kendimi devam etmeye zorlayarak. "Şimdi mantıklı geliyor. İkinizin arasındaki düşmanlık. Çünkü o kızları babamın öldürmediğini biliyordu. *Sen öldürdün*. Bunu biliyordu ama kanıtlayamıyordu."

Nişan partimizi, Daniel'ın kolunu belime dolayarak beni Cooper'dan uzaklaştırıp kendisine yaklaştırışını düşünüyorum. Onun hakkında çok yanılmışım. Beni kontrol etmeye çalışmıyordu; beni kardeşimden ve gerçeklerden *korumaya* çalışıyordu. Cooper'ı çok fazla ifşa etmeden bir kol mesafesinde tutarak nasıl bir denge kurmaya çalıştığını hayal bile edemiyorum.

"Ve sen de biliyordun," diye devam ediyorum. "Daniel'ın senin peşinde olduğunu biliyordun.

İşte bu yüzden beni ona karşı kışkırtmaya çalışıyorsun."

Cooper, verandamda, o zamandan beri beynimi kanser gibi kemiren o sözleri tekrarlıyordu. *Onu tanımıyorsun, Chloe.* O kolye, dolabımızın arkasına gömülmüştü. Cooper onu oraya parti gecesi koymuştu. Oraya ilk o gitmişti, anahtarıyla içeri girmişti. Dışarı çıkıp gölgelerin arasında saklanmadan önce en sert vuracağını bildiği yere sessizce sokmuştu. Ne de olsa bunu daha önce de yapmıştım. Ethan'la, üniversitedeyken, en kötüsünden şüphelenirken. Cooper, doğru anıların kazılıp doğru şekilde yeniden ekilmesiyle

bir ot gibi kontrolsüzce zihnimde büyümeye başladı. Her şeyi ele geçireceklerdi.

Tyler Price'ı düşünüyorum, Aubrey, Lacey ve Riley'i alıp Cooper'ın suçlarını doğru şekilde yeniden yaratıyor çünkü ona nasıl yapacağını söylemişti. Başka birinin sizi öldürmeye ikna etmesine izin vermek için ne kadar kırılmış olmanız gerektiğini düşünüyorum. Sanırım bu, zarar görmüş kadınların suçlulara evlilik teklifleri yazmasından ya da sıradan görünen kızların kendilerini tehditkâr erkeklerin pençesinde bulmasından farklı değil. Hepsi aynı: yalnız ruhlar bir arkadaş, herhangi bir arkadaş arayışında. *Ben hiç kimseyim*, demişti, gözleri boş su bardakları gibi, kırılgan ve ıslak. Aynı şekilde kendimi defalarca bir yabancıyla çarşafların arasında bulmuştum, hayatım için korkuyordum ama aynı zamanda risk almaya da istekliydim. Tyler, elleri saçlarımdayken bana *"Sen deli* değilsin" demişti. Çünkü tehlikenin olayı budur, her şeyi yükseltir. Kalp atışını, duyularını, dokunuşunu. Bu bir canlı hissetme arzusudur, çünkü kendinizi onun varlığında bulduğunuzda canlıdan *başka* bir şey hissetmek imkansızdır, dünya gölgeli bir pusla örtülür, onun varlığı ihtiyacınız olan tek kanıttır - burada olduğunuza, nefes aldığınıza dair.

Ve bir anda hepsi yok olabilir.

Şimdi çok net görebiliyorum. Kardeşim Tyler'ı yine büyüsü altına aldı -bu kayıp, yalnız insanı- her zaman yaptığı gibi. *Bunu bana o yaptırdı.* Ne de olsa onda hep bir şeyler vardı. Cooper'la ilgili bir şey. İnsanları yakalayan bir aura, sarsılması neredeyse imkânsız bir çekim. Demirle savaşmaya çalışan mıknatıslar gibi, o nazik, doğal çekim. Bir süre deneyebilirdiniz, artan baskı altında titrerdiniz. Ama sonunda teslim olurdunuz, tıpkı beni o tanıdık kucaklamanın içine çektiğinde öfkemin her zaman eridiği gibi. Tıpkı lisedeyken etrafındaki o insan sürüsünün, artık onları istemediğinde, onlara ihtiyaç duymadığında, sanki onlar insan değil de zararlılarmış gibi, o bilek hareketiyle dağılmaları gibi. Tek kullanımlık. Kendi zevki için varlar, başka bir şey değiller.

"Daniel'a komplo kurmaya çalıştın," diyorum sonunda, kelimeler yangından sonra çıkan is gibi odanın üzerine çöküyor ve her şeyi külle kaplıyor. "Çünkü senin içini gördü. Senin ne olduğunu biliyordu. Bu yüzden ondan kurtulmak zorundaydın."

Cooper bana bakıyor, dişleri yanağının iç kısmını çiğniyor. Gözlerinin arkasında dönen çarkları, yapmaya çalıştığı dikkatli hesaplamaları görebiliyorum - ne kadarını söyleyeceğini, ne kadarını söylemeyeceğini. Sonunda konuşuyor.

"Sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum, Chloe." Sesi şurup gibi kalın, dili kumdan. "İçimde bir karanlık var. Geceleri ortaya çıkan bir karanlık."

Bu sözleri babamın ağzından duydum. O mahkeme masasında otururken, ayak bilekleri birbirine zincirlenmişken, altındaki not defterine tek bir damla gözyaşı damlarken, neredeyse otomatik olarak onları kusuş şeklini.

"O kadar güçlü ki, karşı koyamadım."

Cooper burnunu ekrana dayamıştı, sanki odadaki diğer her şey buharlaşmış, etrafında dönen buhardan başka bir şeye dönüşmemişti. Babamı izliyor, Cooper'ın yakalandığında ona söylemiş olması gereken sözleri tekrarlamasını dinliyordum.

"Sanki odanın köşesinde sürekli gezinen dev bir gölge gibiydi" diyor. "Beni içine çekti, bütünüyle yuttu."

Yutkunuyorum, karnımın derinliklerinden o son cümleyi çağırıyorum. Babamın tabutuna son çiviyi çakan o cümleyi, ciğerlerindeki havayı boşaltıp onu zihnimde öldüren o retorik sıkıştırmayı. O cümle beni çok öfkelendirmişti - babam, suçu bu hayali şeyin üzerine atmıştı. Üzgün olduğu için değil, yakalandığı için ağlıyordu. Ama şimdi biliyorum ki durum böyle değildi. Durum hiç de öyle değildi.

Ağzımı açıyorum ve kelimelerin dökülmesine izin veriyorum.

"Bazen bunun şeytanın kendisi olabileceğini düşünüyorum."

OceanofPDF.com

BÖLÜM KIRK YEDİ

Sanki cevaplar en başından beri önümdeymiş gibi - dans ediyor, ulaşamayacağım bir yerde. Lena gibi dönüyorum; yırtık şortu, çift Fransız örgüsü, tenine yapışmış yabani ot kalıntıları, nefesinde ağırlaşan yabani ot kalıntıları. O balerin gibi, yontulmuş ve pembe, narin çanların ritmiyle dönüyordu. Ama elimi uzattığımda, onlara dokunmaya çalıştığımda, onları yakalamaya çalıştığımda, avucumun içinde dumana dönüştüler, elimde hiçbir şey kalmayana kadar parmaklarımın arasında dönüp durdular.

"Mücevherler," diyorum, gözlerim Cooper'ın siluetinde, yaşlanan yüzü ergenlik çağındaki kardeşimin yüzüne dönüşüyor. O kadar gençti ki, sadece on beş yaşındaydı. "Senindi."

"Babam onu odamda buldu. Döşememin altında."

Cooper'ın dergilerini bulduktan sonra ona bahsettiğim döşeme tahtası. Başımı eğiyorum.

"Kutuyu aldı, sildi ve ne yapacağını bulana kadar dolabında sakladı," diyor. "Ama hiç şansı olmadı. Onu ilk sen buldun."

İlk ben buldum. Eşarp ararken rastladığım bir sır. Onu açtım, Lena'nın göbek halkasını ortasından kopardım, ölü ve gri. Ve biliyordum. Onun olduğunu biliyordum. O gün görmüştüm, yüzümü karnına yaslamıştım, teni ellerime karşı pürüzsüz ve sıcaktı.

Birileri izliyor.

"Babam Lena'ya bakmıyordu," diyorum babamın yüz ifadesini düşünerek -dikkati dağılmış, korkmuş. Aklını kurcalayan, dile getirilmemiş bir düşünceyle meşguldü - oğlunun bir sonraki kurbanını ölçüp biçtiğini, saldırmaya hazırlandığını düşünüyordu. "Festivaldeki o gün. Sana bakıyordu."

"Tara'dan beri," diyor, gözlerindeki örümcek damarları pembeleşiyor. Şimdi konuşmaya başladığına göre, kelimeler özgürce akıyor, tıpkı akacaklarını bildiğim gibi. Kadehine, dibinde kalan şarap birikintisine bakıyorum. "Beni öylece izlerdi. Sanki biliyormuş gibi."

Tara King. Kaçak, tüm bunlar başlamadan bir yıl önce. Tara King, Theodore Gates'in annemle yüzleştirdiği kız. Aykırı, muamma. Kimsenin kanıtlayamadığı.

"O ilkti," diyor Cooper. "Bir süre merak etmiştim. Nasıl bir his olacağını."

Gözlerim ister istemez köşeye, Bert Rhodes'un bir zamanlar durduğu yere kayıyor.

Bunun nasıl bir his olduğunu hiç düşündünüz mü? Eskiden geceleri uyuyamazdım, merak ederdim. Hayal ederdim.

"Ve sonra bir gece, oradaydı. Yolun kenarında tek başına."

Sanki bir film izliyormuşum gibi çok canlı bir şekilde görebiliyorum. Boşluğa doğru çığlık atıyor, yaklaşan tehlikeyi durdurmaya çalışıyorum. Ama kimse beni duymuyor, kimse beni dinlemiyor. Cooper, babamın arabasında. Araba kullanmayı yeni öğrenmişti; özgürlük, eminim, temiz bir nefes gibi geliyordu. Onu direksiyonun arkasında rölantide, sessiz, izlerken hayal edebiliyorum. Düşünüyordu. Hayatı boyunca etrafı insanlarla çevriliydi: okulda, spor salonunda, festivalde etrafını saran kalabalıklar yanından hiç ayrılmıyordu. Ama o anda, tek başına, bir fırsat gördü. Tara King. Omzunda ağır bir bavul, mutfak tezgahına çizilmiş bir not. Gidiyordu, kaçıyordu. Ortadan kaybolduğunda kimse bakmayı düşünmemişti bile.

"Ne kadar kolay olduğuna şaşırdığımı hatırlıyorum," diyor, gözleri tezgahı delerken. "Ellerimi boğazına koyduğumu ve hareketin nasıl durduğunu..." Durakladı, bana baktı. "Tüm bunları gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Cooper, sen benim kardeşimsin," diyorum ve elimi uzatıp onun elini tutuyorum. Şu anda onun tenine dokunurken kusmak istiyorum. Kaçıp gitmek istiyorum. Ama bunun yerine, çok işe yaradığını bildiğim kelimeleri, *onun kelimelerini* kusmak için kendimi zorluyorum. "Bana neler olduğunu anlat."

"Sürekli yakalanmayı bekledim," diyor sonunda. "Sürekli birilerinin evimize gelmesini bekledim -polisler, *bir şeyler- ama* kimse gelmedi. Kimse bunun hakkında konuşmadı bile. Ve fark ettim ki... bundan kurtulabilirdim. Kimse bilmiyordu, sadece..."

Tekrar durur, sertçe yutkunur, sanki bir sonraki kelimelerin kendilerinden önce gelenlerden daha sert vuracağını biliyormuş gibi.

"Lena hariç," diyor sonunda. "Lena biliyordu."

Lena her zaman geç saatlere kadar dışarıda, tek başına. Dışarı koşmadan önce kilitli yatak odasından çıkıp gecenin içinde dolaşıyordu. Cooper'ı arabanın içinde, Tara yolun kenarında yürürken yavaşça arkasından sürünürken gördü. Lena onu görmüştü. Cooper'a aşık değildi; onu zorluyor, test ediyordu. Dünyada onun sırrını bilen tek kişi oydu ve güç sarhoşuydu, her zaman yaptığı gibi kibritlerle oynuyor, ateş tenini yakmadan önce ona yaklaştıkça yaklaşıyordu. *Bir ara beni o arabanla almalısın, diye* omzunun üzerinden seslendi. Cooper kaskatı kesildi, ellerini ceplerine soktu. *Lena gibi olmak istemezsin.* Onu çimlerin üzerinde yatarken hayal ediyorum, o karınca yanağında sürünüyor, hareketsiz ve durgun. Sürünmesine izin veriyor. Cooper'ın yatak odasına girerken, Cooper bizi yakaladığında dudaklarında beliren gülümseme - o bilmiş sırıtış, elleri kalçalarında, sanki ona şunu der gibi: *Bak sana neler yapabiliyorum.*

Lena yenilmezdi. Hepimiz öyle düşündük, hatta kendisi bile.

"Lena bir yüktü," diyorum boğazıma dolan gözyaşlarını yutmak için kendimi zor tutarak. "Ondan kurtulman gerekiyordu."

"Ve ondan sonra"- omuz silkiyor - "durmak için bir neden yoktu."

Ağabeyimin arzuladığı şey öldürmek değildi - bunu şimdi tezgahımın üzerinde kamburlaşmış, onlarca yıllık anıları etrafında dönerken ona bakarken anlıyorum. Kontroldü. Ve bir şekilde bunu anlıyorum. Sadece ailemin anlayabileceği şekilde anlıyorum. Tüm korkularımı, sürekli hayal ettiğim kontrol eksikliğini düşünüyorum. İki el boynuma sarılmış, sıkıyordu. Kaybetmekten korktuğum kontrol Cooper'ın almayı sevdiği kontroldü. O kızların başlarının belada olduğunu anladıkları anda hissettiği kontroldü - gözlerindeki bakış, yalvarırken seslerindeki titreme: *Lütfen, ne olursa.* Yaşamla ölüm arasındaki karar faktörünün sadece ve sadece kendisi olduğunu bilmek. O hep böyleydi, gerçekten

-Elini Bert Rhodes'un göğsüne bastırıp ona meydan okuması. Güreş minderinde daireler çizerek yürürken parmakları, pençelerini batırmaya hazır, zayıf bir rakibinin etrafında dönen bir kaplan gibi iki yanında seğiriyordu. Acaba rakiplerini boynundan yakaladığında da böyle mi düşünüyordu: sıkmak, bükmek. Koparmak. Ne kadar kolay olabilirdi ki?

şahdamarlarını parmaklarının altına aldı. Ve onları bıraktığında, kendini Tanrı gibi hissetti. Onlara bir gün daha bahşetmiş.

Tara, Robin, Susan, Margaret, Carrie, Jill. Bu da onun için heyecanın bir parçasıydı -seçim yapmak, parmaklarını dondurma aroması seçer gibi uzatmak, kararını vermeden önce cam bir vitrinin arkasında seçeneklerini incelemek, işaret etmek, almak. Ama Lena kendini hep farklı, özel hissetmişti. Kendini daha fazlası gibi hissetmişti, çünkü öyleydi. Rastgele değildi; gereklilikten dolayı alınmıştı. Lena *biliyordu* ve bunun için öldürülmesi gerekiyordu.

Babam da biliyordu. Ama Cooper bu sorunu farklı bir şekilde çözmüştü. Sözleriyle çözmüştü. Gözleri ıslak, yalvaran. Köşedeki gölgelerden, onlarla nasıl savaşmaya çalıştığından bahsediyordu. Cooper her zaman doğru kelimeleri bulmayı, onları kendi yararına kullanmayı başarmıştı - insanları kontrol etmek, insanları etkilemek. Ve işe yaramışlardı. Her zaman işe yaramışlardı - babamda, onu kullanarak kendini özgür bırakmıştı. Lena'da, onu yenilmez olduğuna, ona zarar vermeyeceğine inandırarak. Ve benim üzerimde, *özellikle* benim üzerimde, parmakları uzuvlarıma bağlı ipleri çekerek beni doğru şekilde dans ettirdi. Beni doğru zamanda doğru bilgilerle besliyordu. Hayatımın yazarı oydu, her zaman öyleydi, inanmamı istediği şeylere beni inandırıyor, zihnimde yalanlardan bir ağ örüyordu - kurnaz dallarıyla böcekleri içine çeken bir örümcek, onları bütünüyle yutmadan önce yaşamları için savaşmalarını izliyordu.

"Babam öğrendiğinde, seni ihbar etmemesi için onu ikna ettin."

"Sen ne yapardın?"-Cooper iç çeker, bana bakar, derisi sarkar

-"Eğer oğlun bir canavara dönüşürse? Onu sevmekten vazgeçer miydin?"

Annemi düşünüyorum - istasyona yaptığımız yolculuktan sonra babama dönüşünü, kafasında oluşturduğu gerekçeleri. *Bize zarar vermez. Vermeyecek. Ailesine zarar vermeyecek.* Ben, Daniel'a bakarken, gördüğüm kanıtlar üst üste yığılmıştı ama yine de inanmak istemiyordum. Düşünüyordum, umuyordum: İçinde bir yerlerde iyilik olmalı. Ve kesinlikle, babam da böyle düşünmüştü. Bu yüzden Cooper'ın suçları için onu -babamı- ihbar ettim ve onu almaya geldiklerinde direnmedi. Onun yerine oğluna, Cooper'a baktı ve ondan bir söz vermesini istedi.

Saate baktım. Yedi buçuk. Cooper geleli yarım saat olmuş. O anın geldiğini biliyorum. Cooper'ı buraya davet ettiğimden beri düşündüğüm, olası tüm senaryoları gözden geçirdiğim, her sonucu düşündüğüm an. Hamur yoğuran parmaklar gibi onları zihnimde evirip çeviriyorum.

"Polisi aramam gerektiğini biliyorsun," diyorum. "Cooper, onları aramak zorundayım. İnsanları öldürdün."

Kardeşim bana bakıyor, göz kapakları ağırlaşmış.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diyor. "Tyler öldü. Daniel'ın elinde hiçbir kanıt yok. Geçmişi geçmişte bırakabiliriz, Chloe. Orada kalabilir."

Henüz düşünmediğim tek senaryo olan bu düşünceyi aklımdan geçiriyorum. Ayağa kalkıp kapıyı açmayı düşünüyorum. Cooper'ın dışarı çıkmasına ve hayatımdan sonsuza dek çıkıp gitmesine izin vermeyi. Son yirmi yıldır yaptıklarının yanına kâr kalmasına izin vermek. Böyle bir sırrın bana ne yapacağını merak ediyorum - onun dışarıda bir yerlerde olduğunu bilmek. Gözümüzün önünde gizlenmiş, aramızda dolaşan bir canavar. Birinin iş arkadaşı, komşusu. Arkadaşı. Ve sonra, sanki parmağımı uzatıp statik elektriğe dokunmuşum gibi, omurgamda bir şok hissediyorum. Annemi görüyorum, televizyon ekranına doğru itilmiş, babamın duruşmasının her anına, her kelimesine - avukatı Theodore Gates gelip ona anlaşmayı anlatana kadar - asılı kalmış halini.

Tabii üzerinde çalışabileceğim başka bir şey yoksa. Bana söylemediğin herhangi bir şey.

O da biliyordu. Annem biliyordu. İstasyondan eve döndükten sonra, o kutuyu teslim ettikten sonra, babam ona söylemiş olmalı, ben merdivenlerden yukarı koşarken onu durdurdu. Ama o zaman çok geçti. Çarklar dönmeye başlamıştı. Polis onun için geliyordu ve o da arkasına yaslanıp her şeyin olmasına izin verdi. Belki de yeterli değildir diye umut etti - cinayet silahı yok, ceset yok. Belki de serbest kalacaktı. Cooper ve benim merdivenlerde dinlediğimizi hatırlıyorum. Parmakları koluma girmiş, Tara King'den bahsedince üzüm gibi morluklar bırakmıştı. Farkında bile olmadan, annemin seçimini yaptığı ana tanıklık etmiştim; yalan söylemeyi seçtiği ana. Onun sırrıyla yaşamayı.

Hayır, bilmiyorum. Her şeyi biliyorsun.

Ve işte o zaman değişti. O yavaş çözülme Cooper yüzünden oldu. Oğluyla aynı çatı altında yaşıyor, onun yaptıklarının yanına kâr kalmasını izliyordu. Gözlerindeki ışık sönmüştü; oturma odasından yatak odasına çekilmiş, kendini içeri kilitlemişti. Gerçekle - oğlunun ne olduğu, ne yaptığı - yaşayamamıştı. Kocası hapiste, pencereden giren taşlar ve Bert Rhodes bahçede, kollarını sallıyor, tırnaklarıyla kendi derisini parçalıyordu. Parmaklarının bileğimde dans ettiğini, ben fayansları işaret ederken battaniyeye vurduğunu hissediyorum: *D* sonra *A*. Şimdi ne söylemeye çalıştığını anlıyorum. Babamın yanına gitmemi istemişti. Bana gerçeği söyleyebilmesi için onu ziyaret etmemi istemişti. Çünkü beni kayıp kızlar, benzerlikler, deja vu hakkında konuşurken dinlerken anlamıştı - geçmişin asla onu saklamaya çalıştığımız yerde kalmadığını, onu bir dolabın arkasına tıkıp unutmayı umduğumuzu herkesten çok o biliyordu.

Breaux Köprüsü'ne hiç dönmek istememiştim, hiç yürümek istememiştim. o evin koridorlarında. O küçük kasabada mahsur kalmaya çalıştığım anıları asla tekrar yaşamak istemedim. Ama anılar orada kalmadı, bunu artık biliyorum. Geçmişim tüm hayatım boyunca peşimi bırakmadı, tıpkı o kızlar gibi, bir türlü huzur bulamayan bir hayalet gibi.

"Bunu yapamam," diyorum şimdi, Cooper'a bakarak. Başımı sallıyorum. "Yapamayacağımı biliyorsun."

Bana bakıyor, parmakları yavaşça yumruk şeklinde kıvrılıyor. "Yapma bunu, Chloe. Bu şekilde olmak zorunda değil."

"Öyle," diyorum ve bar taburemi geriye itmeye başlıyorum. Ama ayağa kalkmaya başladığımda Cooper uzanıp eliyle bileğimi kavrıyor. Aşağı bakıyorum, derimi sertçe çimdiklerken parmak eklemleri bembeyaz. Ve şimdi biliyorum. Sonunda Cooper'ın bunu yapacağını biliyorum. Beni de öldürebilirdi. Tam burada, mutfak tezgahımda otururken. Ellerini uzatır, boğazıma sarardı. Sıkarken gözlerimin içine bakardı. Kardeşimin beni sevdiğinden şüphem yok - onun gibi biri ne kadar sevebilirse artık - ama günün sonunda ben de Lena gibi bir yükümlüyüm. Çözülmesi gereken bir sorun.

"Bana zarar veremezsin," diye tükürerek kolumu onun elinden çekiyorum. Taburemi geri ittim, ayağa kalktım ve bana saldırmaya çalışmasını izledim - ama onun yerine, o

ileriye doğru tökezliyor, beceriksizce. Ağırlığının ani baskısı altında dizleri bükülüyor. Bar taburesinin ayağına takılıp düşmesini, vücudunun yere yığılmasını izliyorum. Tezgâha bakmadan önce kafası karışmış bir şekilde bana bakıyor. Boş şarap bardağına, içi boş turuncu şişeye.

"Sen-?"

Konuşmaya başlıyor, ama sonra tekrar duruyor, bu çaba aniden çok fazla geliyor. En son ne zaman Cooper'ın şu an hissettiği gibi hissettiğimi düşünüyorum - o gece motel odasındaydım, Tyler kot pantolonunu giymiş, banyoya girmişti. Bana doğru ittiği ve içmeye zorladığı bir bardak su. Daha sonra o ceplerde bulunan haplar. Suyun içine karıştırdığı haplar, aynı benim Cooper'ın şarabına karıştırdığım gibi, gözlerinin bu kadar çabuk ağırlaşmasını izlerken. Ertesi sabah öksürerek çıkardığım şiddetli sarı safra.

Cevap verme zahmetine girmiyorum. Onun yerine tavana, köşedeki iğne ucu kadar küçük, hafifçe yanıp sönen kameraya bakıyorum. Her şeyi kaydediyor. Elimi kaldırıp içeri gelmelerini işaret ediyorum - Dedektif Thomas, Daniel'la birlikte dışarıda arabasında oturuyor, telefonu kucağında. Her şeyi izliyor, her şeyi dinliyor.

Son bir kez daha kardeşime bakıyorum. Son kez sadece ikimiz olacağız. Anıları düşünmemek zor - evimizin arkasındaki ormanda koşarken, topraktan fosilleşmiş yılanlar gibi fışkıran parçalanmış köklere takılıp düşerken. Derisi yüzülen dizlerimdeki kanı silmesi, bir gazlı bez şeridini acıyan cildime sıkıca bastırması. O gizli mağaranın, gizli yerimizin derinliklerine doğru sürünürken bileğime o ipi bağlayışını ve birdenbire onların orada olduğunu anladım. Kayıp kızlar, göz önünde saklanıyorlar. Karanlığın derinliklerine, sadece bizim bilebileceğimiz bir yere itildiler.

Ağaçların arasından elinde kürekle çıktığını gördüğüm o karanlık figürü hayal ediyorum: Cooper, on beş yaşına göre her zaman uzun boylu, yıllarca güreştiği için kaslı. Başını eğmiş, karanlık yüzünü gizliyordu. Gölgeler onu yutuyordu - ta ki sonunda hiçbir şeye dönüşene kadar.

OceanofPDF.com

TEMMUZ 2019

OceanofPDF.com

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

Serin bir esinti açık pencerelerimden içeri giriyor ve saçlarımın bir tutamını tavan penceresine doğru dans ettirerek yanağıma sürtüyor. Batan güneşin parıltısı tenimde sıcak bir his uyandırıyor ama yine de bugün hava alışılmadık derecede berrak. 26 Temmuz Cuma.

Düğün günüm.

Kucağımdaki yol tarifine bakıyorum, hurda kâğıda yazılmış tek bir adreste son bulan bir dizi dönüş. Ön camdan önümde uzanan uzun araba yoluna, tahtaya çakılmış dört bakır rakamlı posta kutusuna bakıyorum. Dönüşü yapıyorum, küçük bir evin önüne gelene kadar lastiklerimden toz kalkıyor - kırmızı tuğla, yeşil panjurlar. *Hattiesburg, Mississippi.*

Arabamdan inip kapıyı çarpıyorum. Sonra araba yolundan yukarı, merdivenlerden yukarı yürüyorum ve elimi uzatıp, ortasına samandan yapılmış bir çelenk asılmış, soluk yeşile boyanmış kalın çam ağacına iki kez vuruyorum. İçeriden ayak sesleri ve hafif bir mırıltı duyuyorum. Kapı açılıyor ve karşımda bir kadın duruyor. Sade bir kot pantolon ve beyaz bir atlet giymiş, ayağında terlikler var. Yüzünde rahat bir gülümseme var, çıplak omzuna bir bulaşık havlusu asmış.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Kim olduğumdan emin olamadan bir süre bana bakıyor, ta ki gözlerindeki anlayış anını görene kadar. Yüzümü tanıdıkça kibar gülümsemesinin solmaya başladığı anı. Daniel'ın üzerinde defalarca kokladığım o tanıdık kokuyu içime çekiyorum; erimiş şekerle karıştırılmış çiçek açmış bir hanımeli gibi mide bulandırıcı derecede tatlı. O okul fotoğrafında gördüğüm küçük kızı hâlâ görebiliyorum: Sophie Briggs, kıvırcık sarı saçları şimdi bukleler halinde toplanmış, sanki biri bir tutam alıp tuz gibi üzerine serpmiş gibi burnunun köprüsüne dağılmış çillerden oluşan bir takımyıldızı.

"Merhaba," diyorum, aniden kendimden utanarak. Verandada oyalanıyorum, eğer Lena'ya kendini tanıtma fırsatı verilseydi nasıl görünürdü diye merak ediyorum.

büyümek. Sophie gibi onun da dışarıda bir yerlerde, dünyanın kendi küçük köşesinde güvende olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor.

"Daniel içeride." Gövdesini bükerek kapıya doğru işaret ediyor. "İstersen-"

"Hayır." Başımı sallıyorum, yanaklarım kızarıyor. Daniel, Cooper tutuklandıktan hemen sonra taşınmıştı ve nedense onun buraya gelmiş olabileceği aklıma gelmemişti. "Hayır, sorun değil. Aslında senin için buradayım."

Elimi uzattım, nişan yüzüğüm parmaklarımın arasında sıkışmıştı. Geçen hafta polis tarafından Tyler Price'ın arabasının zemininde bulunarak bana iade edilmişti. Elini uzatıp yüzüğü alırken ve parmaklarının arasında çevirirken hiçbir şey söylemiyor.

"O sana ait," diyorum. "Ailenle birlikte."

Orta parmağının üzerinde kaydırıyor, her zamanki yerinde nasıl göründüğüne hayranlıkla bakarken ellerini havalandırıyor. Arkasına, koridora bakıyorum ve girişteki masanın üzerinde sergilenen resimleri, merdivenlerin dibinde tekmelenmiş ayakkabıları görüyorum. Köşedeki tırabzanın üzerinde bir beyzbol şapkası duruyor. Gözlerimi içeriden ayırıp bahçesine bakıyorum. Ev küçük ama şirin, inkar edilemez bir şekilde yaşanmış: iki parça iple bir ağaç dalına tutturulmuş ahşap bir salıncak, garaja yaslanmış bir çift paten. Sonra içeriden bir ses yükselir, bir erkek sesi. Daniel'in sesi.

"Soph? Kim o?"

"Gitmeliyim," diyorum, arkamı dönüyorum, aniden aylaklık ediyormuşum gibi hissediyorum. Sanki bir yabancının banyo dolabının kapısının arkasını karıştırıyormuşum, bir hayatı bir araya getirmeye çalışıyormuşum gibi. O harap evden çıkıp arkasına bakmadan yürümeye başladığı andan itibaren geçen yirmi yıla bir göz atmaya çalışıyorum. Bu ne kadar zor olmalı -on üç yaşında, sadece bir çocuk. Arkadaşının evinden ayrılıp o karanlık yolda tek başına yürümek. Arkasından gelen bir araba, farları kapalı. Daniel, erkek kardeşi, yavaşça uzaklaşıyor, onu iki kasaba ötedeki bir otobüs durağına bırakıyor. Eline bir zarf dolusu para tutuşturuyor. Tam da o an için biriktirdiği parayı.

Seninle buluşacağım, söz vermişti. *Mezun olduktan sonra. O zaman ben de gidebilirim.*

Annesi, kağıt mendil derisini tırmalayan o kirli tırnaklar; benimkilere bakarken sulanan gözler. *Liseden mezun olduktan bir gün sonra taşındı ve o zamandan beri ondan haber almadım.*

O yılların nasıl geçtiğini merak ediyorum. İkisi birlikte. Daniel, internetten ders alıyordu. Diplomasını alıyordu. Sophie, garsonluk, market poşetçiliği gibi işlerden para kazanıyordu. Sonra bir gün birbirlerine baktılar ve büyüdüklerini fark ettiler. Yıllar geçmiş ve tehlike ortadan kalkmıştı. İkisi de bir hayatı, *gerçek* bir hayatı hak ediyordu ve Daniel Baton Rouge'a doğru yola çıktı ama her zaman geri dönmenin bir yolunu buldu.

Sophie nihayet tekrar konuştuğunda ayağım merdivenlerin tepesine çarpıyor - ağabeyinin sesini onunkinde duyabiliyorum, iddialı ve güçlü.

"Bu benim fikrimdi. Sana bunu vermek." Dönüp ona bakıyorum, hâlâ orada duruyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş. "Daniel sürekli senden bahsederdi. Hâlâ da bahsediyor." Sırıtıyor. "Evlenme teklif edeceğini söylediğinde, sanırım bir şekilde kendimi bağlı hissettim. Seni bunu takarken hayal etmek. Sanki bir gün birbirimizi tanıyabilirmişiz gibi."

Daniel'ı düşünüyorum, yatak odasında bir kitabın içine sıkıştırılmış o makaleleri. Cooper'ın suçları Sophie'yi dışarı çıkarmak için ihtiyaç duyduğu ilhamı

-Onu ortadan kaldırmak için. Kardeşim yüzünden o kadar çok can alındı ki; bu gerçek hala geceleri uykularımı kaçırıyor, yüzleri Lena'nın avucundaki is gibi aklıma kazınıyor. Büyük, siyah bir nokta.

Bir sürü hayat yok oldu. Sophie Briggs hariç. Onun hayatı kurtulmuştu. "Bunu yaptığına sevindim." Gülümsedim. "Ve artık biliyoruz."

"Babanın çıktığını duydum." Sanki gitmemi tam olarak istemiyormuş gibi bir adım öne çıkıyor. Nasıl cevap vereceğimi bilemeden başımı sallıyorum.

Daniel'in babamı Angola'da ziyaret ettiği konusunda haklıydım; tüm o yolculuklar sırasında gittiği yer orasıydı. Cooper hakkındaki gerçeği öğrenmeye çalışıyordu. Ona cinayetlerin tekrar işlendiğini söylediğinde - kızların kaybolduğunu, kanıt olarak Aubrey'nin kolyesini sunduğunu- babam itiraf etmeyi kabul etmişti. Ama zaten cinayetten suçluysanız, fikrinizi öylece değiştiremezsiniz. Daha fazlasına ihtiyacınız var; bir itirafa ihtiyacınız var. İşte ben de burada devreye girdim.

Ne de olsa babamı parmaklıklar ardına tıkan benim sözlerimdi; yirmi yıl sonra Cooper'la yaptığım konuşmanın onu özgürlüğüne kavuşturacak bir konuşma olması çok uygun görünüyordu.

Geçen hafta haberlerde babamın özür dilemesini izlemiştim. Yalan söylediği için, oğlunu koruduğu için özür diledi. Bu yüzden kaybedilen başka hayatlar için. Kendimi onu şahsen görmeye ikna edemedim, henüz değil, ama tıpkı daha önce olduğu gibi televizyon ekranından ona baktığımı hatırlıyorum. Ancak bu kez, onun yeni yüzünü hala zihnimde gördüğüm yüzle bağdaştırmaya çalışıyordum. Kalın çerçeveli gözlüklerinin yerini tel gözlükler almıştı, basit ve ince. Burnunda, orijinal gözlüklerin kırıldığı, kafası kruvazöre çarptığında çatladığı ve yanağından aşağıya kan damladığı bir yara izi vardı. Saçları daha kısaydı, yüzü daha pürüzlüydü, sanki zımpara kağıdıyla parlatılmış ya da yara izi kalana kadar betona sürtülmüş gibiydi. Kollarındaki çürükleri fark ettim -yanıklar, belki de- derisi gergin ve parlaktı, sigara izmaritinin ucu gibi mükemmel daireseldi.

Ama her şeye rağmen, oydu. Babamdı. Yaşıyordu. "Ne

yapacaksın?" Sophie sordu.

"Gerçekten emin değilim," diyorum. Ve gerçek de bu. Emin değilim.

Bazı günler hâlâ çok kızgınım. Babam yalan söyledi. Cooper'ın suçlarını üstlendi. O mücevher kutusunu buldu ve sırrını saklamak için onu sakladı. Cooper'ın hayatı için özgürlüğünü takas etti. Ve bu yüzden iki kız daha öldü. Ama diğer günlerde, anlıyorum. Anlıyorum. Çünkü ebeveynler böyle yapar: Bedeli ne olursa olsun çocuklarını korurlar. Kameraya bakan tüm o anneleri, yanlarında su birikintileri içinde eriyen babaları düşünüyorum. Karanlık tarafından ele geçirilen bir çocukları vardı - ama ya sizin çocuğunuz karanlık *olsaydı*? Onları da korumak istemez miydiniz? Sonuçta her şey kontrolle ilgili. Ölümün kontrol altına alabileceğimiz bir şey olduğu yanılsaması, onu avuçlarımızın içine alıp sıkıca tutmak ve asla kaçmasına izin vermemek. Cooper'a bir şans daha verilse, bir şekilde değişebilir. Kendini kardeşimin önünde sallandıran, ateşin tenini yaktığını hisseden Lena'nın doğru anda çekip gidebileceğini. Zarar görmeden yürüyüp gidebileceğini.

Ama bu sadece kendimize söylediğimiz bir yalan. Cooper hiç değişmedi. Lena alevlerden kaçamadı. Daniel bile bunu denemiş, içindeki öfkeyi kontrol etmeye çalışmıştı. İçindeki öfkeyi bastırmak için çaresizdi.

babasının en zayıf anlarında ortaya çıkan küçük bakışları. Ben de suçluyum. Masamın çekmecesinde duran tüm o küçük şişeler, gecenin içinde bir fısıltı gibi beni çağırıyor.

Kendimi mutfağımda Cooper'ın üzerinde durmuş, zayıflamış bedenine bakarken bulana kadar bunun gerçekten nasıl bir his olduğunu tatmamıştım: kontrol. Sadece sahip olmak değil, onu başkasından almak. Onu kapmak ve kendinin olduğunu iddia etmek. Ve tek bir an için, karanlıktaki bir parıltı gibi, iyi hissettirdi.

Sophie'ye gülümsedikten sonra tekrar arkamı dönüp son birkaç basamağı inerken ayakkabılarımın kaldırıma vurduğunu hissediyorum. Arabama doğru ilerliyorum, ellerim ceplerimde, alacakaranlığın ufku pembeler, sarılar ve turuncularla lekelemesini izliyorum - her zaman olduğu gibi karanlık tekrar çökmeden önce son bir renk anı. Ve işte o zaman fark ediyorum: etrafımdaki hava o tanıdık elektrik yüküyle uğulduyor. Duruyorum, tamamen hareketsiz duruyorum, izliyorum. Bekliyorum. Sonra ellerimi kavrayıp gökyüzünü tutuyorum, avuçlarımı sıkarken avuçlarımda hafif bir çırpınma hissediyorum. Sıktığım parmaklarımın içine, içimde hapsettiğim şeye bakıyorum. Kelimenin tam anlamıyla ellerimde duran hayata. Sonra elimi yüzüme götürüp parmaklarımın arasındaki küçük delikten bakıyorum.

İçinde tek bir ateşböceği ışıl ışıl parlıyor, vücudu yaşamla titreşiyor. Alnımı sıktığım parmaklarıma bastırarak bir süre ona bakıyorum. Yakından ışımasını, avucumun içinde titremesini izliyorum, Lena'yı düşünüyorum.

Sonra ellerimi açtım ve onu serbest bıraktım.

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

Menajerim Dan Conaway olmasaydı bunların hiçbiri mümkün olmazdı. Bu kitaba herkesten önce inandınız, sadece üç bölüm okuduktan sonra benimle sözleşme imzaladınız ve o zamandan beri her gün çılgınca sorularıma nezaketle cevap verdiniz. Bana bir şans verdiniz ve bu benim hayatımı değiştirdi. *Teşekkür etmek* asla yeterli gelmeyecek.

Yazarlar Evi'ndeki herkes için bir rüyaydınız. Lauren Carsley'e, eminim çok büyük bir yığın arasından kitabımı seçtiği için teşekkür ederim. Peggy Boulos-Smith, Maja Nikolic ve haklar departmanındaki Jessica Berger'e, bu hikayeyi yurtdışında savundukları için teşekkür ederim.

Minotaur, St. Martin's Publishing Group ve Macmillan'daki tüm ekibe teşekkür ederim. Harika editörüm Kelley Ragland'a: editoryal gözünüz çok değerliydi ve yanımda olduğunuz için kendimi çok şanslı hissediyorum. Madeline Houpt'a yol boyunca beni düzenli tuttuğu için; David Rotstein'a hayallerimin kapağını yarattığı için; ve Hector DeJean, Sarah Melnyk, Allison Ziegler ve Paul Hochman'a haberi duyurdukları için teşekkür ederim. Ayrıca, Jen Enderlin ve Andy Martin'e, bu kitaba duyduğunuz ilk heves ve güven için çok teşekkür ederim.

İngiltere'deki editörüm Julia Wisdom'a ve HarperCollins İngiltere'deki herkese teşekkür ederim. Ayrıca bu öyküyü pek çok farklı dile çeviren tüm harika yabancı yayınevlerine de teşekkür etmeliyim.

WME'den Sylvie Rabineau'ya, bu hikayenin ekran potansiyelini gördüğünüz için çok teşekkür ederim. Bu hayalimi yepyeni bir boyuta taşıdınız.

Aileme, Kevin ve Sue'ya. Kitaplarımın konusunun düşündürdüğünün aksine, ailem inanılmaz derecede sevgi dolu ve destekleyici insanlardır

Kendimi bildim bileli yazma tutkumu desteklediniz. Sevginiz ve teşvikiniz olmasaydı bunların hiçbiri mümkün olmazdı. Her şey için çok teşekkür ederim.

Kız kardeşim Mallory'ye. Bana okumayı ve yazmayı öğrettiğin için (cidden!), kötü ilk taslaklarıma balıklama daldığın için ve beni huysuzlaştırsa bile her zaman en değerli geri bildirimleri verdiğin için teşekkürler. Ayrıca, çok küçük yaşta seninle birlikte tüm o korku filmlerini izlememi sağladığın için de teşekkürler. Sen her zaman benim en iyi arkadaşım oldun ve öyle kalacaksın.

Kocam Britt'e. Pes etmeme asla izin vermedin. Ben ofisime kapandığımda yıllarca yemek pişirdiğin için, her gün icat ettiğim bu insanlar hakkında konuşurken beni dinlediğin için ve her zaman en yüksek sesli ve en gururlu destekçim olduğun için teşekkür ederim. Bu ve bunun gibi milyonlarca nedenden ötürü seni seviyorum. Bunu sensiz yapamazdım.

Brian, Laura, Alvin, Lindsey, Matt ve harika ailemin geri kalanına, hiç bitmeyen heyecanınız, coşkunuz ve desteğiniz için teşekkür ederim. Hepiniz hayatımda olduğunuz için çok şanslıyım.

Heyecan ekibime ve ilk dış okurlarıma: Erin, Caitlin, Rebekah, Ashley ve Jacqueline. İster kenardan bağırıyor olun, ister sessiz fısıltılarla cesaret veriyor olun, her kelimenizi duydum. Benim insanlarım olduğunuz için çok teşekkür ederim. Sizin gibi dostları hak etmek için ne yaptım bilmiyorum.

Harika arkadaşım Kolbie'ye. Tüm bu süreç boyunca coşkun bulaşıcıydı. Paylaşacak hiç iyi haberim olmadığında bile beni hep neşelendirdin ve heyecanlandırdın. Ayrıca, kitabı gerçekten yayınlanana kadar okumayı beklediğin için iradene hayranım. Umarım buna değmiştir!

Ve son olarak, elinde bu kitabı tutan sana, harika okuyucuya. İster satın almış, ister kiralamış, ister ödünç almış ya da indirmiş olun, şu anda bu satırları okuyor olmanız, en çılgın hayallerimin gerçekleşmesinde sizin de büyük bir rol oynadığınız anlamına geliyor. Desteğiniz için çok ama çok teşekkür ederim.

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

Mary Hannah Harte

STACY WILLINGHAM, tam zamanlı kurgu yazmaya karar vermeden önce çeşitli pazarlama ajanslarında metin yazarı ve marka stratejisti olarak çalıştı. Georgia Üniversitesi'nden dergi gazeteciliği alanında lisans ve Savannah College of Art and Design'dan yazarlık alanında yüksek lisans dereceleri aldı. Şu anda Charleston, Güney Carolina'da kocası Britt ve Labradoodle cinsi köpeği Mako ile birlikte yaşamaktadır. *A Flicker in the Dark* ilk romanıdır ve şu anda ikinci romanını yazmaktadır. E-posta güncellemeleri için buradan kaydolabilirsiniz.

OceanofPDF.com

Bu St. Martin's Press e-kitabını satın aldığınız için teşekkür ederiz.

Özel teklifler, bonus içerik ve yeni çıkan kitaplar ve diğer harika okumalar hakkında bilgi almak için,
haber bültenlerimiz için kaydolun.

Sign Up

Veya us.macmillan.com/newslettersignup adresinden bizi çevrimiçi ziyaret edin

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için buraya tıklayın.

OceanofPDF.com

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

İlk olarak Amerika Birleşik Devletleri'nde Minotaur Books, an imprint of St. Martin's Publishing Group tarafından yayımlanmıştır.

KARANLIKTA BIR TITREŞIM. Telif Hakkı © 2021 Stacy Willingham tarafından. Tüm hakları saklıdır.
Bilgi için adres: St. Martin's Publishing Group, 120 Broadway, New York, NY 10271.

www.minotaurbooks.com

Kapak tasarımı David Baldeosingh Rotstein

Kapak resmi: ağaçlar © Ebru Sidar/Arcangel; yıldırım böcekleri © Suzanne Tucker/Shutterstock.com; yazı dokusu © Wakajawaka/Shutterstock.com

Kongre Kütüphanesi basılı baskıyı aşağıdaki şekilde kataloglamıştır:
İsimler: Willingham, Stacy, yazar.

Başlık: Karanlıkta bir titreşim / Stacy Willingham.
Açıklama: İlk baskı. | New York: Minotaur Books, 2022.
Tanımlayıcılar: LCCN 2021035261 | ISBN 9781250803825 (ciltli) | ISBN 9781250859501 (Kanada) | ISBN 9781250803832 (e-kitap)
Konular: LCGFT: Gerilim (Kurgu) | Psikolojik kurgu. | Romanlar.
Sınıflandırma: LCC PS3623.I57726 F57 2022 | DDC 813/.6-dc23
LC kaydı https://lccn.loc.gov/2021035261 eISBN
9781250803832 adresinde mevcuttur

E-kitaplarımız promosyon, eğitim veya iş amaçlı kullanım için toplu olarak satın alınabilir. Lütfen Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile 1-800-221-7945, dahili 5442 numaralı telefondan veya MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresinden e-posta yoluyla iletişime geçin.

İlk ABD Baskısı: 2022 İlk

Kanada Baskısı: 2022

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Başlık Sayfası
Telif Hakkı
Bildirimi İthaf
Epigraf

Önsöz

Mayıs 2019

Birinci Bölüm
İkinci Bölüm
Üçüncü Bölüm
Dördüncü Bölüm
Beşinci Bölüm

Haziran 2019

Altıncı Bölüm
Yedinci Bölüm
Sekizinci Bölüm
Dokuzuncu Bölüm
Onuncu Bölüm On
Birinci Bölüm On
İkinci Bölüm On
Üçüncü Bölüm On
Dördüncü Bölüm
On Beşinci Bölüm
On Altıncı Bölüm
On Yedinci Bölüm
On Sekizinci
Bölüm On
Dokuzuncu Bölüm
Yirminci Bölüm
Bölüm Yirmi Bir
Bölüm Yirmi İki
Bölüm Yirmi Üç

Yirmi Dört Bölüm
Yirmi Beş Bölüm
Yirmi Altı Bölüm
Yirmi Yedi Bölüm
Yirmi Sekiz Bölüm
Yirmi Dokuz Bölüm
Otuz Bölüm Otuz Bir
Bölüm OtuzİKi Otuz
Üçüncü Bölüm Otuz
Dört Bölüm Otuz Beş
Bölüm Otuz Altıncı
Bölüm Otuz Yedi
Bölüm Otuz Sekiz
Bölüm Otuz Dokuz
Bölüm Kırkıncı Bölüm
Bölüm Kırk Bir Bölüm
Kırk İki Bölüm Kırk Üç
Bölüm Kırk Dört Bölüm
Kırk Beş Bölüm Kırk
Altı Bölüm Kırk Yedi

Temmuz 2019

Kırk Sekizinci Bölüm

Teşekkür Yazar
Hakkında Telif
Hakkı

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.